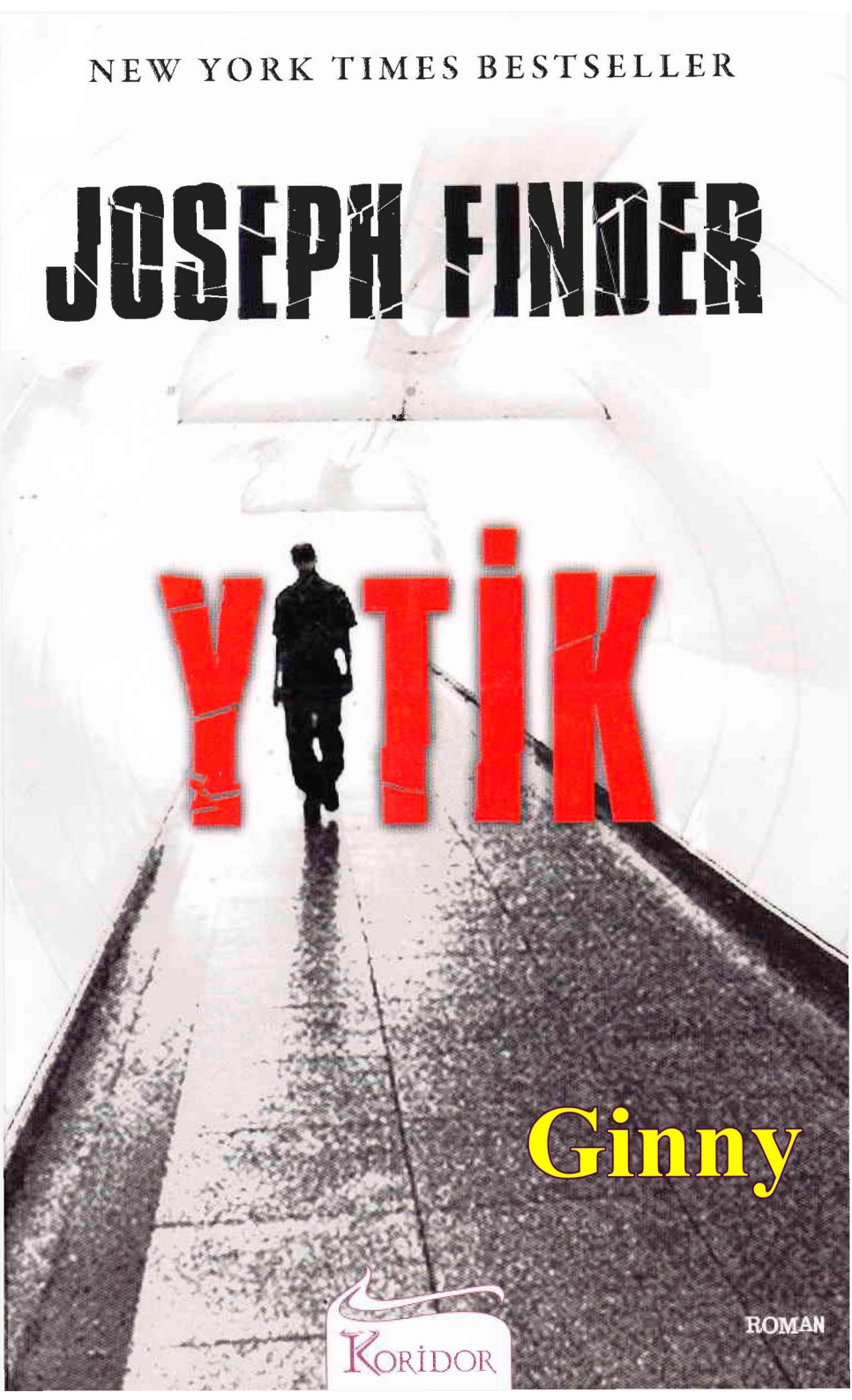
NEW YORK TIMES BESTSELLER

JOSEPH FINDER

YİTİK

Ginny

ROMAN

KORİDOR

Lauren Heller ve kocası Roger baş başa yemeğe çıktıkları bir gece vahşi bir saldırıya uğrarlar... Yirmi dört saat sonra Lauren gözlerini bir hastanede açar ve kocasının geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu öğrenir. Onu bulabilecek tek kişi, özel bir istihbarat kurumunda çalışan ve son derece güçlü bir dedektif olan erkek kardeşi Nick'tir.

Nick Heller sert, zeki ve inatçı bir adamdır. Özel Kuvvetler'de eğitim almış ve güçlü kişilerin gizli tutmayı tercih edecekleri sırları ortaya çıkarmakta uzmanlaşmıştır. O ve ağabeyi, kötü şöhretli milyarder babalarının hapse girmesinden sonra birbirinden uzaklaşmıştır. Ama Nick, Lauren ve oğlunu korumak için her şeyi yapabilir. Bu, en ölümcül düşmanları karşısına almak pahasına olsa bile.

Kendini hızlı ve umutsuz bir kovalamacanın içinde bulan Nick, ağabeyinin hayatı ve savunma sanayine yönelik çalışan dev şirketiyle ilgili şaşırtıcı keşifler yapmaya başlar. Artık Lauren ve oğlunun hayatta kalabilmesi için Nick'in sırları açığa çıkarmaya uzanan güçlü ve ölümcül bir yol seçmesi gerekecektir.

Bu kitap sizi nefes kesici ve gerilim dolu bir aksiyonun içine çekecek.

Ginny

ISBN 978-605-4188-43-7

17 TL

9 786054 188437

"Jack Reacher, Nick Heller'le karanlık bir vadide karşılaşsa ben paramı Reacher'a yatırırım. Ama çok berbat bir dövüş olur. Yoksa olmaz mı? Aslına bakarsanız, sanırım birlikte bir bira içmeye gidip dünyayı adam etmeye çalışmaları daha olası. Çünkü Joseph Finder bana sonuna kadar destekleyeceğim müthiş bir kahraman verdi. Bu, bir solukta okuyacağınız, aksiyon ve gerilimin zirve yaptığı, kesinlikle kaçırmamanız gereken bir roman."

Lee Child

Temsilcim, danışmanım ve arkadaşım olan
Molly Friedrich'e

BİRİNCİ KISIM

Her servetin ardında büyük bir suç vardır.

HONORÉ DE BALZAC

GİRİŞ

WASHINGTON D.C.

Lauren Heller'in kocası yağmurlu bir gecede, on buçuk sularında ortadan kayboldu.

Georgetown, Otuz Üçüncü Cadde'de Roger'ın en sevdiği Japon restoranından arabalarına doğru yürüyorlardı. Ciddi bir suşi ustası olan Roger; Oji-San'ı D.C.'nin en otantik mekanlarından biri olarak değerlendiriyordu. Lauren için fark etmezdi. Çiğ balık her yerde çiğ balıktır diye düşünüyordu; ne olursa olsun yenecek bir şey değildi. Oysa lemurun Mussolini'si, dilimlenmiş çiğ balığın Stalin'i olan Roger, asla azla yetinmezdi. "Hey, seninle evlendim, öyle değil mi?" diyerek karısına takılmıştı. Lauren onunla nasıl tartışabilirdi ki?

Lauren sonunda baş başa bir yemek yiyebildikleri için çok mutluydu. Neredeyse üç aydır böyle bir geceleri olmamıştı.

Yine de gece pek istediği gibi geçmemişti. Roger'ın dalgın bir hali vardı. Sanki bir şeyler için endişeleniyordu. Üstelik bu hali gün içinde de devam edebiliyordu. Bu onun iş yerinde stresle başa çıkma yöntemiydi. Lauren her zaman bunun son derece erkekçe bir hareket olduğunu düşünmüştü. Erkekler sorunlarını içselleştirmeye eğilimliydi. Kadınlar genellikle dışarı çıkmasına izin verir; duygusallaşır, çığlık atar, ağlar ya da delirirlerdi. Ve uzun vadede sorunun kendisiyle çok daha iyi başa çıkarlardı. Duygusal zeka dedikleri şey bu değilse, başka ne olabilirdi ki?

Ama sevdiği, hayranlık duyduğu ve büyük olasılıkla bugüne dek tanıdığı erkeklerin en zekisi olan Roger, stresle tipik bir erkek gibi başa çıkıyordu. Ayrıca bu tip şeyleri konuşmaktan da hoşlanmazdı. Onun tarzı böyleydi. Roger böyle yetişmişti. Lauren bir seferinde ona "Konuşmamız gerek," dediğinde, Roger ona "Bunlar çok korkutucu kelimeler," diye karşılık vermişti.

Aralarında iş konuşulmamasına dair katı bir kural oluşmuştu. Çünkü ne de olsa her ikisi de Gifford Industries'te çalışıyordu. Roger kıdemli başkan yardımcısı, Lauren ise CEO'nun yönetici asistanıydı ve işin ev yaşamlarını ele geçirmesini önlemenin tek yolu buydu.

İşte bu nedenle yemekte Roger çok az konuştu, birkaç dakikada bir BlackBerry telefonunu kontrol etti ve suşisini adeta yalayıp yuttu. Lauren, garsonun tavsiye ettiği ve kulağa hoş gelen bir yemek siparişi vermişti. Ancak masaya gelen, misoya batırılmış siyah morina balığıydı. Evin özel yemeği. Iyk! Yemeğine hiç dokunmadı, deniz yosunu salatasını didikledi, bol miktarda saki içti ve biraz sarhoş oldu.

Kestirmeden gidip; eski kırmızı tuğlalı depoların seçkin Alman mutfak mağazaları ve İtalyan aydınlatma butiklerine dönüştürüldüğü, dar Arnavut kaldırım taşlı Cady's Yolu'ndan ilerlediler. Adımları boş sokakta yankılanıyordu.

Lauren, Water Sokağı'na doğru giden yolun başında durdu, "Biraz dondurmaya ne dersin? Thomas Sweet mesela?"

Sokak lambasının eğik ışığı Roger'ın beyaz dişlerini, güçlü burnunu ve gözlerinin altında son zamanlarda belirmeye başlayan torbaları aydınlatıyordu. "South Beach'i tercih edersin diye düşünmüştüm."

"Şekersiz ve tadı çok da kötü olmayan ürünleri var."

"P'nin yolu üzerinde öyle değil mi?"

"M üzerinde de bir Ben & Jerry var."

"Bence Gabe konusunda şansımızı zorlamamalıyız."

"Başının çaresine bakabilir." Oğulları on dört yaşındaydı. Tek başına evde kalabilecek kadar büyümüştü. Aslında, her ne kadar

itiraf etmese de, evde yalnız kalmak çocuğu biraz endişelendiriyordu. Ne de olsa o da ebeveynleri kadar inatçıydı.

Water Sokağı karanlıktı, çevrede kimseler yoktu ve gecenin o saati için biraz ürpertici bir havası vardı. Bir dizi araba Potomac nehrinin çalılıkları arkasında zincir halinde park etmişti. Roger'ın siyah S-Sınıf Mercedes'i beyaz bir Panelvan'la külüstür bir Toyota'nın arasına park edilmişti.

Roger bir an için durdu, ceplerini aradı ve birden Lauren'a dönüp, "Kahretsin. Anahtarları restoranda unutmuşum," dedi.

Lauren homurdandı, sinirlendi ama olayı büyütmek istemedi.

"Sen arabanı getirmedin, değil mi?"

Lauren başını hayır anlamında salladı. Roger'ın mercedesini ender olarak kullanırdı. Arabasıyla ilgili fazla titizdi. "Ceplerine baktın mı?"

Roger, evet demek istercesine paltosunun, pantolonunun ceplerini ve çantasını bir kez daha yokladı. "Evet, telefonumu çıkardığım sırada restoranda masanın üzerinde bırakmış olmalıyım. Çok üzgünüm. Hadi gel, geri dönelim."

"İkimizin birden gitmesine gerek yok. Ben burada bekleyeceğim."

Uzaklardan bir yerden bir motosiklet alarmı duyuldu. Whitehurst Otobanı'ndan geçen kamyonların sesleri geldi.

"Burada tek başına beklemeni istemiyorum."

"Ben iyiyim. Sadece çabuk ol, olur mu?"

Roger tereddüt etti, kadına doğru bir adım attı ve birden onu dudaklarından öpüp, "Seni seviyorum," dedi.

Hızlı bir şekilde sokağa doğru yürürken Lauren şaşkınlıkla kocasının arkasından baktı. *Seni seviyorum* deyişini duymak hoşuna gitmişti, gerçekten de buna alışık değildi. Roger Heller iyi bir eş ve babaydı, ama bunu fazlasıyla gösterdiği söylenemezdi.

Uzaktan gelen bir bağırış sesi ve arkasından boğuk bir kahkaha. Büyük bir olasılıkla Georgetown'un üniversiteli gençleri.

Arkasındaki kaldırımda itişme sesleri duyuldu.

Lauren bakmak için arkasını döndüğü anda birden soluk alamadı, bir el ağzını kapamıştı.

Çığlık atmaya çalıştı, ama sesi dev elin altındaki ağzından çıkmadı, çılgınca savaşıyordu. Roger çok yakında, en fazla birkaç yüz metre ötedeydi. Sadece arkasına dönüp baksa ona neler olduğunu görebilirdi.

Güçlü kollar Lauren'ı arkadan kavramıştı.

Bir şekilde Roger'ın ilgisini çekmesi gerekiyordu, ama görünen o ki kocasının trafik sesleriyle perdelenen bu mesafeden bir şey duyması mümkün değildi.

Kahrolası, arkanı dön! diye geçirdi aklından. *Yüce Tanrım, lütfen arkanı dön!*

"Roger!" diye çığlık atmaya çabalasa da, sadece zavallı bir mırıldanma duyuldu. Burnuna ucuz kolonyayla karışık sigara kokusu geldi.

Bedenini döndürüp serbest kalmayı denedi, ama kolları her iki yanından güçlü bir şekilde sıkıştırılmıştı. Şakağında soğuk ve sert bir şey hissetti, ardından bir klik sesi geldi. Bir şey hızla başının yanına vurdu. Acının keskinliğiyle adeta gözlerinde şimşekler çaktı.

Ayağına bas, ayağına bas. Savunma sanatları derslerinden kalmış birkaç eski teknik.

Ayağının üstüne bas.

Sol ayağını sert bir şekilde araya vurdu, ama işe yaramadı. Bu kez geriye doğru savurup Mercedes'e vurmayı başardı ve derin, metalik bir ses çıkarttı. Yine dönmeyi denedi ve...

Sesi duyan Roger hızla arkasını döndü. "Lauren!" diye bağırdı ve hızla sokağa doğru koşmaya başladı.

"Ona ne yapıyorsunuz? Neden *o*?" diye çığlık atıyordu.

Lauren'ın başının hemen arkasına sert bir darbe indi. Ağzının içine dolan kanın tadını aldı.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken geriye doğru düşüp, adeta boşluğun içinde kayboldu ve en son hatırladığı şey bu oldu.

1

LOS ANGELES

Karanlık ve fırtınalı bir geceydi.

Aslında tam da fırtınalı olduğu söylenemezdi. Karanlık, yağmurlu, umutsuz; kısacası L.A. için son derece soğuk bir geceydi. Islanmakta olan blucinim ve mahvolmak üzere olan kaliteli deri ayakkabılarımla; gecenin on birinde çiseleyen yağmurun ve yüksek basınçlı sodyum lambadan gelen iğrenç sarı ışığın altında dikiliyordum.

El yapımı ayakkabılara Londra'da komik miktarda bir para ödemiştim. Genel bir prensip olarak ayakkabılarımın uğradığı hasarı işverenim Stoddard Ortaklığı'na fatura etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Yağmurun yağmasını beklemiyordum. Gözünden hiçbir şey kaçmayan, çok güçlü uluslararası bir dedektif olarak ün yapmış olsam da, sanırım *weather.com* sitesine bakmayı atlamıştım.

Hemen yanımda dikilen adam, birkaç yüz metre ileride park etmiş uçağı göstererek, "İşte şuradaki," diye homurdandı. Kapüşonlu, uzun, sarı bir yağmurluk giyiyordu – ofisteki diğer yağmurluğu bana teklif dahi etmemişti – ve yüzü gölgede kalmıştı. Tek görebildiğim, beyaz bıyığıydı.

Elwood Sawyer; onlardan çok daha küçük çaplı olan DHL ve FedEx'in rakibi Argon Express Kargo adlı şirketin güvenlik yöneticisiydi. Beni görmekten pek hoşnut değildi, ama onu suçlayamazdım. Ben de burada olmayı istemiyordum. Patronum Jay Stoddard, daha önce adını hiç duymadığım bir müşterinin son dakikada çıkan acil bir işi için beni buraya göndermişti.

Bir uçak dolusu kargo son yirmi dört saat içinde ortadan kaybolmuştu. Birileri L.A.'in güneyinde kalan bu küçük yerel havaalanındaki uçaklarından birinin içini silip süpürmüştü. Bu, bir gün önce Brüksel'den gelen dokuz bin kilo kutu, zarf ve paketin ortadan kaybolması demekti. Hepsi gitmişti.

Zararı hesaplamanız bile olanaksızdı. Bu, binlerce kayıp paket, binlerce öfkeli müşteri ve açılacak dava anlamına geliyordu. Nakliyatın bir kısmı tek bir müşteriye; kargolarını bulması için şirketimi kiralayan Traverse Development Grubu'na aitti. Bu konuda çok acele ediyorlardı, ikinci sınıf bir kargo şirketinin kayıplarını bulmasına güvenecek zamanları yoktu.

Ama Elwood Sawyer'ın en son isteyeceği şey Washington D.C.'nin yüksek ücretli dedektiflerinden birinin tepesinde şık ayakkabılarıyla dikilip ona her şeyi nasıl da mahvettiğini söylemesiydi.

Issız bir yerde, karanlık ve yağmurun altında duran kargo uçağı alanın ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Diğer tüm Argon kargo uçakları gibi o da parlak beyazdı. Uçağın gövdesinde kalın Helvetica yazı stiliyle şirketin adı yazılıydı. Uçak, dev bir Boeing 727'ydi ve göz kamaştırıyordu.

Bir uçağı yakından incelemek harikulade bir duygudur. Önünüzdeki adam arkaya doğru yaslanmış ve siz dizleriniz sıkışmış bir halde pencereden dışarı bakarken görebildiğiniz manzaradan çok daha güzeldir. Uçak, hangar yakınlarında park etmiş olan yaklaşık yirmi uçaktan biriydi. Kontrol kulesi saat onda kapandığına göre herhalde bazıları hafta sonu, diğerleri ise geceyi geçirmek için oradaydı. Tekerleklerinin altında takozlar vardı ve güvenlik halkasını oluşturabilmek için çevrelerine trafik konileri yerleştirilmişti.

"Elwood, haydi içeri bir bakalım," dedim.

Sawyer bana bakmak için döndü. Şişmiş, av köpeğini andıran gözlerinin altında iri, sarkık gözaltı torbaları vardı.

"Woody," dedi. Dost olmaya çalışmaktan çok, beni düzeltmeye çalışıyordu.

"Pekala, Woody."

"İçerde görülecek hiçbir şey yok. Her şeyi temizlediler." Sağ elinde, kamyon şoförlerinin ve polislerin çoğunlukla elinde taşıdığı alüminyum kapaklı klasörlerden birini tutuyordu.

"Benim de bakmamın bir sakıncası var mı? Daha önce hiçbir kargo uçağının içini görmemiştim."

"Bay Keller..."

"Heller."

"Bay Heller, sizi biz kiralamadık ve benim tur rehberliği yapacak vaktim yok. Ben birilerinin bu havaalanında kimseye fark ettirmeden üç kamyon yüklük navlunu nasıl olup da çaldığını bulmaya çalışırken neden siz de yer ekibiyle görüşmüyorsunuz?"

Terminale yürümek için arkasını döndü. "Woody dinle, buraya seni küçük düşürmek için gelmedim. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, kaybolan kargoları bulmayı. Belki de sana yardımcı olabilirim. İki kafa bir taneden daha iyidir, hepsi bu," dedim ardından.

Woody yürümeye devam etti. "Hı, hı! Gerçekten çok düşüncelisin ama ben şu an oldukça meşgulüm."

"Pekala. O zaman... Adını kullanmamın bir sakıncası yoktur umarım?"

Durdu ama arkasını dönmedi. "Ne için?"

"Müşterilerim benden bir isim isteyecektir. Traverse Development'daki adam aşağılık bir intikamcı olabilir." Aslına bakarsanız şirketimi Traverse'dan kimin kiraladığına dair en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Woody yerinden kıpırdamadı.

"Bu adamların nasıl çalıştıklarını sen de bilirsin," diye devam ettim. "Müşterime Argon Express'in yardımlaşma konusunda ne kadar isteksiz olduğunu söylediğimde, benden bir isim isteyeceklerdir. Belki de senin bağımsız ruhuna hayranlık duyar. Ve daha sonra belki de o kadar öfkelenir ki, sizinle iş yapmaya son verir. Onlar için çok büyük dert değil. Daha sonra dedikodular yayılmaya başlar. Hani sizin bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığınız gibi,

değil mi? Hatta belki de büyük bir dava açılır. Ve çok geçmeden Argon Express iflası boylar. Hepsi de senin yüzünden tabii."

Woody hâlâ hareket etmiyordu ama omuzlarının çökmeye başladığını görebiliyordum. Yağmurluğunun arkası benzin ve kir içindeydi.

"Aramızda kalsın, Woody, ama sana hayranlık duymadan edemiyorum. Herkes Traverse Development'a canın cehenneme diyemez. Herkeste o cesaret yoktur."

Woody yavaşça döndü. Sanırım kimsenin bu kadar yavaş ve apaçık düşmanca baktığına tanık olmamıştım.

Uçağa doğru yürümeye başladı ve ben de onu izledim.

HİDROLİK BİR VINLAMA duyuluyordu, dev kargo kapısı bir banliyö karavanının kapısı gibi açıldı. Woody uçağın girişinde dikiliyordu, küçük bir el hareketiyle bana içeri girmemi işaret etti.

Yedek güç ünitesini açmış olacak ki, uçağın içinde tavana yerleştirilmiş çıplak ampul dizisi yanıyordu. Uçağın içi büyük ve derindi. Bir zamanlar koltukların bulunduğu yerdeki rayları görebilmek mümkündü. Kırmızı çizgilerle işaretlenmiş simsiyah yerde, dev kargo sandıklarının bulunması gerekirken şimdi hiç-bir şey yoktu. Beyaz camsız duvarlar kağıdı andıran beyaz bir materyalle kaplanmıştı.

Farkında olmadan bir ıslık çaldım. "Uçak indiğinde tamamen dolu muydu?"

"Hı, hı. On iki iglo."

"Sanırım 'iglo' sandık anlamına geliyor, değil mi?"

Woody kargo kapısını açmak için ilerledi. Yağmur, uçağın alüminyum yüzeyine çarpıyordu. "Gir ve kendin bak."

Hemen yanı başımızdaki bir ekip başka bir Argon kargo uça-ğını yüklüyordu. Bunu daha önce binlerce kez yapmış olmanın verdiği rahatlıkla acele etmeksizin, enerjik biçimde çalışıyorlardı. Birkaç adam kamyonetin arkasından asansör platformuna doğru, bir çocuğun ev çizimini andıran, iki ya da üç metre yükseklikte

dev bir sandığı itiyordu. Asıl işleri alüminyum klasörleri tutmak ve bağırmak gibi görünen iki adam daha vardı. Hemen yanda ise onlara ait olmayan başka bir uçak daha vardı ve yakıt alıyordu.

"En az beş kişilik ekip olmadan bu uçaktan on iki sandığı çıkartmak olanaksızdır. Bir şey sormak istiyorum. Bu uçak dün indi, öyle değil mi? Boşaltılması neden bu kadar zaman aldı?"

Woody bitkin bir şekilde iç geçirdi. "Uluslararası kargoların biz bir şey yapmadan önce ABD Gümrüğü tarafından incelenmesi gerekiyor. Yasa böyle."

"Bu en fazla bir ya da iki saat alır."

"Evet, normalde öyle. Ama hafta sonları gümrükte kimse olmaz. Bu yüzden ekibi indirdiler ve evlerine gönderdiler. Uçağı mühürlediler ve incelenene dek burada bıraktılar."

"O zaman uçak henüz burada dururken, içeri herhangi biri girmiş olabilir. Uçaklar gece boyunca burada başıboş kalıyor gibi. Herhangi biri istediğine tırmanabilir."

"Dünyadaki tüm havaalanlarında işler böyle yürüyor, dostum. Hava sahasına girebilecek kadar temizsen, senin burada olman gerektiğini düşünürler. Buna da 'dürüst adam güvenlik sistemi' deniyor."

Kıkırdadım. "Bu gerçekten iyiymiş. Bir ara kullanmalıyım."

Woody bana bir bakış attı.

Uçağın içine doğru yürümeye başladım. Ortalıkta kaplama maddesi ya da beyaz boya olmamasına karşın her yer toz içindeydi. "Bu uçak kaç yaşında?" diye seslendim. Sesim uçağın içinde yankılandı. Burası dışarıya göre daha soğuktu. Yağmur hipnotize edici bir şekilde uçağın gövdesine çarpıyordu.

"En az otuz yıllık. Boeing yetmiş iki yapmaya 1984'te son verdiler. Çoğu altmış ve yetmişlerde yapılmıştı. Bakımını yaptığınız sürece sonsuza kadar uçabilirler."

"Bu uçakları kullanılmış mı yoksa yeni mi alıyorsunuz?"

"Kullanılmış olarak. Herkes böyle yapar. FedEx, DHL, UPS... Hepimiz kullanılmış uçakları satın alırız. Eski bir yolcu uçağını satın alıp nakliye uçağına çevirmek çok daha kolay ve ucuz."

"Bunlardan biri ne kadara mal olur?"

"Neden soruyorsun? Uçak işine mi gireceksin?"

"Herkesin bir hayali vardır."

Boş gözlerle bana baktı. Dalga geçtiğimi anlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekmişti. "Bu bebeklerden birini üç yüz bin dolara alabilirsin. Çöldeki uçak mezarlıklarında bunlardan yüzlercesi var. Kullanılmış araba parkları gibi."

Uçağın önüne doğru yürüdüm. Kapı çerçevesinde her uçakta olduğu gibi; sigara paketi büyüklüğünde küçük kare, paslanmaz çelik bir bilgi plakası vardı. Üretici tarafından perçinlenen bu plakalar adeta doğum sertifikası görevini görüyordu. Bu plakanın üzerinde BOEING FİRMASI – TİCARİ UÇAK BÖLÜMÜ – RENTON, WASHINGTON yazılıydı. Hemen altında da üretim yılı (1974), model ve seri numarasını da içeren bir grup sayı bulunuyordu.

Küçük bir Maglite fener çıkartıp daha yakından baktım ve görmeyi beklediğim şeyle karşılaştım.

Merdivenlere doğru bir adım geri attım, soğuk yağmur yüzüme vuruyordu. Dışarı uzanıp elimi kaygan boyalı uçak gövdesi üzerinde gezdirdim. Argon Express logosunun üzerine geldiğimde bir şey hissettim. Bir çıkıntı vardı. Boya normalden daha kalın görünüyordu.

Woody birkaç metre öteden beni izliyordu. Parmaklarım bir metre civarındaki A harfinin sol köşesine değdi.

"Logolarınızı siz boyamıyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Onlar hazır geliyor. Orada neler oluyor?"

Elimin altındaki materyal kolaylıkla yırtıldı. Biraz daha uğraşınca garip bir yapışkan olan logonun tamamı yerinden kalkmaya başladı.

"Bilgi plakasını kontrol et. Kuyruk numarasıyla eşleşmiyor."

"Ama bu... Bu *imkansız!*"

"Sadece kargoyu çalmakla kalmamışlar, Woody. Uçağın tamamını çalmışlar."

2

WASHINGTON

"Sanırım göz kapakları hareket etti."

Uzakta yankılanan bir kadın sesi, mantıksız bir düşün içinden gelir gibiydi.

Her şey güneşin batışını andıran derin bir portakal rengindeydi. Mırıltı halinde sesler ve tiz bir bip sesi.

Kan portakalı renginin içindeki yıldızlar tepesinde dönüyordu. Yıldızlarla dolu bir gökyüzünün içinde adeta düşmekteydi. Parlıyor, garip şekilli beyaz bulutlara dönüşüyorlardı. Işık birden çok güçlü ve adeta gözlerine batan acı verici iğneler gibi dayanılmaz bir hal aldı.

Kirpikleri yavaşça aralandı ve bir kuşun kanatları gibi çırpındı.

Daha tiz bir bip sesi. Artık düzenli olmasa da, uyumsuz sesler karışımı.

Bir erkek sesi; "İyonize kalsiyumu kontrol edelim."

Birtakım tıkırdamalar... Uzaklaşan ayak sesleri.

Erkek yine konuştu. "Hemşire, o gaz geri geldi mi?"

Başka bir kadının boğuk sesi, "Janet, hemen Yurovsky'ye haber verebilir misin lütfen?"

Lauren, "Bağırmanıza gerek yok," dedi.

"Bir şey söyledi. Janet, lütfen hemen *şimdi* Yurovsky'yi çağırabilir misin?"

Lauren bir kez daha konuşmayı denedi ama vazgeçti. Göz kapaklarının kapanmasına izin verdi, kirpikleri yeniden birbirine yapışmıştı. Gözlerine batan o iğne hissi azaldı. Başka bir acıyı

fark etmeye başlamıştı. Bu, derinden ve sancılı bir şekilde başının hemen arkasından geliyordu. Kalp atışlarıyla ritmik bir şekilde, hemen alnının ve gözlerinin arkasındaki küçük bir noktaya dalgalar halinde yayılıyordu.

"Bayan Heller, eğer beni duyabiliyorsanız, lütfen bir şey söyleyin!"

Lauren en yüksek sesiyle, "Benden ne istiyorsunuz, zaten yeterince bağırmıyor muyum?" dedi.

"Evet, sanırım oluyor," dedi kadınlardan birine ait olan ses. "Sanki konuşmaya çalışıyor. Ama ne dediğini anlamadım."

"Sanırım 'Of!' dedi."

"Doktor şu an vizitede," dedi diğer kadınlardan biri.

"Şu an *ne* yaptığı umurumda değil," diye karşılık verdi boğuk sesli kadın. "Tıbbi malzemeler bölümünde hemşirelerden birini beceriyor olması da umurumda değil. Eğer hemen şimdi çağrı atmazsan, bunu ben yapacağım."

Lauren gülümsedi ya da en azından öyle yaptığını düşündü.

Boynunda sert bir çimdik hissetti.

"Hey!" diye isyan etti.

Göz kapakları hafifçe açıldı. Işık dayanılamayacak derecede parlaktı, canı yanmaya devam ediyordu. Çevresindeki her şey puslu ve şekilsizdi. Sanki her şeyin üzerine beyaz bir bez örtülmüştü.

İri bir siluet ona doğru eğildi, daha da yakınlaştı ve geri çekildi.

Bir erkek sesi: "En azından acı uyarıcısına tepki veriyor."

Evet, acı uyarıcısının ne demek olduğunu sana göstereceğim, diye düşündü Lauren ama bir şey söyleyemedi.

Aslında iki siluet vardı. Henüz odaklanamıyordu. Her şey garip bir biçimde pusluydu ve Lucille Ball'ın korkunç versiyonu olan *Mame* filmindekinden farkı yoktu. Lauren, Charlottesville Lisesi'nde *Mame Teyze* prodüksiyonunda kendini beğenmiş Gloria Upson rolünü oynamıştı. Rosalind Russell'ın filmini defalarca seyretmiş ancak Lucy'ye asla dayanamamıştı.

"Bayan Heller, ben Dr. Yurovsky. Beni duyabiliyor musunuz?"

Lauren karşılık vermeyi düşündü ama uğraşmamaya karar verdi. Çok fazla çaba göstermesi gerekiyordu. Kelimeler ağzından istediği şekilde çıkmıyordu.

"Bayan Heller, eğer beni duyabiliyorsanız lütfen sağ başparmağınızı kıpırdatın."

Yapıp yapamadığını kesinlikle hissedememişti. Birkaç kez daha gözlerini kırpıştırdı, bu hareket görüşünü biraz daha netleştirmişti.

Sonunda geniş alınlı, uzun çeneli, ay dede yüzlü bir adamı görebilmeyi başardı. Ya da bir at! Karşısındaki yüz sanki birileri düğmeyle ayar yapıyormuş gibi netleşmeye başladı. Kanca bir burun, azalan saçlar. Yüz kendi yüzüne yakındı ve gözlerinde endişe vardı.

Lauren sağ başparmağını kıvırdı.

"Bayan Heller, nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Yutkunmaya çalıştı ama dilinin dev yün bir çoraptan farkı yoktu. Tükürüğü kalmamıştı. *Nefesim berbat kokuyor olmalı*, diye düşündü.

"Sanırım burası bir hastane." Sesi çatlak çıkmıştı.

Yukarı doğru baktı. Panellerden birinde pas izi bulunan beyaz tavan kesinlikle güven vermiyordu. U-şeklindeki raylardan mavi bölme perdeleri sarkıyordu. Özel bir odada değildi. Belki de çok daha fazla yatağı olan, daha büyük bir bölmede, bir çeşit yoğun bakım ünitesindeydi. Metal bir standın üzerinde kolundaki tüpe bağlı renksiz bir sıvı damlamaktaydı.

Yatağının hemen yanındaki masanın üzerinde iri bir beyaz zambak buketi vardı. Zambakların en sevdiği Gala zambağı olup olmadığını görmek için boynunu uzattı. Ve birden acı gözlerinde adeta şimşeklerin çakmasına neden oldu. Bir yandan gülümserken diğer yandan homurdandı.

"Çiçekler Roger'dan mı?"

Uzun bir sessizlik. Birileri bir şeyler fısıldadı. "Patronunuzdan geldi."

Leland, diye düşünerek gülümsedi. *Tam da ona göre bir davranış.* Onun adına çiçekleri kimin sipariş verdiğini merak etti.

Ve nasıl olmuştu da Lauren'ın başına gelenleri öğrenmişti?

İnce battaniyesini düzeltti. "Başım acıyor," dedi. Battaniyenin altında, karnının hemen üzerinde bir yumru hissetti, çekip çıkardı. Bir Beanie Baby! Turuncu benekleri, çirkin yeşil ayakları olan sarı oyuncak bir zürafa. Eski ve solmuştu. Lauren'ın gözleri doldu.

"Bu sabah oğlunuz bıraktı," dedi yumuşak ve tatlı bir kadın sesi.

Sesin geldiği yöne döndü. Bir hemşire. *Bu sabah mı?* diye düşündü. Demek ki artık sabah değildi. Kafası karışmıştı, zaman kavramını tamamıyla kaybetmişti.

Gabe'in sevgili oyuncağı Jaffee. Küçük bir çocukken etiketin üzerinde yazan "zürafa" kelimesini söylemezdi. Kendisi de bu kelimeyi telaffuzda çok başarılı sayılmazdı. Yine de bu çok sevimliydi.

"Gabe nerede?"

"Oğlunuz iyi, Bayan Heller."

"O nerede?"

"Evinizde, yatağında olduğuna eminim. Saat oldukça geç."

"Saat... Saat kaç?"

"Sabaha karşı iki."

Lauren hemşireye bakmaya çalıştı. Ancak başını çevirmesi acının neredeyse dayanılmaz bir hal almasına yol açıyordu. Ne kadar zamandır kendinde değildi? Arabaya gitmeden önce saatine baktığını hatırladı, 10:28'di. Cuma gecesi neredeyse on buçuk olmak üzereydi. Hemen ardından saldırıya uğramışlardı. Hesaplamaya çalıştı. Dört saat mi? Yoksa daha mı az? Üç buçuk saat geçmiş olabilir miydi?

Derin bir nefes aldı. "Bir dakika... Gabe ne zaman geldi? Siz, 'bu sabah' demiştiniz. Peki, ama saat kaç?"

"Biraz önce söylediğim gibi sabaha karşı iki."

"Cumartesi günü mü?"

"Pazar. Aslında pazar *günü*. Ya da cumartesi gecesi de diyebilirsiniz, nereden baktığınıza bağlı."

Beyni bir çöp yığını gibi karmakarışıktı. Ama hemşirenin yanıldığını biliyordu. "*Cumartesi* sabahı demek istediniz."

Hemşire hayır anlamında başını salladı, daha sonra at suratlı doktora dönüp, "Yirmi dört saatten uzun bir süredir bilinciniz yerinde değildi. Belki de daha fazla. Eğer saldırının ne zaman gerçekleştiğini hatırlayabilirseniz bu bize çok yardımcı olur."

"Yirmi dört saat mi? Roger... Roger nerede?"

Doktor, "Başınızın hemen arkasına sert bir darbe almışsınız," dedi. "Yaptığımız incelemeler sonucunda kafatasınızın hemen altındaki küçük bir çatlak dışında herhangi bir yara almadığınızı gördük. Tomografide herhangi bir hematom ya da kan pıhtısına rastlanmadı. Son derece şanslısınız."

Sanırım bu, şansı nasıl tanımladığınıza bağlı. Roger'ın endişeli yüzünü, onu arkadan kavrayan kolları ve Roger'ın "Neden *o*?" çığlığını hatırladı.

"Roger iyi mi?"

Sessizlik.

"Roger nerede?"

Yanıt yok.

Korkunun midesini kasmaya başladığını hissetti.

"Roger nerede? O iyi mi?"

Doktor, "Birkaç polis sizinle konuşmak için geldi. Ancak kendinizi hazır hissedene dek konuşmak zorunda değilsiniz."

"Polis mi?" Gözleri yaşla dolmuştu. "Ah yüce Tanrım, ona ne oldu?"

Yine uzun bir sessizlik.

"Ah, Tanrım, hayır. Lütfen bana iyi olduğunu söyleyin."

"Çok üzgünüm, Bayan Heller," diye karşılık verdi doktor.

"Ne oldu? Lütfen, Tanrı aşkına bana hayatta olduğunu söyleyin."

"Keşke söyleyebilseydim, Bayan Heller. Ama eşinizin nerede olduğunu bilmiyoruz."

3

LOS ANGELES

Woody Sawyer çizmelerini çelik merdivenlerde adeta çınlatarak peşimden koştu. Hemen yanımızda çalışan bir uçak motoru ve yükleyicinin çıkardığı gürültünün arasından "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye bağırdı. "Bu bizim uçağımız değil mi?"

Ona yanıt vermedim. Çevreye bakınmakla meşguldüm. Birkaç dakika sonra aradığım şeyi bulmuştum.

Bu, biraz önce yakıt aldığını gördüğüm uçaktı. Argon uçağının uzağına park edilmiş beyaz bir Boeing 727'ydi. Diğer iki Argon uçağıyla tıpatıp aynıydı, tek farkı, gövdesinde VALU KİRALAMA yazıyor olmasıydı.

"Haydi, içine bir bakalım," dedim.

"Bu bizim uçağımız değil."

"Şu merdivenlerden birini getirmesi için birkaç adamını buraya çağırabilir misin?"

"Sen aklını mı kaçırdın? Bu bizim uçağımız değil, dedim."

"Daha önce burada hiçbir Valu Kiralama uçağı görmüş müydün?"

"Nereden bilebilirim? Bu küçük şirketler sürekli gelip gider ve diğer şirketlerin yerlerini kiralarlar."

"Ben havaalanı rehberinde herhangi bir Valu Kiralama uçağına rastlamadım. Peki ya sen?"

Woody omuz silkti.

"İçeri bakalım," dedim.

"Dinle beni, bir başkasının uçağına girerek başımı büyük bir derde sokabilirim. Bu yasal değil dostum!"

"Endişelenmene gerek yok. Ben sorumluluğu alıyorum."

Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra yeniden omuz silkti ve ekibin binmekte olduğu yöne doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra merdivenleri Valu Kiralama uçağına doğru iterek geri döndü. Gözle görülür bir isteksizlikle kokpit kapısına tırmandı.

Tam da tahmin ettiğim gibi, kolaylıkla çıkan Valu Kiralama logosunun hemen altında turuncu Argon Express Kargo yazısı vardı. Üzeri boyanmıştı. Çizilmeye dayanıklı banttan geriye kalanlar kargo kapısının çerçevesinden eski konfetiler gibi döküldü.

Kapı açıldığında, uçağın ağzına kadar kargo sandıklarıyla dolu olduğunu görebildim. Her birinin yanında farklı bir yazı vardı. Bu yazılar fidye notu için gazeteden kesilmiş farklı şekil ve boyutlardaki sayı ve harfleri andırıyordu.

"Bu sayılar senin listene uyuyor mu?" diye sordum. Uyacaklarını biliyordum.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Anlamıyorum," dedi Woody sonunda. "Uçakları nasıl değiştirebilirler ki?"

"Çok kolay," dedim. "Onları boşaltıp havaalanının dışına sürmekten çok daha kolay. Sadece iki adama ihtiyacın var; pilot ve yardımcı pilot."

"Anlamıyorum."

"Biraz önce bu hurdalardan bir tanesini ucuza alabileceğini söylememiş miydin? Tek yapmaları gereken, beyaza boyamak ve kontrol kulesi kapandıktan sonra gecenin bir yarısı buraya uçurmak. Asıl uçağın hemen yanına park edip biraz vinil çıkartma yapıştırmaları yeterli. Büyük bir olasılıkla adamların sadece on dakikasını almıştır. Herkes evine gittiği için çevrede onları görebilecek kimse de yoktu. Hem ne de olsa, hava sahasına girmişlerdi, yani burada *olmaları* gerekiyordu. Kimsenin dönüp de onlara ikinci kez baktığını sanmıyorum. Dürüst adam güvenlik sistemiydi, değil mi?"

"Aman Tanrım! Bu... Çok *dahice!*"

"Evet, neredeyse. Sanırım dün gece indikleri saatte yakıt servisi yapanlar da çoktan evlerine gitmişti."

"Yani?"

"Bu yüzden uçak hâlâ burada. Depoyu doldurmadan onu uçuramadılar. Ve bu işi de biraz önce bitirdiler. Sanırım kalkmak için herkesin eve gitmesini bekliyorlardı."

"Ama... Bunu kim yapabilir ki?"

"Kimin yaptığı gerçekten de umurumda değil. Ben kimin yaptığını bulmak için kiralanmadım."

"Ama bunu her kim yaptıysa buralarda bir yerlerde olmalı."

"Ona hiç şüphe yok."

"Bakın, bay... Sana Nick diyebilir miyim?"

"Elbette."

"Nick, her ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Bu konuda hemfikiriz."

"Evet."

"İkimiz de aynı takımın oyuncularıyız."

"Kesinlikle."

"Demek istediğim, Traverse Development'ın küçük ayrıntıları duymasına gerek yok, öyle değil mi? Onlara kayıp kargoyu bulduğumuzu söylemen yeterli. Ya da senin bulduğunu, önemli değil. Ne de olsa kimse zarar görmedi. Havaalanında küçük bir karışıklık olduğunu söyleyebiliriz. Bu zaman zaman olur. Böylece onlar da rahatlayacak ve bir sürü soru sormayacaklar."

"Benim için sorun yok."

"Harika. Teşekkür ederim."

"Ama önce benim için şu sandıklardan birini açabilir misin?" Büyük sandıklardan birine yaklaştım. Dev sandıkların çoğunda farklı müşterilerin yüzlerce paketi vardı. Ama bu sandığın üzerindeki rota etiketi Bahreyn'den geldiğini söylüyordu. İçindeki her şey Traverse Development'ın Arlington, Virginia'daki ofisine gidecekti. Plastik camın arkasından sıkı bir şekilde paketlenmiş karton kutuları görebiliyordum. Hepsi aynı boyutta ve aynı şekildeydi, üzerlerinde ise Traverse Development logosu vardı.

"Özür dilerim ama bunu yapamam."

"Anahtarlar sende, Woody."

"Gümrük bile henüz inceleme yapmadı. Başım ciddi bir derde girebilir."

"İnan bana, açmazsan çok daha büyük bir derde girecek."

"Bu bir tehdit mi?"

"Aslında, evet," dedim. "Anlayacağın, zihnim park alanındaki şeye doğru kayıyor."

"Park alanı mı? Park alanının nesi var ki?"

"Uçaklarınız iniş yapıp gece için park ettiğinde, ekibinizin uçağın park ettiği alan sayısını kayıt etmesi gerekiyor. Standart operasyon prosedürü, öyle değil mi?"

Woody omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Sizin Argon uçağınız dün buraya Brüksel'den uçtu, 36 numaraya park etti, değil mi? Bilgisayar kayıtlarınızda böyle geçiyor. Daha sonra kötü adamlarımız çıkartmalarla bu büyük değişimi yaptı. Yani sizin uçağınız *gibi* görünen uçak yanlış numarada son buldu. 34 numara! Sorun şu ki, birileri bilgisayara o iniş yapmadan birkaç dakika önce 36 numarayı girdi. Ve eski tarih atmak hiç de kolay değildir. Ve bu gümrükten kontrol için geldiklerinde sorun yaratabilir. Adamlar büyük olasılıkla, "Vay canına, uçak bir gecede nasıl yer değiştirebildi, büyü gibi!" diyeceklerdi. İşte bu yüzden birileri ofisindeki beyaz tahtaya *yeni* numarayı, 34 numarayı yazdı. Ve sanırım bu da... Sensin Woody!"

Woody süratli ve anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başladı. "Bizim operasyonlarımızın nasıl yürüdüğüne dair en ufak bir fikrin bile yok."

Kargo sandığının plastik camına vurdum. "Neden bu kutuyu açmıyorsun, sonra konuşmaya devam edebiliriz. Bu kutunun içinde, senin ve iki elemanının hapse girme riskini göze almasına neden olan şeyi çok merak ediyorum. Gerçekten buna değecek bir şey olmalı."

Woody birkaç dakika bana baktı ve mızmızlandı. "Haydi ama dostum, bunu açarsam başım gerçekten derde girebilir."

"Bunun için biraz geç kaldın."

Neredeyse yalvarır bir şekilde, "Bunu açamam," dedi. "Gerçekten yapamam."

"Pekala," diyerek omuz silktim. "Ama sanırım ödünç alabileceğim bir telefon rehberin vardır, öyle değil mi? Birkaç uçak mezarlığına telefon açmak istiyorum. Ne de olsa çok fazla değiller. Sanırım California, Arizona ve Nevada'da altı ya da yedi tane olmalı, değil mi? Daha sonra onlara bu eski uçağın seri numarasını okuyup kimin sattığını bulacağım. Ve tabii ki kime sattıklarını. Ah, eminim ki basit bir şirkettir ve bu da onu kolaylıkla bulabilmemi sağlayacak."

"Kimin yaptığını umursamadığını sanıyordum," dedi Woody. Renksiz yüzü kıpkırmızı olmaya başlamıştı.

"Gördün mü, işte benim sorunum da bu. Bir çeşit kişisel başarısızlık diyebilirsin. Burnumu bir şeyin içine soktum mu kendimi tutamıyorum. Obsesif kompulsif tarzı bir şey de diyebiliriz."

Woody boğazını temizledi. "Haydi ama dostum!"

Bir kez daha plastik cama vurdum. "Haydi kapağı hemen burada açalım, böylece hızlı bir şekilde bakabilirim, sen de rahatlıkla Sudoku bulmacana geri dönebilirsin." Camın altını görmeye çalıştım ama plastik cam çizik ve pusluydu. Tek görebildiğim kutulardı. Arkamı dönüp Woody'ye gülümsediğimde kendimi dokuz milimetrelik yarı otomatik bir SIG-Sauer P229'la karşı karşıya buldum.

"Woody!" dedim düş kırıklığı içinde. "Aynı takımda oynadığımızı sanmıştım."

4

"Ellerini kaldır, Heller," dedi Woody. "Ve arkanı dön."

Ellerimi yukarı kaldırmadım, arkaya da dönmedim. Sadece bekledim.

"Haydi gidelim," dedi. "Kımılda." Sağ gözü seğiriyordu.

"Woody, işleri zorlaştırıyorsun."

"Şu an özel bir mülktesin ve senden kibar bir şekilde gitmeni istiyorum. Anlaştık mı? O yüzden şimdi yürü. Ellerini kaldır."

Ellerimi yavaşça yukarı kaldırdım ve sol elimle hızlı bir şekilde vurup tabancayı elinden aldım. Silahı aşağı doğru bastırırken diğer yandan sağ yumruğumu ağzına indirdim. Acıyla bağırdı. Silahını kaptıran tüm diğer adamlar gibi, kendini o olmaksızın korumaya hazırlıklı değildi. Silahını elimden kurtarmaya çalıştı ve aynı anda başını yana çevirdi. Böylelikle sağ yumruğumu indirdiğim kulağını adeta bana sunmuş oldu. Woody bir kez daha acıyla inledi. Daha sonra tetik korkuluğunda sıkışmış olan işaret parmağı kuru bir dal parçası gibi kırılana dek silahı yukarı doğru kaldırdım.

Woody bir çığlık atıp dizlerinin üstüne düştü. SIG-Sauer'i ona doğrulttum. "Şimdi lütfen şu sandığı benim için açar mısın?"

"Üzerinde bir mühür var. Açtığımı anlayacaklar," dedi.

"Gümrükle ben ilgilenirim."

"Ben gümrükten söz etmiyorum."

"Peki, kim için endişeleniyorsun?"

Başını salladı, daha sonra sağ elini hareket ettirmeye çalıştı ve bağırdı. "Parmağımı kırdın."

"Çok üzgünüm," dedim ve sesim hiç de üzgün çıkmıyordu.

Homurdanarak sandığa doğru yürüdü, asma kilitlerinden bir anahtar çıkardı.

"Maket bıçağın var mı?" diye sordum.

Belindeki bir kılıftan bıçağı çıkarıp bana verdi. Silahını pantolonumun kemerine sıkıştırdım, kutulardan birini bıçakla kesip kanatlarını açtım.

İçinde ne olduğunu anlayınca gülümsedim. "Müşterimin neden bu kargoyla ilgili acelesi olduğuna şaşırmamak gerek."

"Yüce Tanrım!" dedi Woody.

Kutunun içi vakumlanmış küçük paketler halinde yeni Amerikan dolarlarıyla doluydu.

Yüz dolarlık kağıt banknotlar. Üzerlerinde Ben Franklin'in kabız gibi baktığı yepyeni paralar. Her bir uzun destenin üzerinde HERHANGİ BİR TUTARSIZLIK DURUMUNDA FEDERAL OFİSE BAŞVURUNUZ yazılıydı ve diğer ucunda barkodu vardı.

Bunlar ABD Baskı Bürosundan çıkmış ve bir şekilde; Arlington, Virginia'dan adını daha önce hiç duymadığım bir şirketin eliyle Bahreyn'de son bulmuştu.

"Hiç fikrim yoktu," dedi Woody. "Sana yemin ederim."

"Bu şeyin hacmi ne?" diyerek sandığın kenarını tekmeledim.

"Bilmiyorum, sanırım beş yüz küp fit civarı. Tam emin değilim."

Bir an için düşündüm. Matematiğim iyidir. Sadece bir matematik dehası olmakla kalmayıp hapse girmeden önce son derece zengin olan babamdan kalan iyi miraslardan bir tanesi.

Paketlerden birini açtım ve kırk küçük paket saydım. Her bir paketin içinde yüz tane vardı, bu her zaman böyleydi. Yani her bir paket dört yüz bin dolar demekti. Tek bir küp üç milyon dolardan az değildi.

Aynı burada olduğu gibi, diğer her bir paketin yüz dolarlık destelerle dolu olduğunu varsayarsak; sandığın toplamı neredeyse bir milyar dolar ediyordu. Belki de daha fazla.

Bir milyar dolar.

Bir milyar doları hiç bu kadar yakından görmemiştim. Yüzlükler halinde olsa da, kapladığı alan beni çok etkilemişti.

"Biraz para mı harcayacaktın, Woody?"

Kırık işaret parmağıyla ilgilenmeyi bıraktı. Ağzı açık kalmıştı. "Yüce Tanrım... Yüce Tanrım... Hiçbir fikrim yoktu."

"İçinde ne olduğunu sanıyordun?"

"Benim... Benim hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim, doğru söylüyorum. Bilmiyordum, bana söylemediler..."

"Hiç mi fikrin yoktu, Woody?"

Bana bakmadı. "Bana ayrıntıları vermediler."

"Ama birileri biliyordu. Bunun için çok fazla zaman, para ve fikir harcandı. Tabii bir de senin ve şirketteki diğer adamların kiralanma riski var."

"Ben sadece söyleneni yaptım."

"Yani değişim sırasında bir sorun yaşanmamasını garanti ettin, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Eminim ki sana acil durumlar için bir irtibat numarası vermişlerdir. Hani bir şeyler ters giderse arayabilmen için."

Yine başını salladı.

"O numarayı istiyorum, Woody."

Önce bana, sonra yere baktı.

"Gördün mü, Woody," dedim. "İşte yol burada ikiye ayrılıyor. Benimle işbirliği yapabilir ve işleri düzeltebilirsin. Ya da işleri daha korkunç bir hale getirebilirsin. Hem de çok korkunç."

Hiçbir şey söylemedi.

Cep telefonum çalmaya başladı. Konuşmam gereken kimse yoktu. Sesli mesaja düşmesi için açmadım.

"Woody, eminim ki tüm bunları tek başına yapmadın. Alınmak yok. O halde neden şu numarayı bana vermiyorsun?"

"Kimin yaptığını umursamadığını sanıyordum," dedi Woody bir kez daha.

"Artık umursuyorum."

IRAK'ta hizmet vermiş olan herkes kayıp Amerikan dolarlarıyla ilgili hikayeler duymuştur. ABD'nin Irak'a girmesinin üzerinden

çok geçmeden, ABD hükümeti Bağdat'a gizlice on iki milyar dolar uçurmuştu. Buna inanmanın güç olduğunu biliyorum, kulağa internetteki komplo teorilerine takıntılı solcu site güncelerinden birinin eseri gibi geliyor. Ama bu belgelerle kayıt altına alınmış bir olay. On iki milyar dolarlık ABD banknotları New Jersey, East Rutherford'daki Merkez Bankası'ndan alınmış, Washington dışındaki Andrews Hava Kuvvetleri'ne götürülmüş, C-130 askeri taşıma uçaklarına yüklenerek Bağdat'a uçurulmuştu.

Sanırım, Irak'ta çalışan girişimcilerimize para ödemenin ve kukla oyununu sürdürmenin tek yolu buydu: Benjamin desteleri. Bağdat, yeni Amerikan banknotlarıyla dolmuştu. İçi para dolu çuvallar Irak askeri ofislerinde savunmasız bir şekilde duruyordu. Bürokratlar ve askerler yüz dolarlık destelerle futbol oynamışlardı.

Ve şimdi en iyi kısmı geliyor: Dokuz milyon dolar bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Hem de geride hiçbir iz bırakmadan.

Cep telefonum yeniden çalmaya başladı. Bu kez sinirlenerek cep telefonumu dışarı çıkardım ve arayanın kim olduğuna baktım. Arayan, ağabeyimin karısı Lauren Heller'di. Washington D.C.'de saat gecenin biriydi. Sohbet etmek için arıyor olamazdı.

"Lauren, ne var ne yok? "

"Benim, amca."

Arayan Lauren değildi. Bu, ergenlik çağındaki bir çocuğun sesiydi. Lauren'ın on dört yaşındaki oğlu, Gabe.

Sevimsiz ağabeyimle aylardır konuşmamıştım. Ama karısını çok severdim ve oğlu – Roger'ın üvey oğlu – harika bir çocuktu. Gabe ile haftada en az bir kez telefonda konuşurduk ve elimden geldiğince onunla zaman geçirmeye çalışırdım. O, benim sahip olmadığım oğlumdu, belki de hiçbir zaman olamayacağım. Ve sanırım ben de, onun özlemini çektiği babaydım. Roger'ı üvey babası olarak görmek yerine beni tercih ediyordu.

"Hey dostum, özür dilerim ama şu an gerçekten konuşamam. Bir müşteriyle birlikteyim." Woody'ye baktım, kemerimden SIG-Sauer'i çıkarttım ve adama doğrulttum. Çok fazla çalışan

bir müşteri hizmetleri sorumlusu gibi, özür dileyen bir tavırla, "Seninle ilgileneceğim," dedim.

"Nick Amca," dedi Gabe. "Buraya gelmen gerekiyor."

"Ben D.C.'de değilim, Gabe. Sorun ne?"

"Sorun, annem. O hastanede."

"Ne oldu? Durumu nasıl?"

"Sanırım komada."

"*Komada* mı? Nasıl..."

"Kimse bana bir şey söylemiyor. Saldırıya uğradı ya da onun gibi bir şey ama..."

"Baban nerede? İş için şehir dışında mı?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor. *Lütfen*, Nick Amca, hemen buraya gelebilir misin?"

"Gabe. Bir işi ortasındayım. Elimden geldiğince çabuk..."

"Nick Amca, sana ihtiyacım var."

5

WASHINGTON

Yeniden uykuya dalmış olmalıydı. Bu, gerçek olamayacak kadar karmaşık düşlerle dolu, kısa ve stresli bir uykuydu. Gabe'in onu hastanede ziyareti, kıvırcık saçlarının korkunç hali, onu gördüğünde ağlamaya başlaması gibi her şey karışıktı. Uzun çeneli bir doktor gözlerine parlak bir ışık tutuyordu. Bu kez yavaşça uyandı, düşlerinden hangisinin gerçek olduğunu bilmiyordu.

Gözlerini yeniden açtığında başka bir yere nakledildiğinden emindi. Yoğun bakım ünitesinin sinir bozucu biplemesi, birbirine karışan sesler, hızlı adımlar yoktu. Bip sesi çıkartan bir tek makine vardı ama o da rahatsız etmiyordu. Çevrede sadece alçak sesli fısıltılar vardı.

Işığın da kalitesi farklıydı. Belki de gün ışığıydı. Yakınlarda bir yerde, bir pencere olmalıydı. Herhalde gece boyunca uyumuştu. Bir gece daha, diye düşündü.

Yatağının ayak ucunda ceketli ve kravatlı iki adam duruyordu. Biri, diğerinden daha yaşlıydı. *Polisler,* diye düşündü.

Bir an için hâlâ hayal görüyor olabileceğini düşündü. Gözlerini kapadı, düşüncelere daldı. Ama gözlerini yeniden açtığında hâlâ ayakucundaydılar, alçak sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. İçlerinden biri ona bakıp yakınlaştı.

Yaklaşık altmış yaşlarında, ince beyaz saçları, beyaz bir sakalı olan bir adamdı. "Bayan Heller, ben D.C. polis departmanından Dedektif Garvin." Elinde dev bir Dunkin' Donuts fincanı vardı. "Ve bu da Dedektif Scarpino."

Arkasında dikilen adam sevimli, koyu saçlı, masum bir ço-

cuğun yüzüne ve bir defans oyuncusunun vücuduna sahipti. En fazla otuz gösteriyordu. Gülümsemeyerek, "Nasılsınız?" diye sordu. Lauren ona gülümsemeden edemedi.

Her ikisi de deri cüzdanlarını çıkarıp açarak rozetlerini gösterdiler. Bir an için altın kadar parlak bir şeyler gördü.

Yaşlı olan, sırtı ağrıyormuşçasına yavaşça odadaki tek sandalyeye oturdu. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Bayan Heller?" Ortağı mavi perdeleri sıyırarak başka bir sandalye bulmak için diğer tarafa gitti.

"Kocam nerede?" diye sordu Lauren.

Garvin onu duymamışçasına devam etti. "Hemşirelerden biri sizin konuşabilecek kadar iyi olduğunuzu söyledi. Ancak kendinizi iyi hissetmiyorsanız, daha sonra da gelebiliriz."

"Saat kaç?"

"Dokuz civarı. Sabah dokuz."

"Burada bulunma nedeniniz kocamla mı ilgili?"

Garvin kızarık donuk gözlerini garip bir şekilde örten kalın camlı, çelik çerçeveli pilot gözlükleri takıyordu. Gözleri ne renkti? Gri mi, mavi mi? Karar vermek zordu. "Bayan Heller, neler olduğuna dair size birkaç soru sormak istiyoruz."

Lauren'ın gözlerinin arkasındaki ağrı geri gelmişti. Çatlak bir sesle, "Siz... Siz cinayet masasından mı geliyorsunuz?"

Garvin başını hayır anlamında salladı ve ciddi bir şekilde gülümsedi. "Biz Şiddet Suçları Bölümü'ne bağlıyız."

Kelimeler midesine bir sancının girmesine neden oldu. "Dedektif, kocam nerede?" diye sordu Lauren kalbi hızlanırken. "Onu bulabildiniz mi?"

"Hayır, hanımefendi. Hiçbir şey bulamadık."

"Ne demek 'hiçbir şey'?"

"Çevredeki tüm hastaneleri aradık. Morglar ve merkez hapishaneler bile arandı."

"Hapishaneler mi?"

"Hiçbir şeyi göz ardı etmek istemedik. Washington Güvenlik Polisi'ne de bilgi gönderildi."

"Ve?"

"Hiçbir sonuç alamadık hanımefendi. Bu noktada kocanızı kayıp kişiler davası olarak değerlendiriyoruz."

"Saldırıya uğramadığını ya da daha kötü şeylerin olmadığını nasıl bilebilirsiniz?"

"Olay yeri inceleme ekibimiz herhangi bir kovan, kan izi ya da bedenin zarar gördüğünü kanıtlayacak başka bir ize rastlamadı."

"Kayıp kişiler mi?"

Garvin tereddüt etti. "Aslına bakarsanız, tam olarak Kayıp Kişiler Değerlendirmesi."

"Neden 'değerlendirmesi'?"

"Cinayet olasılığına karşı."

"Ama biraz önce hiçbir şey bulamadığınızı söylemiştiniz."

"Başınıza gelenler nedeniyle."

"Sadece saldırıya uğrayıp soyulmadığımı ya da başka bir şey olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü hanımefendi sizi cüzdanınızdaki bilgilerden tanımlayabildik. Birileri sizi sokakta yerde yatarken görmüş ve dokuz yüz on biri aramış. Cüzdanınız hâlâ yanınızda olduğu için kim olduğunuzu ve kimi aramamız gerektiğini tespit edebildik."

İnsanın içine işleyen sinir bozucu bakışları vardı.

"Yani?"

"Bu da bize sizin soyulmadığınızı gösteriyor. Belki bize olayla ilgili hatırladıklarınızı anlatabilirsiniz."

Lauren elinden geldiğince her şeyi anlattı. Garvin soruları sorarken Scarpino geride kalarak hiçbir şey söylemeden not aldı.

"Saldırgan... Bir tek kişi mi vardı?" diye sordu Garvin.

"Bildiğim kadarıyla öyle. Demek istediğim, bir adam beni arkadan yakaladı. Her ne kadar o kısmını hatırlamasam da sanırım kafama bir şeyle vurdu. Ve evet, sanırım kafama bir silah dayadı..."

"Nereye?"

"Tam buraya," diyerek şakağını işaret etti.

"Kafanıza vurmadan önce mi yoksa sonra mı?"

"Önce."

"Bir silah olduğunu düşünmenize neden nedir?"

"Bil-bilmiyorum. Sertti, yuvarlak bir ucu vardı ve metal gibi hissettiriyordu. Yani, başka herhangi bir şey de olabilirdi, sanırım. Ama..."

"Yine de silahı tam olarak görmediniz, öyle değil mi?"

"Hayır. Ama düşününce, sanırım bir klik sesi duyduğumu hatırlıyorum. Sanki bir silahın tetiğe alınması gibi."

"Bunun nasıl bir ses çıkardığını biliyor musunuz?"

"Babamın evinde bir tane vardı. Daha önce ateşlediğini sanmıyorum, ama bana ve kız kardeşime nasıl kullanacağımızı göstermişti."

"Saldırgan giysilerinizi çıkarmaya çalıştı mı?"

"Hayır. Ama belki de Roger'ın geri dönmesiyle korkmuştur."

"Gelin, hikayeyi bir toparlayalım. Siz ve eşiniz birlikte yemeğe çıktınız, sadece ikiniz, değil mi?"

"Evet."

"Özel bir gece miydi?"

Özel bir gece demek istese de, "Sıradan bir yemekti," demeyi tercih etti.

"Yemeğe çıkmak kimin fikriydi?"

"Bunun ne önemi var?"

"Sadece büyük resmi görmeye çalışıyoruz."

"Roger'ın fikriydi."

"İkiniz çok sık yemeğe çıkar mısınız?"

"Çok sık değil. Eskiden her hafta yemeğe çıkardık, ama son zamanlarda... Şey, belki de aylardır böyle."

"Kocanızın sizin de bildiğiniz düşmanları var mıydı?"

"Düşmanlar mı? O, bir işadamı."

"Bayan Heller, siz ve eşiniz zengin misiniz?"

Lauren tereddüt etti. Bu nasıl bir soruydu? Söze nasıl başlaması gerektiğini bilemedi. Kime göre zengin? Bir polis dedektifine göre mi? İyi bir maaşı vardı ama ne de olsa bu bir sekreter maaşıydı. Kıdemli başkan yardımcısı olarak Roger, altı haneli rakamlarla on-

dan çok daha fazla kazanıyordu. Ama üst düzey yetkililerin kazandığı milyonlar söz konusu değildi. Chevy Chase'de, hoş bir evde yaşıyorlardı. O ve Maura'nin Charlottesville'de büyüdüğü asma katlı çiftlik evi düşünülürse, Versailles sarayından farkı yoktu.

Öte yandan, Roger'ın ailesinin bir zamanlar sahip olduğu parayla karşılaştırıldığında, fakir oldukları bile söylenebilirdi.

Sonunda, "Evet, zenginiz," dedi. Yine tereddüt etti. "Kocamın ailesi bir zamanlar oldukça zengindi, ama artık değiller."

Garvin göz kırptı, "Öyle mi?"

"Babasını duymuş olabilirsiniz. Victor Heller..."

Sessizlik. "Tabii ki." Garvin'in gözlerinden bir bulut geçti. Lauren, çok da yabancı olmayan bir tepki, diye düşündü. Victor Heller ünlü biriydi, tabii bu iyi yönde bir ün olmasa da. "Birilerinin hâlâ aile servetine sahip olduğunu var saydığını düşünebilir miyiz?"

"Nereden bilebilirim ki? Her neyse, eğer birileri zengin olduğunu düşünseydi, fidye istemeleri gerekmez miydi? Onun yerine beni kaçırmaları gerekmez miydi? Ya da oğlumu?"

"Sadece her olasılığı incelemeye çalışıyoruz, hepsi bu. Kocanızın davranışlarında son zamanlarda herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi? Size karşı davranışlarında bir değişiklik var mıydı?"

"Nereye varmak istediğinizi anladığımı sanmıyorum."

"Size bir şey sormak istiyorum ve lütfen bunu yanlış anlamayın. Siz ve kocanız... İlişkiniz nasıldı?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Aranızda hiç boşanma konuşması geçti mi? Bir ilişkisi olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Boş işlerle uğraşıyorsunuz dedektif!"

"Ne yazık ki değil. Bu, standart bir prosedür. Hiçbir soru işaret bırakmak istemiyoruz."

"Bizim ilişkimiz, iyiydi."

"Yani mükemmel değildi... Sadece iyiydi, öyle mi?"

"Her evli çift gibi biz de iniş çıkışlar yaşadık. Ama hayır, kocam beni aldatmıyordu. Ve asla boşanmaktan bahsetmedik."

"Sizi hiç tehdit etti mi, Bayan Heller?"

"Ah, bu gerçekten saçmalık."

"Bakın, Bayan Heller, hepimiz kocanıza ne olduğunu bulmak istiyoruz. Ama sizin yardımınız olmadan bunu yapamayız. Bu gerçekten mümkün değil. Sizin için zor bir zaman olduğunu biliyorum. Canınızın yandığının da farkındayım, ama bu sorular gerçekten çok önemli. Ne kadar hızlı hareket edersek, bu şeyi o kadar çabuk çözebiliriz."

"Kocamın da saldırıya uğramış olması mümkün değil mi? Belki de hafızasını kaybetmiş bir şekilde ortalıkta dolaşıyordur. Belki de çok kötü yaralanmıştır. Ya da... Daha da kötüsü. Ve siz bu arada burada oturmuş, saçma senaryolar yaratıyorsunuz. Tek yaptığınız tahmin etmek. *Sadece tahmin etmek.*"

"Evet, tahmin etmek bizim sıklıkla yaptığımız bir şey. Ben bu konuda oldukça iyiyimdir. Ve evet belki de size boş işler gibi gelebilir. Ama şu noktada elimizde olan tek şey bu, Bayan Heller. Tek bildiğimiz sizin, şehrin pek de sıklıkla bu tip olayların yaşanmadığı bir yerinde sıradan bir saldırının kurbanı olmanız. Soyulmadınız ve görüldüğü kadarıyla tecavüze de uğramadınız. Kocanızın öldürüldüğünü düşünmemiz için hiçbir sebep yok. Kocanız ortadan kayboldu ve bundan daha fazlasını bilmiyoruz. Herhangi bir kanıt ya da bilgi olmaksızın ilerleyemeyiz, anlatabiliyor muyum?"

"Kulağa çok iyimser gelmiyor."

"Size boş umutlar vermek istemiyorum, o kadar."

Birisi boğazını temizler gibi bir ses çıkardı ve herkes dönüp o yöne baktı.

Gabe ayakta duruyordu. Koyu lüleleri dağılmış bir haldeydi. Lauren'a bakıyordu ve kahverengi gözlerinde ciddi bir endişe ifadesi vardı. Siyah kot pantolon üzerine uzun kollu, siyah bir tişört giymişti. Tişörtün üzerinde garip çizgi karakterlerden oluşan biri vardı. Invader Zim, diye hatırladı Lauren. Her zamanki halinden daha zayıf görünüyordu.

Lauren, "Gabe..." dedi.

"Özür dilerim, beyler," diye karşılık verdi Gabe, sert bir şekilde. "Annemin dinlenmesi gerekiyor. Artık gitmelisiniz."

Genç polis Gabe'in sert bakışlarıyla karşılaşana dek sırıtmaya devam etti ve iki polis eşyalarını toplamaya başladılar.

6

Polisler gittikten sonra, "Merhaba!" dedi Lauren boğuk bir sesle.

"Merhaba."

Lauren oğlunun gözlerindeki yaşları görebiliyordu. Son yıllarda tatlı oğlu çoğu zaman mesafeli ve hatta hırçın bir genç olmuştu. Yine de arada, bir zamanlar olduğu ve Lauren'ın yeniden olmasını umduğu o tatlı çocuktan izler görebiliyordu. Oğluna olan sevgisi fiziksel bir şeymişçesine, adeta göğsünden ve köprücük kemiklerinden taştı.

"Teşekkür ederim."

"Ben ciddiydim. Burada olmamaları gerekiyor."

Lauren, oğlunun gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Ne zaman hasta, aşırı yorgun ya da endişeli olsa ortaya çıkarlardı. Ki bu da oldukça sık yaşanan bir durumdu. İki ay önce orada olmayan, yanaklarındaki birkaç sivilceden çok daha belirginlerdi.

Sağ elinde, üzerinde ST. GREGORY'S yazan okul defterini sımsıkı tutuyordu. Oysa defterin okulla hiçbir ilgisi yoktu. Lauren'ın deftere bakmasına izni yoktu. Ve her ne kadar denememiş olsa da bu, olayı daha çekici bir hale getiriyordu. Defterle ilgili tek bildiği, Gabe'in bir ya da iki yıldır üzerinde çalıştığı bir çeşit destansı çizgi roman olduğuydu. Bir seferinde oğlu hızla ortadan kaldırmadan önce şöyle bir göz atabilmiş, çizimlerinin kalitesine hayran kalmıştı.

Lauren, "Bana Jaffee'i getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. Elini Gabe'e doğru uzattı. Gabe de onun elini sıktı. Bu, normalde ona gösterdiği ilgiden bile fazlasıydı. Gabe öpülmekten ya da kendisine sarılmasından hoşlanmazdı. Lauren'ın sevgi gösterilerinden sanki korkunç bir hastalığı varmışçasına kaçardı.

"Kan basıncın gerçekten çok kötü," dedi Gabe.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şu makine sürekli bipliyor."

"Zaten bunu yapması gerekiyor. Endişelenmene gerek yok. Ben iyi olacağım."

"İyi görünmüyorsun."

"Hissettiğimden çok daha kötü görünüyorum."

"Ne kadar çok çiçek var."

"Lee'den gelmiş."

GIFFORD INDUSTRIES'İN kurucusunun oğlu ve CEO'su Leland Gifford'u kastetmişti. Tabii onun yerine bakması için birilerini bulmuş olmalıydı. Ve bu büyük bir olasılıkla Lauren'la aynı yönetici katında çalışan ancak CEO'nun asistanı ve Lauren'ın işinin peşinde olan Noreen'dan başkası olamazdı. Noreen tam bir felaketti. Çok zeki sayılmazdı, ayrıntılar konusunda başarılı değildi, kendi sandığının yarısı kadar bile yetenekli olduğu söylenemezdi. İşte şimdi Lauren'ın endişelenmesi gereken bir şey daha vardı. Leland multi milyarlık bir ortaklığı yürütüyor olmasına karşın, bir e-posta göndermeyi bile güçlükle başarabiliyordu.

Biraz da kendi kendine, "Birilerinin ona neler olduğunu anlatması gerekiyor," dedi.

Gabe omuz silkti. "Senin evdeki bilgisayarından ona bir e-posta gönderdim."

"Ona e-posta mı gönderdin?"

"Ne? Patronuna e-posta gönderemez miyim?"

"Hayır. Ben-ben sadece etkilendim. Teşekkür ederim." El yordamıyla yatağın kontrollerini buldu, yatağının başını dik bir pozisyona gelecek şekilde kaldırdı. Yine kendi kendine mırıldandı. "Buradan çıkmam gerek. Oraya geri dönmeliyim."

"Anne, ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdin. Yirmi dört saat boyunca bilinçsiz yattın ve yeni uyandın. Leland Gifford bir süre sensiz de idare edebilir." Ve birden, "Pekala anne, o nerede?" diye sordu.

"Kim?"

"Kimden söz ettiğimi biliyorsun. Babam nerede?"

Lauren bir yandan düşünmeye çalışırken konuşmakta tereddüt etti. Beyni adeta yarı hızda çalışıyordu. Gözlerini kırptı ve uzun bir süre sessiz kaldı. Ona ne söylemişlerdi? Ona asla yalan söylememeye çalışmıştı. Hem zaten oğluna yalan söylemek istese bile, o bunu anlayabilecek kadar zekiydi.

Oğlu onu bazen korkutuyordu, fazla zekiydi. Bu zekayı nereden aldığını merak ediyordu. Lauren'ın genlerinden olmadığı kesindi. İlk kocası ve Gabe'in gerçek babası Richard, yeterince zekiydi ama bir dahi değildi. Zaman zaman Gabe'in gitmekte olduğu özel okulda herkes tarafından dışlanmasının bu kadar erken gelişmiş olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Bu kolay olmasa gerekti.

"Bir iş gezisine gitti," dedi sonunda. "Bir çeşit acil durum. Son dakika işi."

Gabe'in bakışları yere kaydı. "Yapma anne. Polisler dün eve gelip onu aradılar."

"Sen-sen evde yalnız mıydın, Gabe?"

"Tabii ki yalnızdım. Aklım yerinde. On dört yaşındayım."

"Ah, Tanrım. Gabe."

"Sakin ol anne, tamam mı? Her şey yolunda."

"Sakin mi olayım?"

"Ben sadece babam için endişeleniyorum, hepsi bu. Bana bir şey anlatmadılar, ama..."

"Ama bana söylediklerini duydun."

Gabe başıyla onayladı.

Lauren alt dudağını ısırdı, başını salladı ve birkaç dakika sonra sonunda, "Bak, nerede olduğunu bilmiyorum" diyebildi.

"O...O bir yere mi *gitti*?"

Sonunda Gabe'le göz göze geldiğinde, yüzünde hem acı hem de öfkenin olduğunu gördü. "Saldırıda yaralanmış olma ihtimali de var..."

"Yani bir yerlerde ölmek üzere yatıyor olabilir mi?"

Lauren başını salladı. "Polis bana herhangi bir hastanede olmadığının garantisini verdi, ya da..."

"Ya da morgda," diye ekledi Gabe.

"Ki bu çok rahatlatıcı, Gabe. Bu, onun iyi olduğu anlamına geliyor. Sadece..."

"O öldü. Onun öldüğünü biliyorsun." Gabe zorlukla yutkundu, hızlı bir şekilde gözlerini kırptı ve yaşlar süzülmeye başladı.

"Hayır Gabe. O ölmedi. Böyle düşünme."

"Ölmediğini *nereden* biliyorsun?"

"Gabe, o zaman... O zaman..." Lauren cümlesini bitirememişti.

"Sence, sana zarar veren bu adamlar babamı kaçırmış olabilirler mi?"

Lauren sonunda yenilgiyi kabul edercesine, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Belki Nick Amca onu bulabilir."

"Nick Amcanı sevdiğini biliyorum. Onu ben de seviyorum. Ama polisin bulamadığı bir şeyi bulabileceğini sanmıyorum. O, çoğunlukla şirketlerle çalışır."

"Bunu göreceğiz," dedi Gabe. "Onu aradım ve yola çıktı bile. Bana babamı bulacağına söz verdi."

7

Her ne kadar birkaç kez tehlikeli şekilde kıyısına dek gelmiş olsam da hiç evlenmedim. Kendime ait bir ailem de yok. Psikologların deyimiyle "aile kökenim" babamın son derece ünlü tutuklanmasıyla ve ardından gelen olaylarla mahvolmuş. İşte bu yüzden yeğenim Gabe, benim için büyük anlam taşıyor. Ona karşı korumacı bir tutumum var.

Ne de olsa L.A.'deki işimi bitirmiştim. Oraya gönderilme nedenim olan görevi yerine getirmiş, kayıp kargoyu bulmuştum. D.C.'ye giden ilk uçaktaki uygun bir yer için L.A.X.'te beklerken, Blackberry'imden Jay Stoddard'a ayrıntıları içeren bir e-posta gönderdim. Her ne kadar orada kalıp merakımın peşinden gitmek, orada gerçekte neler olduğunu ortaya çıkartmak istesem de, bu artık sahip olmadığım bir lükstü. Tabii , yine de peşini bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ben asla bir şeylerin peşini bırakmam. Ama D.C.'ye geri dönüp Gabe ve annesinin iyi olduklarından emin olmalıydım.

Babasına – yani ağabeyime – her ne olduysa, kulağa hiç de hoş gelmiyordu. Ağabeyim iki gündür kayıptı.

Gerçek şu ki, Roger ve ben, babamın davasından bu yana pek yakın değildik. Belki de bu üstü kapalı bir söylemdi. Ben onu sevmiyordum, o da beni. Birbirimize güçlükle katlanabiliyorduk.

Ama ne yazık ki o benim ağabeyimdi. Ve belki de daha da önemlisi, Gabe'in babasıydı.

İçimde git gide artan endişe ve kaygı duygularına engel olamıyordum.

En erken uçuşlar çoktan satılmıştı, bu yüzden akşamüzerine dek Washington'a ulaşamadım. Taksideyken Lauren'ı aradım ve Gabe'le konuşmayı beklerken telefonu Lauren'ın açmasıyla şaşkınlığa uğra-

dım. Doktorlar eve gitmesine izin vermişlerdi. Bana ana hatlarıyla olanları anlattı. Sesi biraz halsiz gelse de yine de iyiydi.

Bu beni oldukça rahatlatmıştı. Son birkaç saattir hissetmekte olduğum gerginlik ve derinden gelen baş ağrısı azalmaya başladı.

Washington'un Adams Morgan bölgesinde, bir depodan dönüştürülmüş olan çatı katı daireme gittim. Burayı park yeri ve eşyalı olması nedeniyle satın almıştım. Emlakçı "modern kentsel yaşam" ve onun "endüstriyel estetiği" gibi şeylerden söz etmişti. Dışarıdaki bir tabelada sevimsiz bir şekilde, "Siz Buradasınız" yazıyordu. Evin benim için göründüğünden pek bir farkı yoktu. Yüksek tavanları ve fazlasıyla boyalı kanal sistemi olan eski bir depoydu. Bir uçak hangarının tüm sevimliliğine sahipti. Gabe tabii ki bunun harika olduğunu düşünüyordu. Evime Yalnızlık Kalesi adını takmıştı.

Birkaç saat geçmeden arabamı ağabeyimin Chevy Chase, Virgilia Sokağı'ndaki eski evlerle çevrili, yaprakların dökülmüş olduğu büyük Georgia tarzı evinin önüne park ettim. Kırmızı tuğlalı evin beyaz çizgili siyah kepenkleri vardı. Evin dışı da içi kadar etkileyiciydi. Altı yatak odası, yedi buçuk banyo, beş şömine ve arkada asla kullanmadıkları büyük bir yüzme havuzu bulunuyordu.

Roger bir seferinde bana teknolojik aletlerinin bulunduğu odanın benim dairemin tamamını içine alabileceğini söylemişti. Ben de ona yanıt olarak Bedford'da çocukluğumuzun geçtiği evin serasının onun evini tamamını içine alabileceğini söylemiştim. Bu onu susturdu. Çok miktarda paraya sahip olmanın ne demek olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bunu asla düşünmemiştik. Ama o paraları kaybettikten sonra aslında kendimi son derece rahatlamış hissetmiştim, sanki sonunda ayağımı sıkan ayakkabıları çıkarmış gibiydim.

Oysa Roger kaybettiklerimizi, Ahab ve onun kahrolası beyaz balinası* gibi takıntı haline getirmişti.

Gabe'i ön merdivenlerde otururken buldum. Siyah uzun kollu

* Moby Dick romanından. (Çev. N.)

bir tişört giymişti, ayağında yıpranmış siyah spor ayakkabıları ve kulağında da iPod kulaklıkları vardı. Kimsenin bakmasına izin vermediği gizemli defterinde çizimler yapıyordu. Yaklaşmamla birlikte defteri hızla kapattı.

iPod'daki müziği durdurarak, "Hey!" dedi ve kulaklıklarını çıkarttı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Merhaba!" Sarılmak için çocuğa doğru uzandım ama o tam olarak ayağa kalkmayınca garip bir şekilde sarıldık. Gabe yaşına göre küçük görünüyordu. Kemikli omuzlarını ve göğüs kafesini hissedebiliyordum. "Annen nasıl?"

"Hastaneden çıkmasına neden bu kadar çabuk izin verdiklerini bilmiyorum. Yirmi dört saat boyunca komadaydı."

Omuz silktim ve avuçlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Çok kötü mü yaralanmıştı?"

"Beyin sarsıntısı geçirmesine neden olacak kadar kötü."

"Sence evde olmamalı mı?"

Omuz silkti ve avuçlarını yukarı doğru kaldırarak bilmiyorum anlamındaki hareketimi taklit etti. "Ben doktor değilim."

"Ah, pekala. Babandan haber var mı?"

"Polisler anneme ilişkilerinde bir sorun olup olmadığını soruyorlardı. Babamın belki de kaçtığını düşünüyorlar."

"Bu pek de babana uyan bir davranış değil."

Gabe dikkatle yüzümü inceliyordu. "Belki de kaçırılmıştır. Bu da olabilir, değil mi?"

"Kaçırılmak mı? Pek emin değilim. Bak, bu işi çözeceğiz. Endişelenmeni istemiyorum, Gabe."

Şüpheli bir şekilde, "Tabii. Kesinlikle," dedi.

Kapıya doğru yöneldim. "Nick Amca, bana silah kullanmayı öğretir misin?"

"Çok geç oldu. Komşuları korkuturuz."

"Demek istediğim, poligon ya da bir silah kulübünde olabilir."

"Herhangi bir silah kulübüne üye değilim ve poligonda atış yapmam. Aslına bakarsan ender olarak silah kullanırım. Her zaman ellerimi kullanmayı tercih etmişimdir."

Gözleri açıldı. "İnsanları öldürmek için mi?"

"Daha çok bilgi araştırmaları için diyelim," dedim.

"Ben ciddiyim, Nick Amca. Silah kullanmayı öğrenmek istiyorum."

"Tepeden tırnağa simsiyah giyinen gençlerin silah kullanmamaları gerektiğini düşünüyorum. Kötü şeyler olabilir. Haberleri izlemiyor musun?"

"Ben annemi korumaktan söz ediyorum. Kendini koruma yöntemleri falan."

"Üzgünüm."

Ön kapıyı açtım ve Gabe, "Nick Amca..." dedi.

Ona doğru döndüm.

"Teşekkür ederim. Burada olduğun için demek istedim."

8

Her zaman Roger'ın verdiği en akıllıca kararın Lauren'la evlenmek olduğunu düşünmüşümdür. Lauren gösterişli siyah saçları, süt beyazı teni, karamel kahvesi gözleriyle son derece çarpıcı bir kadındı. Dudakları gülümsediğinde iki yana inerdi. O çok güzel ve zarif bir kadındı.

Ama her şeyin ötesinde bence çok iyi bir insandı. Kesinlikle benmerkezci değildi. Hayatını üç zorlu adama adamıştı. Kocasına, oğluna ve patronu, Leland Gifford'a. Bu hiç de kolay olmamalıydı. Sadece dev bir şirketin CEO'sunun yönetici asistanı olmak bile tam zamanlı bir işten fazlasıydı, bir evlilikten farklı değildi. Roger'ın, onun patronuna olan bağlılığını kıskandığına hiç şüphe yoktu. Ve belki patronu da Lauren'ın kocasına olan bağlılığını kıskanıyordu.

İçeri girmemle birlikte bana sımsıkı sarıldı ve birkaç dakika şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. Her ne kadar yaralandığını biliyor olsam da, bu saldırının kanıtlarını görmek sinir bozucuydu. Kafasında bir bandaj vardı, yüzünün sol yanında çizikler, gözlerinin çevresinde ise sarı çürükler vardı.

Geldiğim için bana teşekkür etti, ben de ona nasıl olduğunu sordum ve iyi göründüğünü söyledim.

Başını çaresizlikle sallayarak, "Sana olan güvenimi kaybediyorum," dedi. "Senin her zaman doğruları söylediğini düşünürdüm."

"Haklısın. Yalan söyledim. Oldukça kötü görünüyorsun. Senin için endişeleniyorum."

Güldü. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Ama göründüğümden çok daha iyi hissediyorum."

Beni mermer kaplı girişten zencefilli ekmek ya da kabaklı tart

kokan dev mutfaklarına doğru yönlendirdi. Bana bir fincan kahve uzattı. Koyu, tam da sevdiğim gibi. Fincanın üzerinde, Gabe'in gittiği özel okul olan ST. GREGORY yazısı vardı. Büyük, siyah granit adasının köşesindeki taburelerden birine, tam karşıma oturdu.

"Hastane eve çıkmana nasıl izin verdi?"

"Doktorlar ağırdan aldığım sürece iyi olacağımı söylediler. Hem Gabe'i evde tek başına bırakamam."

"Roger'dan bir haber yok mu?"

Başını yavaşça hayır anlamında salladı.

"Beni dinle," dedim. "Öncelikle en kötüyü kabullenmeni istemiyorum." Sakin ve endişesiz olabilmesi için bana ihtiyacı vardı ve bu konuda onu kandırabilirdim.

Gözlerinden yaşlar düşmeye başladı. "En *kötüsünün* ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bana olanları anlat," dedim.

9

Lauren'ı dinledim, birçok soru sordum ve elimden geldiğince onun en büyük korkularını beslememeye çalıştım. Ama ne kadar çok dinlersem olaylar o kadar tuhaflaşmaya başlamıştı.

Arabalarına doğru yürürlerken ani ve beklenmedik bir saldırı gerçekleşmişti. Yerde kan ve boğuşma izi yoktu. Ağabeyimin öldürüldüğünü ya da yaralandığını bile gösterecek hiçbir işaret de yoktu. Hastaneler ve morglar kontrol edilmiş ve sonuçta onun tanımlarına uyan bir bedene ulaşılamamıştı.

Saldırıdan bu yana geçen iki gün boyunca ondan tek bir haber dahi alınmamıştı.

Bu iyi görünmüyordu. Midemin içinde bir yerlerde, ağabeyimin canlı ortaya çıkmasının pek de olası olmadığını biliyordum. Ama bunu Lauren'a söylemek istemedim. Aynı zamanda onu yanlış yönlendirmeyi de istemiyordum.

"Kaç kişi vardı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım bir tek kişi. Ama silahı vardı."

"Nereden biliyorsun?"

"Onu hissettim."

"Nasıl?"

"Şakağıma bir silahın namlusu gibi hissettiren metal bir şey dayadı. Ve emniyetin klik sesini duydum."

"Yani bir tabancaydı, yarı otomatik değildi, öyle mi?"

"Bir yarı otomatiği tetiğe almazsın, Nick."

Gülümsedim. Onu ateşli silah zırvalarıyla boğmak istemiyordum. Aslına bakarsanız bir yarı otomatiği de tetiğe alabilirdiniz. Ama varmaya çalıştığı nokta son derece açıktı; hiçbir şey bir silahın tetiğe alınmasıyla benzer sesi çıkaramazdı. "Erkek miydi, kadın mı?"

"Erkek olduğuna eminim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım, gücü nedeniyle öyle tahmin ediyorum."

"Çevrede son derece güçlü kadınlar da var."

"Belki de kolundaki tüyleri ya da başka bir şeyi hissetmişimdir."

"O halde kolları çıplaktı."

"Hayır... Ben... Bir erkek gibi *kokuyordu,* ne demek istediğimi anlıyor musun? Kolonya. Ucuz kolonyayla karışmış sigara kokusu."

"Roger'ın saldırganı tanıdığına dair hiçbir şey hissettin mi?"

Gözleri odayı dolaştı. "Hayır, sanmıyorum..."

"Gabe polislerin seninle Roger arasında herhangi bir evlilik sorunu olup olmadığını merak ettiklerini söyledi."

Lauren irkildi. "Böyle mi söyledi?"

Başımla onayladım. "Temel olarak."

"Bu ne anlama geliyor? Yani beni terk etmeye mi çalıştı?"

"Sanırım."

"Ama bu çok aptalca. Eğer Roger beni terk etmek istese, sadece giderdi."

"Hiç böyle bir şeyden söz etti mi?"

"Sen de mi?"

"Ah, biliyorum. Roger'ın boşanacak tipte biri olmadığını söyleyebilirim. En fazla sana baskı yapabilir."

Lauren'ın kaşları çatıldı. "İkinizin... sorunları olduğunu biliyorum. Bazen ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyorum ama..."

"Sinir bozucu mu? Birbirlerine 'dostum' diye hitap eden beyaz adamlar sinir bozucudur. Roger için sinir bozucu diyemem." O tam bir *ahmaktı.* Ama bunu dile getirmedim. Hatta it herifin tekiydi. Başka şartlar altında bunu yüksek sesle dile getirebilirdim, ama bu gün değil. Ve gerçek şu ki, o ve Gabe bu adamı seviyorlardı. Ben kim oluyordum ki, onlara fikrimi söylüyordum. Bu çok gereksizdi.

Lauren birden kafasını kaldırıp havayı kokladı. "Ah, Tanrım.

Patatesler." Buzdolabının (neredeyse bir Humvee ile aynı boyda olan bir Sub-Zero model buzdolabıydı) hemen yanındaki tezgahta bulunan fırına koştu. Geri döndüğünde, elinde folyoya sarı tatlı patatesler ve bir çatal vardı.

"Biraz ister misin?"

"Ben böyle iyiyim."

"Akşam yemeği yedin mi?"

"Beni bilirsin. Aç olduğumda yerim."

Evlerinde mutfak genellikle Roger'ın alanıydı. Ağabeyim Roger gibi faşistlerin dışında yemek pişirebilen erkek arkadaşlarıma karşı büyük bir saygı duyuyordum. Her zaman en kaliteli aletleri ya da pahalı tavayı alması gerekirdi. En kaliteli soğuk preslenmiş zeytinyağı, en kaliteli otuz yıllık balzamik sirke gibi. Yemek bir kez bu kadar önemli bir konu haline geldi mi, beyaz Umbria yer mantarı yağının bile çözemeyeceği sorunlarla karşılaşabilirsiniz.

"Hastanede beni jöle ve zencefilli gazozla besleyip durdular. Ve nedense tek düşündüğüm, fırında tatlı patatesti."

"Patronunla ne durumdasın?"

Lauren şefkatle gülümsedi. "O harika davrandı. İhtiyacım olduğu kadar dinlenebileceğimi söyledi. Ama en kısa zamanda işime geri döneceğim."

"Yeterince iyi misin?"

"Demin de söylediğim gibi, sadece bir tren kazasından çıkmış gibi görünüyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Gabe'in okulu var ve ben de evde oturup sıkıntıdan çıldıramam."

"Sanırım Leland Gifford, Roger'ın... kaybolduğunu biliyordur."

"Tabii."

"Onunla bu konuda konuştun mu?"

"Kısaca. Onu bu öğlen aradım."

"Ve?"

"Elinden gelen her şeyi yapabileceğini söyledi. Polis Roger'la ilgili onunla da görüşmüş."

"Neler olabileceğine dair herhangi bir teorisi var mı?"

"Lee de herkes kadar şaşkın."

Başımla onayladım. "Roger'ın son zamanlarda neyin üzerinde çalıştığına dair bir fikrin var mı?"

Büyük bir lokmayı çiğnemek için durdu ve gözlerini kısarak bana baktı. "İşle ilgili çok az konuşuruz. Bir çeşit ev kuralı diyebiliriz."

"Yani gerçekten endişelendiği herhangi bir konudan sana söz etmedi, öyle mi?"

Lauren hayır anlamında başını salladı. "Bildiğim kadarıyla ilginç bir şey yoktu."

Roger'ın Gifford Industries'deki işi çok geniş bir ağı kapsıyordu. Anlaşmaları planlıyor, finans ayarlamalarını yapıyordu. Onun işini sıkıntıdan komaya girmeden bir tek sabah dahi yapmak için fincanlar dolusu koyu kahveye ihtiyacım olabilirdi. Kendini aşırı yetenekli biri olarak değerlendirse de, har zaman Roger'ın yetenekleriyle orantılı olarak terfi etmediğini düşünmüşümdür. Öyle bir seviye herhangi bir Amerikan şirketinde henüz yer almıyordur.

"Hımm."

"Bunun işiyle ilgili bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tam sayılmaz. Sadece her şeyi açığa çıkarmaya çalışıyorum. Neden, herhangi bir şey olabilir. Ama sıradan bir saldırı olduğundan şüpheliyim. Eğer saldırıya uğradıysa – kasıtlı bir şekilde 'öldürüldüyse' kelimesini kullanmamaya çalıştım – geride kanıt olması gerekirdi. Şu ana dek bir şeyler ortaya çıkmış olurdu." Örneğin, bir ceset, ama bunu da adlandırmadım.

"Peki, o zaman ne öneriyorsun?"

"Bir çeşit kaçırılma durumunu göz ardı edemeyiz."

"*Kaçırılma* mı? Ciddi olamazsın." Sesi, korkusunu gizlemek istercesine yüksekti. "Polisler de aynı şeyi söylediler. Ama kim Roger'ı kaçırmak isteyebilir ki? Biz zengin değiliz. Bu çılgınlık!"

Gözlerim iri paslanmaz çelik, sekiz ocaklı, ancak kaliteli bir restoranda görebileceğiniz ocağa doğru kaydı. Roger'ın yalnızca

manyak özellikleri için şu mutfağa çeyrek milyon dolar harcadıklarını biliyordum. "Ona hiç şüphe yok," dedim.

"Demek istediğim, evet biraz zenginiz. Ama Roger da ben de sürekli çalışıyoruz."

"Biliyorum." Victor Heller'in mülklerine el konulduğunda; annem, ben ve Roger beş parasız kalmıştık. Ama en azından Roger babamın para kazanma ve onu işletme konusundaki zekasını miras almıştı. Bu, ikimizin farklı olduğu yönlerden biriydi.

Lauren, Gifford'ın yönetici asistanıydı. Roger'la tanıştığında küçük bir çocukla yeni boşanmıştı. Daha başta, Roger'a Leland Gifford için çalışmayı sevdiğini ve işini asla bırakmayacağını net bir şekilde ifade etmişti. İstediği için çalışmaya devam etmişti, çalışmak zorunda olduğu için değil. Roger onlara bakmaya yetecek kadar para kazanıyor ve yatırım yapıyordu.

"Her neyse, eğer kaçırıldıysa, şu ana dek fidye istemeleri gerekmez miydi?"

"Her zaman değil. Bazen umutsuzluk seviyesini yükseltmek için özellikle beklerler. Ama seninle aynı fikirdeyim, bu pek olası görünmüyor."

"Peki, o zaman olası olan *şey* ne?"

"Sadece bir teori. Belki de burnunu uzak durması gereken bir şeye soktu. Yanlış insanlarla başı derde girdi."

"Kim gibi?"

"Şirketiniz dünya çapında dev, milyar dolarlık inşaat projeleriyle uğraşıyor. Belki de bazı projeleri ele geçirdiklerini düşündüğü bir organize suç karteliyle karşılaştı. Belki Roger onların uzaklaştırılmasına yardımcı oldu. Böyle şeyler."

"Gifford Industries'den sanki New Jersey'li bir mafyaya ait çöp taşıma şirketiymiş gibi söz ediyorsun."

Kafamda birkaç bağlantı daha düşündüysem de, dilimi tuttum.

"Mafyayı unutalım," dedim. "Suç dünyası artık uluslararası. Ruslar, Doğu Avrupalılar ve Asyalıların hepsi birbirine girmiş durumda. Ve hepsi yatırım yapıyor. Paralarını aklamak için yasal işlerden faydalanıyorlar. Ticaret yapıyorlar. Petrol, değerli metal,

sağlık sigortası ve banka işlerine girdiler. Hem de tüm dünyada. Ya Roger anlaşma yaptığı bir sırada bu tip organizasyonlardan biriyle, bilmemesi gereken bir şeyle karşılaştıysa?"

Lauren birkaç saniye bana baktı, gözleri bir yandan diğerine kaydı. Akıl defterinden bir şeyler okuyor gibiydi. Onun bu olasılığı mantıklı sonuca varana dek düşündüğünü hissettim ve bu hiç de mutlu edici bir sonuç değildi.

"Böyle şeylerin olabileceğine inanmıyorsun, öyle değil mi?" Sesinde alaycı bir hava vardı.

"Pek değil," diye itiraf ettim. "Seyrek de olsa. Dünya pis bir yer. Kim bilebilir?"

"Peki, o zaman ne? Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Sana söyleyebilecek bir şeyim olmasını çok isterdim." Biraz düşündüm. "Dinle Lauren. Roger'ın sana saldıran adamları tanıyıp tanımadığını sorduğumda bir an için tereddüt ettin."

"Ettim mi?"

Yüzünde belki de bilinçli olarak farkında olmadığı bir belirsizlik fark etmiştim. "Roger'ın yüzünde herhangi bir ifade var mıydı? Olanlarla ilgili şaşırmadığına dair herhangi bir ifade?"

Lauren birkaç dakika sessiz kaldı, düşünceliydi. "Biliyor musun, şimdi bir şey hatırladım."

"Evet."

"Bu saldırıya uğradığımız sırada söylediği bir şey. En son duyduğum şey de diyebiliriz."

"Evet."

"Roger, 'Neden *o?*' dedi."

"Neden o?" diye tekrarladım. "Bu da 'neden ben değil de o' anlamına gelir."

"Sanki onları *tanıyordu.* Sanki kim olduklarını biliyordu."

Biraz düşündüm. "Sanırım bu bize çok daha önemli bir şeyi işaret ediyor."

Lauren kaşlarını kaldırdı.

"Belki de bunun olmasını bekliyordu. Geriye tek bir soru kalıyor, neden?"

Lauren alçak ve titreyen bir sesle, "Bekliyor muydu? *Neyi* bekliyordu?"

"Belki de onu uyarmışlardı. Belki de bu sadece onu korkutmak için yapılan bir saldırıydı."

"Ne için? Bu çok-çok tuhaf, Nick."

"Olan biten bazı şeyleri duysan kulaklarına inanamazsın."

"Şansını dene."

"Bir gün sana Pentagon'dan atılmamın gerçek nedenini anlatırım. İşler her zaman dışarıdan göründüğü gibi olmuyor. Çoğunlukla hikayenin gerisi de var."

Sanki bu vahşi kurguyu kabul etmemek istercesine kafasını salladı. Daha sonra on ya da on beş saniye sessiz kaldı. "Hayatta olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"İyi olduğuna eminim."

"Sana inanmıyorum."

Ben de kendi söylediğime inanmamıştım. "Endişelenme," dedim.

"Yine sana karşı olan güvenimi kaybediyorum."

"Başına her ne geldiyse, iyi olduğuna eminim. İnancını koru. Ben sizin için buradayım, bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Bu çok önemli. Ama Nick, seni bunun içine bulaştırmayı ben istemedim. Bu Gabe'in fikriydi, benim değil."

"Bulaştırmak mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Profesyonel olarak ya da her neyse. Gabe'e polislerin bulamadığı bir şey bulabileceğinden şüpheli olduğumu söyledim."

"Pekala, gerçek şu ki, şirketimin emniyet teşkilatının dahi sahip olmadığı kaynakları var."

"Stoddard'ı kiralamamı önermiyorsun, öyle değil mi?"

"Jay Stoddard bu davayı almaz. Benim tek başıma ilgilenmem gerekiyor. Kayıt dışı."

"Bu-bilmiyorum, biraz karmaşa yaratmaz mı?"

Bir an için tereddüt ettim ve sonra "Hayır," dedim. "Karmaşa yaratacağını sanmıyorum."

"Demek istediğim, sen ve Roger düşünülürse..."

"O benim ağabeyim. Senin kocan ve Gabe'in de babası. Bu karmaşa yaratmaz."

"O halde belki de... Biliyorsun işte... Eğer ben doğrudan seni kiralar ve kayıt dışı ödeme yaparsam her şey daha temiz olur. Tabii eğer yardım etmek istiyorsan."

"Senden para almayacağım."

Lauren tereddüt etti, mücadele ettiğini görebiliyordum. Sinirli bir gülümsemeyle, "Roger iyi kazanıyor," dedi. "Sen ordudaydın ve sonra da hükümet için çalıştın..."

Evet, evet, diye düşündüm. *Ağabeyim kendine hizmet ederken, ben ülkeme hizmet ettim.* Demek istediği şey buydu ama bunu asla yüksek sesle söylemezdi. Gerçek şu ki, ne yaparsam yapayım, kaçabilmek için istediğim şeyi tercih etmiştim. Diğer bir deyişle, tamamen bencilce nedenlerdi.

Ama ben de bunu asla yüksek sesle söylemezdim.

"Bana seninle görüşen polislerin isimlerini ver. Onlarla konuşacağım. Neden oradan başlamıyoruz?"

"Emin misin?"

"Hiç sorun değil, Lauren. Ve belki bana Roger'ın yakın arkadaşlarının isimlerini de verebilirsin. Ona sırlarını verebilecek herhangi birileri."

"Şey..." Kekeledi. "Roger'ı benden daha iyi tanıyorsun."

"Hiç yakın arkadaşı yoktu, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Şaşırmamıştım. Her zaman yalnız bir adam olmuştu. Çocukluğumuza dönüp baktığımda, daha çok benim arkadaşlarımla takıldığını hatırlıyorum. Hem de ondan beş yaş küçük olmamız nedeniyle hiç havalı olmadığımızı düşünse de. Ve hiçbir zaman gidip takılabileceğiniz tiplerden olmamıştı.

"Nick, bunun sorun olmayacağından emin misin?"

"Kesinlikle."

Lauren taburesinden fırlayıp kollarını bana doladı. Birkaç saniye geçmeden hıçkırarak ağlayamaya başlamıştı.

10

Stoddard Ortaklığı'nın ofisleri bugüne dek gördüğünüz en şatafatlı ve kaliteli hukuk firmasını andırıyordu. Her yerde koyu maun rengi paneller, antika İran halıları, parlak ağaç kaplama konferans masaları vardı. Çevreye sakin bir zarafet hakimdi. Orta yaşlı aşırı ciddi bir İngiliz danışma görevlisi bile vardı.

Şirketin kurucusu ve başkanı Abner J. Stoddard IV – herkes onu Jay diye çağırırdı – bazen seçtiği dekorun en küçük ayrıntısına dek; o ve CIA'deki dostlarının "vitrin dekoru" dediği şey olduğuna dair espri yapardı. Bu, ticari yeteneklerle ilgili bir jargondu. Jay, *her iyi cephenin inandırıcı bir paravana ihtiyacı vardır*, derdi.

Kısmen şaka yaptığı söylenebilirdi. Ne de olsa, Stoddard Ortaklığı son derece güçlü bir istihbarat şirketiydi. Her ne kadar Jay asla bu kelimeleri kullanmasa da, kurumsal bir casusluk ajansıydı. Saygın, etkili ama biraz karanlık bir işletmeydi. Dandik hafiyelik operasyonlarının yapıldığı, buzlu cam bölmelerle birbirinden ayrılmış sigara dumanı içindeki ofislerden biri değildi. Washington, 1900 K Caddesi'ndeki gösterişli bir iş kulesinin dokuzuncu katında, on iki bin metre kareye yayılan bir alanımız vardı. Binanın ön cephesi cam, paslanmaz çelik ve arduaz kemer dolgularıyla kıvrımlıydı.

Jay sadece büyük şirketler, hükümet ve zengin insanlar için araştırmalar yapan eski bir casus değildi. Washington'un; tüm cesetlerin nereye gömüldüklerini bilen ve doğru ücret karşılığında onları mezarlarından çıkaracak kadar içinde olan bir adamdı. O, bir iş bitiriciydi. Önemli herkesi tanıyordu. Size yurttaşlık bilgisi derslerinde öğretilenlerin ya da gazetede yazanların aksine; bu ülkede işlerin gerçekte nasıl yürüdüğünü çok iyi bilirdi. Ve taşı kaldırdığınızda altından çıkabilecek tüm garip ve korkunç gerçeklerle başa çıkabilecek bir midesi vardı.

Stoddard, onu birilerini araştırması – rakibe çamur atabilmek adına- için kiralamak konusunda endişeleri olan bir politikacıyla karşılaştığında, *Kralın Tüm Adamları* filmindeki Vali Willie Stark'tan alıntı yapardı: "İnsanoğlu günah içinde doğar, yozlaşmayla şekillenir ancak gizlediği pisliklerin kokusu her zaman ortaya çıkar."

Jay Stoddard herkesin bir pisliği olduğunu biliyordu.

Altmışlarının başında, ince ve uzun boylu bir adamdı, gururla taşıdığı biraz uzun, gri saçları vardı. Ismarlama dikilmiş İngiliz takımlar, Brooks Brothers gömlekler ve aşınmış yakalar giyerdi. Bu onun; zevk ve parası olmasına, hayattaki güzel şeyler takdir etmesine karşın gerçekte hiçbirini tam olarak umursamadığını ifade ediş tarzıydı. Biraz daha vitrin süslemesi diye tahmin ediyordum.

Her zamanki pazartesi sabahı Risk Komite toplantımızı yapıyorduk. Ki bu da, şirketin en üst derece on iki üyesinin yuvarlak bir konferans masasının çevresinde oturup hangi davaların alınacağına ve hangi davaların reddedileceğine karar vermesi anlamına geliyordu. Tipik pazartesi sabahı kafeinsiz toplantılarımızdandı. Esnemeler, düşük enerji, boğaz temizleme sesleri, karalamalar ve Blackberry'lere kaçamak bakışlardan ibaretti. Beş dakikadan fazla yerinde duramadığı için masanın çevresinde dönüp dolaşan Jay dışında.

Oy verdiğimiz davaların çoğunluğu oldukça sıkıcı, klasik davalardı. Büyük bir bilgi-birikim şirketi Endonezyalı yöneticilerinin zimmetine para geçirip geçirmediğini bulmamızı istiyordu. Dev bir yatırım bankasının CEO'su, biri kadın, diğeri erkek olan iki üst yöneticisinin gizli bir ilişki yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyordu. (CEO'nun bunu öğrenmek için neden kendi iç güvenlik adamlarını kullanmadığını merak ediyordum. CEO'nun bu olayı neden bu kadar önemsediği de bir diğer merak konusuydu. İki yöneticiyi herhangi başka bir nedenle kovabilmek için bir bahane aradığına hiç şüphem yoktu. Dava şüpheli görünüyordu. Ve tabii ki hepimiz evet oyu kullandık.)

Stoddard, Metropolitan Sanat Müzesi'nden gelen bir teklifte söz etmeye başlayınca herkes canlandı. Müze müdürlerinden biri eski eser kaçakçılığı suçlamasıyla – Türkiye hükümetinin yerel bir müzeden çalındığını iddia ettiği tarihi altın paralar – Ankara'da mahkemeye çıkmak üzereydi. Davayı daha fazla araştırmaya karar verdik.

Ama o sabah en çok zamanımızı alan dava, dünyanın en büyük petrol şirketlerinin birinden geliyordu. Orta ölçekli ancak oldukça karlı bir benzin-servis şirketini elde etmeye çalışıyorlardı. Ve bizden hedefteki şirketin CEO'su hakkında derin bir araştırma yapmamız isteniyordu.

Her zaman olduğu gibi mantığımızın sesi; adli bilgi uzmanımız, sevimli Afrika-Amerikan kökenli, kahverengi teni, kısacık saçları ve büyük gözleriyle Dorothy Duval oldu. Dorothy'nin açık sözlü bir tavrı vardı. Stoddard onu işe almadan önce dokuz yıl çalıştığı Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nda eminim ki bu özelliği nedeniyle ondan nefret etmişlerdi. Stoddard onun ne kadar zeki olduğunu fark edebilecek kadar kurnazdı. Belki de sadece onun eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

"Bakın, burada biraz daha ciddi şeylerden söz edebilir miyiz?" dedi Dorothy. "Hızlı bir bilgi taraması istiyorlar. Cep telefonu izleme, elektronik izleme ve geri kalan her şey. Adamın telefonunun ele geçirilmesini istiyorlar."

"İşte bunu tamamen sen uyduruyorsun," dedi üst düzey dedektiflerden biri olan Marty Masur. "Bu tarz bir şey söylemediler." Masur küçük yapılı ve keldi, aynı zamanda küstah ve rahatsız edici. Çok fazla senatörü kızdırana dek Senato'da araştırmacı olarak çalışıyordu. Şimdi de Stoddard Ortaklığı'ndaki herkesi delirtmeye devam ediyordu.

"Çünkü bunu açıkça söylemeyecek kadar zekiler," diye karşılık verdi Dorothy. "Kimse böyle bir talebi yazılı olarak vermez. Vermelerine gerek de yok."

"Yani sen doğrudan reddediyorsun?" diye karşılık verdi Masur. "Ellerini temiz tutmak istiyorsun, öyle mi?"

Dorothy dudaklarını büzerek, "Hewlett-Packard için o 'toplama işini' yapmak isteyen sen değil miydin?" diye sordu. "Kurul üyelerinin telefonlarını ele geçirmek... Kiraladıkları şirketin başına neler geldiğini kim bilir."

"Onlar amatörlerdi. Yakalandılar," dedi Masur.

"Ama olayın yasadışı olmasıyla ilgili atladıkları ufak bir ayrıntı vardı. Bu işte de olacağı gibi. Ben yapmayacağım."

Masur homurdanarak başını salladı. Yüzü kızarmaya başlamıştı. Gerçekten de hoş olmayacak bir şeyler söylemek üzereyken Stoddard araya girdi. "Nick, sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Dorothy haklı. Bu büyük bir risk. Kendimizi fatura edeceğimizden çok daha yüksek yasal ücretler öderken bulabiliriz."

Mansur bir şeyler mırıldandı ve ben de ona dönüp, "Efendim?" diye sordum.

Başını salladı.

"Hayır, duymak istiyorum, Marty," dedim.

Bana endişeli bir tavırla baktı. Her zaman benden korktuğunu düşünmüşümdür. Bir seksen iki civarındaydım, Irak'ta Özel Kuvvetlere hizmet etmiştim ve bedenim hâlâ formunu koruyordu. Ayrıca karanlık yeteneklerim, Irak ve Bosna'da yaptıklarımla ilgili dedikodular da vardı. Hiçbiri doğru olmasa da, gerçekleri açıklamak için hiç uğraşmamıştım. Korkutucu bir ünümün olması beni rahatsız etmiyordu. Sanırım Masur da benimle tersleştiği takdirde bir gece onu bir vadide kıstırıp kulağını ya da başka bir yerini kesmemden korkuyordu. Onun bu şekilde düşünmesi hoşuma gitmişti.

Sonunda, "Fazla tedbirli davranmak en büyük risklerden biridir," dedi. "Nehru'nun sözüdür."

Bilge bir tavırla başımı salladım. "Başaramazsak, başarısızlık riskinin peşinden gitmiş oluruz," dedikten sonra, "Dan Quayle söylemişti," diye ekledim. Ona ait olsun ya da olmasın, bu sözü beğenirdim.

Dorothy bana o baş döndürücü gülümsemesiyle baktı.

"Pekala, bayanlar ve baylar," diye söz giren Stoddard boğazını temizledi. "Bu şirketin tehlikeye atılmasına asla izin vermem. Para ne kadar çekici olursa olsun, burada doğru şeyleri yaptığımıza hiç şüphe yok. Bu davayı geçiyoruz."

Toplantı biter bitmez Stoddard bileğimi yakaladı, "Biraz ofisime gelebilir misin?"

"Tabii."

Stoddard'ın politikacılar, dünya liderleri ve ünlülerle olan siyah çerçeveli fotoğraflarının bulunduğu koridoru geçtik. İçlerinde en sevdiğim, Stoddard'ın Richard Nixon'la olan fotoğrafıydı. Nixon açık mavi bir takım giymiş, beceriksizce Stoddard'ın elini sıkıyordu. Stoddard o zamanlar çok daha inceydi, saçları siyahtı ve bir film yıldızı kadar yakışıklıydı. Stoddard, karşıt araştırma yapması için Nixon'un yeniden seçim kampanyası onu kiralayana dek CIA Operasyonlar Direktörlüğü'nde çalışıyordu. Birilerinin gizlice pislikleri ortaya çıkarmasına ihtiyaçları vardı. Nixon'un Stoddard'ı; istifasını istemelerini engelleyebilmek adına belirli anahtar Demokrat senatörlerin dosyalarıyla ilgili bilgi toplaması için kiraladığını duymuştum. Ancak Stoddard bunu bile tartışmayacak kadar ağzı sıkı bir adamdı. Onun çalışması bir efsaneydi, seçimin hemen sonrasında kendi işini açarak parasını fazlasıyla almıştı.

Nixon fotoğrafı, keskin yazısıyla "Seçimin hilesiz bir şekilde kalabilmesi için verdiğin çabalar adına en içten teşekkürlerimle," diye imzalamıştı.

Bunu seviyordum.

"Traverse Development'ta çok iyi iş çıkardın," dedi.

Başımla onayladım.

"Sen iyisin. Bazen ne kadar iyi olduğunu unutuyorum."

"Kolay bir işti."

"Sen sadece kolay gibi görünmesini sağlıyorsun, Nick. Sende *sprezzatura* sanatı var. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ben daha çok zithromax kullanıyorum. Sözde bırakacaktım."

Bana kısa bir bakış atıp kıkırdadı. "*Sprezzatura* İtalyanca bir kelimedir. Zor bir şeyi güzel ve zahmetsiz gösterme sanatına verilen addır."

"Gerçekten mi?"

Ofisine girmemizle birlikte toplantıda konuştuğumuz dev petrol şirketinden söz ettim: "Bu gerçekten reddedilmesi zor bir teklif, Jay. Ben çok etkilendim..."

Stoddard bana şöyle bir baktı. "Hadi ama... Öyle bir işin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vereceğimi düşünmüş olamazsın! Hele ki bu ekonomide! Nantucket'taki evin yeni bir çatıya ihtiyacı var," diyerek göz kırptı. "Her zaman kıçını kollamak zorundasın, Nick. Otur, konuşmamız gerekiyor."

11

Jay Stoddard'ın ofisine girenler her zaman şaşkınlık geçirirdi. Genellikle Stoddard'ın zengin, ünlü ve güçlü insanlarla olan fotoğraflarının duvarları süslemesi beklenirdi. Ancak o fotoğraflar koridora sürgün edilmişti. Ve bu ya alçakgönüllü ya da zekice bir davranıştı veya Stoddard'ın parmak izlerini hepimizin ofisine yerleştirmesinin bir başka yöntemiydi.

Ofisinin duvarları aksine yerden tavana kitaplarla doluydu. İlk basımlar – Victor Hugo ve Trollope – ve daha çok mimari üzerine büyük resimli kitaplar vardı. Cam kahve masasının üzerine *Mimari Kayıtlar* ve *Metropolis* gibi dergilerin yanı sıra üzerinde *Richard Meier Mimarisi* yazan portakal rengi kapaklı dev bir kitap açılmıştı.

Stoddard bir mimari delisiydi. Bir seferinde Buenos Aires, Alvear Palace Otel'deki dördüncü sek malt içkisinden sonra bana genç bir adamken umutsuzca Yale Üniversitesi'nde mimarlık okumak istediğini itiraf etmişti. Ancak II. Dünya Savaşı'nda OSS'da görevli olan babası onu CIA'ye girmesi için zorlamıştı. Yine de Jay bu seçiminden öfkeli değildi. "Babam kesinlikle haklıydı," demişti. "Sanırım açlıktan ölürdüm. Tüm mimarların *zengin* olduklarını sanıyordum."

Ceketini çıkartıp köşedeki maun askıya astı. Eski mavi düğmeleri aşağıda duran gömleğinin üzerinde parlak kırmızı ve üzerlerinde küçük golfçular olan pantolon askıları vardı. Jay bir İngiliz hayranı olduğu için bunları giymeyi seviyordu.

Masasındaki telefonun iç hat tuşuna bastı ve "Senin bir fincan kahveye ihtiyacın var," dedi. "Damardan versek daha iyi olacak gibi görünüyor. Akşamdan mı kaldın, Nick?"

"Ben iyiyim," dedim. "Uçakta asla içmem." Ve bu doğruydu. İş seyahatleri konusunda öğrendiğim sırlardan birisi de buydu. Her zaman birinci sınıfta uç.

"Kahve almayacağım, teşekkür ederim."

Asistanının sesi duyuldu, "Efendim?"

Koltuğuna otururken, "Özür dilerim, Heather. Kahveyi iptal et," dedi. Kendisi asla kahve içmezdi. İhtiyacı olmadığını söylerdi ve bu ona güvenmeyi daha güçleştiriyordu. Çok fazla uykuya ihtiyacım yoktur ama bu adam nerdeyse bir android gibiydi. İnanılmaz bir enerjisi vardı. Söylendiğine göre adeta Romalı bir gladyatör kadar hızlı squash oynuyordu.

Jay öne doğru eğildi, dirseklerini masanın üstüne koydu ve sanki arkamda bir yerlere bakar gibi daldı. Bu, onun canı sıkkın ve meşgul görünmesine neden olmuştu.

Genellikle sıradan ve esnek bir görünüşü olmasına karşın, masası size bilmeniz gereken her şeyi anlatabilirdi. Her zaman son derece temizdi. Cilalı maun ağacın hiçbir yerinde çizik yoktu. O tam bir A tipi kişilikti, obsesif-kompulsif, bir temizlik hastası. Alaycılık konusunda mükemmeldi. Asla hiçbir şeyi ciddiye almayan bir görüntüsü vardı, hatta bazen bir ahmak gibi bile görünebilirdi. Ama gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Zihni çelikten yapılma bir tuzaktı. Dişlerine bir kez yakalandınız mı, kaçabilmek için kendi organlarınızı çiğneyerek parçalamak zorunda kalabilirdiniz.

"Demek bugün ofise erken geldin?"

Omuz silktim.

"Traverse Development'a bakıyordun, öyle mi?" diye sordu. Mavi gözleri grileşmişti.

"Müşterilerimle ilgili elimden geldiğince çok bilgi edinmek isterim," dedim. Traverse Development'ı standart işletme kayıtları arasında aramış ve hiçbir şey bulamamıştım. Aynı zamanda L.A.'de Woody'nin onu kiralayan kişi tarafından acil durumlarda araması için verilen cep numarasını da aramıştım. Ama şansım yoktu. Numara "özel" olarak kayıtlıydı.

Yoksa birileri Stoddard'a araştırma yaptığımı mı söylemişti? Ya da bilgisayarımdaki araştırmalar bir şekilde uyarı mı gönderiyordu?

"Belki de zamanını çok iyi kullandığını söyleyemeyiz."

"Endişelenme, boş zamanımda yaptım."

Durdu "Ve?"

"Böyle bir kayıt yok."

"Garip," dedi Stoddard. Benimle oyun oynuyordu. "Çek temiz çıktı."

"Arlington'da kayıtlı herhangi bir iş kaydı yok. Ya da Arlington County'de. Araştırma sistemlerinde bir şey bulamadım. O kargo üzerindeki adres sahte, kiralanmış bir posta adresi. EasyOffice adı verilen bir yer. Yani, birkaç saat ya da hafta için kiralayabileceğin iş yerlerinden bir tanesi. Kira peşin ödenmiş. Bir paravan olduğu çok belli."

"Ah, lütfen. Bu kadar şüpheci olma. Şirketler sayısız birçok yasal neden için paravan şirketleri kullanır. Örneğin vergiden kaçmak için."

"O sandıkların içinde ne olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordum. "Bahreyn'den getirilen şey neydi?"

Jay kaçamaklı cevap verebilecek kadar yetenekliydi. "Sormadım."

"Ama yine de biliyorsun."

Güldü. Onunla konuşmak bazen adeta eskrim yapmak gibiydi. "Ne sor ne söyle."

"Bence sen o kutuların içinde ne olduğunu çok iyi biliyorsun." Bunu güler yüzlü bir şekilde söylemiştim, onunla sert bir şekilde yüzleşmeye niyetim yoktu. Bu Jay'in üzerinde seyrek olarak işe yarardı.

Yanağının içini çiğnedi ki bu da yalan söyleyip söylememeye karar verdiğinin bir kanıtıydı. Pokerde de söyledikleri gibi. Stoddard hile sanatında başarılıydı ama benim insanları okuyabilme yeteneğim daha yüksekti. Bazı insanların alkolik olması gibi, yalancı olan babama bu konuda minnettarım. O yalancılık içinde yaşamış ve soluk almıştı. Bir çocuk için bu oldukça yararlı bir eğitimdi.

"Eğer mühürlü bir kargoyu açarsan, bununla övünmek istemezsin, Nick. Şirketin başını belaya sokabilirsin. Eğer yasaları

çiğneyeceksen, bunu müşteri için yapmalısın. Müşteriye karşı çalışmak için değil."

"Ortalık berbat haldeydi, Jay. Kutulardan birkaç tanesi kırılıp açılmıştı."

"Neden bundan emin değilim? Konu şu ki, her ne bulmuş olursan ol, bu bizim işimizin dışında kalıyor. Bizi belirli bir işi yapmamız için tuttular. Onun dışındaki her şey kapsam dışında kalıyor. Tüm bunlara ek olarak, senin de bildiğin gibi, herhangi bir araştırma sırasında müşteri açısından zararlı olabilecek şeyleri her zaman gizli tutarız. Aksi takdirde bir haftada işimizi kaybederiz. Sana bunu söylememe gerek olmamalı."

İşimle ilgili sevmediğim şeylerden biri de buydu. Genellikle bir müşteri sözde şirket içindeki bir suçu araştırmamız için bizi tutardı. Ve daha sonra o suçu – zimmete para geçirme, sahtekarlık, rüşvetçilik ya da her neyse – ortaya çıkardığımızda müşterinin asıl istediğinin bu suçun ortaya çıkartılıp çıkartılamayacağını görmek olduğunu anlardık. Bu, bir çeşit oyundu. Bir çeşit leş avı. Eğer biz bulamazsak, bu Adalet Departmanı'nın da bulamayacağı anlamına gelirdi. Ayrıca her zaman bulduğumuz bilgileri yok etmemiz konusunda ısrar ederlerdi. Pisliği onlar için temizleyip çenemizi kapalı tutmamızı isterlerdi. Eğer onlara uymazsan, sana para ödemekten vazgeçebilirlerdi. Ve çevrede senin belki de biraz fazla titiz olduğuna dair söylentiler dolaşmaya başlayabilirdi. Tam bir baş belası. Bu da rahatlıkla çalışabileceğin tarzda bir şirket sayılmazdı.

Bu tip şeyler biz ya da diğerlerinin itiraf etmek istemeyeceği kadar çok sıklıkla yaşanırdı. İşte bu yüzden işe aldığınız insanlar konusunda son derece dikkatli olmak zorundaydınız. Kendinizi bir başkasının suçlarını örtmeye çalışırken bulmak istemezdiniz.

"Bunun elimize yüzümüze bulaşma olasılığı çok fazla," dedim. Sesimi alçaltarak, "Orada neredeyse milyar dolar nakit para vardı. A.B.D. Baskı Bürosu'ndan çıkmış halde."

"Yani?"

"Yani yasaları rahatsız edecek bir şeyler var. 2001'in kaçak-

çılık yasası. Eğer on bin nakitten daha fazlasını taşıyacaksan, kağıtları doldurmak zorundasın."

"Ah, hadi ama. Hükümet bile bunu yapmıyor."

"Bu hükümet için yapılan bir uçuş değildi. Bu özel bir kargo şirketiydi."

"Bugünlerde hükümet taşımacılık için sürekli özel kargo şirketlerinden yararlanıyor. Bunu sen de biliyorsun."

"Bir milyar dolar için mi? Bundan şüpheliyim."

"Konu kapanmıştır, bu senin sorunun değil, Nick. Büyü biraz. O kadar saf olma."

Şimdi ağır silahları çıkarmaya başlamıştı. Stoddard'ın zihninde dünyanın gerçekte nasıl işlediği konusunda saf olmak kadar kötü bir şey olamazdı. Buna hiç sabrı yoktu.

"Ben burada ahlaki değerlerden söz etmiyorum, Jay. Ben sadece bunun *Washington Post*'un ön sayfasına sıçrayabilecek ve kendimizi bir anda içine çekilmiş bulabileceğimiz türde bir şey olduğunu söylemeye çalışıyorum. Önce satır aralarında yer alırız, sonunda da kendimizi ana haber olarak ilk sayfada buluruz."

"Sadece tamamen yasal olmadığı sürece, ki bunu da bilmiyoruz. Ve tabii birileri konuşursa. Kısacası kesinlikle güvenli topraklardayız."

"İnsanoğlunun sonsuz iyiliğine gerçekten inancın var, öyle değil mi?" Jay'le başarılı bir şekilde tartışabilmenin tek yolu, öğrendiğim kadarıyla yeri geldiğinde alaycı davranabilmekti.

Uzun süren kahkahalara boğuldu. Jay'in etkili bir gülüşü vardı ancak arkalara doğru sıralanmış altın kaplamaları ışığı yansıtıyordu. "Bak Nick, dünya pis bir yer. Eminim ki baban bu konuda sana benden çok daha fazla şey anlatabilir. Ona sor."

Tek kaşını kaldırdı. Bu, her zaman yapabilmeyi istediğim bir şeydi. Stoddard, iğneleyici olmaya çalışmıyordu, böyle düşünmedim. Büyük bir olasılıkla bunu *coup de grâce** yumruğu olarak denemişti.

---

* *Fr.* Ölüm acısına son veren darbe. (Çev. N.)

"Hapishanesine telefon açmamıza izin verdiklerini pek sanmıyorum," dedim. "Her ne kadar bugüne kadar hiç denememiş olsam da."

SON OTUZ yılın en büyük, en çarpıcı skandallarına yakından bakarsanız, gölgelerin içinde bir yerde Jay Stoddard'ın dolaştığını görebilirsiniz. Yani, bir araştırmacı, arabulucu ya da danışman olarak. Bu, ister Reagan günlerindeki İran-Kontra söylentileri, ister Kanadalı önemli bir medya imparatorunun sahtekarlık davası olsun. Ya da Kongreyle ilgili bir düzine seks skandalı. Ve Stoddard'ın çalışmaları olmasa, halkın önüne pis bir şekilde serilebilecek sayısız karışık iş ve durum daha.

Ama nereye bakacağınızı çok iyi bilmeniz gerekirdi çünkü Jay geride iz bırakmayı sevmezdi. Ve her zaman kazanan tarafta olmayı tercih etmişti.

Çok ender zamanlarda yanlış tarafta olmuştu ve bunlardan biri de babamla çalışmayı kabul ettiğinde yaşanmıştı. Victor Heller dev hesap ve güvenlik sahtekarlığının yanı sıra büyük hırsızlık suçlamalarıyla tutuklanmıştı. Son derece zeki ve çevresi geniş bir adam olması nedeniyle yasal savunmasını yapmak için dünyanın en iyi istihbarat şirketini tutmuştu. Ne yazık ki Jay ve babam için işler umdukları gibi gitmemişti. Babam, otuz yıla mahkum olmuştu.

Aslında, Jay Stoddard'ın babamı yarı yolda bıraktığı duygusuyla vicdan azabından beni işe aldığına inanmıştım. Özel Kuvvetlere katılabilmek için liseyi bırakan ailenin yüz karası. Daha sonraları Jay en iyi elemanı olduğumu söylemeye başlamıştı. "Heller genlerinde bir şey var," derdi.

"Hırsızlık," diye karşılık verdim.

Başını salladı, gözlerinde kederli bir bakış vardı. "Baban çok parlak bir adamdı. Ne yazık ki... Neyse, gariplikler bütünün masum parçalarıdır. Konuyu olduğu yerde bırakalım, olur mu?"

"Eğer seri numaraları üzerinde bir araştırma yaparsam, merak ediyorum, acaba birkaç yıl önce Bağdat'ta kaybolan nakit paraların bir parçası olduğunu bulur muyum?"

"Belki de. Ama neden yapasın ki?"

"Merak."

Onu kızdırmaya başlamıştım. Ses tonu yavaş yavaş öfkeyle artıyordu.

"Nick, burada yapmamız gereken bir sürü iş var. İşimize devam edelim, olur mu?"

Omuz silktim. Onunla herhangi bir tartışmaya girmeye niyetim yoktu. Hele de kazanamayacağımı bildiğim bir tartışmaya. Belki de haklıydı. "Boş ver, Jake. Burası Chinatown."

Jay'in en sevdiği filmlerden birinden alıntı yapmak onu biraz sakinleştirmişe benziyordu. "Pekala, bu olayı yaşanmamış kabul ediyorum," dedi.

Affedilmiştim. Sanki yanlışlıkla karısına hakaret etmişim gibi. Çok az insan istediğinde Jay kadar nazik olabilirdi.

"Endişelenmene gerek yok," dedim.

Keşke gerçekten vazgeçmiş olsaydım.

12

Jay'in ofisinin dörtte biri kadar olan kendi ofisime geçtiğimde, sesli mesaj uyarısının yanmakta olduğunu gördüm. Tüm aramalar ana santrale geliyor ve İngiliz danışma görevlimiz Elizabeth tarafından yanıtlanıyordu. Çoğu arayan sadece bir isim ve numara bırakır ve Elizabeth de bize mesajı e-postayla gönderirdi. McKinsey & Company'de çalışırken bazen o eski pembe "Sen dışarıdayken" mesajlarını kaçırırdım. Ama Elizabeth ara sıra, özellikle konu gizliyse ya da arayan kişi isim bırakmak istemediyse, mesajları doğrudan sesli mesaj kaydıma bırakırdı.

Sandalyeme oturup K Caddesi'ne bakabilmek için hafifçe dönerken mesajı hoparlörlü telefonuma yönlendirirdim. Karşı sokaktaki restorandan turuncu tişörtlü genç ve hoş bir kız çıktı ve yolun hemen yanındaki menü tabelasının yanına çömeldi. Günün spesiyalini el yazısıyla kara tahtaya yazmaya çalışırken önüne düşen saçlarını itiyordu.

Mesajlardan biri, ordudan kalma eski bir arkadaşımdan geliyordu ve haftalık basketbol oyunumuzla ilgiliydi. Diğeri, yüzeysel görüştüğüm bir kadına aitti.

Washington Metropolitan Polisi'nden Teğmen Garvin'den gelen tek bir mesaj dahi yoktu. Ona iki mesaj bırakmıştım. Şansımı bir kez daha denedim, sesli mesaja düştüm ve üçüncü kez mesaj bıraktım.

Bu arada yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri vardı.

Jay Stoddard bana açıkça Traverse Development'la ilgili soru sormayı bırakmamı söylemişti, ama bunun bir boğaya kırmızı bayrak sallamaktan farkı yoktu. Asla emirleri yerine getirmekten hoşlanmadım. Önce ordudan sonra da hükümetten seve seve ayrılmamın nedenlerinden biri de buydu. İtiraf etmem gerekiyor ki, bu beni ideal bir eleman haline getirmiyor.

Hem ne de olsa ben Traverse Development ya da adı her neyse, onunla ilgili soru sormuyordum. Ben Traverse'in taşımakta olduğu bir milyar dolar nakit paranın peşindeydim ve teknik açıdan baktığınızda bu farklı bir konuydu. Kılı kırk yarmak da diyebilirsiniz.

Paraların üzerindeki plastik bant, ABD banknotlarının New Jersey, East Rutherford'daki Merkez Bankası'ndan alındığını gösteriyordu. Burası en büyük nakit kasa dairesinin merkeziydi. Burada, tek işleri dünyadaki nakit para akışını izlemesi gereken insanlar çalışırdı. Ki bu da eminim ki son derece ilginç bir iş olsa gerekti. East Rutherford Operasyon Merkezi'nin Uluslararası nakit operasyonları birimini aradım ve kendimi gerçek adım ve şirketimin adıyla tanıttım. Telefondaki kadına, bir araştırma sırasında şüpheli bir uyuşturucu satıcısının çantasında bir miktar nakit bulduğumuzu söyledim. Ve kadına seri numaralarından birini verdim.

Geri dönmesi beş dakikadan uzun sürdü. Bana her türlü soruyu sormaya başlamıştı. Bu uyuşturucu satıcısı tam olarak neredeydi? Ne kadar nakit vardı? Seri numaraların sırası neydi ve ardışık mıydı?

Ona yüz dolarlıkların DB ile başladığını söyledim, en azından ben baktığımda öyleydi.

"Pekala, efendim, ilk harf D, 2003 serisine ait olduğunu gösterir. İkinci harf B ise, New York Merkez Bankası tarafından basıldığı anlamına gelir."

"Bu çok yardımcı oldu," dedim. "Ama benim asıl bilmek istediğim, bu paranın herhangi bir nakliyatta kullanılıp kullanılmadığı."

"Size bu bilgiyi veremem, efendim." Kadının ses tonu bıkkınlıktan resmi ve sert bir tarza geçiş yapmıştı.

"İşte bu çok kötü," dedim. "Çünkü Merkez Bankası, nakliyelerimizden birinden çalınan paranın yerine konması konusunda yasaların uygulanmasına yardımcı olmadığında, bu çok ciddi sorunlara yol açacaktır. Tam da Gözetim ve Hükümet Reform

Komitesi başkanı arkadaşımın pençelerini geçirmek isteyeceği türden bir şey. Böyle skandalları nasıl da severler bilirsiniz! Soyadınızı tekrar alabilir miyim?"

Bürokratların saat beşten sonra çalışmaktan daha çok korktukları bir şey varsa o da Kongre karşısında ifade vermektir.

Telefonu kapatmamla birlikte şüphelerim kanıtlanmıştı. O uçaktaki paraların birkaç yıl önce Bağdat'ta kayıplara karışan dokuz milyarın bir parçası olduğunu biliyordum.

Ama henüz Traverse Development'ın kim ya da ne olduğunu çözememiştim. Ve söz konusu işi bu ofisten yapmak kolay olmayacaktı. Tepemden ayrılmayan Jay Stoddard'la bu iş olmazdı. Ve Jay'e söz verdiğim gibi soru sormadan da yol alamazdım.

Teknik Gözetleme Karşı Tedbirleri'nin kısaltması olan TSCM endüstrisinde uzman, Walter McGeorge adında eski bir dostum vardı. Diğer bir deyişle Walter, casus böcek uzmanıydı, hem de bugüne dek gördüklerimin en iyisi.

Walter Özel Kuvvetler ekibimde iletişim çavuşuydu. Tüm ekipmanlar konusunda eğitimliydi. Radyo cihazları, kablolu iletişim, çoğuşmalı radyo ağları vb. Şifreli uydu iletişiminden eski moda Mors alfabesine kadar her şey onun alanıydı. Zaman içinde "Walter" önce Porky Pig'i andırması nedeniyle bir şekilde "Domuz Burunlu" takım arkadaşlarının hayranlığını kazanmasıyla birlikte de "Merlin" lakabını almıştı. Benimle birlikte aynı Pentagon takımına alınmış ama benden daha uzun kalabilmeyi başarmıştı. Ayrılmak istediğine karar verdiğinde Maryland'deki bir şirkette casus böcek araştırmaları yapması için ona şimdiki işini bulmuştum. Stoddard Ortaklığı'nın TSCM uzmanları olmadığı için bana birçok projede yardımcı olmuştu. Uzmanlığı, günümüzde oldukça aranan bir yetenekti. Tüm büyük istihbarat şirketleri bu tip elemanlar arıyorlardı.

Ona cep telefonundan ulaştım. Bağlantı cızırtılıydı, ben de onu iş üzerinde rahatsız edip etmediğimi sordum.

Yine cızırtılı bir şekilde yanıt verdi. "Evet. Lüferle ilgili bir iş."

Merlin ciddi bir balıkçıydı, Chesapeake Körfezi'ndeki Cove Marina Limanı'nda küçük bir teknesi vardı.

"Birilerine bir paket göndermem gerekiyor," dedim. Sekreterim olmadığıyla ilgili espri yapmadan önce devam ettim, "Elimde bir sitenin adresi var ve ben onlara GPS izleme cihazı göndermek istiyorum. Sence içinde Letter Logger kaydedicilerinden bulunan bir FedEx paketi gönderebilir misin?"

"Tarihsel veri mi istiyorsun?"

"Tarihsel mi?"

"Eğer GPS Letter Logger kaydediciden söz ediyorsan bu, neredeyse yarım santim kalınlığındadır, on numara iş zarflarına uyar. Ve sadece teslimattan sonra nerede olduğunu kayıt eder. Eş zamanlı değildir. Onu tekrar alıp bilgileri indirmen gerekir. Ve içimden bir ses geri almayacağını söylüyor."

"Bana eş zamanlı gerekiyor. Tahminlerime göre FedEx paketi siteye teslim edecek ve oradan da açılacağı asıl ofise yönlendirilecek."

"Belki. Belki de değil."

"Belki de değil," diye itiraf ettim. "Yine de denemeye değer. Paketi açıp içinde bir izleme cihazı olduğunu gördükten sonra onu yok edecekler. Ama en azından ben gerçekten ofisin nerede olduğunu öğrenebileceğim."

"Gerçekten böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Umuyorum. İşte bu yüzden seni arıyorum."

"Pekala, anlaşmamız şöyle. Eğer yerini eş zamanlı olarak bildirecek bir GPS kaydedici istiyorsan, bu Letter Logger cihazından biraz daha iri olacaktır. Eş zamanlı bilgileri SMS metin mesajı olarak gönderir. Lityum iyon pillidir. On gün boyunca pili bitmeden çalışabilir."

"Bugün, daha sonra bir tane gönderebilir misin?"

"Ofise döner dönmez."

Telefonumda başka bir çağrı daha vardı. Numarayı hatırladım, Merlin'e paketi göndereceği adresi verdim ve "Teşekkür ederim dostum. İyi avlar!" dedikten sonra telefonu kapattım.

Ve ikinci hattı aldım, "Teğmen Garvin, geri dönüş yaptığınız için teşekkür ederim."

"Sizi duymak da güzel Bay Heller," dedi polis. "Ne ilginç bir tesadüf. Ben de tam sizinle ağabeyiniz hakkında konuşmak istiyordum."

13

Washington Metropolitan Polis Departmanı'nın Şiddet Suçları Birimi, Pennsylvania Bulvarı'nın güneydoğusunda, şehrin kasvetli bir alışveriş merkezinin arkasına saklanmıştı. İşten çıkar çıkmaz oraya yöneldim. İçeri girdiğimde loş bir koridorla ve oda spreyi sıksanız bile ancak daha da kötüleşecek olan bir kusmuk kokusuyla karşılaştım. Kapısında olay yeri bandı olan bir toplantı odasını geçtim, bandı büyük bir olasılıkla insanları yerdeki pislikten uzak tutabilmek için koymuşlardı.

Dedektif – Teğmen Arthur Garvin benimle yarı yolda buluştu. Tam da beklediğim gibi biri değildi. Kalın camlı, çelik çerçeveli gözlükleri, düzensiz kesilmiş beyaz keçisakalı, kızarık burun delikleriyle neredeyse profesörü andıran bir tipi vardı. Dönüşte Dorothy'yi arayıp bu adamın geçmişiyle ilgili bir araştırma yapmasını istemeliydim. Altmış dört yaşındaydı ve bunun otuz iki yılı hizmetle geçmişti, emeklilikten muaf tutulmuştu. Polis ve itfaiye departmanlarının zorunlu emeklilik yaşı altmıştı, ancak özel durumlarda istisnalar yaşanabiliyordu. Gördüğüm kadarıyla polislerin çoğu ellerinden geldiğinde çabuk emekli olmak isterlerdi. Emeklilikten muaf olanlar yaptıkları işi gerçekten sevenlerdi.

Yakaları dikkatlice ütülenmiş açık mavi bir gömlek giyiyordu. Gömleklerini profesyonel bir yerde temizletiyor ve kutular içinde geri alıyordu. Her ne kadar gömlek cebinin hemen üzerindeki koyu yağ lekesi bu durumu biraz gölgede bıraksa da o, düzenli ve titiz bir adamdı.

Elimi sıktı. Eli nemliydi. "Ofisime gelin. Genelde toplantı odasında konuşuruz ama geçici bazı durumlar var."

"Birileri midesindeki Jack Daniels'a sahip çıkamamış gibi görünüyor."

Kaşlarını çattı. "Ah, hayır, ofis içinde bir şeyler oluyor. Bir çeşit mide virüsü." Ona da bulaşmış bir hali vardı, burnunu çekip duruyordu.

Teğmen olduğu için ofisini bir başkasıyla paylaşması gerekmiyordu. Ofisi dar ve camsızdı, yerde kötü bir halı, tahta panel ve duvarda da sayısız çerçeve içinde sertifikalar ve ödüller bulunuyordu.

Garvin masasına geçti ve dev kupasından bir yudum kahve aldı. "Kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Yılan yiyicisin, öyle mi?"

Omuz silktim. O da beni araştırmıştı.

"Siz Yeşil Berelilere bu adı vermiyorlar mı?"

Özel Kuvvetlerde tanıdığım hiç kimse "yılan yiyici" terimini kullanmazdı. Hepimiz Q Eğitimi adı verilen ve pek de sevimli olmayan bir eğitim programından geçmiştik. Ama bu yılan pişirip yememizi gerektirmemişti. Belki eski günlerde böyleydi. Ayrıca kimse artık bize "Yeşil Bereliler" de demiyordu. En azından John Wayne'den beri.

"Sanırım öyle," dedim.

"Üç yıldır Stoddard Ortaklığı'yla çalışıyorsun."

"O kadar mı? Bana çok daha uzun gelmişti."

"Şimdi, sanırım burada iş değil özel amaçlar için bulunuyorsun."

"Doğru."

Hapşırdı, kırışmış bir mendil çıkartıp gürültü bir şekilde burnunu sildi. Mendilini kaldırmadan önce çıkanlara gizlice bir bakış atıp yeniden pantolon cebine tıkıştırdı. "Özür dilerim. Bugün işe gelmemeliydim. Şimdi sanırım sen de benim yüzümden hasta olacaksın."

"Ben hastalanmam," diye karşılık verdim.

"Bunu söylemek kötü şans getirir. Şimdi daha beter hasta olacaksın."

"Batıl inançlarım da yoktur," diye ekledim. "Ortağınız nerede? Scorpino muydu? Ya da Scardino?"

"Scarpino. Tony başka bir davayla ilgileniyor. Yeniden görevlendirildi."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Dava düşük seviyeye inmişti. Tek bir polisin ilgilenmesi yeterliydi.

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Polisler çok fazla çalışır ve emeklerinin karşılığını alamazlardı. Her zaman onları takdir ettiğimi bilmelerine çaba gösterirdim. Aynı zamanda onlarla aynı işi yapıp daha fazla para kazanan insanlara karşı da kinci olurlardı. Onları suçlayamazdım.

Garvin yeniden hapşırdı. "Ah, kahretsin," dedi. Mendilini çıkarıp en küçük ayrıntısına kadar aynı töreni yeniledi.

"Ağabeyimi bulabilmek adına yaptığınız her şeye minnettarım. Elimden geldiğince yardımcı olmak istiyorum."

"Siz ve ağabeyiniz yakın mısınız?"

Kahve kupasının üzerinden bir süre bana baktı. Gözlüklerinin kalın camları gözlerini büyütüyordu. Ve bu da ona garip, uzaylıyı andıran bir görüntü veriyordu. Eğer herhangi bir konuda suçlu olsaydım, kesinlikle bu bakışlardan korkardım. Sorgulamalar sırasında oldukça etkili olduğuna hiç şüphe yoktu.

Kafamı hayır anlamında salladım. "Yıllardır değiliz."

"Aynı şehirde yaşarken zor olmalı."

"Farklı çevrelerde dolaşırız."

"Aha." Kupasını bırakıp bilgisayarının ekranına dönmek için sandalyesini çevirdi. "Siz ve Bayan Heller'e ne demeli? Onunla iyi anlaşır mısınız?"

"Aramız harikadır. Oğlunu çok severim."

"*Oğlunu* mu? Oğullarını demek istediniz sanırım?"

"Pekala, Roger'ın üvey oğlu diyebiliriz. Ama Roger iki ya da üç yaşından beri Gabe'e babalık yapmıştır."

"Yani Bayan Heller'le iletişim halindesiniz?"

"Zaman zaman. Gabe'le haftada bir kez konuşuruz."

Beni bir zanlı olarak değerlendirebileceği düşüncesi aklımdan geçti. Eski bir Özel Kuvvet üyesi olmam korkunç işler konusunda yetenekli olduğum anlamına geliyordu. Evlenmemiştim ve hali

hazırda bir ilişkim yoktu. Gayet doğal bir şekilde ağabeyimin karısıyla komplo kurarak tüm bu olanları planlamış olabilirdim.

Neyse ki Garvin böyle bir komplo üzerinden gitmeyecekmiş gibiydi. "Size hiç evliliklerinden bahsetti mi?"

"Hayır. Aramızda bu tarz bir ilişki yok."

"Ağabeyinizin de sizinle bu tür konuları asla konuşmadığını varsayıyorum."

"Doğru."

"Yani ikisinin arasında sizin bilginiz dışında ciddi sorunlar olabilirdi."

"Teorik olarak kesinlikle. Ama büyük bir olasılıkla fark ederdim."

"Herhangi bir uyuşturucu bağımlılığı var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Klavyesine vurmaya başladı. "Bahisçilere bulaşıp bulaşmadığını biliyor musunuz?"

"Bahisçiler mi? Roger mı? Hayatında bir at yarışı gördüğünü bile sanmıyorum. Teğmen, sanırım yanlış ata oynuyorsunuz."

"Peki, sizce hangi ata oynamalıyım, Bay Heller?"

"Ağabeyim Gifford Industries'deki bazı karışık finans anlaşmalarıyla ilgileniyordu. Söz konusu çıkarlar oldukça yüksek, iş ortakları, rakipler ve diğerleri. Düşman edinmiş olmasına şaşırmazdım."

"Sizin bildiğiniz düşmanları var mıydı?"

"Size karpal tünel sendromu* yaşatmak istemiyorum."

"O kadar çok, öyle mi?"

"Roger'ın saldırgan bir yapısı vardır. Her zaman insanları çılgına çevirdiğinden eminim."

"Belki de yanlış insanları kızdırdı."

"Olabilir."

"Kaçması gerekebilecek insanlar."

"Bu olası." Birkaç dakika boyunca klavyenin tuşlarına bas-

* Bir tür el-bilek hastalığı (Çev. N.)

masını izledim, daha sonra, "Sanırım tüm kredi kartı hesaplarını izlemeye almışsınızdır," diye ekledim.

Bir süre daha vurduktan sonra burnunu çekip bana döndü. "Hah. Nasıl da aklımıza gelmedi." Kuru bir alaycılığı vardı. Hoşuma gitmişti.

Sesimi çıkarmadım. "Sanırım herhangi bir şey çıkmadı. Adını standart tüm veri tabanlarında aradınız, NCIC ve diğerleri gibi, değil mi?"

"Mükemmel bir öneri daha," dedi Garvin. "Uğramanız ne kadar da iyi oldu. Yoksa bunu da düşünemezdik." Bir kez daha hapşırdı, burnunu sildi ama bu kez çıkanları incelemekle uğraşmadı. "Benim için başka ipucunuz var mı?"

"Çevredeki kapalı devre suç izleme kameralarını kontrol etmeye ne dersiniz?"

"Aslına bakarsanız, Bay Heller, Georgetown'da bir tek kameramız bile yok."

İşte bu benim için yeni bir haberdi. "Georgetown'da hiç suç işlenmiyor, öyle mi?"

"Bütçe yok," dedi Garvin.

"Peki ya trafik kameraları? Georgetown çevresinde yeterince görmüştüm."

"Onlar hiçbir şey kaydetmiyor. İzleniyor ancak sadece trafikle ilgili olaylar için."

"Kırmızı ışıkta geçmek gibi."

"Aynen öyle."

"Yine de Georgetown'un o bölgesinde düzinelerce ve hatta yüzlerce özel güvenlik kamerası olmalı. İşyerleri, konsolosluklar ve büyük olasılıkla bazı apartmanların girişinde. O bölgeyi inceleyen kimse oldu mu?"

Bana o garip uzaylı bakışlarından birini attı. "Belki de yol göstermeleri için Ulusal Güvenlik'i çağırabiliriz. Bu tür bir çabayı Usame Bin Ladin'i ararken bile gösterdiğimi sanmıyorum. Kayıp bir kişi dosyası için bu kadar adam gücüne sahip olduğumuzu size düşündüren ne?"

"Tabii ki bunu yapmazsınız." Bunu duygusuz bir tonda söylemiştim. "Gelin, açık konuşalım, Teğmen. Bu, büyük bir olasılıkla cinayet."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Ağabeyimin bu noktadan sonra hayatta olma olasılığı son derece düşük. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hım. İlginç. Ne de olsa uzman sizsiniz." İki kez daha hapşırdı ve mendiliyle aynı şeyleri yaptı. "Stoddard'da yüksek maaşlı bir araştırmacı olan sizsiniz."

"Teğmen Garvin, bu sizin davanız, benim değil. Bunu anlıyorum. Ben sadece yardım etmek istiyorum."

"Öyle mi? O zaman belki de bana bir şeyi açıklayabilirsiniz."

"Pekala."

"Ağabeyinizin isimsiz düşmanları tarafından kaçırılıp büyük bir olasılıkla öldürüldüğünden çok eminsiniz. Peki, o zaman o ve karısı saldırıya uğradıktan *yarım saat* sonra Wachovia Bankası'nın ATM'sine gidip para çekebilmesini nasıl açıklıyorsunuz?"

Ona boş gözlerle baktım.

"Ağabeyinizin hayatta olduğu ihtimalini yükseltiyor, öyle değil mi?" dedi ve bir kez daha hapşırdı.

14

"Şaşırmış görünmüyorsunuz."

"Çünkü o değildi," dedim. Aslında ilk başta oldukça şaşırmıştım ama başarılı bir poker yüzüm vardı. Demek ki Garvin Roger'ın banka hesaplarını izlettiriyordu. Sadece tepkisini görmek için "ATM video kasetini almak isteyebilirsiniz," dedim.

Garvin öfkeyle söylenmeye başladı ama daha sonra sırıttı. "Beni anlamışsın," dedi. "Wachovia çıkarır çıkarmaz kaseti bana gönderecek."

"Ağabeyimi kim kaçırdıysa kartını alıp şifresini zorla elde etmiştir. Parayı kendi isteğiyle çekmiş olamaz."

"Evet, doğru."

"Bunların hiçbir anlamı yok. Ağabeyimin birçok banka hesabı olduğundan eminim. Peki hangisi?"

"Kişisel çek hesabı. Nakit almak için sıklıkla kullandığı."

"On biri dokuz geçe. Eşini yerde yatarken gören birinin dokuz yüz on bire yaptığı çağrıdan tam on altı dakika sonra."

"O zaman bir soygun olmalı. Eğer birileri onu bir nedenle kaçırdıysa, bunu asla tehlikeye atmazlar. Hem de bin dolar için mi? Roger o saatte ancak bu kadar para çekebilir."

"Büyük olasılıkla."

"O zaman kötü giden bir soygun."

"Kötü gitmek derken, onu öldürdüklerini ima ediyorsanız, o zaman ceset nerede?"

"Siz söyleyin."

Garvin yumuşak bir bıkkınlıkla, "Haklısın," dedi.

"Hâlâ onu ellerinde tutuyor olmaları da bir olasılık."

"Yine sizin şu büyük kaçırılma teoriniz, değil mi?"

"Bakın Teğmen, siz benim şirketimin sahip olduğu kaynakların yarısına bile sahip değilsiniz. Bu adil değil ama ne yazık

ki gerçek." Soğuk bakışlarını görmezden geldim. "Biz bazı son derece güçlü ve pahalı istihbarat bilgi kaynaklarına giriş yapabiliyoruz. Bu işi biraz hareketlendirmeme ne dersiniz? Bu gibi bir davada sanırım elde edebileceğiniz tüm bilgileri kullanabilirsiniz."

Garvin gözlüklerini çıkarıp düzenli bir şekilde dizilmiş bir dosya yığınının üzerine koydu. Gözlerini kapatıp parmak uçlarıyla göz kapaklarına masaj yaptı. "İster inanın ister inanmayın Bay Heller, bu benim ilk rodeom değil."

Asla kimsenin ilk rodeosu sayılmazdı, öyle değil mi? "Ben sadece elimizin altındaki araştırma gereçlerinden söz ediyorum."

"Teşekkür ederim ama hayır."

"Sizin büyük bir olasılıkla sadece Ulusal Güvenlik'in sahip olabileceğini düşündüğünüz yer belirleme servislerimiz, ortak veri tabanlarımız ve yasal veri tabanlarımız var. CIA ve NASA'nın sahip olmayı *dileyeceği* Uluslararası kayıtlarımız. Bana size sunulan bu teklifi elinizin tersiyle çevireceğinizi söylemeyin."

"Aslında bakarsanız evet, geri çevireceğim. Sizin bulduğunuz hiçbir şeyi kullanamam, Bay Heller. Mahkemede geçerli sayılmaz."

"Mahkemeyi boş ver. Roger'ın başına gelenleri çözebilirsem, sana getirdiklerimi görmezden gelemeyeceksin."

"Ağabeyini bulmak istediğini biliyorum," dedi Garvin. "Bunu anlıyorum. Ama davamı kurcalamaya başlarsan onu mahvedeceksin. Biz ördeklerimizi dizmeden sen olası bir hedefle konuşursan, biz hazır olmadan işleri karıştıracaksın. Hedef kanıtları yok etmeye başlayacak ve hatta kendine gerekçeler hazırlayacak. Bunu yapmaya izin veremem."

"Bu benim de ilk rodeom değil."

"Ah, pekala."

"Buradaki uzman sensin, ben değilim," dedim. "Burada seni huzursuz etmek için bulunmuyorum ve övgü istemediğimden de emin olabilirsin. Eğer posta kutunda içinde ilginç bilgilerin olduğu bir zarf bulursan onu atma. Tek söylediğim şey bu."

"Senden bir şey yapmanı istemedim," dedi Garvin.

"Kesinlikle öyle."

"Hele ki yasal olmayan herhangi bir şey."

"Asla."

Garvin bir ya da iki saniye bana baktı ve başıyla onayladı. "İyi. Bu konuda açık olmamız yeterli. Senin kahrolası bir şey yapmanı istemiyorum."

"Asla!" diyerek gülümsedim. Ona kartvizitimi uzattım. "Cep numaram burada. İlginç bir şey bulursan bana haber ver, olur mu?"

ARABAM – ya da belki kamyonetim demeliyim – yeniden onarılmış eski bir Land Rover Defender 90'dı. Sağlam, dayanıklı ve kesinlikle güvenilirdi. Çok lüks olduğu söylenemezdi. Diğer Range Rover'lar gibi dört tekerlekli bir salon havası da yoktu. Elle açılan camlarıyla arabaları çekebilen ve nehirlerden geçebilen uzun çelik bir kutuydu. Her ne kadar Stoddard için çalışmaya başladığımdan beri Nantucket'teki çakıl yollarla sınırlı kalmış olsam da, kamyonetim tam bir off-road aracıydı.

Defender, Ürdünlü bir silah satıcısının hediyesiydi. Belgravia'daki mülküyle ilgili ona savunma önerilerinde bulunurken bu araca hayran kalma hatasına düşmüştüm. Benim için kamyoneti bakıma sokmuş, aynı parlak yeşil renge boyayıp bana yollamıştı. 1997 yapımı olmasına karşın yepyeni duruyordu.

Cep telefonum çalmaya başladığı sırada yeni binmiştim.

"Evet?"

"Nick." Arayan Lauren'dı ve fısıldıyordu. "Buraya gelebilir misin?"

"Neler oluyor?"

"Bir e-posta aldım. Roger'dan."

15

Lauren, evlerinin ofis olarak kullandıkları oturma odasındaki kuytu bir köşede, bilgisayar ekranının önünde oturuyordu. Üzerinde bir tişört ve eşofman altı vardı. Ayakları çıplaktı. İçeri girmemle birlikte kafasını kaldırdı. Ağlıyordu. Gözleri kan çanağıydı.

Ekranı görebilmem için çevirdi. Birkaç satır okudum ve durdum.

E-posta Roger.Heller@EgerOlursem.net adresinden geliyordu.

"EĞER ölürsem mi?" diye sordum. "Bu kahrolası şey de ne?"

Lauren uzun uzun bana baktı. "Biraz önce kontrol ettim. Bu kişiye özel e-posta gönderen bir servis," dedi. "Öldükten sonra."

Birkaç saniye boyunca ikimiz de sessiz kaldık.

"Hiç böyle bir şey duymamıştım."

Lauren tereddütle konuşmaya devam etti. "Bu hastalıklı bir şey. Ama sanırım yine de yararlı bir servis. Yani, eğer öldükten sonra ailene söylemek istediğin şeyler varsa..." diyerek dudağını ısırdı.

"Peki," dedim ve elimi omzuna koydum.

Yutkundu, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Otomatik e-posta uyarılarına üye oluyorsun. Beş kişiye kadar gönderebiliyorlar. E-postalar sen öldükten sonra gönderiliyor."

Yumuşak bir sesle, "Peki öldüğünü nereden biliyorlar?"

"Emin değilim Nick... Sana istediğin sürece otomatik olarak e-posta gönderiyorlar sanırım. Haftalık, aylık ya da nasıl istersen. Ve senin YANITLA demen gerekiyor, eğer demezsen..."

Daha fazla dinlememe gerek yoktu. Ekrana biraz daha yaklaştım ve Roger'ın mektubunu okumaya başladım.

Tatlı Lauren'ım

Bu, şimdiye dek yazdığım en garip mektup. Çünkü eline geçtiği takdirde ben öldüm demektir.

Lauren'ın ayağa kalktığını gördüm.
"Gabe'in ev ödevlerini yaptığından emin olmalıyım," dedi.
Başımı salladım ve okumaya devam ettim.

Nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yok.

Ama öncelikle seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ben kolay bir adam değilim, bu yüzden sevgimi her zaman fark etmemiş olabilirsin. Ve bunun için senden ancak beni affetmeni isteyebilirim. Duygularımı belli etmek konusunda asla başarılı olamadım, ama en azından elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı biliyorsun.

Ne yapacaklarını kim bilebilir ki? Belki de intihar etmişim gibi gösterecekler. Beni 9 yıldır tanıyorsun, yaşamı intihar etmeyecek kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Ya da belki de sarhoş bir şekilde araba kullanmışım gibi bir sahne yaratacaklar. Ne kadar ender içtiğimi ve asla alkollüyken araba kullanmadığımı biliyorsun.

Belki de geride bir ceset, tek bir kanıt bile bırakmazlar. Ne yapacaklarına dair en ufak bir fikrim bile yok. Ama bu mektubu aldıysan, sonunda başarılı oldular demektir.

Sadece bu e-postanın sana ulaşmasını umuyorum. Eline geçip geçmeyeceğinden emin değilim. Beni durdurmaya çalışan insanların e-postaları alıkoyma gücü var. Onlar hakkında bildiklerim düşünülürse, bu onlar için çocuk oyuncağı. İşte bu yüzden kopyalardan birini senin iş adresine ve diğerini de kişisel adresine gönderiyorum. Umarım en azından bir tanesi sana ulaşır. Onların bu e-postayı okuyabileceğinden ve okuyacaklarından eminim.

Kendimi kurtarıp kurtaramayacağımı bilmiyorum ama

seni ve Gabe'i korumak, onları sizden uzak tutmak için önlemler aldım. Ne demek istediğimi biliyorsun.

Ama ne yaparsan yap, asla kimseye güvenme.

Uzun süre Gabe'e ayrı bir mektup yazıp yazmamak konusunda düşündüm ve sonunda kararı sana bıraktım. Onunla nasıl başa çıkacağını en iyi sen bilirsin. Sen neye karar verirsen en iyisi olacağını ona söyle. Gabe'e onu çok sevdiğimi söyle. Eğer ölümden sonra yaşam varsa, onun yanında olacağım ve o mükemmel bir adam olarak yetişecek.

Hayatında yarattığım acılar ve geride bıraktığım tüm sıkıntılar için lütfen beni affet.

Seni çok seviyorum.

Roger

PS: Lütfen kütüphaneciye hoşça kal de.

Okumayı bitirdiğim zaman birkaç dakika orada oturup füj durumunda ekrana baktım.

Sonra Lauren'ın sesini duyup arkamı döndüm. "Seni istiyor."

Gabe'i kastettiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı.

16

Gabe'in odasındaki koku kirli giysilerin ve ter kokusunun pis karışımıydı. Hayvanat bahçelerinde buradan çok daha iyi kokan maymun kafesleri gezmiştim. Yerde, masasında, büyük kolonları olan CD çalarının üzerinde bile kirli giysiler vardı. Lauren çok uzun zaman önce Gabe'in arkasını toplamayı bırakmıştı. Haftada üç kez gelen temizlikçi ise odasına girmeyi reddediyordu. Yatağına zorlukla ulaştım. Temiz olan tek yer masasında bilgisayarının önü gibi görünüyordu.

Duvarlar onun seçimiyle açık portakal rengine boyanmıştı ve eski posterler asılıydı. Bir tanesi ürpertici bir göz kalemi ve rujuyla, Heath Ledger'ın ağzından damlayan kanla sadece "Ha!" dediği, *Karanlık Şövalye* filminden bir posterdi. Diğeri ise *Watchmen* filminden bir sahneydi. Bir adam uzun bir binadan dışarı atılıyordu. Üstü cam parçalarıyla doluydu, üzerinde gülücük olan sarı bir düğme havada kanlı bir şekilde uçuyordu. Posterin alt kısmında ise NE YAPARSAK YAPALIM ADALET HEPİMİZİ BULACAKTIR yazılıydı. Masasının üstü çizgi roman kitaplarıyla doluydu ve en üstte Will Eisner'in karton kapaklı çizgi romanı vardı.

Gabe yatağına uzanmış Brian Azzarello'ya ait *Joker* adında bir cep kitabı okuyordu. Ön kapağında sarı dişleri ve yayılmış rujuyla Joker'in grotesk figürü vardı. Gabe'in kulaklarına iPod Touch'a bağlı kulaklıklar vardı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, ben bile duyabiliyordum. İnce, bozuk ve kesinlikle dayanılmaz bir sesti.

Düşüncelerim hâlâ karmakarışıktı, Roger'ın garip ve gizemli e-postasından bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. *Ama bu mektubu aldıysan sonunda başarılı oldular demektir,* yazmıştı. Yani öldürülmeyi bekliyordu. *Seni ve Gabe'i korumak, onları sizden*

uzak tutmak için önlemler aldım, demişti. Bu önlemler neydi? Lauren neyi biliyordu? Peki ya sondaki saçma nota ne demeliydi? *Lütfen kütüphaneciye hoşça kal de.* – Bu ne anlama gelmeliydi? Kesinlikle bir koddu, ama ne?

Gabe'in yatağının yanına oturdum, kulaklıklarını çıkarıp iPod'un BEKLET düğmesine bastı.

"Ne dinliyorsun?" diye sordum.

"Slipknot."

"Peki, hangi albümü?"

"Wait and Bleed. Tabii sen bunu çok iyi biliyorsun."

Gülümsemedi ama gözlerinde bir pırıltı vardı. Oyun oynamayı seviyordu. Son zamanlarda dinlemeye başladığı çığlık çığlığa müzikleri bilmediğimin ve asla da bilmek istemeyeceğimin farkındaydı.

"Buna müzik mi diyorsun?" dedim. Tam da eski toprakların yeni nesil gençlere söylediği gibi. Birden gözümün önüne Mozart'ın babasının da ona böyle şeyler söylediği geldi.

"Sen ne dinliyorsun?" diye sordu Gabe. "Dur, tahmin edeyim. Coldplay, öyle değil mi?"

Yakalanmıştım. Ama ona sert bir bakış attım.

"Başka? Styx? ABBA?"

"Pekala, sen kazandın," dedim. "Çizgi roman nasıl gidiyor?"

"Bu grafik bir roman," diye atıldı.

"Aynı şey değil mi?"

"Yakınından bile geçmez."

"Ne zaman göreceğim?"

Gabe kızardı ve omuz silkti.

"Halka açık değil, öyle mi?"

Bir kez daha omuz silkti.

"Bir ara okumayı çok isterim."

"Peki. Belki. Bakarız."

"Her neyse. Benimle ne konuşmak istedin?"

Dik bir pozisyona gelene dek kıpırdandı. Üzerinde Homer Simpson'ın bir silah fişısına baktığı siyah bir tişört giydiğini fark

ettim. DİKKAT: ÇALIŞAN VAR gibi bir şey yazıyordu. Aynı zamanda yatağının içinde zürafayı andıran, Jaffee adını verdiği Beanie Baby bir oyuncağı da vardı.

Gabe hiç şüphe yok ki tuhaf bir çocuktu. On dört, nerdeyse on beş yaşındaydı ve ergenliğe yeni girmişti. Kendi kendini eğitmiş, dikkat çekici bir sanatçıydı. Çizgi roman okumadığı zamanlarda çok ince bir kara kalemle çizimler yapardı. İnsanı korkutacak derecede zekiydi, matematik ve fen derslerinde son derece parlaktı ve hayata karşı son derece alaycı bir yaklaşımı vardı. Ama ender olsa bile kabuğunda ufak bir çatlama olduğunda, içindeki o küçük çocuğu görebilirdiniz. Fazla yakın arkadaşı yoktu. Bir seferinde okuldakilerin ona ahmak ve inek dediğini itiraf etmişti. Neler yaşadığını tahmin etmek bile beni üzmüştü. Ergenlik normal bir çocuk için bile yeterince zordu.

Onunla zaman geçirmek kolay değildi, ben de bu yüzden elimden geldiğince ona zaman ayırmaya çalışıyordum. Onu hava, uzay müzelerine, doğal tarih müzesine ya da ulusal hayvanat bahçesine götürürdüm. Ya da sadece yürüyüşe çıkardık. Küçükken ona beysbol topunu nasıl fırlatacağını öğretmiştim. Korkunç bir sezon boyunca küçük lig takımına koçluk yapmıştım (sezon sonunda bir sporcu olamayacağına karar vermişti). Bir seferinde balık tutmayı denedik ama bunu da çok sıkıcı bulmuştuk. Son zamanlarda onu çizgi roman mağazalarına götürüyorum. Bir seferinde de onu Virginia'daki Quality Inn otelde yapılan bir çizgi roman fuarına götürmem için ikna etti ki, bu seyahatimiz benim yararıma oldu.

"E-posta babamdan geliyor, değil mi?"

Nasıl yanıt vereceğime karar vermeye çalışırken birkaç saniye yüzüne baktım.

"Bana söylemene gerek yok. Anlıyorum."

"Anneni mi gözetliyordun?"

"Tabii ki hayır. Buna ihtiyacım da yok."

"Onun e-postalarını okumuyorsun, öyle değil mi?"

"Asla."

"Peki. İyi."

"Nick Amca. O bizi terk etti, değil mi? Birisiyle kaçtı."

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Bildiğim bazı şeyler var. E-postada ne diyordu?"

"Bu annenle senin aranda. Ama hayır, baban kaçmadı. Böyle bir şey yok."

"Bana yalan söyleme, Nick Amca."

"Söylemem. Ve söylemiyorum."

"Sen de gidecek misin?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Babam gibi." Bunu kızgınlık ve öfkeyle söylemişti, ama bu sadece korkusunu ve savunmasızlığını gölgelemek içindi.

"Eğer istersen," dedim. "Ama üzgünüm. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Yine de gülümsedi.

Aşağıdan Lauren'ın bana seslendiğini duydum. "Nick?"

"Pekala," diyerek ayağa kalktım. "İyi geceler. Endişelenme. Her şeyi çözeceğiz ve babanı bulacağız."

"Nick?" Lauren bir kez daha seslendi, bu kez sesi şaşkın ve tedirgindi.

Gabe BEKLET tuşuna yeniden basıp iPod'unu çalıştırdı ve kulaklıklarını taktı.

Kapıyı arkamdan kapadım.

"Nick?" Lauren'ın sesi bu kez merdivenlerde yankılanıyordu. Sesinin tonundaki bir şey adımlarımı hızlandırmama neden oldu. "Buraya gelebilir misin?"

17

Lauren kambur bir şekilde bilgisayarın önünde dikiliyordu. Ekranı bana çevirerek, "Şuna bir bak!" dedi.

Baktım ve olağandışı bir şey göremedim. "Ee?"

"Bir daha bak."

"Bir şey görmüyorum."

"Evet." E-posta kutusunun içinde gezinmeye başladı. "Gitmiş."

Öne doğru eğildim, oku o gün aldığı mesajlar içinde gezdirmesini izledim. Roger'ın mesajı yok olmuştu.

"Yanlışlıkla silmiş olabilir misin?"

"Hayır, eminim. E-postası gitmiş. Anlamıyorum." Sesi histerik bir şekilde yükselmeye başlamıştı. "Tam da *buradaydı.*"

"İş adresine de bir kopyasını göndermişti," dedim. "Buradan iş adresine giriş yapabilir misin?"

"Ben de onu yapıyorum zaten."

Parmakları klavyenin üzerinde adeta uçtu. "Yüce Tanrım!"

"Orada da değil, değil mi?"

Onaylar biçimde başını salladı.

"Bir kopya basmış mıydın?"

"Tabii ki hayır."

"Peki, bilgisayarına kaydettin mi?"

"Neden kaydedeyim, Nick?" diyerek arkasını döndü. "Bunu ben uydurmuyorum, değil mi? Sen de gördün!"

"Belki geri almanın bir yolu vardır. Stoddard Ortaklığı'nda veri kurtarma konusunda usta bir arkadaşım var."

"Sanki birileri benim e-posta adresime girdi ve onu sildi." Bilgisayarında başka bir tarayıcı açıp EgerOlursem.net adresine gitti. Sanal bir cenaze evinden farkı yoktu. Çerçevenin kenarından çiçek buketleri sarkıyordu. Hüzünlü insanlar ekrana gelip

daha sonra kayboluyordu. Öte yandan, ekrandan ölüm ve yas tutmayla ilgili alıntılar geçiyordu. Birden önümüze "HİÇBİR ŞEY İÇİNİZDE KALMASIN!" yazısı çıktı. "Söylemek istedikleriniz ve söyleyemedikleriniz."

Aşağıda ÜYE GİRİŞİ kutusu vardı ve hemen altında da "Şifrenizi mi unuttunuz?" yazıyordu.

İkimiz de kutuyu aynı anda görmüştük. "Bir hesabı olmalı," dedim. Ben daha cümlemi bitirmeden Lauren kutuya Roger'ın iş adresini yazmaya başlamıştı bile. Ve ŞİFRE GÖNDER butonuna bastı.

Ekrana kırmızı bir uyarı geldi.

HATALI E POSTA ADRESİ GİRİLMİŞTİR.

"Evdeki e-posta adresini dene," dedim.

HATALI E POSTA ADRESİ GİRİLMİŞTİR.

"Sanırım bilmediğim bir e-posta adresi kullanmış," dedi Lauren. "Kahretsin. Başka ne olabilir ki?"

"Kim bilebilir?" dedim. "Hesabı açtığında hangi e-posta adresini kullandığını bilemeyiz. Belki de samanlıkta iğne arıyoruz."

Lauren oturma odasına doğru yürüyüp dev siyah deri koltuklardan birine oturdu. Onu izleyip yüz yüze olacak şekilde diğer koltuğa oturdum. Dev Sony düz ekran televizyonlarında bir çeşit eğlence programı vardı. Sesi kısıktı. Paris Hilton ya da birbirinin aynı Hollywood ünlülerinden biri paparazzilerle kovalamaca oynuyordu.

"Yani, Roger haklıydı," dedim. "Onların e-postalara ulaşabileceklerini söylemişti. Tabii 'onlar' her kimse! Onlara, 'beni durdurmaya çalışan insanlar' demiş."

"Peki, ama kimden söz ediyor?"

"Senin bir fikrin olabileceğini umuyordum."

Lauren hayır anlamında kafasını salladı. "Asla bir şey söylemedi..."

"Onu tehdit eden insanlarla ilgili mi?"

"Paranoyakça geldiğini biliyorum. Belki de delilik. Ama e-postası son derece mantıklı görünüyordu, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Sence onu kendi mi yazdı?"

Lauren bana bakıp kaşlarını çattı ve şüpheli bir şekilde gülümsedi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ama onun tarafından yazılmış gibi göründüğü kesin. Hatta bunu yazan kesinlikle Roger diyebilirim."

"Ben de katılıyorum. Her ne kadar... Beklediğimden biraz daha duygusal olsa da."

"Nick, senin bu konuda hiçbir fikrin yok," sesi biraz öfkelenmişe benziyordu. "Roger'ın bu yönünü gördüğünü hiç sanmıyorum. Sevgi dolu yönünü."

"Bunu oldukça iyi saklıyordu."

"Belki de benimle birlikteyken farklıydı."

"Ona hiç şüphe yok."

Bir an için sessiz kaldı. "Biliyor musun, bana söylediği en son şey buydu."

"Nedir o?"

"Seni seviyorum."

"İlginç."

"Neden ilginç?"

Kafamı salladım, bir süre konuşmadık. Sonra Lauren, "Peki ama neden gelip bulduklarını ya da bir şeylerden korktuğunu söylemedi?" diye sordu.

"Sanırım seni korumak için. Belki de bir şey bilmediğin takdirde daha güvende olacağını düşündü. Ne de olsa e-postalarının okunacağını biliyordu."

"Peki, o zaman bu e-postayı bana göndermesinin amacı ne? Demek istediğim, neden bu "eğer ölürsem" sitesine kaydolup bana hiçbir bilgi vermeyen bir e-posta gönderebilmek için tüm bu zahmete girdi?"

"Bence bu mektupta çok şey var. Diğer insanların anlayamayacağı şeyler. Kütüphaneciyle ilgili şu cümle gibi. Sence orada ne demek istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. En son ne zaman kütüphaneye gittiğini bile hatırlamıyorum."

"Kütüphane dememişti, 'kütüphaneci' demişti," diye vurguladım.

"Evet, kütüphaneci."

"Kütüphaneci herhangi bir şeyin kodu olabilir mi?"

"Aklıma gelen hiçbir şey yok."

"Peki ya 'kütüphane' kelimesi?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Pekala, bu bir çeşit sinyal, orası kesin," dedim.

"Peki ya polis? Onlarla konuştun mu?"

Başımla onayladım.

"Bir şey bulmuşlar mı?"

Bir an için düşündüm. "Tek bir gelişme var," diyerek ona Roger'ın saldırıdan hemen sonra banka hesabından para çekmesiyle ilgili olayı anlattım.

Lauren, "Anlamıyorum," dedi. "Eğer ATM kartını çaldılarsa, para çekebilmek için şifresine ihtiyaçları olmaz mı?"

Yine başımla onayladım.

"Yani onu zorlamış olmaları bir olasılık. Silahla ya da başka bir şeyle mi? Bu da belki de onu canlı tuttukları anlamına gelebilir." Yüzünde öyle bir umut vardı ki kendimi kötü hissettim.

"Evet, bu olası," dedim. Lauren'a söylemek istemediğim diğer olasılık ise, bir kez parayı aldıktan sonra Roger'ın canlı kalmasına ihtiyaç duymayacak olmalarıydı. Ama Lauren çok kırılgandı. Kocasını ve çocuğunun üvey babasını kaybetmiş olabilirdi. İşleri onun için daha fazla zorlaştırmak istemedim.

"Roger'ın diz üstü bilgisayarı nerede?"

"Çalışma odasında." Saatine baktı. "Çok geç oldu, yarın erkenden ofiste olmam gerekiyor."

"Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Evet, sanırım. Ne derse desin, Leland'ın bana ihtiyacı var."

"Biliyor musun, belki de bize yardımcı olabilirsin."

"Nasıl?"

"Roger'ın tüm bunlar olmadan önce neyle uğraştığını öğren. Neyin üzerinde çalıştığını."

"Çevreyi sorgula, demek istiyorsun."

"Çok dikkatli ol. Belki bir şeyleri açıklamamıza yardımcı olabilirsin."

"Ya da olmayabilir."

"Evet, ama bu noktada her şeyi gözden geçirmeliyiz. Daha sonra elimizde neler olduğuna bakarız. Tamam mı?"

"Dikkatli olmak zorundayım. CEO'nun yönetici sekreteri olmak ve diğer her şey."

"Tabii ki."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım, Nick."

"İyi. Biraz Roger'ın çalışma odasında dolaşmamın senin için sakıncası yoktur umarım."

"Tabii ki yok. Aslına bakarsan... Geceyi konuk odalarımızdan birinde geçirmek ister misin?"

"Gerek yok. Yine de teşekkürler."

"Hayır, yani ... Senin için sakıncası yoksa gece burada kalır mısın? Ben gerçekten korkuyorum. Roger'dan gelen o dehşet verici mektup ve sonra ortadan yok olması... Tüm bu olanlar beni çok korkutuyor, Nick. Roger'ın başına gelenlerden korkuyorum, Gabe için korkuyorum... Ve Yüce Tanrım, artık mantıklı bir şekilde düşünemeyecek kadar çok korkuyorum Nick. Lütfen kalır mısın?"

"Tabii. Ama eve gidip üstümü değiştirebilmem için sabah çok erken kalkmam gerekecek."

"Ben büyük bir olasılıkla sen çıkmadan gitmiş olurum. İşe erken giderim."

"Peki ya Gabe?"

"Onu servis alıyor. Gabe için endişelenmene gerek yok. Sabahları evde yalnız olmaya alışıktır."

"Roger her zaman erken mi çıkardı?"

Lauren başıyla onayladı. "İşe benden önce gitmek istemediği zamanlarda bazen birlikte giderdik."

Roger'dan söz ederken sanki ölmüş gibi geçmiş zaman kullandığımı fark ettim. Lauren fark etmemişti.

"Zavallı Gabe. Anahtar taşımak zorunda kalan çocuklardan biri o da."

"Evet, doğru," dedikten sonra ayağa kalkıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Birkaç kumandayı alıp televizyonu ve kablolu yayını kapattı.

Oturma odasına doğru ilerlerken bana dönerek, "Özür dilerim," dedi. "Beni korkak bir kedi olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyorsun. Panik yapmam, bilirsin. Ama şu son birkaç günden sonra, Gabe'i düşündüğümde ve..."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Aklımı kaybetmekten korkuyorum. Sadece dehşet içindeyim."

Sanki kendini bu kadar açtığı için utanarak hızla arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Arkasından, "Lauren!" diye seslendim.

Durdu ve bana geri döndü.

"Size bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," dedim.

Lauren yürümekle koşmak arasında hareket ederek kollarını boynuma doladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ve aynı hızla beni bırakıp, "Odanı hemen hazırlatıyorum," diye ekledi.

18

Babamın evdeki çalışma odasından daha büyük bir yer görebileceğimi düşünmemiştim, ta ki Roger'ın odasını görene kadar.

Babamın kütüphanesi; 1919 yılında New York, Bedford'taki doksan dönümlük bir arsa üzerine inşa edilmiş otuz odalı bir köşk olarak oldukça görkemliydi. Burası tabii ki, kadınların binici ya da dizleri yırtık blucinlerle alışveriş yaptıkları, erkeklerin çevrede dolaştığı ve herkesin bir şekilde lyme hastalığına yakalandığı atların şehriydi.

Roger'ın odası ise daha gösterişsiz bir banliyö evinden oluşuyordu. İki katlı bir alan yaratmak için ikinci kattaki birkaç odayı ortadan kaldırıp iskele eklemişti. Kitaplığı kapağını bir kez olsun kaldırmadığı, deri kaplı kitaplarla doluydu. Ağabeyim burada kendini bir baron kadar önemli hissetmiş olmalıydı. Ve eminim ki insanları çileden çıkarttığı iş yerinde böyle bir lüksü yoktu.

Diz üstü bilgisayarını ait olduğu yerde, süslü bir şekilde oyulmuş olan maun masanın üzerinde buldum. Hemen yanında *Doğu ve Kuzey Amerika Kuşları Rehberi* adlı açık bir kitap duruyordu. Roger bir kuş gözlemcisiydi.

Bu, ağabeyimin diğer birçok özelliği gibi kesinlikle anlam veremediğim bir hobisiydi. Benim hobilerim yoktur. Yine de bir adamın eski model arabaları onarmasını, kendi birasını mayalamasını ya da spor anıları koleksiyonu yapmasını anlayabilirim. İş yerinde sivri uçlu kalemlerinden daha tehlikeli bir şey bulundurmazken, bodrum katlarında başparmağınızı yarım saniyede kesebilecek testereler bulunduran muhasebeciler tanıyorum. Evlerine gittiklerinde çılgınca monster truck oynayan centilmen pediatrik akciğer hastalığı uzmanları olduğunu biliyorum.

Ama siyah gagalı bir Gnatcatcher kuşunu görebilmek için

gece yarısı üçte kalkmak mı? Yarattığı heyecanı anlayabildiğimden emin değilim.

Diz üstü bilgisayarın düğmesine bastım, bilgisayarı beklerken çabucak ofisini dolaştım. Anne ve babamın biri evde ve biri de bir gece kulübünün kaldırımında çekilmiş olan çerçeveli fotoğrafları vardı. Fotoğraflardan biri babamın New York, Graystone Binası'nda yer alan ofisinde çekilmişti. Babam üç parçalı bir takım elbise giyiyordu ve hemen arkasında Manhattan şehrinin silueti vardı.

Kiraz ağacından gömme dosya dolapları faturalar, vergiler, yatırımlar halinde düzenli bir şekilde etiketlenmişti. Birkaç çekmeceyi açtığımda telefon faturalarının kopyalarını sakladığını gördüm. Ki bu da benim işlerimi kolaylaştıracaktı.

Arka avluya açılan camlı kapıyı kontrol ettim, açmayı denediğimde güvenli bir şekilde kilitli olduklarını görerek rahatladım. Dizlerimin üzerine çöküp basit güvenlik sistemini kontrol ettim. Manyetik kablolar bir alarm sistemine bağlıydı. Yani biri kapıyı açmak için zorladığında alarmın devreye girmesi gerekiyordu.

Yine de bir şeyler yanlış görünüyordu.

Ama kabloları yeniden kontrol edemeden Roger'ın bilgisayarından gelen uyarı sesine kulak vermek zorunda kaldım.

Bilgisayar iyi görünmüyordu. Ekran derin bir maviye bürünmüştü, beyaz harf ve sayılardan oluşan anlamsız yazılarla doluydu. İçlerinden tek bir satırı okuyabilmiştim.

> *Windows bir hata ile karşılaştı ve bilgisayarına zarar vermemek için kapatılacaktır*

Bu bilgisayar dahilerinin mavi ekran hatası olarak adlandırdıkları şeydi.

Roger'ın bilgisayarı çökmüştü. Ya gerçekten bir arıza oluşmuş ya da daha büyük bir olasılıkla silinmişti.

Bunun nasıl olabileceğine, birilerinin bunu yapmak için çalışma odasına nasıl girebileceğine dair bir teorim vardı. Ve bunu kontrol etmek için yeniden cam kapıların yanına döndüm.

Kesinlikle haklıydım. Kapı çerçevesindeki manyetik kablolardan biri yerine aceleyle oturtulmuş gibi duruyordu. Sanki birileri düğme kontağını sökmüş, bağlantı kablosunu çıkarmış ve yerine tam olarak oturtmadan özensiz bir şekilde bırakmıştı. Diğer bir deyişle, birileri cam kapılar açıldığında alarmın devreye girmemesi için kabloları etkisiz hale getirmişti.

Bu da birilerinin çoktan eve gizlice girmiş olabileceği anlamına geliyordu.

Birileri Roger ve Lauren'ın evine girmişti. Belki de bir şeyler aramak için, ya da diğer nedenler için.

Ve belki de bunu yeniden yapmayı planlıyordu.

19

Sonraki yaklaşık kırk beş dakikayı mutfakta bulduğum ticaret fuarından alınmış küçük LED ışığının yardımıyla evin çevresini gezinip başka bir zorlama olup olmadığını araştırarak geçirdim. Sıradan şeyleri arıyordum. Topraktaki izler, kırık çalılar, kurcalanmış kilitler ve tahtadaki izler gibi şeyler. Ama başka bir iz bulamadım. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Roger'ın çalışma odasını kullanarak evine her kim girdiyse, başka bir yola ihtiyaç duymamıştı. Beni şaşırtan şey, güvenlik sisteminin ne kadar ilkel olduğuydu. Bunun değişmesi gerekiyordu.

Lauren'a bu olaydan söz etmenin bir anlamı yoktu. En azından henüz. Onu daha fazla korkutmaya gerek duymuyordum. Bu nedenle yukarı çıkıp biraz uyumaya çalışacaktım.

Konuk odası, ana yatak odasıyla Gabe'in odasının hemen ortasındaydı. Klasik büyük anne tarzında döşenmişti. Yerde oval örgülü bir halı ve yatağın hemen yanında ince okuma lambaları vardı. Duvarda küçük altın çerçeve içinde oyma kuşlar asılıydı. Eski moda beyaz süslü yatak örtüsü saçaklıydı.

Konuk banyosuna ise içinde seyahat boyu bir diş macunu, diş fırçası, küçük şampuan ve saç kremi şişeleriyle Crabtree & Evelyn marka el sabunları bulunan bir sepet koyulmuştu. Dişlerimi fırçaladım, üstümü çıkardım ve giysilerimi maundan yapılmış sessiz uşağa astım.

Çıplak bir şekilde yatağa girdim. Kendimi birden Mısır turnası, Balearic turnası ve Ruffed Bustard gibi garip kuşlara bakarken buldum. Bu kuşların hâlâ var olduklarından bile şüpheliydim, olsa olsa sadece Madagaskar'da ya da Amazon ormanlarında yaşıyor olabilirlerdi.

Uyuyamadım. Belki de sorun, evin alışık olmadığım sesleriydi. Belki de Mısır pamuğu ya da adı her neyse fazlasıyla kaygan olan çarşaflara alışamamıştım.

Ama sanırım büyük olasılıkla birilerinin eve girmeye çalıştığını gösteren herhangi bir sese karşı tetikte bekliyordum.

Kendimi ağabeyimi düşünürken buldum. Aklıma yan yana olması için ısrar ettiğimiz çocukluk odalarımız geldi. Evimizin büyüklüğü düşünülürse, istediğimiz takdirde aramızda bir mil mesafe dahi olabilirdi.

Çocukluğumuzun büyük bir kısmında çok iyi dosttuk. Neredeyse her şeyi paylaşırdık. Babamın parası nedeniyle üzerimize çöken garip yalnızlık bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. Ya da babamın tercih ettiği yaşam biçimi nedeniyle demek daha doğru olurdu. Çünkü çocuklarına normal bir yaşam vermeye istekli birçok zengin insan tanıyorum. Bu tip insanlar çocuklarını normal okullara gönderirler, ellerinden geldiğince sağlıklarıyla ilgilenirler. Sıradan arabalar kullanıp sıradan evlerde yaşarlar.

Ama Victor Heller böyle bir adam değildi. O, işçi sınıfından çıkıp New York Borsası'nı yönetmeye dek yükselen parlak bir tekerlek satıcısıydı. Ve herkesin bunu bilmesini istiyordu. Bu yüzden Bedford'taki evimiz atlar, ahırlar, toprak tenis kortları ve antika roadster koleksiyonundan oluşuyordu. Uzun yıllar, ta ki yetkililer onu tüm bunlara bir son vermesi için mahkemeye çıkartana dek; işe arka avludaki alana inip kalkan Sikorksy helikopteriyle gidip gelirdi.

Annem küçük bir kasabanın lisesinde okuyan ve eski fotoğraflarına bakıldığında Grace Kelly'ye benzediği rahatça söylenebilecek denli bir güzelliğe sahipti. Victor Heller onun kalbini karizmasının hayvani gücüyle, inatçı arzusuyla ve korkunç hırsıyla kazanmıştı.

Dünyaya, hiç öyle olmasa da mükemmel bir sosyetik eş izlenimi verirdi. Babamın ona biçtiği rolü oynayamayacak kadar zekiydi. Babam onun desteklediği yardımlarda tatlı ve neşeli bir katılımcı olmasını istemişti. Oysa annemin hayattaki en büyük mutluluğu annelik yapmaktı, her ne kadar Victor bunu yapmasına engel olacak kadar onu meşgul etse de. Her ne kadar annem bundan keyif alıyor gibi görünmese de, Victor onunla birlikte ak-

şam yemeklerine, balolara, hafta sonları Verbier'e, Mayorka'ya ya da Como Gölü'ne gitmesi için ısrar ederdi.

Sonuç olarak Roger ve ben dadılarımız, bahçıvanlarımız, bakıcılarımız ve evin diğer çalışanlarıyla öz ailemizden çok daha fazla zaman geçirir olmuştuk. Bu mükemmel bir çocukluk dönemi yaratmasa da, bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. Roger'la aramızda – on sekiz ay – iki yaştan daha az fark vardı ve normalde bu yaş farkı aramızda kıskançlık yaratmalıydı. Oysa biz daha çok ikiz gibiydik, her şeyi birlikte yapardık.

Yine de kişiliklerimiz birbirinden bu denli farklı olamazdı. Ben isyankar, baş belası ve sporcuydum. Roger ise zeki, okumayı seven, aslında içine kapanık biriydi. Ama o da kendi yöntemleriyle tam bir baş belası olabiliyordu. Kahyalarımızdan biri ona Eddie Haskel adını takmıştı. *Leave It to Beaver* adlı o eski televizyon dizisini hiç izlememiştik. Ama yıllar sonra bir gece geç saatteki tekrarlarını yakalayınca, Kahyamızın Roger'ı aslında hiç sevmediğini anlamıştım. Eddie Haskel riyakar, her an gizlice işler çevirebilecek bir dalkavuktu. Dizinin ikiyüzlü karakteriydi. Bayan Cleaver'a elbisesiyle ilgili kibar iltifatlarda bulunurken diğer yandan oğlu Beaver'ın başını belaya sokmak için onu şeytani yöntemlerle kışkırtabiliyordu.

Roger, Eddie Haskel kadar kötü değildi ve ben de hiç Beaver olmamıştım.

Yine de Roger bana büyü numaralarıyla işkence yapmaya bayılırdı. Şehirdeki Tannen'in Büyüsü adlı büyü malzemeleri satan mağazada sıkça zaman geçirirdi. Ben pas atma konusunda ne kadar başarılıysam o da el çabukluğunda o kadar yetenekliydi. Yapmayı çok sevdiği ve benim asla çözemediğim bir numarası vardı. Numara; birbirine yapışmış iki mavi kartı kesmek için parmağını bir deliğe geçirmesi, sonra kırmızı bir kartla mavi kartları adeta giyotindeki gibi kesmesinden, bunun parmağını kesiyormuş benzeri bir görüntü yaratmasından oluşuyordu. Ona defalarca yalvarmama karşın, nasıl yaptığını asla anlatmamıştı.

Ağabeyim yetenekli bir amatör sihirbazdı, ama en büyük becerisi her zaman sakladığı sırları oldu.

20

Kapım hafifçe vurulduğunda yatakta uzanmış, tavandaki çatlaklara bakıyordum.

"Evet?" dedim.

"Nick?"

Bu, Lauren'ın sakin ve kararsız sesiydi.

"İçeri gel."

"Uygun olduğundan emin misin?"

"Gelebilirsin," diyerek yatağın içinde oturdum ve örtüyü kucağıma çektim. Kapı hafifçe gıcırdayarak yavaşça açıldı.

Lauren çıplak göğsümü fark edip, "Ah Tanrım, özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. Merak etme yataktan çıkmayacağım," dedim.

İçeri girdi. Üzerinde sadece aşırı büyük tişörtü vardı, ama uygunsuz görünmeyecek kadar uzundu. Saçları darmadağınıktı. "Uyuyamadım."

"Ben de."

Yatağın hemen yanındaki sandalyeye oturdu. "Yatak rahat mı?" diye endişeyle sordu.

"Harika. Kafandaki bandaja ne oldu?"

"Ona ihtiyacım yok. Kesik o kadar kötü değil ve iyileşiyor. Sadece kötü bir görüntüye neden oluyordu."

Bir an için gözleri göğsüme kaydı ama hızla bakışlarını çekti. "Sana Roger'ın pijamalarından bırakacaktım."

"Genellikle pijama giymem. Hem büyük bir olasılıkla bana olmazlardı."

"Evet." Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. "Gabe'in iyi olduğundan emin misin?"

"Söylemek zor. Ne de olsa o bir delikanlı."

"Seninle konuşmak istediği konu neymiş?"

Kafamı hayır anlamında salladım. "Yeğenimi asla ele vermem."

"Gabe bazen beni korkutuyor. Çok fazla şeyi görebilme yeteneği var."

"Dinlediği şeyleri görmelisin."

"Sürekli kulağında kulaklıklarla bilgisayarın başında ve o korkunç müzikleri dinliyor."

"Eskiden sürekli oynadığı o oyunları bırakmış olması çok kötü. Şu kaç tane insan öldürebileceğini gördüğün Halo 3 ve Call of Duty 4 gibi oyunları. Yani o tür sağlıklı şeyleri."

Lauren başıyla onayladı ve dalgın bir şekilde gülümsedi. "Ve bir o de o defter var. Hani şu sürekli üzerinde çalıştığı çizgi roman kitabı. Benim bakmama izin vermediği şey."

"Grafik roman."

Başıyla onayladı. "Sana gösterdi mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Sana ne kadar hayran olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Neden bilmiyorum."

"Senin harika bir adam olduğunu düşünüyor."

"Hayır, benim harika bir adam olmadığımı biliyorsun."

"Pekala, ama Gabe seni öyle görüyor."

"Peki, neden olmasın? Ayda bir kez uğruyorum ve onu ödevlerini yapması için zorlamıyorum."

"Hayır, sen-sen onun hep sahip olmak istediği baba gibisin. Bir seferinde..." Utanmış görünüyordu, bir an için fikrini değiştirmiş gibiydi, söylemek üzere olduğu şeyi söylemekten vazgeçmiş gibi. "Sakın beni yanlış anlama. Roger Gabe'e elinden geldiğince iyi bir üvey baba oldu. Gabe'e her zaman kendi çocuğu gibi davrandı. Ama bu onun için de kolay olmadı, yani küçük bir çocuğu olan bir kadınla evlenmek. Ve bilirsin, genellikle çok da sıcak bir adam değildir..."

Sesi zayıflamıştı. "Babamın çok da iyi bir rol model olduğunu söyleyemeyeceğim. Ailemin evliliği ne yazık ki pek de ilham kaynağı olmadı."

"Sen bu yüzünden mi hiç evlenmedin?"

Omuz silktim.

"Henüz doğru kadını bulamadın mı?"

"Yeterince doğru kadın buldum."

"Peki, o zaman..."

"Evlilik bazı insanlar için harika bir şey. Ama benim becerilerim arasında olduğunu düşünmüyorum."

Sanki birden yoğun düşüncelere daldı. Dudağını ısırdı ve bir süre ellerine baktı.

"Lauren," dedim. "Gabe neden Roger'ın başka bir kadınla kaçtığını düşünüyor?"

"Ne? Öyle mi düşünüyor? Ah Tanrım, sana böyle mi söyledi?"

Başımla sorusunu onayladım.

"Bu çok üzücü."

"Böyle düşünmesine neden olan şey ne?"

"Çünkü çok zengin bir hayal dünyası var. Çizgi romanlar buzdağının sadece ucu."

Gülümsedim, ama o şaka yapmıyordu. "Sana çok özel bir şey sormak zorundayım."

"Demek istediğin, Roger'ın bir ilişkisi var mıydı, değil mi?"

"Bu beni gerçekten ilgilendirmiyor. Başına gelenlerle bir bağlantısı olmadığı sürece."

"Anlıyorum, ama hayır, bir ilişkisi yoktu."

"Bundan emin misin?"

"Beni aldatıp aldatmadığından yüzde yüz emin olduğumu sorarsan... Kim böyle bir şeyden yüzde yüz emin olabilir ki? Ama böyle düşünmediğime eminim. Sanırım böyle bir şey olsa yakalardım."

"Pek sanmıyorum. Roger sır saklama konusunda her zaman çok iyiydi."

"Bence kadınlar her zaman bir şekilde anlarlar. Bilinçli ya da bilinçsiz, ama bilirler."

"Ve sen bilinçaltının derinliklerine kadar indin."

"Bak Nick, biliyorum ve eminim."
Başımla onayladım. "Pekala, anladım."
Bana her şeyi anlatmadığından emin olmuştum.

21

Sabaha karşı dört buçukta bir araba alarmının sesiyle uyandım. Güne erken başlayıp ilginç bir şeyler bulabilmek umuduyla ağabeyimin dosyalarını karıştırmaya karar verdim. Mutfağa indim, ışıkları açık buldum ve kahve makinesiyle savaş vermeye başladım. Genelde mekanik aletler konusunda iyiyimdir. Ancak MIT (Massachusetts Teknoloji Üniversitesi)'e gitmediğim ve bir nükleer fizikçi eğitimi almadığım için tüm bunlar beni aşıyordu. Sonunda yeşil LED ışığını yakabileceğim bir düğme buldum. Makine kahve çekirdekleri öğütmeye başladı. Ve bir ya da iki dakika sonra çelik bir tüpten espresso görünümlü bir kahve akmaya başladı. Kahve kupalarını nereye sakladıklarına dair bir fikrim yoktu ama bulaşık makinesinden temiz bir tane bulabildim. İlk denemeyi kaçırmış olsam da, ikincisinde kahveyi yakalamayı başardım.

Sonunda dev espresso kupamla birlikte Roger'ın masasına oturabilmiştim. Bir yerlerden sifonu andıran bir su sesi geldi. Lauren olduğunu tahmin ettim. Gabe'den daha hafif bir uykusu olmalıydı. Özellikle de eşinin kaybolmasından sonra.

Roger'ın bilgisayarının bir gecede kendini iyileştirebilmiş olmasına dair ufak bir umudum vardı. Ama ekranda hâlâ hiyeroglif yazılar ve mavi ekran hata uyarısı duruyordu.

Ne yazık ki en çok merak ettiğim çekmeceler – Roger'ın etiket sıralamalarına göre banka ve finansal kayıtlarını sakladığı – kilitliydi. Standart tetik düzeni olan bu kilitler, açıkken rahatlıkla yuvasından çıkabilir. Çok karmaşık değildir. Bir çocuk bile açabilir, ya da en azından el becerisi ve anahtar seti olan bir çocuk.

İşte bu yüzden ben de işe kilitli olmayan çekmecelerden başladım ve kredi kartı özetlerinden oluşan bir yığınla karşılaştım. Hepsi kredi kartlarının isimlerine (Amerikan Express, çeşitli

MasterCard ve Visa kartları) ve tarihlerine göre sıralanmıştı. Aklımda belirli bir şey yoktu. Daha çok tekrarları ya da sıra dışı harcamaları arıyordum. Seyahatler, restoranlar ya da her neyse. Ağabeyimle ilgili bana bilmediğim bir şeyler söyleyebilecek herhangi bir iz.

Çok geçmeden Roger'la ilgili istediğimden çok daha fazla bilgiye ulaştım.

Örneğin saçını boyaması gibi. İçinde Sadece Erkekler İçin markalı bir saç boyası, hemoroit ilacı ve diğer şeylerin bulunduğu, görmemiş olmayı tercih edeceğim bir faturayla karşılaşmıştım. Tabii ki bir erkeğin saçını boyamasında kötü bir şey yoktu. Ama Roger her zaman bu kadar genç görünmesinin sebebinin düzenli kardiyovasküler egzersizleri olduğunu iddia ederdi.

Ama gerçek başkaydı. Sadece Erkekler İçin, Orta Kahve.

Görünen o ki, ağabeyim göründüğünden daha kibirliydi.

Ve sürekli gittiği Botox tedavisi de vardı. Silver Spring'deki cilt uzmanına gidiyor, her seferinde bin beş yüz papel bayılıyordu.

Daha sonra MasterCard kredi kartının özetlerinden birinde birkaç kez tekrarlayan bir harcama gördüm. Bir tanesi konut telefon hizmetine aitti ve telefon numaraları listelenmişti. Diğer üç tanesi ise Verizon Kablosuz İletişim'e ait üç farklı cep telefon numarası hesabıydı.

Ben de Roger'ın telefon faturalarını aramaya başladım ve onları da çok geçmeden başka bir çekmecede buldum. Görünen o ki, evde iki hatları vardı. Bir tanesi neredeyse hiç kullanılmıyordu. Bu, büyük olasılıkla insanların faks gönderdiği günlerde kullandıkları bir hattı. Diğer hat ise evin numarasıydı ve faturada tanımadığım bir sürü numara vardı. Aramaların çoğu Lauren'ın kız kardeşi Maura'nın yaşadığı Virginia Beach'e yapılmıştı. İkinci sık aramalar ise Lauren'ın annesinin yaşadığı Charlottesville, Virginia'ya yapılmıştı.

Sırada cep telefonları vardı. Sınırsız arama planıyla ilki Roger'ın ana cep telefon numarasıydı. Belli ki bu hattı iş için kullanıyordu. Her gün İslenderiye'ye, büyük bir olasılıkla Gif-

ford Industries'e yapılan sayısız arama vardı. İkinci cep telefonu hattı Lauren'a aitti, Gabe'in numarası da "aile planı"na dahil edilmişti.

Ama ne kadar ararsam arayayım üçüncü numaranın fatura kayıtlarını bulamamıştım. Lauren'a sormayı aklıma not ettim. Daha sonra Roger'ın finansal raporlarının bulunduğu çekmecenin anahtarını aramaya başladım. İnsanların genellikle anahtarlarını sakladıkları yerlerin hiçbirinde yoktu. Böylece ben de Roger'ın çekmecelerinden birinde bulduğum bir ataç ve tornavida yardımıyla işe koyulmaya karar verdim. Tam bu sırada birilerinin boğazını temizlediğini duyup kafamı kaldırdım.

Lauren kapıda dikilmiş, kollarını kavuşturmuş bir halde beni izliyordu. Üzerinde son derece güzel dikilmiş koyu mavi bir takım, beyaz ipek bir gömlek vardı ve muhteşem görünüyordu. Hem de çizik ve morluklara rağmen.

"Erken kalkmışsın," dedim.

"Leland bugün Lüksemburg'a uçuyor."

"Peki."

"Ama o her zaman güne erken başlar. Seni de o araba alarmı mı uyandırdı?"

"Evet."

"Üzgünüm."

Roger'ın masasına doğru ilerledi ve üstteki çekmeceyi açtı. "Tüm eğlenceyi bozduğum için üzgünüm," dedi ve küçük bir ambalaj kağıdı çıkarıp bana uzattı. "Ama anahtarları kullanmak işini kolaylaştırabilir."

"Buradayım diye bağırıyormuş," dedim. "Sanırım Edgar Alan Poe bununla ilgili bir şey yazmıştı."

"Ne aradığını sorabilir miyim?"

"Yüklü harcamalar. Çekler, hesabından yapılan transferler."

"Peki, bunlar sana neyi gösterecek?"

Omuz silktim. "Herhangi bir yerden sıra dışı bir ödeme alıp almadığını görmeye çalışıyorum. Ya da ödeme yapıp yapmadığını. Özellikle yüklü miktarlar. Herhangi bir para akışı yardımcı olabilir."

Başıyla onayladı. "Pekala, ne zaman çıkman gerektiğini bilmiyorum ama Gabe'i sekize çeyrek kala alıyorlar. Biraz kahvaltı etmesini sağlayabilir misin? Sabahları kahvaltı ettiğini hiç sanmıyorum. Bir şeyler yemesi gerek."

"Üzgünüm. Ama bu beni aşan bir görev."

"Elinden ne gelirse."

"Söz vermiyorum. Lauren, Roger bilgisayarını çok sık kullanır mıydı?"

"Her gün. Neden sordun?"

"En son ne zaman kullandığını hatırlıyor musun?"

Gözlerini kısarak baktı, başını önce sola sonra sağa doğru salladı. "En son sabah buradaydı. Neden soruyorsun?"

"Bilgisayarı çöktü. Tamamen gitti."

"Bu çok garip"

"Senin için bir sakıncası yoksa herhangi bir bilgi kurtarıp kurtaramayacağımı anlamak için yanımda işe götüreceğim. Bir şey daha var. Gün içinde genelde alarmı kuruyor musunuz?"

"Bazen. Neden?"

"Bundan sonra evde olmadığınız her an alarmı kurmanızı istiyorum. Ayrıca sen ve Gabe uyurken, gece programını devreye sokmanı istiyorum. Aslında, sistemi yükseltmek için buraya birilerini getireceğim. Biraz daha sofistike bir şeyler koymak istiyorum."

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?"

"Sadece önlem almak istiyorum."

"Gerçekten de herhangi bir güvenlik sisteminin buraya girmek isteyecek olan insanları engelleyebileceğine inanıyor musun?"

"Tabii ki hayır. Ama ben yine de bunu onlar için olabildiğince zorlaştırmak istiyorum."

Lauren gülümsedi ama yüzünün gerildiğini görebiliyordum. Bu, çenesindeki kasların kasılmasından ve gözlerinin çevresindeki halkalardan belli oluyordu. Bir de sarı çürükler.

Gitmek için arkasını döndüğü sırada, "Bir şey daha var. Roger'ın cep telefonu kayıtlarını bulamadım," diye ekledim.

"Hepsi orada olmalı. Bazı kayıtların ya da başka şeylerin orada olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Numaralardan birinin faturalarını bulamıyorum," dedim ve Lauren'a numarayı okudum.

"Bu Roger'ın cep telefonu numarası değil."

"Bu Verizon Kablosuz İletişim'e ait bir numara."

Lauren, "Bu numarayı daha önce hiç duymadım," dedi. "Bu numaranın ona ait olduğuna emin misin?"

"Onun."

"Üzgünüm Nick," dedi. "Sana bu konuda yardımcı olamayacağım. Bu pek hakim olduğum bir konu değil. Faturaları her zaman Roger öderdi."

"İlginç," diye karşılık verdim.

"Ama benden asla böyle bir şeyi saklamaz. Onun asla gizli bir cep telefon numarası olmaz. Roger böyle biri değil."

Israrlı bir şekilde başını salladı ve odadan dışarı çıktı. *Belki de Roger'ı gerçekten tanımıyorsun Lauren*, diye geçirdim aklımdan.

22

Lauren Lexus'unu kullanarak işe giderken bir yandan da sesli mesajlarını dinledi.

Mesajların çoğu Leland'dan geliyordu. Ne zaman bir şey yapmasını istese ona sesli mesaj bırakırdı.

E-posta kullanmaya alışması Leland'ın yıllarını almıştı. Eskiden yazması için e-postaları Lauren'a okurdu. Neyse ki sonunda iki parmakla yazma yöntemini geliştirmiş ve bu işi tek başına yapmaktan hoşlanmaya başlamıştı. Her ne kadar parmaklarının küçük tuşlar için fazla kalın olduğunu söylese de, bu işi Blackberry telefona dek taşımayı başarabilmişti.

Ama seyahat ettiğinde veya yoldayken, sesli mesaj bırakmak çok daha kolayına geliyordu. İlk mesajlar özürlerle doluydu. Mesajlardan biri, "İlk günden sana çok fazla yüklenmek istemiyorum," diye başlıyor, "eğer kendini iyi hissetmiyorsan, endişelenmene gerek yok, Noreen'a sorabilirim," diye devam ediyordu.

Noreen Pursiv, CFO'nun sekreteriydi ve o da yönetici katında, seslenildiği takdirde duyulacak mesafede çalışıyordu. Her ne kadar Leland bunu söylemeyecek kadar kibar olsa da, tam bir felaketti. Lauren'dan daha büyüktü ve uzun yıllardır Gifford Industries'de çalışıyordu. Leland'ın, uzun dönem sekreterliğini yapan Cynthia'nın on yıl erken emekli olmasıyla, Leland'ın kendisini göreve getirmesini beklemiş ve bu arzusunu kesinlikle gizlememişti.

Oysa Leland Noreen'dan hoşlanmıyordu. Onun dağınık ve hatta sünepe olduğunu düşünüyordu. Noreen asla içeride sigara içmese de, onun bu alışkanlığından rahatsız oluyordu. Ayrıca bir başkasının sekreterini çalmak istememişti. Onun yerine Lauren'ı işe almıştı.

Tabii ki Noreen, Leland'ın onunla ilgili gerçekte ne düşündüğü konusunda en ufak bir fikre dahi sahip değildi. Lauren'ın aldığı işi istemiş, tüm pasif-agresif yöntemleri kullanarak ona CEO asistanı olmak için Lauren'dan daha yetenekli olduğunu kanıtlamaya çalışmaktan kaçınmamıştı.

Her zaman olduğu gibi, sabahın bu saatlerinde Parkway caddesinde yoğun bir trafik vardı.

Özel yaşamındaki travmadan uzaklaşabilmek ve Leland'a odaklanabilmek için işe erken gitmeye karar vermişti. Leland'ın ofiste olacağı birkaç saat boyunca kendini ona adamak istiyordu.

Çok uzun zaman önce birçok açıdan Leland'la olan ilişkilerinin seks olmaksızın bir karı koca ilişkisinden farksız olduğunu anlamıştı. Birden pişmanlıkla, son yıllarda o ve Roger'ın da seks yaşantısının pek fazla olmadığını hatırladı. Birçok açıdan Leland'ı karısından çok daha iyi tanıyordu. Ancak zamanla eşten uzaklaşılan birçok evliliğin (Lauren'ın ilk evliliği gibi) aksine, onun Leland Gifford'la olan ilişkisi geçen zaman içinde çok daha pekişmişti. Adama karşı olan sevgisi ve saygısı derinlik kazanmıştı. Onun tüm kusurlarını öğrenmiş ve tüm bunlara karşın onu sevmeye devam etmişti. Belki de Leland'ı en çok bu kusurları yüzünden seviyordu.

Tam o sırada Roger'ı, o an nerede olduğunu düşünmeden edemedi. Başına gelmiş olabilecekler içinde korkunç bir endişe duygusu yarattı.

Hayır. Bunları aklından çıkarmak zorundaydı, en azından birkaç saat boyunca. Ofise kafasını boşaltmış bir şekilde gitmeliydi.

Arabasını Gifford Industries'in otoparkına doğru sürdü ve Lexus'unu binaya yakın bir yere park etti. Arabasını sürekli park ettiği belirli bir nokta yoktu. O tür yerler sadece yönetici takımına ayrılmıştı. Ancak henüz çok erken bir saat olduğu için yeterli sayıda park yeri vardı, bir mil öteye park etmek zorunda kalmamıştı.

Yumuşak sabah güneşi Gifford binasının gri-yeşil camlarına vurmaya başlamıştı. Bu, tuhaf, fütürist, yirmi dört katlı paralelkenar bir binaydı. Lauren binanın güzel mi yoksa çirkin mi göründüğü konusunda kararsızdı. Çevre dostu, enerji tasarruflu bir

yapıydı. Kömür kırıntısından elde edilmiş betondan yapılmıştı. Yerden tavana dek yüksek performanslı camları vardı. Çatıda ise yağmur suyunu toplama sistemiyle güneş panelleri yer alıyordu.

Ana girişe doğru yürümeye başladığı sırada birisi adını seslendi. Bu, uzun, geniş omuzlu, sarışın kıdemli başkan yardımcısı Tom Shattuck idi.

Shattuck adeta bir cenaze levazımatçısının hüzünlü ifadesiyle, "Lauren, eşinin başına gelenlere çok üzüldüm," dedi.

Lauren haberin nasıl bu kadar çabuk yayıldığını ve neden herkesin Roger'ın öldüğünü düşündüğünü merak ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Eğer yapabileceğim bir şey olursa her zaman burada olduğumu biliyorsun."

Adam Lauren'a karşı her zaman olabildiğince samimi davranmıştı, ama Lauren birlikte çalıştığı asistanı sayesinde adamla ilgili her türlü bilgiye sahipti. Kendi asistanına son derece zalimce davranıyordu. Yönetici asistanları her zaman birbirleriyle konuşurdu. Patronları bunu hiç fark etmemiş miydi?

Lauren gülümseyip başıyla onayladı ve yürümeye devam etti. Kartını okuyucudan geçirdi, döner kapıdan geçti ve dev avluya adım attı. Binanın tam ortasında tropik yapraklarla çevrelenmiş, üzerinde kıtaların bulunduğu, bronzdan yapılmış dev bir küre vardı. Kürenin önünde, gösterişli bir açıyla Gifford Industries'in logosu bulunuyordu. Bu, 1930'larda tasarlandığı zaman son derece modern görünmüş ancak artık etkisini kaybetmiş, karelere bölünmüş ters bir yazıydı.

Birkaç kişi daha ona el sallayıp, acıyan bakışlarla Lauren'ı süzdüler. Yirmi dördüncü kata çıkmak için kendisini güçlükle asansöre attı. Güvenlik kartını yuvadan geçirdi ve asansör yükselmeye başladı.

Yönetici katının ışıkları çoktan açılmıştı ki, bu şaşırtıcı bir durumdu. Normalde ilk gelen Lauren olurdu. Kartını güvenlik yuvasından geçirdi ve cam kapıyı iterek açtı. Köşeyi döndüğü zaman masasında birinin oturduğunu gördü.

Bu Noreen Purvis'ten başkası değildi.

23

Gabe'in odası bir mağara kadar karanlıktı.

Örtülerin altında neredeyse fark edilemeyecek bir yumru halinde uyuyordu. Masanın hemen üzerindeki siyah büyük saat/radyo/CD çalarının hoparlörlerinden yine o tuhaf müziklerinden biri geliyordu.

Müzik gözlerime iğneler batırılmasıyla aynı derecede acı vericiydi. Tüm ışıkları açtım ve Gabe homurdandı.

"Haydi, kalk!" dedim, "yirmi dakika önce uyanmış olmalıydın."

Örtüyü kafasına çekti ve ben de, "Kaçabilirsin ama saklanamazsın," dedim.

Huysuzca homurdandı ve daha derinlere daldı.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Kaldır kıçını, yoksa Tora Bora'daki o El Kaide'li teröristleri mağaralarından nasıl dışarı attığımı ilk elden öğreneceksin."

Gabe'in kafası kabuğundan yavaşça kafasını çıkartan kaplumbağa gibi örtülerin altından uzandı. "Bu sadece uydurmaca!" dedi. "Sizler Usame bin Ladin'i bile bulamadınız."

"Hey, beni suçlama."

Ağzında belli belirsiz iğneleyici bir şeyler geveledi ve ben de, "Hiç kimse sana fazla akıllı olduğunu söyledi mi? Kapat hadi şu müziği," dedim.

Kapattı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Senin okula gittiğinden emin olmaya çalışıyorum. Hadi kalk!"

"Evde kalacağım. Kendimi iyi hissetmiyorum," diyerek örtüleri yeniden yüzüne çekti.

"Tüm gece o şeyle mi uyudun?"

"Hayır, o benim... Alarmım!" Sesi boğuklaşmıştı.

"Uyuyakalmana şaşırmamak gerek. O müzik insanı fazlasıyla

mayıştırıyor. Daha sert bir şeylerin yok mu? Mesela Celion Dion gibi?"

Huysuz bir şekilde homurdanmayı tercih etti. Her ne kadar Gabe'i çok seviyor olsam da, o zor bir çocuktu.

Neyse ki bu benim değil, bir başkasının sorunuydu. Bir çocuk sahibi olma düşüncesi bile bana sıkıntı veriyordu. Ancak bir ergeni yetiştirmenin adeta korku filminden farkı yoktu. İnsanların bunu nasıl yapabildiklerini anlayamıyordum, her ne kadar çoğu başarıyor olsa da. Annem bunlardan bir tanesiydi. (Sevgili yaşlı babam çok zeki bir adammış. Ne de olsa ben daha on üç yaşındayken ortadan kayboldu. En büyük eğlenceyi kaçırdı.)

"Hadi ama evlat," dedim. "Kalk!"

"Beni zorlayamazsın!"

"Öyle mi? Okul polisi dostlarım olduğunu bilmiyorsun sanırım. Seni hemen şu an okul kırmaktan tutuklayabilirler." Bu kulağa neredeyse olası geliyordu.

Gabe örtünün altından gizlice bana bakmak için sonunda kafasını uzattı. Yüzündeki ifadeden içinden geçen küfürleri görebiliyordum.

"Aynı zamanda küfür etmekten tutuklanmanı da sağlayabilirim."

"Büyükbabam bu yüzden mi hapiste?"

"Çok hızlısın."

"Bugün evde kalacağım."

"Sorun ne, Gabe?"

Bir şeyler mırıldandı, söylediklerini anlamadığım için biraz daha yaklaşıp örtüyü kaldırdım. "Seni iyi duyamıyorum," dedim.

Işıktan korunmak için elini gözlerinin üzerine koydu, "Her şey onun yüzünden!" dedi.

"O kim?" diye sordum.

"Babam," diye yanıtladı.

Bacaklarını yataktan sallandırıp ayağa kalktı. Masasına uzanıp, MacBook bilgisayarının dokunmatik faresine dokunmasıyla ekrana bir sayfa geldi.

Bu onun Facebook sayfasıydı. Sol tarafta Gabe'in resmi vardı ve sayfanın geri kalanında çeşitli kutucuklar yer alıyordu. "Neye bakmam gerekiyor?" diye sordum.

Ekrana vurdu. Gösterdiği yer, "Duvar" adını verdikleri; lise öğrencileri olduklarını varsaydığım çocukların fotoğrafları olan bölümdü. Bazılarının üzerinde beysbol formaları vardı. Her fotoğrafın hemen yanında bir isim ve "Yarınki İngilizce ödevi ne?" ve "Yarın fiillerden sınav var," gibi yorumlar vardı. Görülen o ki, Gabe ve arkadaşları bu şekilde iletişim kuruyorlardı.

Satırlardan birinde resim yerine mavi bir soru işareti vardı ve hemen yanında, "Hey, Eşcinsel Gabe, sen bir zavallısın. Baban seni nasıl da başından attı. Ama onu suçlayamayız. Neden kendini öldürmüyorsun?" yazıyordu.

Gabe'e baktım ve gözlerindeki yaşları gördüm. "Bunu kim yazdı?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Burada bir isim var. Onun üzerine tıklayamaz mısın?"

"Sahte bir isim. Birisi sahte bir Facebook hesabı açmış."

"Okuldan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı."

"Sanal zorbalık dedikleri şey bu mu?"

"Bilmiyorum."

"Bizim zamanımızda birileri sana isim taktığında onun canını çıkarmak için okul çıkışını beklemen yeterli olurdu."

"Ah, lütfen," dedi. "Sen Westchester County'deki özel bir okula gittin. Hem de özel şoförü olan bir limuzinle."

"Dışarıdan öyle görünebilir. Ama bu bilek güreşleri yapmadığımız anlamına gelmiyor."

Neredeyse ona Victor'un tutuklanmasından sonra babasıyla dalga geçen çocukları nasıl da dövdüğümü anlatmak üzereydim. Ama Nick Amcasının babasının koruyucusu olduğunu öğrenmek istemeyeceğini düşündüm. Özellikle de Roger benim ağabeyimken.

"Neden kendini öldürmüyorsun!" diye tekrarladı acı bir ses tonuyla. "Belki de öldürürüm."

"Bu onlara gününü gösterecektir," dedim ve birden yaptığım alayın bu noktada pek de iyi bir fikir olmadığını fark ettim. "Hadi ama, Gabe. Bu gibi ahmakları ciddiye alamazsın. Her zaman ne söylerim bilirsin. Asla aşağılık bir herifin zihninde yer işgal etmesine izin verme."

Tekrar yatağına oturup başını ellerine yasladı.

"Hazırlan."

Giyinmeye başladı. Blucini o kadar dardı ki içine adeta zorlanarak girdi. Bir Red Bull kutusu açıp büyük bir yudum aldı.

Saatime baktım. "Arabanın gelmesine on dakika var. Annen kahvaltı etmeni istiyor."

Red Bull'uyla bana şerefe hareketi yapıp, "Sence bu ne?" diye sordu.

Omuz silktim. En son istediğim şey, bu çocuğun otorite figürü olmaktı.

"Gabe, sence neden okuldaki çocuklar babanla ilgili böyle şeyler söylüyorlar?"

"Çünkü onlar aşağılık herifler."

"Ona şüphe yok. Ama neden böyle saçma şeyler söylüyorlar?"

Yüzüne karanlık bir ifade çöktü. "Ben nereden bilebilirim ki?"

"Çocukların nereden böyle fikre kapılmış olabileceklerini bilmiyorsun, öyle mi?"

"Belki de doğrudur."

Yumuşak ve dikkatli bir şekilde, "Bunu daha önce de söyledin. Böyle düşünmene neden olan şey ne?"

Son derece huzursuz göründü. "Sana söyledim. Ben sadece bir şeyleri gördüm, fark ettim."

"Baban sana bir şey mi söyledi?"

Küçümseyen bir tavırla, "Hayır," dedi. "Tabii ki hayır."

"Peki, o zaman ne gördün? Ne fark ettin?"

"Hiçbir şey. Ben... Sadece... Bilmiyorum, sanki bir his gibi."

"Korku olabilir mi?"

"Belki de."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

"Benim okula gitmem gerekiyor."

"Bir an önce okula gitmek isteyene de bakın!" dedim.

Okul servis aracını beklerken ona, "Gabe, babanın diz üstü bilgisayarını kullanıyor musun?" diye sordum.

"Neden kullanayım ki? Benim kendi bilgisayarım var."

"Neden bozulduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Bozuldu mu?"

"Mavi ekran hatası."

"Oh! Bana diski nasıl temizleyebileceğini sormuştu. Yeni bir tane almayı planladığını söylemişti. Belki de kendisi bozmuştur. Şaşırmazdım doğrusu."

"Silmeye mi çalışıyordu? İçindekileri yok etmeye mi çalışıyordu?" Bu, birilerinin Roger'ın bilgisayarına girmeye çalışması teorime ters bir bilgiydi. Yine de Roger'ın çalışma odasının cam kapılarındaki alarm kabloları hızla ve dikkatsizce yerine yerleştirilmişti, en azından bundan emindim. Bu da birilerinin herhangi bir nedenle çalışma odasına gizlice girmeye çalıştığı anlamına geliyordu. Belki de çevrede şöyle bir gezinmek için. Ya da henüz ne olduğunu keşfedemediğim başka bir nedenle.

"Sanırım."

"Neden?"

"Kim bilebilir ki? Hem sen neden babamın bilgisayarına bakıyorsun?"

"Çünkü bilgisayarında başına gelenlere dair bir ipucu olabileceğini düşündüm."

"Bilgisayarında neden bir ipucu bıraksın ki?"

"Bırakmaz," dedim. Açıklama yapamadan araba yoluna dev bir Toyota Land Cruiser girdi.

Gabe, "Görüşürüz," dedi.

"Sana aşağılık heriflerle ilgili söylediklerimi unutma," dedim.

"Tamam. Asla aşağılık bir herifin zihninde yer işgal etmesine izin verme. Keşke bu o kadar kolay olsaydı."

Sırt çantasını omzuna aldı ve arabaya doğru yürüdü.

Ve ben, onun da annesi gibi benden bir şeyler gizlediği duygusunu üzerimden atamadım.

24

"Şu haline bir bak!" Noreen Purvis ayağa kalkıp adeta çıkıştı. "Yatağında dinleniyor olmalıydın."

"Ben iyiyim," dedi Lauren. "Gerçekten."

"Ah, tatlım, çok ciddiyim. Sen kendini tam anlamıyla iyi hissedene dek ben buradaki her şeyle ilgilenebilirim."

"Çok teşekkür ederim, ama gerçekten iyiyim."

Noreen'in at suratının yanı sıra, Prenses Diana'nın 1990 yıllarını andıran anlamsız bir saç şekli vardı. Bu şeklin Prensese çok daha yakıştığına hiç şüphe yoktu.

Kahverengi bir pantolon takımın üzerine sahte Chanel eşarbını takmıştı. Ayağında dev madalyonlarıyla bir çift Tory Burch ayakkabı vardı ve büyük bir olasılıkla onlar da sahteydi. Çay gülüyle karışık sigara kokuyordu.

Lauren, masasının hemen yanında bulunan Leland'ın ofisine doğru bakarak, "Kapı neden kapalı?" diye sordu.

Noreen omuz silkti. "Ben geldiğimden beri, yaklaşık yirmi dakikadır orada."

"Kiminle konuşuyor?"

Noreen bir kez daha omuz silkti ve Lauren'ın masasındaki eşyalarını toparlamaya koyuldu. "Şey, sanırım Leland'ın seyahatiyle ilgili sana bilgi vermem gerekiyor," dedi.

Lauren, "Birazdan dönerim, tuvalete gitmem gerekiyor," diye karşılık verdi.

KENDİNİ TUVALETE kilitledi, klozetin kapağını kapattı ve üzerine oturup ağlamaya başladı.

Patlama yaşamanın tam da zamanıydı. Kahrolası Noreen onun masasında oturmuş, Leland'ın seyahatiyle ilgili ayrıntılardan söz ediyordu. Ve bir de Roger! Lauren korkuyordu. Ne düşünmesi

gerektiğini bilemiyordu. Roger'a ne olduğunu bilememek korkunçtu.

Tanrım! Bilmemek ne kötü. *Hem de en kötüsü!*

Gözyaşlarını silmek için uzunca bir tuvalet kağıdı kopardı. Beş dakika sonra kendine gelebilmişti. İçerden çıktı, lavaboya gidip makyajını tazeledi. Ellerini soğuk suyla yıkadı. Musluk, altına el tutulduğunda kendiliğinden akıyordu, ama bu süre suyun sıcak akmasını sağlayacak kadar uzun değildi. Kağıt havlu makinesi sıkışmıştı ve geriye sıkışmış kahverengi delik deşik bir kağıt kalmıştı.

Her şey onu rahatsız ediyordu. Her şey onu üzüyordu.

Geleli neredeyse yarım saat olmasına karşın şimdiden bir tatile ihtiyacı vardı.

25

Gabe'in arabaya binmesinin ardından, ordudan eski bir arkadaşım olan TSCM uzmanı Merlin'i aradım ve bana başka bir iyilik yapıp yapamayacağını sordum. Ondan daha sonra Lauren'ın evine uğramasını ve sağlıklı bir güvenlik sistemi kurabilmem için bana yardım etmesini istedim. Komik olan, Merlin'den güvenlik sistemi için yardım istemenin, Bill Gates'ten Microsoft Word için teknik destek istemek gibi bir şey olmasıydı. Merlin kibarca kabul etti.

Tam Lauren'ın araba yolundan çıkmak üzereyken telefonum çalmaya başladı. Arayan Teğmen Garvin'di.

"Buraya bir uğrasan iyi olur."

Arthur Garvin'in sesi boğuk ve hastalıklıydı. Sesi neredeyse bir gün öncesinden daha kötü geliyordu.

"Kaseti aldın mı?"

"Aldım."

"Ve?"

"Saat on bire kadar burada olacağım."

"Ofiste bir toplantım var," dedim. "Bana kuryeyle bir kopya göndermen mümkün olabilir mi?"

Birkaç saniye gürültülü bir şekilde öksürdü. "Tabii ki," dedi. "Özel kuryemle göndermeme ne dersin? Atıyla dört nala gelebilir."

"Pekala, birazdan orada olacağım."

TEĞMEN GARVIN görüntüleri ikimizin de izleyebilmesi için oldukça eski Dell model bilgisayarının ekranını çevirdi. Bana kahve ikram etti ve bu kez kabul ettim.

Ekranda donmuş bulanık bir görüntü vardı. Sokaktaki birkaç uzak siluetten başka bir şeyi seçememiştim. ATM bir benzin istasyonunun hemen yanında, binanın dışındaydı. Arka taraftan arabalar geçiyordu.

Görüntünün çevresindeki karede sayılar, tarih ve zaman sekansı gibi bilgiler yer alıyordu. Garvin önce sol tuşa sonra da sağ tuşa basıp doğru adımı bulmaya çalışarak zaman kaybetti ama sonunda çalıştırmayı başardı. Birkaç garip su kabarcığı benzeri şekil kameraya doğru komik hareketler yapıyordu.

"Seni baştan uyarmalıyım. Çözünülürlük berbat."

"Ah, gerçekten mi?"

"Hepsi bu kadar da değil. Bana gönderdiklerinin video görüntüsü olduğunu sanıyordum ama değilmiş."

"Ne peki?"

"Bunlar sadece birkaç fotoğraf görüntüsünden ibaret."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu ATM her on saniyede bir görüntü kaydedebiliyor."

"Sanırım hard-diskte yer kalması içindir," diye sızlandım.

"Kim bilebilir ki! Bu kadar uğraşmalarına bile şaşırıyorum."

Birçok bankanın güvenlik sistemleri için onca yatırım yapıyor, ATM makinelerinin çevresine merkeze video sinyalleri gönderebilen ileri teknoloji dijital video kayıt cihazları yerleştiriyorlardı. Ve tüm bu pahalı ve ileri teknoloji çabalardan sonra, sadece ve sadece yer kaplamaması için kameralarını olabilecek en düşük seviyede kayıt yapması için ayarlıyorlardı. Saniyede on ile on beş kare yavaştı. Ama her on saniyede bir kare neredeyse aralıklarla filme alma yöntemiyle aynıydı.

Garvin bir şeye tıkladı ve görüntü büyüdü. Takım elbiseli bir adamın para çekme makinesinin ekranına doğru yürüdüğünü görebiliyordum. Yüzü belirgindi.

Bu Roger'dı.

O olduğuna hiç şüphe yoktu.

Çerçevesiz gözlükleri, geniş alnı, koyu kahve ortadan ayrılmış saçlarıyla bu Roger'dan başkası değildi. Saçları karışmış ve gözlükleri de yamulmuştu. Siyah bir takım elbise, beyaz gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Ama gömleğinin yakası dışarı çıkmış ve kravatı da çarpılmıştı. Yaralanmış gibi görünüyordu. Yüz ifa-

desini net bir şekilde görebilmek zordu ama görebildiğim kadarıyla korktuğu belli oluyordu.

Roger saldırıdan kurtulmayı başarmıştı.

İlk kez artık bunun gerçek olduğunu biliyordum. Ama şimdi nerede ya da hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Adım attığım – ya da içine çekildiğim – bu gizem birdenbire daha şaşırtıcı bir hal almıştı.

Ve büyük bir olasılıkla daha tehlikeli.

26

"Bu o, değil mi?" diye sordu Garvin.

"Evet, bu o."

"Sana bir özür borçluyum," dedi.

"Kabul ediyorum. Ama ne için?"

"Bunun bir kaçırılma olması konusunda haklıydın."

"Öyle miyim?"

"Ağabeyin kendi isteğiyle hareket ediyor. Bu açıkça belli."

"Neye dayanarak?"

"İzle. Şuna bir bak. *Sanırım* bunu nasıl yapacağımı biliyorum," dedikten sonra faresini çift tıkladı ve çerçeveyi sola doğru kaydırdı. Daha sonra birkaç kez daha tıklayıp ağabeyimin hemen yanındaki figüre yakınlaştı.

Bu, sırtını kameraya dönmüş, kapüşonlu ve uzun kollu tişört giymiş bir adamdı. Teğmen Garvin işaret parmağıyla ekrana dokundu ve dikkatimi fazlasıyla silahı andıran şeye çekmeye çalıştı.

"Adamın yüzünü görebiliyor musunuz?"

"Hayır. İşlemin tamamı bir dakika on saniye sürmüş. Yedi kare var. Ve adamın yüzü hiçbirinde görünmüyor. Bir parçası bile."

"Eğer senin için sakıncası yoksa hepsini görmek isterim."

Garvin başıyla onayladı. En azından sıkıntılı bir iç çekiş beklerken, bana karşı olan tavrının biraz yumuşadığını fark ettim. Ben artık kurbanın sinir bozucu kardeşi ya da davetsiz rakip dedektif değildim. Ben artık neredeyse ona bir sorunu çözmek için yardımcı olan bir iş arkadaşından farksızdım.

Tekrar fareye tıkladı ve tek tek karelerin üzerinden geçtik. Şimdi adamın görüntüsünün sadece yarısını izleyebiliyorduk. Bu, çerçevenin dışında kalan kısımdı. Roger'a çok yakın duruyordu ve sırtı her zaman kameraya dönüktü. Silahını asla kaldırmadı, sürekli yanında Roger'a doğrultulmuş durumda tuttu.

"Wachovia güvenliği başka bir kamera olup olmadığını söyledi mi?" diye sordum.

"Sadece bu var."

"ATM nerede?"

"Georgetown'da. Key Bridge yakınlarında, M Sokağı'nda."

Başımla onayladım. "Saldırıya uğradıkları yerden birkaç blok ötede. Yani onu kaçıranlar sadece biraz nakit para mı istediler? Üzgünüm ama buna inanmak hâlâ çok zor geliyor."

Garvin omuz silkti. "Dört bin dokuz yüz çekmişler. Görülen o ki, banka hesabı Roger'ın bir gün içinde beş bin dolara dek para çekmesine izin veriyormuş. Bu küçük bir rakam değil."

"Kabul. Ama paranın öncelikli motivasyon etkeni olduğuna şüpheliyim."

"Beş bin dolar yeterince etkili bir neden."

"Kesinlikle. Ama sadece bu değil."

"Daha iyi bir teorin var mı?"

"Şey, bence bu sıradan bir kaçırma olayı değil. Hele ki fidye talebi de yokken."

"Henüz."

"Yeterince zaman geçti. Hayır. Sen buna kaçırılma demiştin ve sanırım haklısın. Bunu anlıyorum."

"Nasıl yani?"

"Çünkü Roger saldırıya uğramayı bekliyordu."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"O gece karısına söylediği cümleden. Karısına 'Seni seviyorum' dedi."

"Yani?"

"Bu ona göre bir davranış değil."

"Karısına onu sevdiğini söylemesi mi? Pek de sıcakkanlı değil, öyle mi?"

"Bilmek bile istemezsin. Konu şu ki, Roger saldırıya uğrayacağını biliyordu. Lauren'ı bir daha göremeyebileceğini biliyordu. O aslında veda etti."

"Belki de." Sesi şüpheli çıkmıştı.

"Ve sonra, Lauren'ı yakaladıklarını gördüğünde 'Neden o?' diye sordu."

"Hah. 'Onun yerine beni alın' der gibi."

"Kesinlikle."

"Bu yine de onları tanıdığı anlamına gelmez."

"Haklısın. Gelmez."

"Kan yok, iz yok, fidye talebi yok. Senin teorin de bizi bir yerlere götürmüyor."

Bir an için durdum. Her zaman uyguladığım prensiplerin başında, kimseye bilmemesi gerekenden fazlasını anlatmamak gelirdi. Ağzını sıkı tut, hepsi bu! Ama Garvin ve ben artık bir tür ortak sayılırdık. Önemli olan tek şey, ağabeyimi bulabilmekti ve Garvin ne kadar çok şey bilirse o kadar çok yardımcı olabilirdi.

İşte bu nedenle birilerinin Roger'ın evine girmeye çalıştığını gösteren izleri ve EgerOlursem.net adresinden gelen e-postayı ona anlattım.

"Tehdit ediliyormuş," dedim. "Bu yüzden o e-postayı hazırlamış. Çünkü birilerinin onu, kendini öldürmüş gibi göstermesinden korkmuş."

Ben konuşurken Garvin hapşırdı ve gürültülü bir şekilde burnunu temizledi. Bunun sıradan bir gripten çok Ebola virüsü olmasından korkmaya başlamıştım.

"Bu e-postaların bir kopyasını görebilir miyim?"

"Hepsi yok oldu," deyip olanları açıkladım.

"Ama bir yerlerde bir kopya olmalı."

Başımı hayır anlamında salladım.

"Senin şu pahalı şirketinde onları geri getirebilecek teknoloji dahilerin vardır."

"Araştıracağım."

"Roger'ın 'tehdit edildiğini' söylemiştin. Ama neden?"

"Bilmiyorum. Belki bir şeyler yapması için onu zorladılar."

"Ne gibi?"

"Benim tahminimi mi soruyorsun? Bence birilerinin ihtiyacı

olan bilgilere sahipti. Ya da elinde olmaması gereken bilgilere. İşle ilgili bir şeyler. Belki de finanse ettiği büyük bir proje."

"Bu fazlasıyla belirsiz bir tahmin."

"Daha öncede söylediğim gibi, bu sadece bir tahmin. Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum. Ama evdeki bilgisayarından tüm bilgileri silmeye çalışmış."

"Kanıtlardan kurtulmak için mi?"

"Ya da ailesini korumak için."

"Peki nasıl?"

"İzlerini yok ederek. Diyelim ki bilgileri bilgisayarına topluyordu ve bu adamların bilgisayarındaki bilgilerden haberdar olmasını istemedi."

"Bilgisayar sende mi?"

İsteksizce, "Evet," dedim. Bilgisayarla ilgili başka planlarım vardı. "Sanırım, bir bakmam gerek."

"Pekala. Sanırım şimdi anlıyorum."

"Neyi?"

Garvin masasını temizlemeye, dosyalarını düzenlemeye başladı. "Yurtiçi güvenlik bölümünden ülke içindeki tüm uçuşları kontrol etmelerini istemiştim. Onlara ağabeyinin pasaportunu işaretlemelerini söyledim. Ve bunu yaparken onun bir tutsak değil, kaçak olduğunu düşünüyordum."

"Ve?"

"Anlaşılan ağabeyin Amerikan hükümetinin kara listesinde."

"Kara liste mi?"

"Evet. TSDB'nin yeni gözleme listesini biliyorsun."

"TSDB mi?" derken bu yeni kısaltmayı hatırladım.

"Terörist Arama Veritabanı."

"Ağabeyim bir terörist değildi."

"O listedeki birçok insan terörist değil," diye karşılık verdi Garvin.

Homurdandım. 11 Eylül 2001'den bu yana hükümetin zorlu yanlarıyla karşılaşan birçok insan gibi, yasaların kötüye kullanılmasından ben de payıma düşeni almıştım.

"Hedef dışı avın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Garvin.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Bu, sıradan balıkçıların orkinos tutmak için balığa gidip, ağlarına takılan deniz kaplumbağası ya da yunus gibi şeyleri yakalaması demektir. Bu hedef dışı avdır."

"Kirli balıkçılık da diyebiliriz."

"Doğru."

"Ama burada önemli olan, asla niyetli olmadığın bir şeyi yakalamaktır," diye altını çizdim. "Birinin ismini yanlışlıkla kara listeye koyamazsın."

"Pekala," diye kabul etti Garvin. "Belki de yanlışlıkla konmamıştır. Belki de sen haklısın. Belki de ağabeyin bazı düşmanlar kazandı. Belki de her ne yapıyorsa, uzak durması gereken bir belaya bulaştı. Belki de ulusal güvenlikle ilgili bir konu."

"Sonuçta savunma sanayine yönelik bir şirkette çalışıyor."

"Gifford Industries savunma sanayine mi yönelik çalışıyor? Yani Home Depot'un köşedeki hırdavatçı dükkanı olması gibi. Belki de ağabeyinle ilgili bana söylemediğin bir şey biliyorsun."

"Sana bildiğim her şeyi anlattım."

"O halde belki ağabeyinle ilgili senin de bilmediklerin var," dedi Garvin.

27

Gerçekten de ağabeyimle ilgili bilmediğim birçok şey vardı. Örneğin zihninin nasıl çalıştığı gibi.

Kardeş olmamız DNA'mızın yüzde ellisini eşit bir şekilde paylaştığımız anlamına gelmiyordu. Biz birbirimizden daha farklı olamazdık.

Yine de, çocukluğumuz boyunca – babam gidene dek – en iyi iki arkadaştık.

Babam her ikimize karşı da mesafeli, anlaşılmaz ve efsanevi bir karakterdi. Çoğu insandan daha fazla kahkaha atardı, daha sinirli, daha zeki, daha yoğundu.

Manhattan'daki ofisine gitmeye bayılırdık. Şirketi Grand Central yakınlarında, Babil tapınağına benzer olarak yapılmış Graystone Binası'nın en üst katını kaplıyordu. Lobide ünlü bir sanatçı tarafından yapılmış, Prometheus'un ateşi çalışının tasvir edildiği bir duvar resmi vardı. Asansör kapıları gösterişli süslemeleriyle pirinçten yapılmıştı. Victor'un odası pipo, eski odun ve deri, pirinç temizleyicisi ve güç kokardı. Nefes kesen bir şehir manzarası vardı. Manhattan ufuk çizgisiyle kontrast oluşturan Victor Heller, uzaktaki herhangi bir gökdelenden daha heybetli dikilirdi.

Ondan çok korkardık. Öfkelendiği zaman kesinlikle yakınlarda olmak istemezdiniz. Bir gün Roger'la birlikte ortak kullandığımız banyomuzda bir şeyler arıyordu – ne aradığını kim bilebilir ki, belki de tuvalet kağıdı – ve yarısı kullanılmış bir paket çiğneme tütünü bulmuştu. Paketin üzerinde RED MAN (Kırmızı Adam) yazan bir etiket vardı.

Öfkeli bir şekilde Roger'la Risk oynadığımız oyun odasına dalmış ve çiğneme tütününü hangimizin kullandığını öğrenmek istediğini söylemişti.

İkimiz de reddetmiştik. Ben o zamanlar çiğneme tütününün ne olduğunu bile bilmiyordum.

Öfkeli babamız her ikimizi de timsah derisi kemeriyle dövmüştü. Ben, tütün kullanıyor olmamızı çok da umursadığını sanmıyordum. O sadece otoritesinin baltalanmasından hoşlanmamıştı.

Bu olaydan sonra Roger'la birbirimizi avutmaya çalıştık. Haksız yere cezalandırıldığımızı biliyorduk ve bu popolarımızdaki acıdan daha büyüktü. Roger pantolonunu belinden biraz daha aşağıya kaydırıp bana babamın verdiği zararı göstermişti. Baldırları kıpkırmızıydı, benimkiler de.

"Hey, Kırmızı Adam," demiş ve her ikimiz de kahkahalara boğulmuştuk.

Daha sonra çiğneme tütününün evin yardımcılarından biri olan Sal tarafından unutulduğu ortaya çıktı. Lavaboyu tamir ederken paketini orada bırakmıştı. Ama bu olay Roger'la benim için gizli bir takma ad yaratmış oldu. "Red Man (Kırmızı Adam)". Asla başkalarının yanında kullanmadık, bu sadece ikimizin arasındaydı.

Telefonda birbirimize, "Hey, Kırmızı Adam!" derdik. Bu, bizim için adeta bir göz kırpma hareketi gibiydi. Yaşlı Japon bahçıvanımız Yoshi'yi çılgına çeviren arkeolojik kazılar, sevgili aşçımız Bayan Thomasson'un kıkır kıkır gülmesine neden olan şakalarımız, başımızı derde sokmamız ve birbirimizi koruduğumuz tüm o günler hep bu takma adın altında gizlenmişti.

Kendimizi iki dost suikastçı gibi hissederdik ve bu oldukça eğlenceliydi. Bizi birbirimize yakınlaştırmıştı.

Ta ki bir gün birbirimize sırt çevirinceye dek.

28

Ben, genetik rulet çarkından garip bir şekilde yararlanarak geniş omuzlu, iri bir çocuk halini alırken Roger daha zayıf ve çekingen bir çocuk olmuştu. Gözlük takması gerekiyordu. Ben okulu umursamayan bir sporcuyken, o bir kitap düşkünüydü. O zeki olanımızdı, ben ise güçlü. Tam bir bela mıknatısıydı. Yaşça büyük olmasına karşın ben onun koruyucusu haline gelmiştim. Ve o bundan hoşlanmıyordu.

Ergenliğe girmemizle birlikte Roger'ın babam gibi olmak istediği iyice kendini göstermeye başlamıştı. Herkese "finans" alanında çalışacağını söylüyordu.

Bir gün ben on üç ve Roger da on beş yaşındayken, okuldan geldiğimizde annemi karanlık kütüphanede, büyük deri bir okuma koltuğunda, sadece okuma lambasının ışığı altında oturmuş, bizi beklerken bulduk. Bizimle konuşmak istediğini söylemişti.

Ayağa kalkarak her ikimize de sarılmış, o sabah babamın iş yerinde tutuklandığını söylemişti. Hem de çalışanlarının önünde. Ona kelepçe takmışlar ve o şekilde dışarı çıkarmışlardı.

"Neden?" diye sormuştu Roger.

"Adalet Bakanlığı onu utandırmak istemiş."

"Hayır, yani onu neden tutukladılar?"

Annem açıklamış, ama her şeyi tam olarak anlayamamıştık. Güvenlik sahtekarlığı ve rekabet yasasına aykırı hisse alışverişiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Borsa teftiş dairesi tarafından aylardır devam etmekte olan bir incelemeden söz etmişti. Babamın ne iş yaptığını zorlukla anlayabildiğim için, neden tutuklandığına dair en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Babamı ancak ertesi gün görebilmiştik. Okuldan geldiğimizde evdeydi, ki bu hiç normal değildi. Genellikle akşam yemeğinden önce eve gelmezdi.

Bizi çalışma odasına alıp geceyi, Metropolitan Correctional Center cezaevinde bir grup uyuşturucu satıcıyla birlikte geçirdiğini söylemişti. O sabah yargıç karşısına çıkarılmış ve kefaletle serbest bırakılmıştı.

Bize endişelenmememizi, tüm suçlamaların düzmece olduğunu söylemişti. Bazı çok güçlü düşmanlar edinmişti ve onu çamurun içine çekmeye çalışıyorlardı. Ama onun harika avukatları vardı. Tüm bunlara karşı savaşacaktı, hep birlikte bunların üstesinden gelecektik ve her şey yoluna girecekti.

"Ama siz oğullarımın bir şeyi iyi bilmesini istiyorum," demişti ateşli bir şekilde. "Ben masumum. Bunu sakın unutmayın."

"Anlamıyorum," demişti Roger. "Masum birini nasıl tutuklayabilirler?"

Babam arkasına yaslanıp boğuk bir şekilde gülmüştü. "Ah, yüce Tanrım, oğlum, dünyayla ilgili öğrenmen gereken çok şey var."

ERTESİ SABAH Roger'la okula gitmek için evden yola çıktığımız sırada, şoförümüz – evet bir şoförümüz vardı – yüksek sesle küfretmiş ve biz de ne olduğunu görmek için dışarı bakmıştık.

Kapının önünde, kameramanlar, sayısız mikrofon uzatan muhabirler, arabanın çevresini saran ve bağıran insanlardan oluşan büyük bir kalabalık vardı.

Şoför geri dönüp bizi okula arka yoldan götürmüştü.

Okul o gün pek de eğlenceli değildi. Herkes Victor Heller'in tutuklanma haberini almıştı. Zengin çocukların geldiği böyle bir okulda, bu tür haberler çoğunlukla kahvaltı sofralarının neşe kaynağı olurdu. Babamıza karşı bastırılmış olan çok fazla öfke vardı. Ve çok fazla kıskançlık.

Arkadaşlarımız yakınlık göstermişti, ama hakaret eden birçok çocuk olmuştu.

İşte ben de kavga etmeyi o zaman öğrenmiştim.

Babamla ilgili herhangi can sıkıcı bir şey söyleyen, benimle uğraşmak zorunda kalıyordu. Ağabeyime bir şey söyleyen herkesin, benimle de yüzleşmesi gerekiyordu.

Biz kuşatma altındaki bir aileydik. Her iki ebeveynimiz de artık fazlasıyla göz önündeydi. Babam sadece avukatları eve geldiğinde onlarla saatlerce süren görüşmeler için çalışma odasına çekilirdi. Telefonlar hiç susmazdı ama yanıt vermezdik. Dışarı çıkmaya bir son vermişlerdi.

O güne dek geri planda kalmış olan annem harekete geçmiş ve avukatların yasal bir savunma hazırlamasına yardımcı olmuştu. Birden kendini faydalı hissetmeye başlamıştı. New York Borsası ya da beyaz yaka suçlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ama akıllıydı ve kocasının yanında durmaya kararlıydı.

29

Hem hükümet hem de diğer açılardan Washington D.C.'nin karanlık tarafında beş yıl çalıştıktan sonra, elimde zengin bir adres kart arşivim oluşmuştu. Her ne kadar Jay Stoddard'ınki kadar olmasa da, çok da basit değildi. Neredeyse her hükümet bölümünden birilerini tanıyordum.

Aslına bakarsanız kimse artık bu adres arşivi kartlarını kullanmıyordu. Zaten ben de bunu bir iyilik bankası olarak düşünmeyi tercih ediyordum. Birisi için bir iyilik yaparsınız, başını dertten kurtarırsınız, önemli biriyle bağlantıya geçmesini sağlarsınız vs. ve bir gün gelir, yardım ettiğiniz insan size bunun karşılığını öder.

Tabii her zaman ödemeyebilirler. Bazı insanlar gerçekten aşağılıktır. Geçmişteki çabalarınız asla gelecekteki dönüşlerin garantisi olamaz. Ayrıca iyilik bankasına yapılan yatırımlar FDIC (Federal Mevduat Sigorta Kurumu) tarafından da korunmaz. Ve bu iyilikler her zaman bir karşılık almak için de yapılmayabilir. Bazen sadece doğru olan şey budur. Buna da iyi karma ağı ya da "iyilik yap denize at" inancı da diyebilirsiniz.

Düşünceniz her ne olursa olsun, iyilik bankanızdaki hesabınızda her zaman olumlu bir dengeyi korumak zorundasınız. Ani bir para çekme durumuna karşı elinizin altında her zaman yeterli miktarda nakit olmalı. İçinde bulunduğum bu kasvetli iş dünyası, her geçen gün Tony Soprano'nun Bada Bing striptiz kulübünün arkasındaki ofisine daha çok benziyordu. Bu sadece Washington'la sınırlı değildi, iş dünyasının geneli için geçerliydi. Hepsi mafya gibiydi, sadece yataklarının üzerinde bir at başı yoktu. En azından çoğunun.

Her neyse, Ulaştırma Güvenlik İdaresi'nde (TSA) oldukça yüksek statüde çalışan bir dostum vardı. Bunlar, havaalanında-

ki güvenlik kapılarında üstünüzü arayabilen, ayakkabılarınızı çıkartmanızı isteyebilecek ve iç çamaşırınıza kadar inceleyebilecek adamlardı. Bundan birkaç yıl önce bir seferinde Reagen Uluslararası Havaalanı'nda küçük bir çocuğun su geçirmez bardağına el koyup, kadını uçağa ölümcül bir bebek maması sokmaktan alıkoyan da bu adamlardı. Ya da çok yakın bir zamanda Teksas'taki bir kadından paslı bir penseyle göğüs uçlarındaki halkaları çıkarmasını isteyen de bunlardı.

Bir yıl önce Stoddard Ortaklığı, TSA içindeki sözde bir yolsuzlukla ilgili dışarıdan inceleme yapması için TSA'nın içinden biri tarafından kiralandı. Bazı nedenlerle TSA'daki insanlar FBI'ın olaya karışmasını istemiyorlardı. Politikayla ilgili bazı durumlar vardı ve bu Jay Stoddard'ın hiç umurunda değildi.

Parmaklar Bill Puccino adında bir operasyon güvenlik yöneticisini işaret ediyordu. Onunla tanıştım ve daha ilk andan Bill'in hiçbir şey yapmadığını biliyordum. Aramızda bir bağ oluşmuştu. Boston aksanı benimkine çok yakındı, büyük annemin Malden'daki evinde geçirdiğim uzun yıllardan sonra Bill bana eski ama çok sevdiğim bir çift spor ayakkabı gibi gelmişti.

Patronunun ona tuzak kurduğu ve Bill'i suçlu göstermeye çalıştığı ortaya çıktı. Puccino'yu temize çıkartmıştım. Patronunun yerine o terfi etti. Patronu ceza olarak yurt içi güvenlikte başka bir pozisyona geçti. Bu, "sadakatinden" dolayı bir madalya ve elçilik uzmanı olarak Paris'e gönderilmesi demekti. Çok acımasızca ve olağandışı! Politik atamaların alçak kaderi de diyebilirdik.

TSA, 11 Eylül 2001 tarihinden itibaren Yurtiçi Güvenlik Departmanı'nın bir parçasıydı. Washington bu saldırıya yeniden organize olarak karşılık vermiş ve organizasyon tablosundaki sıralamaların yerini değiştirmişti. TSA hızlı bir şekilde, ABD içinde uçuş yapamayacak insanların adlarının bulunduğu kara listeyi oluşturdu. Listedeki insanların sayısı çok gizliydi ancak beş bin kişiyi bulduğu biliniyordu.

K Sokağı, Constitution Bulvarı'na doğru yol alırken Bill

Puccino'nun iş numarasını aradım. Telefona havlamaya benzer bir sesle, "Puccino!" diye yanıt verdi.

"Seni köpek!" dedim. "Ben Nick Heller."

"Nico! Vay canına!"

"Nasıl gidiyor?"

"İyi, çok iyi."

"Umarım hâlâ dünyayı göğüs uçlarındaki halkalardan kurtarmaya çalışmıyorsunuzdur?"

Bir an için durdu, sonra esprimi anlayıp gülmeye başladı.

"Acil bir yardıma ihtiyacım var," dedim.

"Senin için her şeyi yaparım," diye karşılık verdi.

"Benim için bir veritabanını araştırmanı istiyorum."

"Hangisi?"

"TSDB," dedim.

Yaklaşık beş ya da altı saniye boyunca konuşmadı. "Üzgünüm, Nico. Bunu yapamam," dedi ve telefonu kapattı.

Önce telefonu kapatmış olduğunu anlayamadım. Telefonun kendiliğinden kapandığını ya da belki de çekmeyen bir yere geldiğini düşündüm. Ülkenin her hangi bir yerinde olabilirdi.

Ama yaklaşık iki dakika sonra telefonum çalmaya başladı. Arayan Puccino'ydu.

"Kapattığım için üzgünüm." Ses kalitesi farklıydı ama yine de cep telefonundan arıyor gibiydi. "İş telefonumdan bu tip şeyleri konuşamam."

"Aramalarınızı izliyorlar mı?"

"Hadi ama dostum. Ne sanıyorsun? Unutma, ben hükümet için çalışıyorum. Evet, anlat bakalım."

"Biri nasıl kara listeye alınıyor?"

"Beyaz Saray'ı havaya uçurmakla mı tehdit ettin? Yoksa uçuş dersleri alıp inişle ilgili bilgiye ihtiyacın olmadığını mı söyledin?"

İnce esprisine gülme sırası bendeydi.

"Kara listenizde bir isim var," dedim. "O ismin oraya nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum."

Gürültü bir şekilde soludu. "Nick, bu senin için ne kadar önemli?"

"Oldukça."

Bir kez daha seslice soludu. Bu, sıkıntılı bir iç çekişti. İçinde gerginlik ve kararsızlık vardı. Kendisiyle savaşıyordu.

"Birinin kara listede olup olmadığını kontrol edebilirim," dedi Puccino. "Bu kolay. Yürütmedeki birçok insanın Güvenli Uçuş Programı'na giriş yetkisi var. Ama oraya nasıl girdiğini ve bunun nedenini öğrenmek istersen bu bambaşka bir konu. Bu, TIDE gibi – terörist kimlikleri veritabanı – son derece gizli veritabanlarından birine girmek demek. İçerdikleri tehlikeler o listede tutuluyor."

"Tehlikeler mi?"

"Yaptıkları kötü şeyler. Birinin neden tehdit unsuru oluşturduğuna dair bilgiler. Ve hangi departmanın onları oraya koyduğu gibi bilgiler."

"Sen oraya girebilir misin?"

"Evet. Ama TIDE'ye her girişinde ardında iz bırakırsın. Artık bu bilgileri de korumak için güvenlik uygulamaları var. Tüm hareketlerin izleniyor. Dikkatli olmam gerek."

"Anlıyorum. Kendini benim için tehlikeye atmanı takdir ediyorum."

"Elinde doğum tarihi ya da sosyal güvenlik numarası var mı? Elimizde kaç tane Gary Smith ya da John Williamses olduğuna inanamazsın!"

Ona adı söyledim.

"Heller mı? Nick Heller gibi yani?"

"Ağabeyim."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke öyle olsaydı."

"Peki, ne yaptı?"

"Yanlış insanları kızdırdı."

"Bakacağım," dedikten sonra telefonu kapattı ve arabamı 1900 K sokağının hemen aşağısındaki garaja park ederken yeni-

den aradı. Garajda telefonum çekmeyeceği için arabayı sokağın kenarındaki bir yangın musluğunun yanına park ettim.

"Nico, belki de birileri ağabeyinin kimliğini çalmış olamaz mı? Bu bazen başımıza geliyor."

"Ne buldun?"

"Konuyla DoD ilgileniyor. Yani Roger Heller bu listeye Savunma Bakanlığı tarafından alınmış."

"Neden olduğu yazıyor mu?"

"İşte, sorun da burada. Normalde nedeni gördüğüm alanda sadece bir kod var. Bu da beni aşan bir seviyede saklandığını gösteriyor."

"Pekala. Büyük yardımın oldu. Çok teşekkür ederim."

Tam görüşmeyi bitirecekken, "Nick, dinle. Ben sıradan bir bürokratım. Ama kendimi korumak zorundayım. Beni anlıyorsun değil mi?" dedi Puccino.

"Evet," dedim. "Endişelenmene gerek yok. Bir daha benden haber almayacaksın."

30

Ağabeyimi terörist izleme listesine koymak çok saçma bir hareketti. Evet, o aşağılık herifin tekiydi. Ama bir terörist olmak? Bu bana sadece onun, kara listeye bile el atacak kadar çok güçlü düşmanları olduğunu gösteriyordu. İçimden bir ses, bu düşmanların Pentagon'la bağlantılı olduğunu söylüyordu.

Ama Roger Savunma Bakanlığı'ndan nasıl düşman edinebilirdi? Ve neden?

Ne kadar çok içine girersem, o kadar tuhaf ve rahatsız edici şeylerin döndüğüne inanmaya başlıyordum. Çok üst kademelerde yanlış giden bir şeyler vardı ve ağabeyim bunun kurbanı olmuştu. Ve belki de bu durum beni çok daha fazla tetikliyordu. Jay Stoddard'ın deyimiyle taşın altına bakmam gerekiyordu. Gerçeğin köküne inmeliydim. Bir psikolog olsa; Victor Heller tarafından sürekli yalanlarla büyüdüğüm ayrıcalıklı çocukluğuma bakıldığında bunun nevrotik olmaktan çok, mantıklı bir hareket olduğunu söyleyebilirdi.

Ama o günlerden bu yana bir psikologa gitmemiştim. Kendimi yargılayıcı bir yapım yoktu, bu hissin nereden geldiğini umursamıyordum. Anlamak zorunda da değildim.

Tek bildiğim, ağabeyimin başına ne geldiğini tam olarak ortaya çıkartana dek durmayacak olduğumdu.

DOROTHY DUVAL'ın masasında İSA GELİYOR-MEŞGUL GÖRÜN yazan bir plaket vardı.

Bu tip şeyleri her zaman sevmişimdir. Bu plaket onunla ilgili her şeyi anlatıyordu. Gerçekten de kiliseye düzenli bir şekilde gittiğine emindim, ama aynı zamanda bununla dalga geçebilen, deli dolu bir espri anlayışına da sahipti. İnsanları sinir etmeye bayılırdı. Sessiz ve ağırbaşlı değildi. Her zaman tepenizde olabilirdi. Ve bu

inatçılığından ayrılamayacak bir özellikti. Parlak zekalı, yorulmak nedir bilmeyen ve asla pes etmeyen düzenli bir kadındı.

Üzerinde İSA BENİM KANKAM, BENİM TANRIM SENİN TANRININ KIÇINI TEKMELEYEBİLİR gibi yazılar bulunan tişörtler giyerdi. Her zaman bir adli veri teknisyeninden çok daha güzel giyinirdi. Bugün siyah bir etek, şeftali rengi bir bluz giymiş ve dev gümüş halka küpeler takmıştı.

Bir teknisyen olduğu için Dorothy'nin Ofisi yoktu. Onun da diğer destek birimi çalışanları gibi Stoddard Ortaklığı'nın açık alan ofisinde kendine ait bir bölmesi vardı. Masası her zaman kusursuz derecede düzenliydi. Bölmesinin duvarında ebeveynlerine, kardeşine, kuzenlerine ve yeğenlerine ait fotoğraflar vardı. Çocuğu yoktu. Hayatında – kadın ya da erkek – özel biri de yoktu, ona özel hayatıyla ilgili hiç soru sormazdım. Her ne kadar patavatsız olursa olsun özel hayatını her zaman gizli tutmuştu ve ben de buna saygı duyuyordum.

Kolumun altındaki diz üstü bilgisayarla tepesinde dikilmiş, beklediğimi fark etti.

"O benim için mi?" diyerek bilgisayarı işaret etti.

Başımla onayladım. Bilgisayarı elimden aldı. "Dosya numarası ne? Üzerinde herhangi bir etiket göremiyorum."

Bu, kanıtların rahatlıkla izlenebilmesi için uyguladığımız bir dosyalama sistemiydi.

"Bu bir Stoddard davası değil," deyip açıkladım.

Açıklamam birkaç dakikamızı aldı. Bilgisayarı çevirip açtı. "Yani bu senin ağabeyinin bilgisayarı, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Bana ne istediğini söyle tatlım?" Çevresine şöyle bir bakındı. Sevgili dedektifimiz despot Marty Masur yanımızdan geçip başıyla selam verdi. "Gidip ofisinde konuşalım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

BİRKAÇ DAKİKA sonra Dorothy ekrana bakıp, "Evet, kurcalanmış," dedi. "Birileri içini boşaltmak istemiş ama başaramamış. İşletim sistemi de hasar görmüş. Ne kurtarmak istiyorsun?"

"Kurtarabileceğin her şeyi."

"Bu kadar önemli olan ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama ağabeyimin kurtulmak isteyeceği kadar önemli bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum."

"Neden?"

"Sana anlattım."

"Hayır. Sen bana ne aradığını anlattın. Onu *neden* aradığını anlatmadın."

Biraz da sabırsızlanarak, "Neden sadece dediğimi yapmıyorsun?" diye çıkıştım.

"Bak tatlım, bu işler böyle yürümüyor," dedi. Kızdığı zaman konuşma tarzının "sokak" diline dönüştüğünü fark ettim. İşaret parmağını uzattı ve uzun şeftali rengi tırnağını avucunun içine vurarak devam etti. "Silme işlemini geri alacak ya da silinmiş bilgileri kurtaracak bir sihir numarası yok, tamam mı? Bu sadece bilim kurgu filmlerinde olur. Anlaşılan sen çok fazla film izliyorsun."

"Aslında yeterince izlediğim söylenemez. Hiç vaktim yok."

"Peki, her neyse. Eğer biri bilgisayarını temizlemek konusunda gerçekten ciddiyse, bazı temizleme programları vardır. Bunlar diski tamamen baştan yazarlar. Eğer o programlardan biri kullanıldıysa, yani ne yaptıklarını biliyorlarsa en ufak bir iz bile bulamayız. Birkaç veri araştırma programı deneyebilirim, belki şansım yaver gidebilir."

"Peki, neler yapabileceğine bir bak," dedim. "Söylediklerinin yarısını dahi anlamadım, ama anlamam da gerekmiyor."

"Bence sen aslında makine düşmanı olmaktan *gurur* duyuyorsun."

"Gurur duymuyorum. Sadece iyi olduğum kadar iyi olmadığım bazı konular olduğunu biliyorum."

"Belki de bu tür şeyleri öğrenmenin de zamanı gelmiştir."

"Seni işinden etmek istemem."

"Endişelenmeme gerek yok."

"Kesinlikle. Ben şöyle düşünüyorum. Ekonomistler buna karşılaştırmalı üstünlük yasası adını verir. Nerede okuduğumu hatır-

lamıyorum. Büyük bir olasılıkla Michael Jordan kendi çimenini herkesten çok daha hızlı biçebilir, ama bu, bahçeyi kendisinin biçmesini gerektirmez, öyle değil mi?"

"Michael Jordan artık basketbol bile oynamıyor."

"O halde Tiger Woods. Ya da David Beckham."

"Yani sen kafana koyduğun takdirde veri kurtarmanın Tiger Woods'u ya da David Beckham'ı olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Sanırım artık çenemi kapatsam daha iyi olacak."

"Sanırım bugün ağzından çıkan en akıllıca cümle bu oldu."

"Yeterince adil."

"Bak Nick. Eğer ağabeyinin neyin peşinde olduğunu öğrenme konusunda ciddiysen, sanırım benden derin bir veri araştırması yapmamı isteyeceksin. Haklı mıyım?"

Gülümsedim, omuz silktim. "Beni yakaladın."

"Seni tanıyorum."

"Elinden ne gelirse."

"Bunun için para alacak mıyım?"

"Ne istersen."

"Nick Heller'in deyimiyle iyilik bankama altı haneli bir yatırım yaptığımı varsayalım."

Gülümsedim. "Anlaştık."

Ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu. "Nick, tatlım, bir şey söyleyebilir miyim?"

"Seni bu konuda durdurabilir miyim?"

"Pek mümkün değil. Nick, bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Bu işe bulaşma. Ağabeyinle ilgili tüm bu olan bitenler. Bu çok kişisel. Ne kadar çok içine girersen o kadar çok karışacaksın. Yapmaman gereken şeyler yapmaya başlayacaksın. Profesyonel bakış açını kaybedeceksin."

"Hiç profesyonel davranmadığıma tanık oldun mu?"

Biraz düşündü. "Bazı zamanlar."

"Ama iş konusunda değil."

Omuz silkti. "Sanırım."

"Bununla başa çıkabilirim."

"İşte ben bundan çok emin değilim. Bu işi polislere bırak. Bu onların işi. Eğer onlara yardım etmek istiyorsan onlara gerekli bilgileri ver. Ama bu işi kişiselleştirirsen, çok ileri gideceksin. Bunu sana söylüyorum çünkü seni seviyorum."

"Ve ben de bunu takdir ediyorum," dedim.

"Ben çok ciddiyim, Nick," dedi Dorothy.

"Benim için endişelenme," diye karşılık verdim.

31

Noreen, "Her şey kontrol altında," dedi. "Lüksemburg'daki Le Royal Oteli'ndeki her zamanki süiti, Benelüks üst düzey yöneticileri için Mosconi'deki özel oda..."

"Princiére."

"Ne?"

"Lüksemburg'a gittiğinde Le Royal'deki Princiére Süiti'nde kalmayı sever."

Noreen sinirli bir tavırla, "Biliyorum," dedi.

"Otelin mutfağına San Pelegrino almalarını söyledin mi? Ya da Perrier? Onların kullandığı soda çok tuzlu."

Noreen, "Bununla ilgili bir şey söylemedi," dedi.

"Her zaman oraya gidene dek aklına gelmez ve daha sonra da çılgına döner." Lauren söylediklerinin kulağa nasıl geldiğini düşündü. Onu tam bir kontrol manyağı gibi görünüyor olmalıydı ve birden kendinden utandı. Sesini yumuşatarak devam etti, "Oteli ben ararım."

"Ah, bir de Leland şu an yeni bir finans danışmanıyla toplantıda. Şirket için değil, kendi özel yatırımlarıyla ilgili görüşüyorlar. Hoş bir adam, ama biraz çirkin. Herhalde çirkin bir ağaçtan düşerken tüm dallarına çarpmış olmalı."

"Pekala, beni uyardığın için teşekkür ederim."

"Ben ona Bizon Surat adını taktım. Tuvalete gitmesiyle birlikte tüm musluklar çalışmaya başlıyor."

Lauren, "Artık çalışmam gerekiyor," dedi.

Noreen sonunda kendi masasına döndü ve Lauren e-postalarını kontrol etmeye başladı.

Roger'dan gelen bir şey yoktu.

Zaten nasıl olabilirdi ki? Elinde sadece o can acıtan e-posta vardı ve artık o da silinmişti.

Nick ondan Roger'ın Gifford'da neyle ilgilendiğini araştırmasını istemişti, ama işin doğrusu, Lauren korkuyordu. Tüm alarmları devreye sokmadan nasıl bir şeyleri araştırabilirdi ki?

Çok dikkatli olması gerekiyordu.

Leland'ın odasının kapısı açıldı ve gri takım elbiseli bir adam hızla dışarı çıktı. O ortadan kaybolmadan önce Lauren kaba saba bir yüz ve kemik çerçeveli gözlükleri görebilmişti.

Arkasından Leland çıktı ve Lauren'ı görünce adeta yüzü aydınlandı.

Teksas aksanıyla, "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum," dedi. Gifford'un babası aile işine başlamadan önce batı Teksas'ta tren yolu işçisi olarak çalışmıştı. İş artık yılda on milyar dolar gelir getiriyordu, kırk dört ülkede inşaat projeleri yürütüyordu ve yönetim hâlâ Gifford ailesinin elindeydi. Gifford Industries, Leland değişiklik kararı alıp Washington D.C.'ye taşıyana dek Austin'den yönetilmişti. Çünkü işler artık burada ağırlık kazanmıştı. Tabii iş artık petrol sahaları değil, hükümetti.

Leland'ın masasına yaklaşmasıyla Lauren ayağa kalktı ve adam onu kucakladı. Leland uzun ve güçlü bir adamdı. Gür kaşları, sarkık çenesi, geniş bir alnı, gül pembesi yanakları ve kısa, beyaz saçları vardı. Onunla ilk kez karşılaşanlar Leland'ı korkutucu bulabilirlerdi. Ve gerçekten de çoğunlukla yüzünde otoriter bir ifade olur, çatık kaşlarıyla daha tehdit edici bir hal alırdı.

Birden sarılmayı bıraktı. "Tanrı aşkına, yaralandığını unuttum. Bir de kalkmış, sana öldürecek kadar sıkı sarılıyorum."

"Hadi ama Leland! Ben camdan yapılmadım."

Leland her iki elini de Lauren'ın omuzlarına koyup sert bir ifadeyle, "Roger'dan haber var mı?" diye sordu.

Lauren hayır anlamında başını salladı.

"Hayatta olup olmadığını da bilmiyorlar, değil mi?"

"Evet."

Leland gözlerini kapadı ve yumuşak bir sesle devam etti, "Burada ne işin var?"

"Çünkü burada olmaya ihtiyacım var."

"İstediğin kadar izin alabileceğini biliyorsun, değil mi? Haftalar, aylar... Ne kadar gerekirse."

"Burada olmaya ihtiyacım var."

"Biliyorsun, Roger'ın yaptığı işlerin yarısını bile anlamıyorum. Ama o benim için değerli bir eleman. Daha da önemlisi, senin kocan. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, söylemen yeterli, anlıyor musun?"

Lauren başıyla onayladı. "Yarım saat içinde çıkman gerekiyor," dedi. "Hatta yirmi beş dakika."

Masasındaki dergi yığının içinden birkaçını çekip yeni *Business Week* ve *Forbes* dergilerini adama uzattı. Daha sonra arkasını dönüp bir çekmeceyi açtı, bir avuç dolusu Metamucil paketini aldı ve onları da Leland'a verdi.

"Ah, tatlım. Sen her zaman her şeyi düşünürsün."

32

Jay Stoddard'ın ofisine yaklaştığımda içeriden kahkaha sesleri geliyordu. Jay'i eski bir iş arkadaşıyla koyu bir sohbet içinde görmeyi beklemiştim. Ama o tek başınaydı. Masasında oturmuş, arkasına yaslanmış, bilgisayar ekranını izliyordu.

Bana göz ucuyla baktı ve bilgisayar ekranına geri döndü. Sol kolunu uzattı ve elinin bir hareketiyle beni çağırıp, "Nicky!" dedi. "Tam da konuşmak istediğim adam."

"Peki."

Stoddard özel dikim takımlarından birini giymişti. Kruvaze ceket, kalın yünlü bir kumaştan yapılmıştı. Sonuncusu hariç, düğmelerinin tamamı ilikliydi. Jay, sanki Balmoral Kalesi'nden dönmüş gibi görünüyordu. Babam da buna benzer takımlar giyerdi. Tabii her gün turuncu tulumlar giymeye başlamadan önce.

"Ah Tanrım," diyerek kahkaha atmaya devam etti. "Ah yüce İsa, bunu gördün mü?"

İçeri girdim, masasına yaklaştım ve başımı ekrana doğru uzattım. İnternetteki bir videoyu seyrediyordu. İlk bakışta porno gibi görünüyordu. Şey, aslında bir çeşit porno olduğuna şüphe yoktu. Sadomazoşist kostümler içindeki büstiyerli birkaç genç kadın, deri kırbaçlarla orta yaşlı bir adamın çıplak poposuna vuruyorlardı. İçlerinden biri saçlarında bit arıyordu. Adama Almanca bağırıyorlardı. Bu her ne kadar dövülen adam sizseniz pek eğlenceli olmasa da, Nazi temalı bir seks partisi gibi görünüyordu.

"Almanca aksanları çok iyi değil, öyle değil mi?" diye sordum.

"Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Kıçı o kadar da tanıdık gelmiyor. Hayır, bilmiyorum."

Stoddard bana seçkin bir İngiliz politikacının adını söyledi. "Bu videoyu kimin ele geçirdiğini bulmamı istiyor. Videoyu in-

ternetten kaldırtabilmek için mahkeme kararı çıkartmaya çalışıyor. Kişilik haklarına saldırıldığını iddia ediyor."

Daha yakından baktım. "Burada videonun bir milyon dört yüz bin kez izlendiği yazıyor..."

"Biliyorum, biliyorum. Bu adam Oxford'lu, biliyor musun?"

"Bilmiyordum."

"Brophy bu işi uykusunda bile yapabilir," dedi. Brophy üst düzey dedektiflerimizden biriydi. "Zaman kaydı, ama bana sorarsan, işi geri çevirmeyeceğim."

"Belki de Brophy bize bu CEO'yla ilgili kaynağını açıklamadan tek bir basın konferansı da ayarlayabilir."

Sandalyesini dik pozisyona getirdi. "Hayır, Nicky. Sen tam bir baş belasısın. Sakın bana bununla ilgili de etik şüphelerin olduğunu söyleme!" Parmaklarını gümüş saçlarının arasından geçirdi.

"Hayır. Tabii eğer biraz bekleyebilirse sorun değil. Birkaç gün izin alacağım."

"Öyle mi?"

"Ailevi sorunlar."

Sabırsızlıkla yüzüme baktı ve ben de ona aynı ifadeyle karşılık verdim.

Elbette ki nedeni bilmek istiyordu ve ben ona istemediğim hiçbir şeyi söylemek zorunda değildim.

Düşünceli bir tavırla masasının yüzeyine baktı ve hafifçe başını salladı. "Ailen," dedi. "Önce baban, şimdi de ağabeyin... Atreus'un soyundan gelmediğine emin misin?"

"Anlayamadım?"

"Bunun bir lanet olup olmadığını merak etmiyor musun?"

"Ağabeyimle ilgili ne biliyorsun?"

Telefonu çalmaya başladı ve odayı, telefonda onunla görüşmek için ısrar eden birinin olduğunu söyleyen danışma görevlisi Elizabeth'in sesi doldurdu.

O telefona yanıt verirken ben ayağa kalktım. Uzun işaret parmağı bekleme tuşuna bastı, "İyi görünmüyor, öyle değil mi?" dedi ve yeniden düğmeye basıp görüşmeyi kabul etti.

33

Stoddard'ın yorumu mideme indirilen bir yumruk gibiydi. "İyi görünmüyor, değil mi?" ne anlama geliyordu?

Yani Roger'ı bulma olasılığımın yüksek olmadığını söylemeye çalıştığını düşündüm. Ama bunu nasıl bilebilirdi? Ve daha da önemlisi, Roger'ın kaybolduğunu ona kim söylemişti?

Jay Stoddard benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibiydi. Hiç şüphe yok ki, o herkesten çok daha bilgiliydi. İnsanlar ve olaylarla ilgili söylentileri herkesten önce o duyardı.

Ama nedense bildiğini bilmemi istemişti.

Ofisinin dışındaki koridorda bir an için kararsız kaldım. Odasına dalıp telefonu elinden almayı, onu duvara yapıştırıp ne bildiğini sormayı düşündüm. Neyse ki çabucak kendime geldim. Bunu öğrenmenin çok daha iyi yolları vardı.

BUNLARDAN BİRİ, uzun zaman önce FBI' den tanıdığım Maryland banliyösünde yaşayan bir adamdı. Frank Montello her ne kadar kusurlu bir kişilik olsa da, işe yarıyordu. Kendine bilgi simsarı adını vermişti. Frank, rehberde olmayan bir numaraya ihtiyaç duyduğunuzda, bu numaraya ulaşmak için gerekli zaman, hak ya da mahkeme emrine sahip değilseniz arayabileceğiniz adamlardandı. T-Mobile, AT&T ve Verizon gibi tüm büyük kablo taşıyıcılarının sistemlerine girebiliyordu. Ona bu bilgilere nasıl ulaşabildiğini asla sormamıştım, bilmek istemiyordum.

L.A.'den döner dönmez Frank'ı aramış ve Woody'nin bana havaalanında verdiği numaranın kime ait olduğunu öğrenmesini istemiştim. Bana acımasız bir fiyat teklif etti ve bir ya da iki gün sürebileceğini söyledi.

İşte bu yüzden bir kez daha Frank'ı aradım.

Derinden gelen kalın sesiyle, "Biraz sabır dostum," dedi. "Kız arkadaşım dün ofiste değildi."

"O konuyla ilgili aramıyorum. Başka bir işim daha var."

"Dinliyorum."

Ona Roger'ın çalışma odasındaki telefon fatura kayıtlarında bulamadığım numarayı verdim. En kısa zamanda faturaları bana e-posta ile göndermesini istedim. Eğer ağabeyim telefon faturalarını saklayacak kadar başını belaya soktuysa, o faturaların içlerinde işe yarar bir şeyler olabilirdi. Ya da en azından saklamak isteyeceği bir şeyler.

Frank'ın teklif ettiği fiyat bu kez daha da yüksekti.

"Hacim indirimi almam gerekmiyor mu?" diye sordum ve Frank hayır anlamına gelen bir kahkahayla karşılık verdi.

Kahve almak için çıktım ve geri geldiğimde Dorothy Duval masama kurulup arkasına yaslanmış ve ayaklarını da masama dayamıştı. Yüksek topuklu şeftali rengi ayakkabıları vardı.

"Nasıl böyle bir ofise sahip olabilirim?" diye sordu.

"Çok fazla kıç öperek."

"O zaman bir bölmem olduğu için son derece şanslıyım," diye mırıldandı. "Biliyor musun, bu günlerde insanlarla ilgili öğrenebildiklerin gerçekten inanılmaz. Bunun korkunç mu yoksa harika mı olduğuna karar veremiyorum. Belki her ikisi de."

"Bilgisayarı kurtarabildin mi?"

"Tatlım, o dediğin saatler alır. Hem de uzun saatler. Bu arada biraz veri araştırması yaptım."

"Anlat."

"Ağabeyinin tıbbi kayıtlarına ne dersin?"

"Ciddi misin?"

"Örneğin bir kalp krizi."

"Bu bilgilere nasıl ulaştın?" diye sordum, etkilenmiştim.

Kahkaha attı. "Ah, şeytanlıkla. Tüm büyük eczane zincirleri reçetelerini birkaç şirkete satar. Buna elektronik reçete ağı diyorlar. Sözde hastanın güvenliği için yapılan bir işlem, ama ne için olduğunu çok iyi biliyorsun." Parmaklarını evrensel para işare-

tini gösterecek şekilde birbirine sürttü. "Dostum, artık her şey çevrim içi."

"Tam güvenlik, değil mi?"

"Ah, evet. Pekala, ağabeyinle ilgili ne öğrenmek istiyorsun?"

"Elimizde neler var?"

"Şey, örneğin Viagra."

"Viagra mı alıyormuş?"

Bacak bacak üstüne attı. Ayak tırnaklarında da şeftali rengi oje vardı.

"Bu, Roger ve Lauren'ın seks hayatıyla ilgili öğrenmek istediğimden fazlası olabilir."

"Lauren konu dışıdır belki."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu nereden anladın?"

Bacaklarını yere indirdi ve öne doğru eğildi.

"Çünkü ağabeyin bundan yedi ay önce bir kürtaj için ödeme yapmış."

Birkaç saniye Dorothy'nin yüzüne boş boş baktım. "Sanırım bu kişi Lauren değildi."

Hayır, anlamında başını salladı.

"Nereden biliyorsun..." Cümlemi tamamlayamadım. Şok geçiriyordum.

Ağabeyimle ilgili herhangi bir şeyin beni şaşırtabileceğini düşünmezdim. Ama bu haber beni gerçekten yıkmıştı. Her şeyden öte, üzülmüştüm. Lauren'ı ve ağabeyime olan hayranlığını, ona karşı olan hiçbir zaman anlam veremediğim o sevgisini düşündüm. Sonra aklıma Gabe ve babasının sadakatsizliğiyle ilgili şüpheleri geldi. Acaba bütün çocuklar mı her şeyi daha kolay fark ediyordu? Büyük bir olasılıkla Gabe tek çocuk olarak ebeveynlerini adeta röntgen ışınlarıyla incelemişti.

Dorothy derin bir nefes aldı ve alçak sesle konuşmaya devam etti. "Tıbbi kayıtların gerçekte o kadar da gizli olmadığını biliyorsun."

"Ama kürtaj... İnsanlar bu tür olayları gizli tutmak için nakit para kullanmıyorlar mı?"

"Görünüşe bakılırsa, sorunlar yaşanmış. Ben de kayıtlara bu şekilde ulaşabildim. Kadın Brookline'deki bir aile planlama merkezinden Boston'daki Mass General Hastanesi'ne sevk edilmiş. Ve eşlik eden yetişkin kişi olarak kayıtlara ağabeyinin adı geçmiş."

"Kadın kim?"

"Komik bir adı var. Candi bir şey." Notlarına baktı. "Candi Dupont."

"Onunla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Henüz değil."

"Sence bu gerçek adı olabilir mi?"

"Bana daha çok bir striptizcinin adı gibi geldi."

"Araştırmaya devam edebilir misin? Genel veri tabanlarına bak. Bakalım, onunla ve iş geçmişiyle ilgili neler bulabiliriz."

"Hadi ama Nick, ne düşünüyorsun?"

"Seni takdir ediyorum."

"Sence karısı biliyor muydu?"

"Emin değilim."

"Her zaman en son onlar öğrenir, değil mi? Ona söyleyecek misin?"

Tereddüt ettim ve bilmiyorum anlamında başımı salladım. "Söylememin bir anlamı yok. Bunun Roger'ın başına gelenlerle bir ilgisi yok."

"Emin misin?"

"Hayatı yeterince altüst oldu. Belki de kocasını kaybetti. Olayları onun için daha zor bir hale getirmek gereksiz."

"Öyleyse bunları sana söylememeli miydim?"

Bunu teklif etmiş olmasına bile şaşırarak, "Tabii ki söylemeliydin," dedim. "Ağabeyimle ilgili her şeyi öğrenmek zorundayım. Bilmek istemediklerimi bile."

"Nick, biri hakkında her şeyi öğrenemezsin. Ne kadar iyi bir dedektif olursan ol, elinde ne kadar çok veritabanı olursa olsun ve ne kadar derine inersen in. Asla karşındaki insanı tam olarak çözemeyebilirsin."

"Sen böyle bir yerde çalışamayacak kadar zeki bir kadınsın."

34

Üniversitedeyken birkaç yıl boyunca yazları büyük yönetim-danışmanlık şirketi McKinsey'de staj yapıyordum. İşi alabilmem bile bir mucizeydi. Bu tür iş olanakları mezun olamamış öğrenciler için değil, daha çok mastır ve hukuk adayları için açılıyordu. Ama büyük bir olasılıkla beni işe alan ortak; kaçak finansçı, New York Borsası'nın Karanlıklar Prensi Victor Heller'in ününün ona iş getirebileceğini düşünmüştü. Tabii asla böyle bir şey yaşanmadı.

Sorunlu bir spor ayakkabı üreticisiyle ilgilenen bir takıma konmuştum. Bu da, elimden geldiğince herkesle görüşmem ve daha sonra o yazın sonunda üst düzey yöneticiler için bir sunum yapmam anlamına geliyordu. Patronum spor ayakkabıların ne kadar esnek olduğundan çok, şirketteki "kapı bekçisi" ve "karar vericiler" adlarını verdiği kişilerle ilgileniyordu. Benim bile en önemli kişilerin isimlerinin renkli çizgilerle ayrıldığı bir Karar Matrisi oluşturmam gerekmişti. Yeşil, bizden daha fazla danışmanlık hizmeti almak istedikleri anlamına geliyordu. Kırmızı, şiddetli bir şekilde karşı çıktıklarını gösteriyordu. Patronuma sunumumu yaptığımda, tüm bu sorunları bölüm başkanlarından birine kaydırmam, onun bölümündeki sorunların altını çizmem için bana baskı yapmıştı.

Patronumla bu konuda tartışmaya çalışmıştım. Ne de olsa söz konusu bölüm başkanı son derece başarılıydı. Sonunda Dartmouth, Tuck İşletme'de okuyan koyu siyah saçlı – ve o yaz çıkmakta olduğum – yakın bir iş arkadaşım bana gerçekte neler olduğunu açıklamıştı.

Söz konusu yöneticinin "kırmızı" listede olduğu anlaşılmıştı. Zorluk çıkarıyordu, bizim gibi danışmanların sadece zaman kay-

bı olduğunu düşünüyordu. Ve benim patronum onun kanatlarını koparmak istiyordu.

Böylelikle ben de bana söylenenin aynısını yapmıştım. PowerPoint sunumumu hazırlamış, bugüne dek yaptığı tüm hataları ve yanlış kararları su yüzüne çıkarmıştım.

Çok geçmeden işten kovulmuştu.

Sorun çözülmüştü.

İşte tam o zaman danışmanlığın bana göre olmadığına karar vermiştim. Ama bir danışman gibi hareket etmek ve konuşmak, sayısız kez rahatlıkla yapabildiğim başarılı bir gösteriye dönüşmüştü.

Lauren'ı aradım ve Gifford Industries'in danışmasına bir konuk giriş kartı bırakması için gerekli ayarlamaları yaptırdım. Ben, Bain & Company şirketinin yönetici danışmanıydım ya da en azından elimdeki kağıtlar öyle söylüyordu.

GIFFORD INDUSTRIES'İN gösterişli binasına ancak öğleden sonra adımımı atabildim. Ofisten erken çıkmayı planlamıştım ama işler bir türlü bitmek bilmemişti. Üzerinde çalıştığım davaları öylece bırakamazdım. Diğer insanlara paylaştırmam, kaydettiğim ilerlemelerle ilgili onlara bilgi vermem ve önemli noktalarla ilgili açıklamalar yapmam gerekmişti. Birlikte çalıştığım müşterilerimi arayıp ailevi nedenlerden dolayı izin alacağımı haber verdim. Nedenleri açıklamasam da, onlara emin ellerde olacaklarına dair garanti verdim. Bir grup e-posta yazmam ve yanıtlamam gerekti. E-posta: modern ofis hayatının laneti. Onlar olmadan önce ne yaptığımızı bile hatırlamıyorum.

Hâlâ Dorothy'nin Roger'la ilgili öğrendiklerinin etkisi altındaydım. Bir ilişkisi ve sevgilisini kürtaj için kliniğe götürmüş olduğu gerçeği beni sarsmıştı. Ağabeyim, ona sahip olduğu için son derece şanslı sayılması gereken karısına ihanet etmişti. Ne de olsa bir Brad Pitt ya da George Clooney sayılmazdı. Bazı Hollywood dedikodu sütunlarında ünlü modellerin kocalarının aldatma haberlerini okurken de benzer duyguları hissederdim. *Hadi*

ama dostum, daha ne istiyorsun? Sen dünyanın en çok arzulanan kadınlarından biriyle evlisin. Daha ne isteyebilirsin ki?

Bekar bir adam olarak, dürtüleri anladığımı itiraf edebilirim. Ağabeyim ve ben çocukken şuna benzer bir espriye çok gülerdik: *Hey, Playboy'un evli erkekler için yeni bir dergi çıkardığını duydun mu? Evet. Her ay orta sayfaya aynı kadının resmini koyacaklarmış!* Ama bir şeyin çekimine kapılmakla harekete geçmek çok ayrı iki konuydu.

Sanırım bilinçaltımın derinliklerinde bir yerde, ağabeyimin ortadan kaybolmasını araştırırken sonunda ona ait hiç görmediğim bir yönünü keşfetmeyi umut ediyordum. Sonunda onu takdir etmemi sağlayacak bir yön.

Ondan daha çok nefret etmeme neden olacak şeyler bulmayı beklemiyordum.

Roger, Gifford Industries'in ortak gelişim bölümüne bağlı özel projeler grubunda çalışıyordu. Bu, üç avukat ve bir yönetici asistanından oluşan bir gruptu. Bu özel projeler grubunun, şirketin bir çeşit yoksul kesimi olduğunu sadece ofislerine bakarak bile söylemek mümkündü. Dışarıdan bakıldığında çok da özel bir havası yoktu. Dördüncü katta, Hukuk Departmanı'nın uzak bir köşesindeydi. Burası, duvarlarında her klasik ortaklık şirketinde olduğu gibi sert notların bulunduğu sıradan bir ofis katıydı. Örneğin mutfağı temiz tutmak için, "Biz anneniz değiliz!" gibi bir uyarı notu asmışlardı. Birden kravatım boynumu daha çok sıkmaya başladı.

Özel projeler grubunun sekreteri Kim Harding'di. Ellili yaşlarının başındaki bu kadın çekingen ve okumaya düşkün bir tipti. Aşırı renkli camların arkasından bakan hipertiroid gözleri vardı. Kısa, kahverengi saçları ve koyu kırmızıya boyanmış ciddi dudaklarıyla korkak bir tavşan gibi duruyordu.

"Merhaba, Kim. Ben Security Compliance şirketinden John Murray." Ona kartvizitimi uzattım. Bu, Stoddard'ın dedektiflerine sağladığı paravanlardan biriydi. Security Compliance Partners'ı, *Fortune* dergisinin ilk 500 şirketine yönetim-danışmanlık alanın-

da güvenlik hizmetleri sunan bir şirket olarak tanıtıyordu. Kartvizitte Stoddard Ortaklığı'nın adresi ve telefon numaraları yer alıyor, telefonlara danışma görevlisi Elizabeth bakıyordu.

Pentagon'la iş yapan Gifford Industries gibi her şirkete, dışarıdan gelen güvenlik denetçileri tarafından düzenli ziyaretler yapılırdı. Bu denetçiler şirkette dolaşır, insanlarla tanışır, faaliyetleri ve ağları kontrol ederdi. Böylece hükümetin sınıflandırılmış işler yapan herhangi bir girişimciden istediği tüm o saçma ve paranoyak güvenlik ölçümlerinin yeterli olup olmadığı kontrol edilmiş olurdu. İşte tüm bunlar nedeniyle Kim Harding benimle iş birliği yapmak zorundaydı.

Kartvizitime bakıp, "Merhaba John, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bildiğiniz gibi Bay Gifford, sizinle çalışan Bay Roger Heller'le ilgili olarak bazı olağandışı durumları araştırmamız için şirketimizi kiraladı."

Üzgün görünüyordu, dudaklarını bastırıp yüzüme baktı. Bir an için aramızda bir akrabalık olup olmadığını soracağını düşündüm. Roger'la birbirimize çok benzemezdik. Ama kadınlar bu tür konularda erkeklerden daha dikkatliydi ve Kim gibi onunla her gün birlikte çalışan biri daha gözlemci olabilirdi.

Ama onun yerine, "Roger için endişeleniyorum. Herhangi yeni bir bilgi var mı?" diye sordu.

"Bu tür bilgileri vermeye yetkim yok Kim, ama yardımına ihtiyacım var."

Birkaç kez gözlerini kırptı. "Evet?"

"Pekala, kolay birkaç adımla başlayalım. Roger'ın aradığı ya da arandığı telefon numaralarının bir kaydını tutuyor musun?"

Kim vücudunu dikleştirdi, derin bir soluk alınca burun delikleri şişti. "Siz bu soruyu ne kadar sorarsanız sorun, yanıtım değişmeyecek."

"Sana bu konuyla ilgili soru soran birileri mi oldu?"

"Hem de bu sabah. Bay Gifford'un ofisinden sordular. Neden sol elin, sağ elin yaptıklarına dair bir fikri olmadığını düşünmeye başlıyorum?"

"Bay Gifford'un ofisinden kim aradı?"

Bana delici bir bakış attı. Dişine ruj bulaşmıştı.

"Noreen Purvis. Lauren Heller'in yerini dolduran kadın."

"Anlıyorum."

"Sana da ona anlattıklarımın aynısını söyleyeceğim." Eline pembe 'Siz dışarıdayken' mesaj kağıtlarından aldı. Bu kağıtları çok iyi bilirdim. "Ben mesajları bu kağıtlara yazıp avukatlara veriyorum ya da masalarına bırakıyorum. Ve ne yazık ki bir kopyaları yok. Eğer telefon kayıtlarına ihtiyacın varsa muhasebedeki kızlarla konuşmalısın."

"En azından bu da bir başlangıç," dedim. "Seni iki kez yorduğum için özür dilerim. Bana Roger'ın ofisini gösterebilir misin lütfen? Bilgisayarına bir bakmam gerekecek."

"Siz gerçekten birbirinizle konuşmuyorsunuz, değil mi?"

"Noreen bunu da mı yaptı?"

"Hayır. O da aynı şeyi sordu ve ben de ona bilgisayarın gittiğini söyledim. Bay Gifford'un emriyle Corporate Security tarafından alındı."

Kalın çerçeveli gözlükleri olan, gri iş takımı giymiş hoş bir kadın yanımıza geldi ve Kim ona bir mesaj kağıdı uzattı. Kadın notu aldı ve "Teşekkür ederim Kim," dedi. Kağıda baktı, buruşturdu ve Kim Harding'in masasının hemen yanındaki metal bir çöp kutusuna attı.

Daha sonra bana döndü ve "Roger'ı mı soruyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Konu nedir?"

Kartvizitimi uzattım ve Security Compliance'dan bahsettim. Elimi erkek gibi sert bir şekilde sıktı.

"Tanıdık geliyorsunuz," dedi.

"Bunu çok sık duyarım," diye karşılık verdim.

"Roger'la ilgili bir şey öğrenmek istiyorsanız, Marjorie'yle konuşmalısınız," diyen Kim Harding klavyesinin başına döndü. "Marjorie, Roger'la ilgili her şeyi bilir."

Marjorie adındaki kadın gülümseyip kızardı. "Bilmiyorum," dedi. "Sanki aramızda bir ilişki varmış gibi söylüyorsun," diye ekledi.

Kim, bana dönüp, "Ben öyle bir şey söyledim mi?" diye sordu. "Söyledim mi?"

"Hayır, söylemedin," diye karşılık verdim.

Kim yavaşça başını salladı ve "Hayır, söylemedim," dedi. "Ama Roger bana her zaman burada olmadığı takdirde, üzerine çalıştığı anlaşmalarla ilgili doğruca Marjorie'ye gidebileceğimi söyler."

Marjorie omuz silkti ve "Ah, abartıyorsun," dedi. Ama hâlâ kızarmaya devam ediyor ve oldukça belirgin bir keyifle gülümsüyordu.

"Hadi ama tatlım," dedi Kim. "Roger her zaman, 'Marjorie herhangi bir konuyu bilmese bile kesinlikle araştırıp ortaya çıkarır', demez mi? Neden sana kütüphaneci diyor sanıyorsun?"

35

"Neden Roger'ın üzerinde çalıştığı işlerle bu kadar ilgileniyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece işimi yapıyorum," dedim. Marjorie Ogonowski'nin kendine ait bir bölmesi vardı, bu nedenle Roger'ın ofisinde oturmayı tercih ettik.

Roger'ın ofisi tam da beklediğim gibi değildi. Evindeki çalışma odasından sonra Gifford Industries'deki ofisinin en azından biraz daha görkemli bir dekora sahip olmasını beklemiştim. En azından duvarda John J. Audubon'a ait antika bir Kahverengi Kafalı Sıvacı Kuşlar tablosu olmalıydı. Ama aksine burası kasvetli, küçük, çarpıcı özellikleri olmayan sıradan bir ofisti. Sandalyesi Aeron marka ya da modaya uygun değildi, daha çok ucuz ofis mobilyaları satan bir mağazadan alınmış gibi duruyordu.

Ve bilgisayarı masasında değildi.

"Ama neden?" diye sordu. "Bu araştırmanın kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Bu konuyla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

"Ben bir soru sormuştum."

Aramızda herhangi bir soğuk savaş olmasını istemiyordum, bu nedenle "Tüm bunlar prosedür gereği sorulan sorular. Bize ne anlatabilirsin, Marge"

"Marjorie. Eğer Leland Gifford için çalışıyorsanız, Roger'ın ne üzerinde çalıştığını biliyor olmanız gerek."

Bir an için durdum. Haklıydı. "Bay Heller karısına gönderdiği bir e-postada başına bir şey geldiği takdirde sizin nedenini bilebileceğinizi söyledi."

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım.

"O e-postayı görebilir miyim?"

"Sanırım bu olanaksız."

"Peki, ne yazmıştı? Başına gelenlerle ilgili bir şey var mıydı?"

"Size bir şey söylemiş olmalı."

"Ne yazdığını bana söylemeyeceksiniz, değil mi?"

"Sorun da bu. Roger, size söylediklerimin dışında hiçbir şey açıklamamış. Sizce ne demek istiyor olabilir?"

Marjorie, kısa kahverengi saçları, alnındaki kaküllleriyle sade, erkeksi bir kadındı. Dudaklarında ruj ya da herhangi bir makyaj izi yoktu. Gri takımı bile erkeksiydi. Son derece zekice olan konuşmalarında ve tavırlarında net bir duruşu vardı.

Gözlerini baykuş gibi kırptı. "Kim'in söylediklerine karşın Roger bana her şeyi anlatmazdı."

"Sana onunla ilgili endişelenmene yetecek kadar bilgi vermiş olmalı." Bu tabii ki tamamen kendimce uydurduğum bir tahmindi. Roger'la olan özel ilişkisinden gurur duyduğu çok açıktı. Bunun cinsel bir ilişki olduğunu sanmıyordum, çünkü Marjorie çekici olmaktan çok uzaktı. Roger ona güvenmiş olmalıydı çünkü kadın çok yetenekliydi.

"Bana bu konudan çok az söz etti."

"Hangi konudan?"

"Bulduğu şeyle ilgili."

Bekledim, devam etmeyince, "Ne buldu?" diye sordum.

"Bay Murray, Roger'ın burada ne yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

"John," dedim. "Hayır, pek sayılmaz."

"Biz çoğunlukla M&A işleriyle, iş geliştirme takımlarıyla ilgileniyoruz, muhasebe kayıtlarını kontrol ediyor, hali hazırdaki ve beklenen kâr-zarar dengelerini inceleyip, diğer tüm kayıtları revize ediyoruz."

İngilizce oldukları halde bu kadar çok yabancı terimi uzun zamandır duymamıştım. Neredeyse McKinsey günlerimden bu yana. Zihinsel bir tercüme yapmam birkaç dakikamı aldı. "Siz diğer şirketleri satın alıyorsunuz," dedim.

"Daha basit bir anlatımla, evet. Ben sadece bir danışmanım,

bu yüzden Roger'a yardım ediyorum. Roger Heller bu güne dek tanıdığım en zeki adamdı. O tam bir finans dehasıydı. Ve asla burada hak ettiği konuma sahip olamadı. Ondan çok daha az yetenekli insanlar defalarca terfi aldı. Genel müdür ya da CFO olmalıydı. En azından M&A uygulamalarının başına getirilmeliydi. Ama ne yazık ki yerinden kıpırdayamadı."

"Peki, sence bunun nedeni neydi?"

"Belki de fazla zekiydi. İnsanların gözünü korkutuyordu."

"Sadece bu kadar mı?"

Başını evet anlamında sallayarak gözlüğünü yukarı doğru itti. "Aklından geçeni olduğu gibi söyler. Sanki hiç filtre yok gibi. Bence birçok insan bundan hoşlanmıyor. Onun espriden anlamayan bir adam olduğunu düşünüyorlar. Ama Roger ve ben çok iyi anlaşırız. Birlikte çalıştığı herkesin en iyisini yapmasını bekler ve ben de ona en iyisini veririm. Mükemmelden azını kabul edemez ve ben..."

"Sen de mükemmeli verirsin."

"Genellikle hata yapmam. Roger bana her zaman güvenebileceğini biliyor."

Gülümsedi. "Ben her şeyi saklarım. Eskiden bana 'kurtarıcı kütüphaneci' derdi, sonra kısaca 'kütüphaneci' demeye başladı. Biz her zaman çok iyi anlaşırdık."

"Size güveniyordu."

"Sanırım."

"Peki, o zaman size ne söyledi?"

Marjorie biraz daha rahatlamıştı, bunu görebiliyordum. "Durum analizi sırasında şirketlerden birinin muhasebe kayıtlarında bir şeyler bulduğunu söyledi. 'Rahatsız edici' olduğunu söylediği bir şey."

"Neydi bu?"

"Ne olduğunu söylemedi. Ama bulmamış olmayı dilediğini söylemişti. Hayatı için endişe duyuyordu. Korkmuştu."

"Anlamıyorum. Neden 'rahatsız edici' bir şey keşfetmek hayatı için endişe duymasına sebep olabilir ki?"

"Şey, bir şeylerle uğraştığı çok belli. Ama daha önce de söylediğim gibi, bana her şeyi anlatmazdı. Ama bir şekilde onları aradığını ima etmişti. Onların bir şeyler bulduğunu anlamasını sağladı."

"Kimi aradı?"

"Şirketi. Rahatsız edici ya da her neyse o şeyi yapanları."

"Bu ne olabilir?"

"Bir çeşit yolsuzluk olabileceğini tahmin ediyorum."

"Ama neden onlarla irtibata geçsin?"

Başını bilmiyorum anlamında iki yana salladı. "Çok üzgün olduğuna eminim. Ama o hep böyleydi biliyor musun? Her taşın altını karıştırmadan rahat edemezdi. Sanırım bu yüzden çok iyi anlaşıyorduk."

Tam acı bir şey söylemek üzereyken, dilimi ısırıp kendime hakim olabildim.

Marjorie devam etti, "Belki duymuşsundur, babası şu kaçak finansçı Victor Heller. Ya da öyleydi, emin değilim. Galiba hâlâ hapiste ya da hapisteyken öldü. Ama Roger'ın babasının suçluluğuna dair tepki verdiğini çok güçlü bir şekilde hissediyordum. Bir kez birlikte Dulles'e gidiyorduk. Arabada giderken kendimde ona Victor Heller'i sorma cesaretini bulabilmiştim. Bu çeşit şeyleri konuşabilecek kadar uzun zamandır birlikte çalıştığımızı düşünmüştüm. Babasının çok zeki ve yanlış anlaşılmış bir adam olduğunu, asla hapse girmemesi gerektiğini söylemişti. Sesinin tonundaki bir şey bana susman gerektiğini hissettirmişti, ben de konuyu değiştirdim. Ve daha sonra tam olarak ne demek istediğini anlamadığımı fark ettim. Babasının asla hapse girmemesi gerektiğini söylerken ne demek istemişti? Acaba babasının yasaları çiğnememiş olmasını mı diliyordu? Yoksa babası yaptığı her ne olursa olsun hapse girmemeli miydi? Bunu gerçekten asla tam anlayamadım. Ama bir daha da soramadım."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Hımm."

"Ve bir seferinde de, şey... Bu biraz da şaka gibiydi... Bir şirketin bilançosunda hileli bir değişken faiz birimi fark etmişti.

Ve 'Biliyor musun, iyi bir pazarda buna finans mühendisliği denir. Kötü bir pazarda ise sahtekarlık derler', demişti. Ne demek istediğini hiç anlayamadım, yani nereye varmak istediğini."

Bir an için kendimi kaybettim. "Yani, onaylayıp onaylamadığını anlayamadın, öyle mi?"

Marjorie bir süre konuşmadı. "Kendim bile ne dediğimden emin değilim," diye karşılık verdi.

"Ama o şirketin muhasebe kayıtlarında bulduklarına karşı son derece ahlaklı davrandı, değil mi? Bu arada hangi şirket demiştin?"

"Hangi şirket olduğunu söylemedim."

"Şirketin adı neydi?"

Bu kez daha uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunu söylemem."

"Bu çok büyük önem taşıyor," dedim.

"Anlıyorum. Ama yaptığımız bazı anlaşmalara göre bu konularda konuşmaya iznim yok."

"Yani Gifford Industries'in son dönemde elde ettiği şirketlerden biriydi."

"Bir şey söylemem."

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Biliyorum. Üzgünüm. Ama buradaki kurallara uymak zorundayım."

Bazen sorgu sırasında sessizlik en güçlü silahlardan biri olabilirdi. Bu nedenle uzun süre tek kelime etmeden yüzüne baktım. Ama bu silah her zaman hedefini vurmayabilir. Bana baktı, yere baktım ve tekrar başımı kaldırdım. Sonunda yumuşak bir şekilde, "Size tek söyleyebileceğim, Roger gerçekten korkuyordu."

"Anlıyorum."

"Biliyor musunuz, yüzünüz gerçekten çok tanıdık geliyor."

36

Georgetown'a ulaştığımda neredeyse akşamüzeri olmuştu. Arabaların zincir gibi dizildiği Water sokağında bulduğum bir yere geri geri park ettim. Water Sokağı birkaç blok sonra K Sokağı'yla birleşiyordu. Potomac'ın buradaki bankları hiç de kartpostallarda göründüğü gibi değildi. Yeni açan çiçekler ya da parıltılı bir Jefferson anıtı yoktu. Onun yerine çöp yığınları, inşaat römorkları ve portatif tuvaletler vardı. Şehir yıllardır terk edilmiş fabrikalar ve endüstriyel karmaşanın yaşandığı bu bölgeyi güzel bir rıhtıma çevirmeye çalışıyordu. Eski çöp fırınını Ritz-Carlton'a dönüştürmüşlerdi. Belki bir gün burada bir park bile olabilirdi. Yine de hâlâ Whitehurst Otobanı'nın gölgelerinde kalıyor, çarpık görüntüsünden kurtulamıyordu. Tam anlamıyla başarısız bir şehir hikayesiydi.

Cep telefonum dört kez yüksek bir bip sesi çıkartarak yazılı bir mesaj geldiğini bildirdi.

Bu Merlin'in FedEx'le Traverse Development'ın Arlington'daki EasyOffice'ine gönderdiği GPS izleme cihazının konum uyarısıydı. GPS cihazı gönderi adresine teslim edilmişti. Yazılı mesaj beni bir Google Earth haritasına bağladı. Yanıp sönen kırmızı bir nokta paketin nerede olduğunu gösteriyordu.

Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. Bu adres zaten elimde vardı.

Üst geçitten Cady's Alley'e doğru yürüdüm, Lauren ve Roger'ın birlikte yemek yedikleri restoranın önünden geçtim. Burası, Otuz Dördüncü Cadde'de, Oji-San adında bir Japon restoranıydı.

Daha sonra restorandan Cady's Alley'e doğru yürüdükleri yolu izledim. Üst geçitten geri döndüm ve Water Sokağı'nda arabalarını bıraktıkları yere geldim.

Burada birkaç dakika durup düşündüm. Arkamdan siyah bir Humvee geçti. Irak'tayken zırhlı M1114 Humvee'leri taktik araçlarımız olarak kullanıyorduk. İçlerinde yangın algılama sistemleri, parça tesirden korunma, açılır tavanda makineli tüfek ve tüfek bombası için düzenekleri vardı. Havalandırması da kötü değildi. Ama ne kadar sivil model olursa olsun bu araçları neden şehir içinde kullandıklarını asla anlayamıyordum. Ne bekliyorlardı, Georgetown'a roket atarla saldırı mı düzenlenecekti?

Lauren saldırının olduğu gece yağmur yağdığını söylemişti. Büyük olasılıkla park yeri bulmakta zorlanmışlardı. Restoranın vale park hizmeti yoktu ama hemen yakınında bir garaj vardı. Peki, o halde neden Roger Water Sokağı'na kadar inip arabasını oraya park etme gereği duymuştu?

Cimri bir adam değildi. Bedford'da büyüdüyseniz, indirim kuponlarını kesen bir adam olmanız olanaksızdı. En fazla parayı çok da umursamayan bir insan olabilirdiniz. Ama ağabeyim benim aksime para konusunda Victor Heller'in bağımlılık duygusuna sahipti. Gösteriş yapmayı severdi. En pahalı arabaya ve en zengin mutfağa sahip olmak zorundaydı. Bu adam, S-Class Mercedes'ini Water Sokağı'nın köşesine, otobanın hemen yanına, berduşların ve kırık şişelerin ortasına park edecek tipte biri değildi.

Anlayamıyordum.

Ve Lauren'ın saldırı gecesine ait hatırladığı son sözler aklıma geldi: *Neden o?*

Neden? Ya da *Onu rahat bırakın* dememişti.

Neden o?

Ya da buna benzer bir şey.

Saatime baktım ve ağabeyimin son ipuçlarını izlemeye çalışırken Water Sokağı'ndan Key Köprüsü'ne doğru yürümeye başladım. Bu köprüyü severdim. Üçgen şeklindeki beş yüksek beton kemer dolgusunu ve açık tasarımını beğenirdim. Hatta adını ABD'nin milli marşının yazarı, Francis Scott Key'den alan bu köprüyü yapabilmek için yine Francis Scott Key'in evini yıkmış

olmaları ironisinden bile keyif alırım. Belki de insanın göz zevkini bozan Whitehurst Otobanı'nı gölgelemesi için de yapılmış olabilir.

Roger'ın para çektiği ATM'ye yürümek altı dakikamı aldı. Bu, benzin istasyonunun hemen yanındaki duvara monte edilmiş, yirmi dört saat para çekebileceğiniz makinelerden biriydi. Dışarıdaydı ve korunmasızdı. ATM'nin başında öndeki platin saçları bir horozun ibiğini andıran, simsiyah giyimli genç ve iri bir kadın duruyordu. Saçlarının arası yer yer mavi ve turuncu boyalıydı. Ya şu punkçulardan biriydi ya da bir kostüm partisine gidiyordu. Arkasını dönüp bana baktı. Çok yakınında duruyordum ve bu onu tedirgin etmişti.

Bir iki adım geriye gidip beklerken çevreyi kolaçan ettim. Burası, yirmi dört saat açık olan isimsiz benzin istasyonlarından biriydi. Şehrin en taze yiyeceklerini ve en soğuk içeceklerini sattığına dair bir reklam yapmıştı. Sigara, tuvalet kağıdı ve piyango biletleri satıyordu. Pompalar self-servisti.

Arkamdan siyah bir Humvee geçti. Bu, Water sokağındaki araba değil miydi? İzlenip izlenmediğimi merak ederek arabanın plakasını not ettim.

Roger'ın saldırı sırasında bir arabaya bindirilip ATM'ye getirildiğini varsaydım. Peki, ama neden? Hiçbir fikrim yoktu. Ama bulunduğum yerden Virginia, Parkway ya da Beltway gibi sayısız otobana çıkılabilecek Key Köprü girişini görebiliyordum. Burası şehirden çıkmadan önce durmak için çok da kötü bir nokta değildi.

Dev kadın oyalandıkça oyalanıyordu. Yeniden yakınlaştım. Ayakkabılarım benzinden sıçrayan damlaları emmek üzere yere dökülmüş olan o beyaz granül çakıllar üzerinde rahatsız edici bir ses çıkardı. Kadın yeniden arkasını döndü, beni görünce parasını ve kartını alıp aceleyle uzaklaştı.

Tuğla duvar birçok duvar yazısıyla kaplanmıştı. Bu duvarın on dokuzuncu yüzyıla ait olan ve eskiden yük arabalarını sakladıkları Georgetown Araba Garajı'na ait olduğuna emindim.

Büyük olasılıkla bina artık iş yeri ve apartman dairesi olarak kullanılıyordu.

ATM'nin kumanda panelinin üzerinde CCTV bir kamera vardı. Roger'ı yanında silahlı bir adamla birlikte görüntüleyen kameraydı. ATM'nin sağ üst köşesine doğru uzanırken arkamı döndüm. Eski bir Honda içeri girdi ve yakındaki bir pompanın yanına park etti. Roger ve onu kaçıranların Water sokağından bu tarafa geldiklerini varsayarak M sokağından ilerlemiş olabileceklerine karar verdim. Çünkü Water Sokağı çıkmaz bir sokaktı.

Buradan da Key Köprüsü'nü geçmiş olabilirlerdi. Whitehurst otobanına çıkma olasılıkları da yüksekti. Başımı geri çevirdiğimde mağazanın girişinde bir şey olduğunu fark ettim. Bu, bir güvenlik kamerasıydı.

Diğer bir deyişle su geçirmez kamera dedikleri bu alet, çelik bir kol üzerine yerleştirilmişti. Ve tam da bankamatiğe bakıyordu.

37

Benzin istasyonu görevlisi, yazar kasanın başında kalın kurşungeçirmez plastik camdan yapılmış bir bölmenin içinde dikiliyordu. Ellili yaşlarda, koyu tenli, minyon yapılı bir adamdı. Hintli ya da Pakistanlı olabilirdi. Koyu siyah saçları, çelik çerçeveli pilot gözlüklerinin altından çatık kaşlarıyla çevreye bakıyordu. Kravat takmıştı. Bu nedenle görevliden çok, buranın sahibi olabileceğini düşündüm. Beyaz tişörtüne iğnelenmiş siyah yaka kartında BAY YOUNIS yazıyordu.

Bay Younis. Bu, saygı görmeyi bekleyen tarzda bir adamdı.

"Özür dilerim, Bay Younis," dedim.

Şüpheli bir tavırla bana baktı, "Evet?" diye sordu.

"Acaba bana yardımcı olabilir misiniz?" Sesime önemsiz bir konuşma yapıyor havası vermeye çalıştım. "Birkaç gün önce şuradaki ATM'nin önünde saldırıya uğradım. Birkaç serseri paramı, cüzdanımı, her şeyimi aldı."

Başını salladı, arkasını dönüp yazar kasanın başına giderek yazar kasa fişini değiştirmeye devam etti.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Doğru, diye düşündüm. Sadece onun bölgesinde yaşandı diye ilgisi olmayan bir suça karışmaktan çekiniyordu. Acaba ATM onun mülküne ait miydi? ATM, Wachovia Bankası'na aitti. Tuğla duvar eski araba garajının duvarlarından biriydi ve büyük olasılıkla buradaki en büyük toprak sahibi olan Georgetown Üniversitesi'ne aitti. Peki, o halde neden kendi gözetim kamerasını o yöne çevirmişti?

Duvar yazıları olabilir, diye tahmin ettim. Ellerinde boya kutularıyla her gün baktığı duvarı mahveden çocuklar. Büyük olasılıkla bu durum tansiyonunun zıplamasına neden oluyordu.

"Polisler hiçbir şey yapmıyorlar," dedim.

Homurdandı, fişi rulosunun ucunu bantlayıp, ruloyu yerine oturttu.

"Ne dediklerini biliyor musun? Bana bu işi unutmamı söylediler. Daha az özen gösteremezlerdi. Bu şehirde kahrolası bir suç dalgası var ve polislerin tek yaptığı şey, o şişko kıçlarının üzerinde oturmak."

Başını onaylayan bir tavırla salladı. Kaşları şimdi daha da çatılmıştı. Yazar kasanın fiş bölmesini kapattı ve bana bakıp "Bu bir rezalet!" diyerek söylediklerimi onayladı.

Bu kadar detaylı güvenlik sistemi kullanan bir adam, yasal yaptırımlara çok fazla inancı olan biri olamazdı. Karşımda aynı zamanda bastırılmış çok fazla öfkesi olan bir adam duruyordu.

Artık elimdeydi.

"Şu serseriler sürekli çevrede koşturup duruyorlar," dedim. "Canları ne istiyorsa onu yapıyorlar. Çünkü ne de olsa kurtulacaklarını biliyorlar. Şu karşı duvardaki yazılar, örneğin!"

Adamın kafasında küçük bir öfke çarkı dönmeye başlamıştı. "O vahşiler kendilerine 'sanatçı' diyor ve bu yaptıkları Vandalizm de 'sanat' adını veriyorlar. Ve polis bana ellerinde kanıt olmadığı sürece hiçbir şey yapamayacaklarını söylüyor. İşte ben de o yüzden kamera taktırdım."

"Ama bu onları durdurmadı, öyle değil mi?"

"Hayır, hem de hiç! Polislerden biri bu vahşiliğin ifade özgürlüğü olduğunu dahi söyledi." Kollarını kavuşturdu.

"Onlar için söylemesi kolay. Onlar bununla yaşamak zorunda değiller."

"Bu, adeta bir eziyet!"

"Ama kurduğunuz sistem çok özellikli görünüyor. Yüksek çözünülürlük, kızıl ötesi..."

"Evet, ama yine de bir işe yaramıyor! Hem de hiç! Binlerce dolar harcadım ama o vahşiler hâlâ 'sanatlarını' yapmaya devam ediyorlar."

"Vay canına! Eğer sisteminiz benim saldırı olayını kaydetmiş

olsaydı harika olurdu. Beki bana saldıranlarla duvarınıza yazı yazanlar aynı serseriler olabilir. Bakalım polisler bunu da başlarından savabilecekler mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Dijital bir kayıt cihazını nasıl kullanacağını biliyor musun? Ben kasanın başında durmak zorundayım."

BAY YOUNIS güvenlik ekipmanlarını bir bira rafının hemen yanındaki kilitli bir malzeme dolabında saklıyordu. Tel rafta sekiz kanallı, dikdörtgen, düşük kaliteli dijital bir kamera kayıt cihazı kutusu vardı. Video görüntüleri bir bilgisayarın sabit diskinde saklanıyordu. Kayıt cihazının üstünde on dört inçlik ucuz, renkli bir ekran vardı. Younis bana tarih ve saate göre nasıl görüntü arayabileceğimi gösterip cam bölmesine geri döndü. Kasada bir paket Marlboro ve birkaç şişe Budweiser almayı bekleyen iki üniversite öğrencisi vardı.

Malzeme dolabı karanlıktı, bu nedenle bedenimin yarısı içeride, yarısı dışarıda bir pozisyonda durmak zorundaydım. İstediğim geceyi bulmam beş dakikamı aldı ve OYNAT tuşuna bastım. Kayıt cihazı herhangi bir görüntü yakalayana dek her iki saniyede bir görüntü almak için ayarlanmıştı. Hareket olduğu takdirde saniyede otuz görüntüye dek hızlanabiliyordu. Görüntüye arabalar girdi ve geçti. İnsanlar yalnız ya da eşler halinde ATM'ye yürüdüler. Üç dört kişiden oluşan birkaç grup gelip geçti. Gece on birdeki kayıtlara ulaşabilmek için biraz ileri sardım.

On biri altı geçe görüntüye beyaz bir minibüs girdi. Bankamatiğin solunda kalacak şekilde tuğla duvarın kenarına yanaştı. Minibüsün şoför tarafından gri kapüşonlu, cüsseli bir adam indi, kapıyı hızla çarptı. Daha sonra minibüsün yolcu tarafına doğru yürüdü. Çok belli olmasa da sol elinde bir silah var gibi görünüyordu. Hafif bir şekilde döndüğünde, adamı az da olsa profilden görme şansım oldu. İri bir yüzü ve bıyıkları vardı. Otuzlarını geçmişti ya da kırkların başındaydı. Sağ eliyle ön yolcu kapısının

kilidini açtı. Anahtarları cebine koydu, silahı sağ eline aldı ve kapıyı açtı.

Ve Roger dışarı çıktı.

Kapüşonlu adam silahını biraz daha yukarı kaldırdı, öne ve ileri doğru salladı. Roger başıyla onayladı. Paniklemiş bir hali vardı. Kravatı yamulmuş, giysileri kirlenmişti.

Adam Roger'ı sol eliyle kolundan yakaladı ve ikisi birlikte minibüsün arkasına doğru gittiler. Orada birkaç saniye kaldılar.

"Hey dostum!"

Başımı kaldırdım. Dövmeleri ve burnunda gümüş halkası olan bir çocuk hemen yanımda dikilmişti.

"Zig-zag'lar nerede?"

"Ne olmuş onlara?" Aynı zamanda kulaklarında da bir iki santim çapında, iri gümüş halkalar vardı. Yetmiş yaşına geldiğinde kulağındaki ve burnundaki iri ve sarkmış deliklerle ne hale geleceğini kısaca düşündüm.

"Şu kahrolası tuvalet kağıtları nerede?"

"Tabii ya! Ben nereden bilebilirim ki!"

Hızla yanımdan uzaklaştı.

Ekrana geri döndüm. Kapüşonlu tişört içindeki iri adam Roger'a bir şey söyledi ve arkasını döndüğü an yüzünü tam olarak görebildim.

Tanıdığım birine benzemiyordu ama bu tipleri bilirdim. Orta Avrupalılara özgü bir alın, derin göz çukurları ve maymunu andıran özellikler. Özel Kuvvetlerde eğitim verdiğim ve sonuna dek dayanamayan bir düzine adamdan biri olabilirdi. Kendilerini olduklarından daha sert ve zeki sanan ve kariyerleri genellikle bir alışveriş merkezinin koruması olarak son bulan, şu kas yığını adamlardan biriydi.

Görüntüyü durdurup yüzü ekranı dolduracak kadar yakınlaştırdım, kestim ve görüntüyü başka bir yere kopyaladım. Bilgisayarlar konusunda beceriksiz birine göre hiç de fena değildim. Normal görüntüye geri döndüğümde, imleci ekrana minibüsün plakası gelene kadar sürükledim. Bu, oldukça yeni bir Ford Eco-

noline E–350 Super Duty minibüstü. Her yerde görebileceğiniz türde bir araçtı.

Biraz daha yakınlaşıp başka bir ekran resmi daha yakaladım.

Saldırgan yüzünü ATM kamerasından başarılı bir şekilde saklayabilmişti. Ama yeterince zeki olmadığı için başka bir güvenlik kamerasının yüzünün çok net bir görüntüsünü alabileceğini düşünmemişti.

Ya da kullandığı arabanın plakasını.

38

Aslında Stoddard Ortaklığı'ndan herhangi birinden bu plakayı benim için araştırmasını isteyebilirdim. Ama Virginia motorlu araç kayıtlarının saçma bir yasa nedeniyle çevrimiçi olmadığını biliyordum. Ayrıca ihtiyacım olmadığı sürece iş yerinden yardım almak istemiyordum. Hele ki Stoddard gözlerini üzerimden ayırmazken.

Ama Arthur Garvin bu ipucunu izlemeyi seve seve kabul etti. Bu ipucu, kafasını karıştıran bu dava için çok önemli bir adımdı. Arabama doğru yürürken ona plakayı okudum ve ofise döner dönmez Roger'ı kaçıran saldırganın video-görüntülerini ona göndereceğimi söyledim. Beni araştırmanın bir ya da iki gün sürebileceği konusunda uyardı ama benim için gerekli bilgilere ulaşacağına dair söz verdi.

Cep telefonum dört kez çaldı, Defender'ın yanında durup yazılı mesajlarımı kontrol ettim. FedEx zarfındaki GPS cihazından yeni konum raporları gelmişti.

Ama zarf artık Virginia, Falls Church'teydi. Burası, Arlington'daki gönderi adresinden altı ya da yedi mil uzaklıktaydı. Leesburg Pike'a ait bir adresti.

Bu da paketin başka yere gönderildiği anlamına geliyordu. Birileri paketi almış ve başka bir yere götürmüştü.

Kendimi bir anda kullanmaktan hiç hoşlanmadığım cep telefonum, BlackBerry cihazım ve Bay Younis'in eski bir CD kutusuna koyduğu güvenlik kamerası kayıtlarının bulunduğu DVD kopyasıyla adeta hokkabazlık yaparken buldum. Elimdekileri düzgün bir şekilde tutabilmek için hepsini mobil ofisim sayılabilecek Defender'ın üzerine bıraktım.

BlackBerry cihazımdan Google Earth'e girip yanıp sönen kırmızı noktayı yakınlaştırdığımda V şeklindeki bir binayla karşılaştım.

Zafer benimdi! En azından artık birilerinin FedEx paketini gönderi adresinden alıp, Falls Church'teki bir binaya götürdüğünü biliyordum. Bu da bir şeydi. Hiçbir sonuç da alamayabilirdim. Oraya gidip binayı görmeden bir karar vermem olanaksızdı. BlackBerry cihazımı ve cep telefonumu cebime koydum, DVD'yi sol elimde tutmaya devam ettim ve anahtarlarımı çıkarttım.

Defender, pencereleri bile elle açılan bir arabaydı. Uzaktan motor çalıştırma ya da otomatik kapı açma gibi sistemleri yoktu. Arabanın kapısını açmak için geçen yüzyılda yaptığınız gibi eski moda bir anahtar kullanmanız gerekiyordu. Anahtarı deliğe soktum ve çevirdim...

Ve hemen arkamdaki kaldırımdan gelen gıcırtıyı duymakta çok geç kaldım.

Yavaşça dönmeye çalışsam da arabanın camı birden burnuma ve ağzıma patladı.

Bu arada DVD de elimden kayarak yere düştü.

Acıdan sersemlemiş bir halde iki büklüm ayakta durmaya çalıştım. Cam mucizevi bir şekilde kırılmamıştı ama ben burnumun kırılmış olabileceğini hissediyordum.

Öfkeyle çoktan uzaklaşmış olan saldırganımın peşine düştüm. Siyah bir Humvee hızla sokağın başını döndü ve birkaç saniye için yavaşladı. Yolcu kapısı açıldı ve adam kendini arabanın içine attı.

Son anda arabanın plakasını görebilmiştim. Bunun, iki kez arkamdan geçen Humvee olduğunu biliyordum. Çok hızlı bir koşucu olmama karşın sokağın ucunda gözden kaybolmadan önce cipe adrenalin ve hatırı sayılır bir öfkeyle güçlü bir yumruk indirebildim.

Saldırgan tuhaf bir şekilde uzundu, kortizon takviyeli güreşçi yapısı, uzaktan bakıldığında denizcileri andıran bir saç modeli vardı. Mohikanlara özgü kesilmişti. Travis Bickle'ın aşırı kilolu halini andırıyordu.

Burun kemiğimi yokladım, kırılmamıştı. Üst dudağım kanıyor olsa da, kırılan dişim de yoktu. Kanın tadını alabiliyordum.

Cep telefonumu çıkartıp tekrar tuşuna bastım. Garvin telefona yanıt verdiğinde, "Sana verebileceğim bir başka plaka daha var," dedim.

39

Georgetown, M Sokağı'ndaki Dean & Deluca çok lezzetli, fırından yeni çıkmış çikolatalı kurabiyeleriyle ünlüydü. Bir düzine satın aldım ve tezgahtardan kurabiyeleri beyaz bir kutuya koyarak paketlemesini istedim. Kurabiye kutusunu yan koltuğa koyup George Washington Memorial Bulvarı'ndan çıktım. Arabanın içini fırından yeni çıkmış kurabiye kokusu sarmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra Leesburg Pike'a doğru dönüş yapıp V şeklindeki on katlı modern binanın önüne geldim. Mavi cam gökyüzünü o kadar mükemmel bir şekilde yansıtıyordu ki, bazen bina adeta kayboluyordu.

Binanın adı Skyview Yönetim Merkezi'ydi. Sayısız kiracının bulunduğu ofis binalarından birine benziyordu. Tysons Corner ve Falls Church'teki birçok benzer bina gibi buranın da altında bir otoparkı vardı. Ancak oraya park etmek yerine birkaç blok aşağıdaki Doubletree Oteli'nin önüne park edip kurabiye kutumu da alarak geri yürüdüm.

Bu arada GPS cihazından herhangi yeni bir mesaj almamıştım. Kapıya doğru yürürken telefonumu çıkardım ve son mesajı tekrar açıp haritanın üzerine tıkladım. Yanıp sönen kırmızı ışık yoktu. Bu da cihazın artık sinyal göndermediği anlamına geliyordu. Büyük olasılıkla fark edilmiş ve etkisiz hale getirilmişti.

Binadan içeri girdikten sonra birkaç dakika lobideki siyah duvar üzerine beyaz harflerle yazılmış listeyi inceleyerek oyalandım. Uzun bir kiracı listesi vardı. Çoğu küçük olan bu şirketler arasında sağlık danışmanları, yatırım yöneticileri, muhasebeciler ve çok sayıda avukat yer alıyordu. Birkaç resmi daire şubesi vardı. Şirketlerden bazılarının Aegis Ortaklık ve Orion Strateji gibi gizemli isimleri vardı. Bunlar ya lobiciydi ya da savunma sanayi için çalışıyorlardı.

Ancak Traverse Development'a dair bir iz yoktu. Uzaktan yakından benzer bir isim dahi geçmiyordu. Bu gizemli şirketin, binanın kiracıları listesinde yer almaması beni şaşırtmamıştı. Ama binadaki şirketlerden biriyle bağlantılı olmalıydı.

Lobinin ortasındaki oyuk granit bankoda oturan güvenlik görevlisi listeyi incelediğimi gördü ve "Yardımcı olabilir miyim, bayım?" diye seslendi. Elli yaşlardaydı, çukur gözleri, çıkıntılı bir alnı, kel ve parlak bir kafasının yanı sıra yine oldukça belirgin kulakları vardı.

"Binadaki kiracıların bana verebileceğiniz bir listesi var mı?"

"Hayır, bayım. Ne yazık ki veremem. Yönetim buna izin vermiyor."

"Kural kuraldır, öyle değil mi? Konu şu ki, eşim çikolatalı kurabiye işine girmeye çalışıyor," Beyaz kurabiye kutusunu havaya kaldırdım. "Pazarlama konusunda ona yardım ediyorum. Çünkü beni mutfağın yakınında bile istemiyor."

Gülümsedim, adam da bana gülümsedi ve devam ettim. "Buradaki tüm şirketlere ücretsiz kurabiye vermek istiyoruz, bir çeşit promosyon gibi." Biraz daha yaklaşıp kutuyu ona uzattım. "İşte, bu sizin için. Birkaç tane deneyin ve karımın nasıl olduğunu siz söyleyin."

Tereddüt etti.

"Hadi ama bir tane deneyin. Tabii kendinizi durdurabilirseniz."

Kutuyu açtı, kurabiyelerden birini çıkarıp büyük bir ısırık aldı. "Mmm," dedi. "Hem yumuşak, hem gevrek hem de çok lezzetli. Bitter çikolata mı kullandı?"

"Hem de en kalitelisinden."

Bir ısırık daha aldı. "Mm, bunlar gerçekten çok *iyi*."

"Teşekkür ederim."

Bir çekmeceyi açtı, telle tutturulmuş bir miktar kağıdı bana uzattı. "Bunları size verdiğimi sakın kimseye söylemeyin, anlaştık mı?" deyip göz kırptı.

Ben de ona göz kırptım. "Tek kelime bile etmem."

Bana yakından baktı. Kendi burnuna ve dudağına dokunup, "Yoksa karınızla kavga mı ettiniz?" diye sordu.

Bir an için neden söz ettiğini anlayamadım, daha sonra yaralı burnumu ve büyük olasılıkla kötü görünmekte olan yarılmış dudağımı hatırladım. "Evet," dedim. "Ona sıvı yağ yerine katı yağ kullanması gerektiğini söyledim. Ama dersimi aldım. Pazarlama işine devam edeceğim."

OFİSE GERİ DÖNMEK yerine FedEx/Kinko'nun fotokopi merkezinde durup kiracılar listesini Dorothy'ye faksladım. Herkesin görebileceği ortak faks makineleri yerine doğrudan e-faks hesabına göndermiştim. Böylece listeyi çevrimiçiyken alabilecekti. Biraz zaman geçirip e-postalarımı kontrol ettim ve bilgi simsarım Frank Montello'dan bir e-posta geldiğini gördüm.

Ne zaman e-posta gönderse sanki Western Union tarafından telgraf gönderiyormuşçasına büyük harf kullanırdı.

EKTE, AĞABEYİNİN TELEFON FATURALARI VAR. DİĞER CEP NUMARASI ÜZERİNDE ÇALIŞMAYA DEVAM EDİYORUM. YARINA DEK BİR ŞEYLER BULURUM. FATURANI DA EKLEDİM, HER ZAMANKİ GİBİ 10 GÜN İÇİNDE ÖDEME YAPABİLİRSİN.

Yani hâlâ L.A. havaalanında Woody Sawyer'ın verdiği acil durum numarasının sahibini bulamamıştı. Ama Roger'ın çalışma odasında bulamadığım cep telefonlarından birinin faturasına ulaşmayı başarmıştı. Ayrıntılı telefon kayıtları düzinelerce sayfaydı. Onları BlackBerry telefonumdan okumak hiç eğlenceli olmayacaktı. Çıktı aldım ve arabamda otururken hepsini sıraya koydum.

Çoğu anlamsız telefon numaralarından oluşan sütunlardı. Ama birden bir şey dikkatimi çekti.

Beş aramamın hepsi de karşı ödemeliydi, New York, Altamont'taki bir numaradan yapılmıştı.

Yanında "Global TelLink adına faturalandırılmıştır" yazıyordu ve 518 alan koduyla başlayan bir telefon numarası vardı.

Altamont Islah Evi.

Tabii ki bu aramalar Victor Heller tarafından yapılmıştı.

Babamla uzun yıllardır hiç konuşmamıştım. Oysa Roger son bir ay içinde onunla beş kez konuşmuştu.

Ağabeyim her zaman babamla daha iyi anlaşmıştı, en azından araları benden daha iyiydi. Her zaman bunun nedenin, ikisinin birbirine çok benzemesinden kaynaklandığını düşünmüşümdür.

Ama son bir ayda beş arama...

Geçen yılın telefon kayıtlarını daha dikkatli bir şekilde incelemeye başladım ve babamın on bir ay önce karşı ödemeli bir aramasını daha buldum. Babamdan bir yıl içinde gelen altı karşı ödemeli arama. Ve bunların beşi son dört hafta içinde, tam da Roger ortadan kaybolmadan önce yapılmıştı.

Tüm bunlar tesadüf olamazdı.

40

Elimden aldıkları güvenlik kamerası görüntülerinden bir DVD kopyası daha çıkarabilmek için çabucak Bay Younis'in benzin istasyonuna uğradıktan sonra Lauren'ın evine geri döndüm. İkisi de evdeydi. Lauren'ın Lexus'u araba yolundaydı ve Gabe'in odasının ışığı yanıyordu. Ön kapının kilidini açtım. Güvenlik sisteminin uyarı sesi devreye girmedi. Alarmı kurmamışlardı.

Bunu yapmalarını istemiyordum. Lauren'a eve gelir gelmez, biri eve girdiği takdirde alarmı çalıştıracak olan gece ayarlarını devreye sokmalarını açık bir şekilde ifade etmiştim. Onu bulup sistemi nasıl kullanacağını açıklamaya karar verdim.

Mutfakta değildi, televizyon odasında ya da çalışma odası olarak kullandığı bilgisayar odasında da yoktu. Kulağıma yukarıdan gelen bağırışlar çalınınca merdivenlerin başına dek gelip birkaç basamak yukarı çıktım.

Anne oğul kavga ediyorlardı. Merdivenin ortasında durdum, Gabe'in çatlak sesini duyabiliyordum. "Ama bunu *bilmiyorsun.* Bunu *bilmiyorsun!*"

Lauren da bağırıyordu. "Dinle beni! O geri gelecek! Onu bulacaklar. Sana söz veriyorum!"

"Bu kadar zaman geçtikten sonra mı? O öldü, anlamıyor musun? Neden aksine inanmaya çalışıyorsun?"

"O ölmedi, Gabriel! Olumlu düşünmek zorundasın. İnanmak zorundasın. Senin baban *ölmedi!*"

Bu kavgayı dinlemek çok acı vericiydi ve ne olursa olsun aralarındaki özel bir konuşmayı gizlice dinliyordum. Merdivenlerden geri aşağıya indim.

BİRKAÇ DAKİKA ilgisizce televizyona baktım. Kanalları dolaştım ama ilgimi çeken bir şey bulamadım. Kapının çarpma sesini sert adımlar izledi ve Lauren içeri girdi.

"Bu çocuk, sana yemin ederim..."

Yüzümü fark etmesiyle cümlesi yarım kaldı. "Tanrı aşkına Nick, sana ne oldu böyle?"

Omuz silktim.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Göründüğü kadar kötü değil," diyerek gülümsedim.

"Ah, evet anlıyorum. Peki, nasıl oldu?"

"Lauren, Gabe'le konuştuklarınızı duydum."

Oturmakta olduğum koltuğun diğer ucuna oturdu. "Buna konuşmak mı diyorsun? Daha çok çığlık çığlığa bağırmak gibiydi. Sinirlerimi ayağa kaldırmayı çok iyi biliyor."

"Neden ona inancını korumasını söylüyorsun? Ona Roger'ın hayatta olduğuna dair güven vermenin anlamı ne?"

"*Neden mi?*" Adeta gözlerinden alev çıkıyordu. "Babanın birden ortadan kaybolmasının, hayatta olup olmadığını bilmemenin ne demek olduğunu biliyor..." Yüzümdeki ifadeyi fark edip bocaladı.

Başımla onayladım. "Evet, nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum."

"Neden aradaki benzerliği hiç göremedim?"

"Arada bir benzerlik olduğunu da nereden çıkartıyorsun? Babam gecenin bir yarısı çekip gitti. Annem bize onun kaçtığını söyledi. Dışarıda bir yerlerde yetkililerden saklanmaya çalıştığını biliyorduk."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Belki Roger da öyle yapıyordur. Belki de... Ortadan kaybolmasının nedeninin bu olduğuna inanmak *istiyorum*."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedim ve izlediğim güvenlik kamerası görüntülerini, kaçırılmayı, Econoline minibüsü ve silahı ayrıntılarıyla anlattım.

Sarsılmış görünüyordu, beş ya da on saniye gözlerini kapadı.

"Görebilir miyim? Elinde bir kopyası var mı?"

"Evet," dedim. "Birileri elimden almaya çalıştı. Bu yaralara da öyle sahip oldum," diyerek burnumu ve yarık dudağımı işaret ettim. "Ben de geri dönüp bir tane daha aldım."

DVD'Yİ BİLGİSAYARINDA izledik ve Lauren tam da beklediğim şekilde tepki verdi. Öncelikle şaşırdı, inanamadı ve yoğun bir rahatlama duygusundan sonra kafası iyice karıştı. Bu ne anlama geliyordu? Roger saldırıda öldürülmemişti ama kaçırılmıştı. Ama kim tarafından ve neden?

"Bu, hayatta olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Belki," dedim dikkatli bir şekilde. "Saldırıdan sağ çıktığı kesin. En azından bu kadarını biliyoruz. Ama sonrasında..."

"O yaşıyor," dedi Lauren. "Bu insanlar onu ellerinde tutuyorlar."

"Olabilir."

Yüzümü işaret ederek, "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla onu kaçıranlar."

"Kim?"

"Öğrenir öğrenmez ilk sana söyleyeceğim," diye karşılık verdim.

Başıyla onayladı, dudaklarını bastırdı. "Nick, bugün Gifford Industries'e girebildin, öyle değil mi?"

"Evet. Ve kütüphaneciyle tanıştım."

"Kütüphaneci mi?"

"Roger'ın gönderdiği e-postayı hatırlıyor musun? Kütüphaneciye veda etmekle ilgili bir şeyler söylemişti. 'Kütüphaneci'nin Roger'ın avukat arkadaşlarından biri olduğu ortaya çıktı. Adı da..."

"Marjorie gibi bir şey. Evet. Tamamen unutmuşum. Peki, Marjorie ne dedi?"

Lauren'a kadının Roger'ı ne kadar koruduğunu, Roger'ın inceledikleri bir şirketle ilgili 'rahatsız edici' bir şeyler keşfettiğini söylemesinin dışında ayrıntı vermek konusundaki isteksizliğini anlattım.

"Hangi şirketten söz ettiğini bulmak çok da zor olmamalı. Son üç ya da dört ayda sadece tek bir şirketle ilgilendik. O da Brezilyalı bir enerji şirketi."

"Marjorie, Gifford'ın şirketi satın almak üzere incelediğini ya da çoktan satın alıp almadığını söylemedi."

"Sence bir şeyleri gizlemeye çalışıyor olabilir mi?"

"Tam olarak böyle hissetmedim." Bir an için durup düşündüm. "Biraz Georgetown'da dolaştım. Sizin saldırıya uğradığınız gece Roger'la geçtiğiniz yolları izledim. Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tabii."

"Roger arabasını Water sokağına park etmişti. Restorandan oldukça uzakta bir yer. Neden böyle yaptığını anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun? Oji-San'ın vale servisi yok."

"Ama park ettiği yerden çok daha yakında garajlar var. Ve o gece hava yağmurluydu, Georgetown'da dolaşmak isteyeceğiniz gecelerden biri değildi."

"Ben... Ben sanırım daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim."

"Bu sana da biraz garip gelmedi mi?"

"Hayır, pek değil. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bir teorim yok. Sadece kulağa çok mantıksız geliyor."

"Mantıksız mı? Roger eskiden de oraya park ederdi. Bedava ve girip çıkması çok kolay. Neden bu kadar önemli olabileceğini anlamıyorum."

"Pekala."

"Ne? Yoksa oraya herhangi kötü bir nedenle bilerek mi park ettiğini düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil."

"O zaman nereye varmak istiyorsun?"

Dikkatli bir şekilde konuşmaya çalıştım. "Sadece onu ne kadar iyi tanıdığını merak ediyorum. Onunla ilgili ne kadar çok şey bildiğini."

"*Roger'ı* ne kadar iyi mi tanıyorum? Sen neden söz ediyorsun? Eğer bir şeyler saklıyorsan, neden benimle açık konuşmuyorsun?"

Önce tereddüt ettim, derin bir soluk aldım. Dikkatli bir şekilde, "Roger'ın bir ilişkisi olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Kes artık."

"Biliyor muydun?"

"Lütfen buna bir son ver."

"Haberin yok muydu?"

"Bu doğru değil. Şimdi de Gabe'in çılgın fikirlerini mi dinlemeye başladın?"

"Sana doğru olup olmadığını sormuyorum. Sana bunu bilip bilmediğini soruyorum."

Lauren başını salladı, "Yeter!"

Ayağa kalkıp salonun her iki kapısını da kapadım. "Candi Dupont'la ilgili ne biliyorsun?"

Lauren bir iki kez gözlerini kırpıştırdı "Candy...?"

"Candi Dupont bir kadın. Son harfi i. Ve o Roger'ın ilişki yaşadığı bir kadın."

Yüzü kızardı, suratına tokat yemiş gibiydi. Yeniden gözlerini kapadı.

"Yedi ay önce..." diye söze başladım.

"Dinlemek istemiyorum," diye sözümü kesti. "Eğer onu yeniden görmeye başladıysa, bunu bilmek istemiyorum."

"Yani biliyordun."

"Bunun onun başına gelenlerle ne ilgisi var?"

"Bu çok önemli bir ipucu. Kadın Roger'ın nerede olduğunu bilebilir."

"Ya da bilmeyebilir."

"Evet, bilmeyebilir de."

"Nick, birkaç yıl önce evliliğimizde çok zor zamanlar geçirdik."

Yüzüme baktı ama ben sessizce başımı salladım.

"Bir çeşit kriz diyebiliriz. Boston'a yaptığı bir iş gezisi sırasında bir kadınla tanışmıştı. Gitmeden önce kötü bir kavga etmiştik, sanırım bana çok kızgındı. Four Seasons'ın barında olduğunu ve bir zayıflık anında..."

"Candi Dupont."

"Adını hiç öğrenmedim. Bana söylememişti. Ama üç ya da dört yıl önceydi, Nick. Onu affetmem için bana yalvardı, bittiğine yemin etti."

"Görünüşe bakılırsa bitmemiş. Yedi ay önce Roger Candi Dupont adındaki kadının Boston'daki bir klinikte yaptırdığı kürtajın parasını ödemiş."

"Aman Tanrım!"

"Standart veritabanlarında 'Candi Dupont'la ilgili herhangi bir bilgiye ulaşamadık. Bu da 'Candi Dupont'un bir çeşit sahte isim olabileceğini gösteriyor. Ama adı her ne olursa olsun, Roger'ın sana söz ettiği kadınla aynı kişi olabilir. Bu da ilişkinin üç ya da dört yıl önce bitmediği anlamına geliyor."

Lauren sehpanın üzerindeki ciltli bir kitabı alıp öfkeyle duvara fırlattı. Kitap duvardaki fotoğraf çerçevelerinden birine çarpıp yere düştü. Kitap, Thich Nhat Hanh tarafından yazılmıştı ve ironiktir ki adı *Öfke: İçinizdeki Kıvılcımları Söndürmenin Bilgeliği* idi. "Yeter!" diye ağlamaya başladı. "Daha fazla duymak istemiyorum! Eğer o... O fahişeyi görmeye bir son vermediyse, bunu bilmek istemiyorum! Anlamıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim alçak bir sesle. "Özür dilerim. Lütfen beni affet."

Ayağa kalkıp kitabı yerden aldı, sehpanın üzerine geri koydu. Koltuğa geri döndü ancak bu kez bana daha yakın bir yere oturdu. Birkaç dakika sessiz kaldı, ben de bir şey söylemedim. Sonra, "Nick," dedi.

"Evet?"

"Sana yalan söyledim."

41

Yumuşak bir ses tonuyla, "Pekala," dedim. Sesimin normal, suçlayıcı olmayan bir tonda çıkmasına özen gösteriyordum. Sonunda bana açılabilmesi için kendini güvende hissetmesini istiyordum.

"Anlat."

"Roger bir şeyler söylemişti."

"Neyle ilgili?"

"Bilmemesi gereken bir şeyler bulduğuna dair. Kulağa bir çeşit sahtekarlık gibi geliyordu."

"Marjorie Ogonowski de tam olarak bana bunu söyledi. Gifford Industries ile ilgili olup olmadığını da söyledi mi?"

"Bilmiyorum. Çok fazla parayla ilgili olduğunu söylemişti. Bunun dışındaki her şey belirsizdi. Ona ne kadar çok baskı yaparsam o kadar çok içine kapandı. Bazen böyle davranabiliyordu. Kendi kabuğuna çekilirdi."

"Sana herhangi bir ayrıntı vermedi mi?"

"Hayır, vermedi. Ama başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Tehditler alıyordu."

"Bu anlaşılabilir bir şey değil."

"Kulağa paranoyakça geldiğini kabul ediyordu. Adeta bir komplo teorisyeni olmuştu. Ona bir şey yapıp yapamayacağını görmek için Leland'la konuşmamı isteyip istemediğini sordum. Ama Leland'a asla bu konudan söz etmememi söyledi. Benden söz vermemi istedi."

"Peki, sen o sözü tuttun mu?"

"Elbette."

"Ve sana onu kimin tehdit ettiğini asla söylemedi, öyle mi?"

Başını salladı. "Asla söylemedi. Ben de sormayı bıraktım. Beni ve Gabe'i korumak istediğini söyledi. Ne kadar az bilirsem o kadar iyi olacaktı."

"O halde gönderdiği e-posta, şu EgerOlursem.net olayı ve yazdığı şeyler seni o kadar da şaşırtmadı."

Sessizlik ve sonrasında pişmanlık dolu bir ses; "Hayır."

"Peki, neden bunu benden sakladın?"

"Ah, Nick," diye iç geçirdi. Kollarıyla kendi bedenini sardı, üşümüşçesine titremeye başlamıştı. "Çünkü ya o... Bilmiyorum, teslim olduysa?"

"Teslim olmak mı? Kime?"

"Yani, ya kendini feda ettiyse? Şey, onu tehdit ettiler, ailesini tehdit ettiler ve artık geri adım atamayacağını biliyordu, anlatabiliyor muyum? Her ne bulduysa artık onu *bilmiyormuş* gibi davranamazdı. Bu adamlar her kimse, bana saldırdı, Roger bunu gördü ve 'Hey, neden o? İstediğiniz benim. Beni alın' dedi. Beni ve Gabe'i korumak için. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Sanırım," dedim. "Peki, sence onun başına ne gelmiş olabilir?"

Çok alçak bir sesle, "Kendini kurban etmiş olabilir," diye karşılık verdi.

Başını neredeyse göğsüne kadar indirip her iki elini şakaklarına koydu. Başının hareketinden ağladığını anlayabiliyordum. Bir dakika sonra başını kaldırdı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Neden bu kadar çok korktuğumu şimdi anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum." Ona doğru uzanıp sımsıkı sarıldım. "Ama sana ya da Gabe'e bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Ya bu senin kontrolün dışındaysa, Nick?"

"Değil," dedim. Aynı anda kendimi çok suçlu hissettim çünkü bu şeffaf bir yalandı. Ne yazık ki birçok şey kontrolüm dışındaydı.

"Ve biliyor musun, saldırıya uğradığım geceyle ilgili söylediklerini düşündüm de, belki de sen haklısın. Belki de o geceyle ilgili garip olan bir şeyler *vardı.* Daha sonra Roger'dan o e-posta geldi, şimdi bu video var. Tüm bunları bir araya getirdiğimde, sanki düşündüğümden çok daha farklı şeyler ortaya çıkıyor."

Onu biraz daha kollarımın arasında tuttum.

"Lauren. Sana hiç Victor'la sık sık konuştuğunu söylemiş miydi?" diye sordum.

"Babanı mı aramış? Ne zaman?"

"Doğru söylemek gerekirse, Victor onu aramış. Karşı ödemeli aramalar. Son ayda beş kez aranmış."

"Bununla ilgili bana hiçbir şey söylemedi. Sen emin misin? Victor'la neredeyse bir yıldır konuşmadığını sanıyordum."

LAUREN YATTIKTAN sonra televizyonun karşısında birkaç dakika daha oturdum. *Closer* dizisinin bir tekrarı vardı ve Kyra Sedgwick, bir grup erkek polise ağdalı güneyli aksanıyla, "Size çok teşekkür ederim beyler..." diyordu. Ve aklıma bir şey geldi.

Ön kapıya doğru yürüdüm. Roger'ın arabasının yedek anahtarı girişteki holde, yeşil seramik Japon bir kasenin içindeydi. Siyah ve parlak S-Class AMG Mercedes'i garajda duruyordu. İçi yeni deri gibi kokuyordu. Arabayı çalıştırdım, LCD dokunmatik ekrandaki navigasyon sisteminin düğmesine bastım. VARIŞ YERİ HAFIZASI ekranından SON VARIŞ YERLERİ seçeneğini açtım.

Mercedes çok güzel bir arabaydı. Altı litrelik V-12 motor, 604 beygirgücü ve inanılmaz bir devire sahipti. Büyük olasılıkla sekiz yüz bin dolar civarındaydı. Ama dünyanın en beş para etmez navigasyon sistemine sahipti.

Yine de bana ihtiyacım olan bilgiyi verebilmişti.

Roger son aylarda babamla sadece telefonda konuşmakla kalmamıştı. Aynı zamanda hapiste de ziyaret etmişti. New York'a dek gitmiş, oradan da en azından bir kez Mercedes'in navigasyon sistemini kullanmıştı.

Soru, neden oraya gitmişti?

Belki de Roger'ın başına ne geldiğini bilebilecek tek kişi, en son görmek istediğim insandı.

İ K İ N C İ K I S I M

İnsanın en açık davranışlarında bile bir sır gizlidir.

JOSEPH CONRAD

42

Altamont Islahevi aslında, yüz elli yıl önce akıl hastası suçlular için inşa edilmiş bir hastaneydi. O zamanki adıyla Altamont Akıl Hastanesi, çan kuleleri ve mazgallı kuleleriyle Viktorya dönemine ait gotik bir yapıydı. Korkutucu kırmızı tuğlalı duvarları, yüzyıllık içten yanmalı motorların isiyle lekelenmişti. Yaklaşık kırk yıl önce akıl hastanesi kapatılmış ve orta güvenlikte bir cezaevine dönüştürülmüştü. Yine de katil ruhlu manyakların kaçıp en yakındaki kampa saldırdıkları bir yer görüntüsünü kaybetmemişti. Bana aynı zamanda Malden'da gittiğim liseyi de hatırlatıyordu.

Deli gömleği ve lobotomi* günlerinden bu yana bazı yenilemeler yapmışlardı. Artık üzerinde jiletli tellerin, gözetleme kulelerinin ve dev ışıkların bulunduğu, on metre yüksekliğinde beton bir duvarla çevreleniyordu. Duvarların ardındaki gotik hapishane, Pebble Beach'te bile bulamayacağınız sıklıkta yeşil çimenle kaplıydı.

Washington'dan Albany'ye uçmuş, bir araba kiralayarak Guilderland kasabasına birkaç kilometre kadar yaklaşmıştım. Navigasyon sistemi arabaya bir vantuzla yapışan, taşınabilir cihazlardan biriydi. Eğer yirmi dakika boyunca kaybolmama yol açmamış olsaydı belki de resmi olmayan ve genizden gelen kadın sesine dayanabilirdim. Beni geciktirmiş olduğu için ona biraz sinirliydim. Hoş ne de olsa babamın bir yere gittiği yoktu.

Bir form doldurdum, ehliyetimi gösterdim, önce metal bir detektör, daha sonra uyuşturucular için iyon taramadan geçtim. Ceplerimi boşaltmış, cep telefonumu ve anahtarlarımı üzerinde

* Beynin alt kısmında bulunan bölgelerle beyin kabuğu frontal bölge arasındaki sinirsel bağları kesmeye yönelik cerrahi müdahale. (Çev. N.)

adım yazılı bir kese kağıdının içine bırakmak zorunda kalmıştım. Ziyaretçi kontrol sistemi otomatikleşmişti. Fotoğrafımı çektikten sonra, üzerinde fotoğrafımla bir barkodun bulunduğu yapışkanlı bir geçiş kartı verdiler.

İkinci bir metal kafesten geçtikten sonra, bir barkot okuyucuyla kartımı tarayan güvenlik görevlisine dönüp, "Oldukça yüksek bir teknoloji," dedim.

Sıkılmışa benzeyen, üzgün gözleri ve geniş bir ağzı olan zenci obez güvenlik görevlisi başıyla onayladı.

"Böyle büyük ve korkutucu bir binada şu dev defterlerden ve kuş tüyü kalemlerden görmeyi bekliyordum," dedim.

Adam kahkahalara boğuldu. Görünüşe bakılırsa esprim onu çok eğlendirmişti.

"Demek gelen her ziyaretçiyi bilgisayara kaydediyorsunuz, öyle mi?"

"Ah, evet."

"Herkes benim ziyaret ettiğimi görebilir mi?"

"Bilgisayara girişleri olmadığı sürece, hayır," dedi.

"Peki."

"Victor Heller'i mi ziyaret ediyorsun?"

"Evet."

"Neyin oluyor? Ağabeyin mi?"

"Babam."

"Baban öyle mi? Anlaşılan uzun zamandır içeride?"

"Oldukça."

"Gerilmiş olmalısın."

"İşte bu konuda çok haklısın."

ZİYARETÇİLERİN ODASI lisemdeki kafeteryayı andırıyordu. Aynı plastik sandalyeler, aynı yeşilimsi yer muşambası ve yüksek tavandaki lekeli beyaz paneller. İnsan teri, umutsuzluk ve amonyakla karışmış aynı koku burada da vardı. Uzun bir banko odanın içinde yılan gibi uzanarak ziyaretçilerle mahkumları ayırıyordu. Ziyaretçilerin tarafındaki duvarda, büyük olasılıkla mahkumların

yaptığı amatör ama bir o kadar da neşeli bir manzara resmi vardı. Odada yarım düzine kadar ziyaretçi bulunuyordu. Birkaç çocuk çevrede koşturuyordu ve sadece üç mahkum vardı.

Bankonun en ucunda oturan babamdı.

Onu en son gördüğümden bu yana on iki yıl geçmişti ve ben de değişmiştim. Ama o sanki ışık hızıyla yaşlanmış gibiydi. New York Borsası'nın Kara Prensi Victor Heller artık yaşlı bir adamdı. Omuzları çökmüştü. Uzun beyaz bir sakalı vardı ve Tevrat'taki rahipler gibi görünüyordu. Kalın kaşlarının aşırı kullanılmış bulaşık telinden farkı yoktu. Koyu yeşil bir tişört ve ona uygun renkte pantolonu vardı. Hapishane giysileri onu bir kapıcı gibi gösteriyordu.

Ona doğru yaklaşmamla birlikte kafasını kaldırdı. Gözleri çapaklıydı ve kaybolmuş bir bakışı vardı. Onu en son gördüğümden bu yana kronik sedef hastalığı çok daha kötüleşmişti. Yanaklarından ve alnından büyük deri parçaları dökülüyordu. Bana erimekte olan bir sürüngeni; deri değiştiren bir yılanı hatırlattı.

Beni gördüğü zaman gülümsedi ve yine o eski tanıdık ışıltıyı gözlerinde görebildim.

Oturmamı ve sandalyemi ayarlamamı bekledi. Daha sonra, "Sana söylemiş olmalılar," dedi.

"Neyi söylemiş olmalılar?"

"Kanseri."

"Kanser mi?" diye tekrarlarken anladım. O ve Roger'ın beş kez konuşmasının nedeni buydu. Ama neden Roger bana ya da en azından Lauren'a bir şey söylememişti? Neden annem bu haberi vermek için beni aramamıştı? Yaşlı adam ölüyordu. Birden içimde bir boşluk hissettim.

Yere baktım. "Baba, ben... Ben, aman Tanrım, ben..."

Boğuk bir sesle gülmeye başladı ve kahkahalarla başını geriye doğru attı. Sakalı boynuna doğru uzadı. İçimdeki o boşluk birden buz gibi bir duyguyla doldu.

"Yoksa neden zavallı yaşlı babanı ziyaret etmeye gelesin ki?" Kelimeleri kahkahaların arasında kalmıştı. "Hayır, ölmüyorum.

Ama burada olmanın önemli bir nedeni olmalı. Sanırım bana söylemedikleri bir şey biliyorsun."

"Hayır, baba, bilmiyorum."

"Buraya daha önce hiç gelmedin, öyle değil mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Tabii ki gelmedin. İhbar edildiğim gün beni Roger getirmişti. Annen biraz hastaydı."

"Yataktan çıkamayacak kadar üzgündü."

"Evet, bu doğru. Ve sen... Senin McKinsey için bitirmen gereken bir *ödevin* vardı, öyle değil mi?"

"Çoktan askere yazılmıştım."

"Ah, evet. Gurur kaynağı Nick Heller."

"Denizci olmadım, orduya yazıldım. Özel Kuvvetlere."

"Özel," dedi. Kelimeyi sanki Château Lafite'nin ilk yudumunu alır gibi yuvarlamıştı. Dudakları kıvrıldı. "Vaaay!"

Babam hapse girdiği gün, Roger'a en değerli malını, ilk milyon dolarını kazandığı zaman annemin ona hediye ettiği altın Patek Philippe saatini vermişti. Saatin arkasında Virgil'den alınmış Latince bir yazı vardı: *Audentes fortuna juvat.* "Servet, cüret eden için bir lütuftur," anlamına geliyordu. Cesur olduğu doğruydu ama servet adil bir şekilde gelmemişti.

"Peki, o halde burada olma onurunu neye borçluyum?"

"Roger'ın seninle ne hakkında konuştuğunu bilmek istiyorum."

Gözleri boş baktı. "Benimle ne *konuştuğunu* mu? Oğullar babalarıyla ne konuşurlar ki?" Yüzünden yavaşça neşesiz bir gülümseme geçti. "O kadar uzun zaman oldu ki, unutmuş olmalısın."

Alt sıradaki mahkumlardan biri ziyaretçisiyle kavga ediyordu. Ziyaretçi, iki küçük çocuğun annesi gibi görünen genç zenci kadındı. Belki de adam çocukların babasıydı. Mahkumların eşleri tarafından ziyaret edilme izinlerinin olup olmadığını merak ettim.

"Son zamanlarda seninle sık sık irtibata geçmiş."

"Roger babasını arıyor. Benim için endişeleniyor. Bana paketler gönderiyor. Annen de bana paketler gönderiyor. Bunu her-

kes yapıyor." Adeta diklenerek kaşlarını kaldırdı ve solgun göz kapaklarıyla bana baktı. "Belki de finansal bir sıkıntıdır."

Tabii ki Roger'ın babamı aramadığını biliyordum. Gelen aramalara izin verilmiyordu. Babamın Roger'ı ödemeli araması gerekiyordu.

"Roger seni ziyaret etmeye de gelmiş." Mercedes'indeki navigasyon sistemi bunu kanıtlıyordu.

"Saat yedi buçuk ile üç arasında ziyaretçilere izin veriyorlar. Aslına bakarsan mahkumların ziyaret edilmesini desteklediklerini bile söyleyebilirim. Bu ziyaretlerin mahkumlar üzerinde olumlu bir etki yaratabileceğini söylüyorlar. Düzenli olarak ziyaret edilen tutukluların serbest bırakıldıkları zaman çok daha iyi bireyler olacağını düşünüyorlar. Ki bu benim durumumda on sekiz yıl daha beklemem anlamına geliyor. Tabii o zaman geldiğinde hâlâ hayatta olursam..."

"Neden?"

"Neden beni ziyaret mi ediyor? Belki de endişelendiği içindir. Aptalca biliyorum. Tecavüzcüler ve çocuk tacizcileriyle birlikte hapsedilmiş benim gibi yaşlı bir adam için kim endişelenebilir ki?"

"Yani, neden bu kadar sık?"

"Sık mı? İçerdeyken bu oldukça göreceli bir kavram." Dudaklarını yaladı. Yüzünün beyazlığının aksine çatlak ve kırmızıydılar.

Şansımı bir kez daha ama bu kez biraz daha sert bir ses tonuyla denedim. "Buraya en son ne zaman geldi?"

Kaşlarını çattı, kollarını kavuşturup geriye yaslandı. "Ağabeyini neredeyse bir yıldır görmedim." Sağa doğru baktı. Kaldı ki, bu da yalan söylediğinin işaretlerinden biriydi. Diğeri ise dudaklarını oynatma şekliydi. "Roger'ın bir ailesi ve önemli bir kariyeri var. Çok sık..."

"Geçen hafta buradaydı," dedim.

Yavaşça başını salladı. "Sanırım bunu hatırlıyorum, Nicholas. Ağırlık kaldırmıyor ve *Law and Order* dizisinin tekrarlarını seyretmiyorsan burada yapacak pek de fazla bir şey yok."

"Roger'ın adı son on haftada üç kez ziyaretçi kontrol listesine geçmiş."

Pişkinliğe vurmak için sadece bir an tereddüt etti. Gülümsemesi yavaşça yayıldı, gözleri parlıyordu.

"Beni çok iyi tanıyorsun," diyerek kahkahalarla gülmeye başladı.

43

Roger'ın Harvard'a gitmesinden önceki yaz, birlikte yakın bir arkadaşımın ikinci el araba satışı yaptığı Norman Lang Motors'da takılıyorduk.

Timmy Lang, adamlardan birinin kırmızı bir Mustang'in bir yanını turuncu ve sarı spreyle boyamasını izliyordu. Boya dumanı çok kötü kokuyordu. Ve çok da zeki olmayan Timmy'nin yıllarca bu dumanı fazlasıyla soluduğuna inandığımız için Roger'la birlikte olabildiğince uzakta duruyorduk. Babama yapılanların ne kadar adaletsizce olduğundan söz ediyordum. Kaçmak zorunda kalmıştı, İsviçre'de bir yerlerde kaçak yaşıyordu. Ve tüm bunların nedeni, çok güçlü düşmanlar edinmiş olmasıydı. O masumdu. Bunu bize kendisi söylemişti.

Roger sözümü kesmişti. "Bak Kırmızı Adam," demişti. "Anlamadığın şeylerle ilgili konuşmamalısın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece söylemeye çalıştığım, Nick... Bazen olaylar göründüklerinden daha karmaşık olabilir."

"Ne demek istiyorsun."

"Bunu kendin bul."

Ve ben daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmıştım. Roger'ın midesine bir yumruk indirmiştim. İki büklüm olmuş ve birkaç dakika sonra kıpkırmızı bir yüzle doğrulmuştu. Ama öfkeli değildi, gülümsüyordu. "Sen inanan son kişisin, öyle değil mi Nick?" demiş ve "Öğreneceksin," diye eklemişti.

Eğer alaycı, sadece yara almış bir idealist demekse, Roger gerçek bir alaycı değildi. O idealist de değildi. Sadece benden daha zeki bakışlıydı.

Çünkü ben babamın sözüne inanmıştım.

"TÜM TELEFON kayıtları izleniyor ve kaydediliyor," dedim babama. "Eğer hassas bir konu hakkında konuşmak istiyorsan bunu birebir görüşerek yapmak zorundasın. Roger seninle ne hakkında konuştu?"

Yavaşça çenesini kaldırdı, dudaklarını birkaç kez daha yaladı. "Evet, doğru ya, neden onca yolu gelip benim gibi yaşlı bir bunakla konuşmak için harcasın ki?"

Sesindeki kine yenilmeyi reddederek, "Baba, bu çok önemli," dedim. "Roger'ın iyiliği için."

Ama tiradını yarıda bırakmak istemiyordu. Sesi sert bir şekilde yükseldi. Bedeninden yayılan pis havasızlık kokusunu alabiliyordum.

"Bir zamanlar ağabeyine tapardın. Perrier işediğini zannediyordun. Gökyüzüne ayı onun astığını sanıyordun. Ama şimdi onu neden küçümsediğini anlıyorum. Bunca yıl onun benim tarafımı tutmuş olması gerçeğine katlanamıyorsun. Oysa sen kolayına kaçtın, baskıya gelemedin ve bana sırtını döndün."

Sabırla, "Bitti mi?" diye sordum. İki çocuklu anne erkek arkadaşı ya da kocasıyla kavga etmeye bir son vermişti. Çocuklar hiçbir özelliği olmayan odanın içinde dolaşmaktan yorulmuş, yerde oturmuş boyalar ve boyama kitaplarıyla oyalanıyorlardı.

"Hâlâ Fox News ve CNN, hatta *60 Dakika* programının yapımcılarının bile röportaj vermem için hapishaneyi aradıklarını biliyor musun? MSNBC beni *Kilitli* adlı bir programa çıkarmak istiyor. Peki, neden tüm bu teklifleri reddettiğimi biliyor musun? Senin için. Ve annen için. Ve Roger için, torunum için. Çünkü ortalığı karıştırmak istemiyorum. Sizi utandırmak istemiyorum. İnsanların beni unutmasını istiyorum. Onların neyin peşinde olduklarını biliyorum. Onlar milyarder finansçıyı hapishane giysileri içinde, aşağılanmış, pişman ve korkunç suçları için *af dileyen* bir halde çekmek istiyorlar. Bir ahlak oyunu oynamak istiyorlar. Böylece izleyiciler kendi umutsuz yaşamlarıyla ilgili biraz daha iyi hissedebilirler."

"Baba..."

"Biliyor musun? Katiller ve tecavüzcülerle aynı yere kapatıldığımı *biliyor musun*? *Otuz yıl* burada kalacağım, Nicholas. Benden çok daha önce dışarı çıkacak *çocuk tecavüzcüleri* var."

"İyi halden erken serbest bırakılabilirsin," dedim.

Acıyla gülümsedi. "Eğer çok *çok iyi* olursam, beni bir hapishane otobüsüne koyup yolun kenarındaki çöpleri toplamama izin verirler. Burada kendi öz babasını öldürmüş bir adam olduğunu biliyor musun? Onu bir beysbol sopasıyla dövmüş, balık bıçağıyla bağırsaklarını çıkarmış ve cesedi ormana bırakmış. Ve bu sevgili birinci dereceden katil dostum beş yıl sonra çıkacak. *Beş yıl!* Ben ise otuz yıl buradayım. Peki, neden biliyor musun?" ağzının kenarında salyalar birikmişti.

Başımı salladım. "Güvelik sahtekarlığı ve büyük çaplı hırsızlık."

Parmağını salladı. "Yanlış. Ben hırstan buradayım."

"Sanırım bu da başka bir ifade biçimi."

"Ah, sadece benim hırsım değil. İnan bana. Ben Manhattan'daki ABD Savcılığının açgözlü ve hırslı adamları bir kurban istediği için buradayım. Küçük kariyerlerini büyütmek istediler. Üst düzey bir hukuk firmasından iş kapmak istediler. Ya da bir eyaleti yürütmek için. Tüm bunlar hırs için, Nicholas. Onların hırsına karşılık benimki. Ben onların zafer yolundaki sıradan atlama taşlarından biriydim. Artık mafya olmadığına göre onlar da zengin adamların peşinden gidiyor. Adına da 'beyaz yakalı suçlar', diyorlar. Sen de şimdi hayatını kazanmak için aynı şeyi yapmıyor musun? Bir çeşit ajanlık yapmıyor musun? Özel dedektifçilik? Bu iş senin biraz altında değil mi, Nicholas? Sosyal çıtandan düşmüş sayılmaz mısın?"

Gözlerim yavaşça odayı dolaştı. "Senin başarılarınla karşılaştırıldığında söylemek biraz zor," dedim. "Ne de olsa çıtayı oldukça yükselttin," diye gülümsedim. "Oysa Stoddard Ortaklığı sen kıçını kurtarmak istediğinde hiç de orta sınıf değildi."

"Tesisatçıya ihtiyacın olursa bir tane çağırırsın. Bu gidip de tesisatçı olman gerekiyor anlamına gelmiyor."

Omuz silktim.

"Ve sen hâlâ beni yargılamaya çalışıyorsun," dedi.

"Hiç de değil. Seni yargılamaya ihtiyacım yok. Zaten senin ne olduğunu biliyorum."

Pis pis sırıttı.

"Her neyse, ben senden söz etmiyorum," dedim. "Yeterince etkileyicisin. Roger'ın buraya ne konuşmak için geldiğini öğrenmek zorundayım."

Dilinin ucuyla dikkatli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Ağabeyinle konuştuklarımız aramızda bir sır. Ona ihanet etmeyeceğim. İstiyorsan ona kendin sorabilirsin."

"Keşke sorabilseydim. Ama o yok. Ve ben bunun ikinizin konuştuklarıyla ilgili olduğunu düşünüyorum."

Sanki aramızda daha basit bir ilişki olduğunu belirtmek istercesine, "Bu babayla oğul arasında," dedi.

"Pekala," dedim, sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. Güvenlik görevlisi kapının yanındaki küçük tahta kulübesinden bize baktı. "Seni görmek güzeldi, baba. Her zamanki gibi bir zevkti."

"Yerine otur. Aptallaşma! Ağabeyin sana canı neyi istiyorsa onu anlatır."

"Bu pek mümkün değil. Birkaç gün önce o ve Lauren Georgetown'da saldırıya uğradılar. Lauren gözünü bir hastanede açtı..."

"Hastane mi? Lauren iyi mi?"

Başımı evet anlamında salladım ve bankodan birkaç adım uzaklaştım.

Babam boş gözlerle bana bakıyordu, birkaç kez göz kırptı. "Peki ya Roger?"

"O günden beri kimse onu bulamıyor. Kimse ondan haber almadı."

Gözlerine korku dolu bir bakış geldi, birden yüksek ve bir o kadar boğuk bir çığlık attı. "Hayır! Yüce Tanrım, *hayır!* Kahretsin! Ona yapmamasını söylemiştim."

44

Babam ellerini alnına götürdü, yüzünden birkaç parça ölü deri düştü. "Kimse onu bulamadı da ne demek oluyor? Yani bir ce..."

"Hayır, ceset de bulamadılar. Belki de hayattadır. Belki iyidir. Ama yine de..." Tekrar plastik sandalyeye oturdum. "Şimdi bana Roger'la ne konuştuğunuzu anlat."

Elleriyle pul pul dökülen alnını ovuşturdu. İri buruşuk parmaklarıyla derisine masaj yaparken başka yöne bakmak zorunda kaldım. Sedef, özellikle ciddi duygusal streslerde artış gösterebilen bir hastalıktır. Hapishanede olmanın ne kadar zor olabileceğini tahmin ediyordum. Komik olan, bu durumun onu sevimli ya da savunmasız göstermekten çok, bir sürüngene daha çok benzetiyor olmasıydı.

"Bir şeyler bulduğunu ve benim yardımıma ihtiyacı olduğunu söyledi," diye söze başladı Victor.

"Senin yardımına mı?"

Bana bakıp iç geçirdi. Kollarını önündeki bankoya koydu. "Evet, Nicholas, görünüşe bakılırsa ben de bir iki şey biliyorum. Her ne kadar benden asla bir şeyler öğrenmek istemesen de!"

"Ne demek istiyorsun? Senden yeterince şey öğrendim."

"Alaycılığın gözümden kaçmıyor. Roger taşeronlarından birinde sahte bir harcamaya rastladığını söyledi. Bir güvenlik firmasında."

"Taşeron mu?"

"Gifford Industries için güvenlik donanımı sağlıyorlardı. Enerji santralleri ve inşaat projeleri için silahlı güvenlik görevlileri gibi."

"Sahte harcama derken ne demek istiyorsun?"

"Bunun Pentagon'a bağlı önemli birilerine verilen rüşvet ya

da pay olduğuna emindi ve kanıt istiyordu. Ama bu ağabeyin kadar zeki biri için bile zor bir işti. Bu hâlâ bölme yapamazken, cebir ve sayılar teorisini anlamak gibi bir şey."

Ah, işte eski Victor Heller küstahlığı. Saygıdeğer ve sevgili oğlundan söz ederken bile kendi üstünlüğünü ortaya koymak zorunda. "Küçük bir çocuğun Boston Maratonu'nda koşmaya çalışması gibi bir şey, değil mi?"

"Biraz rahatla, Nicholas. Roger bu tür şeyleri iyi biliyor. Ama benim kadar değil. Ben daha önce böyle şeylerle uğraştım."

Vergi kaçırmak için vergi cennetlerinde her türlü paravan şirket kurdum, demek istediğini varsaydım. Kaçırdığı ve hükümetin asla bulup el koymayı başaramadığı parayı nerede sakladığını her zaman merak etmişimdir. Yoksa onca yıl bir kaçak olarak nasıl yaşayabilirdi?

Babam sabırsıza iç geçirdi, havadaki bir sinek bulutunu kovmak istercesine elini salladı. "Ah hadi ama. Beni boş ver. Roger fakir olmaktan bıkmıştı."

"Fakir mi?" diye sordum. "Yüce Tanrım, altı haneli bir maaşı vardı."

Homurdandı. "Altı haneli maaşmış! Günümüzde ona fakirlik deniyor."

"Sen hapishane çamaşırhanesinde ne kadar kazanıyorsun? Günde on sent mi?" diye sordum.

Bana o ünlü soğuk bakışlarından birini atmak için bile uğraşmadı. "Oyun dışı edilmekten bıkmıştı. O yerinde sayarken vasat adamların terfi ettiğini görmekten sıkılmıştı. Yüzlerce başkan vekilinden biri olabilirdi. Gifford Industries'i bile o yönetiyor olabilirdi. Ve Roger bunu biliyordu."

"Peki, ne yapmaya çalışıyordu?"

"Oldukça basit bir şey. Bu adamların ne bildiğini öğrenmelerini istedi. Ve karşılığında ne kadar istediğini."

"Susma payı," dedim.

Başıyla onayladı.

"Şantaj."

"Sen her zaman kelimeleri benden daha iyi kullanmışsındır."

Evet. İşte şimdi tanıdığım Roger'dan söz etmeye başlamıştık. "Ne kadar istedi?"

"On milyon dolar."

Elimden geldiğince kuru bir ses tonuyla, "O kadar mı?" diye sordum.

"Aslında bu oldukça mantıklı bir rakamdı. Rüşvetler ortaya çıktığı takdirde yaşanabilecek skandal fırtınasını düşünürsen epey uygun bir teklifti. Kaçıracakları hükümet ihaleleri onlara bu rakamdan çok daha büyük zarar getirecekti."

"Hükümet ihaleleri ha? Şirketin adı ne?"

"Paladin Worldwide'ı duymuş olabilirsin."

"Ah."

Paladin Worldwide dünyanın en büyük özel askeri girişimcilerinden biriydi. Gifford Industries gibi şirketlere silahlı güvenlik görevlileri kiralayarak işe başlamış, sonunda gerçek bir ordu kiralama servisi verebilecek hale gelmişti. Paladin iyi bir üne sahip değildi, tartışmalara yol açıyordu ve genellikle pek sevilmiyordu. Paladin askerleri – 'girişimciler' diye de adlandırılabiliyorlardı – çoğunlukla tetiği çekmeye hazır kovboylar olarak tanınıyordu. Ama ABD askerlerini en çok çileden çıkaran şey, sıradan bir çavuş günde yüz dolar kazanabilirken, bir Paladin askerinin bin dolar kazanıyor olmasıydı.

Ben Afganistan ve Bosna'da askerlik yaparken Paladin'in paralı askerleri de ABD birlikleriyle savaşıyordu. Hepsi kıdemli askerdi ve gerçekten de diğerleri kadar eğitimliydiler. Ancak yasal açıdan "danışman" olarak sınıflandırıldıkları için uğruna savaştıkları ülkenin yasalarına hatta ABD ordu yasalarına bile bağlı değillerdi. Bu da sivillere ateş edip cezasız kalabilmeleri anlamına geliyordu ki, bazıları bunu yapmıştı. Aleyhlerinde dava açılamıyordu. İçlerinden biri bile herhangi bir suçla yargılanmamıştı. Ortalığı Vahşi Batı'ya döndürmüşlerdi. Aslında Irak'ta ABD askerlerinden çok, özel askerler vardı. Ve Paladin Worldwide buradaki en güçlü şirketti.

"Paladin'den on milyon dolar mı koparmaya çalışıyordu?

Çok da parlak bir fikir olduğunu söyleyemeyeceğim. O adamlar silahlı ve tehlikelidir."

"Bunun saçma bir fikir olduğu konusunda onu uyarmıştım."

"Gerçekten mi, baba? Yoksa nasıl yapacağına dair ipuçları mı verdin?"

Bu kez sabırlı olmaktan çok, öfkeyle iç geçirdi. "Ona çok tehlikeli bir oyun oynadığını söyledim."

Bir süre konuşmadım ve sonra "On milyonu alabildi mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım alamadı."

Roger'ın EgerOlursem adlı internet sitesi üzerinden gönderdiği e-postayı anlattım. "Bu, şimdiye dek yazdığım en garip mektup. Çünkü eline geçtiği takdirde ben öldüm demektir," demişti.

Ve bir de şu cümle vardı: "Ne yapacaklarını kim bilebilir ki? Belki de intihar etmişim gibi gösterecekler."

Onlardan, "Beni durdurmaya çalışacak insanlar," diye söz etmişti.

Şantaj yapmasını ve onlardan para koparmasını engellemeye çalışan insanların kim olduğunu artık biliyordum, bu Paladin Worldwide şirketiydi. Roger bir şekilde Gifford Industries'e düzenledikleri sahte bir harcamayı öğrenmişti. Ve Roger ölümcül darbe için harekete geçmişti. Susma payı için on milyon dolar istemişti.

Paladin Worldwide'dan. Dünyanın en büyük özel ordu sağlayan şirketinden.

Herhalde onlardan daha ölümcül bir düşman edinemezdiniz.

"Peki, sence ne oldu?" diye sordum. "Sence Roger'ı Paladin mi kaçırdı? Ya da belki Roger onlardan kaçmak için ortadan kaybolmuştur, ne dersin?"

Elleriyle gözlerini kapadı ve alnından bir parça daha deri düştü. "Ortadan kaybolmak mı? Hayır Nicholas. Onların... Onların Roger'ı halletmiş olmaları çok daha büyük bir olasılık. Bu işler böyle yürür."

"Emin değilim." Nedenlerimi açıklamak zorunda değildim. Lauren'ı öldürmek yerine bilincini kaybedecek şekilde bayıltmışlardı. "Ben suikast timlerine pek inanmam."

"O zaman ya çok safsın ya da dikkatini buraya vermiyorsun, bugüne kadarki en büyük kurumsal skandaldaki isimleri tek tek vermek üzere Kongre'ye ifade vermek için Washington'a uçamadan arabasında ölü bulunan Enron'un genel başkan yardımcısını hatırlamıyor musun? Tabii 'intihar' dediler. Bundan birkaç ay sonra Arthur Anderson'un en büyük müşterisi Enron olan danışmanlarından biri Colorado ormanında vurulmuş olarak bulundu. Daha sonra İskoç Royal Bankası'ndaki bir bankacı bil bakalım hangi davada iş arkadaşlarına karşı tanıklık edecekken Londra'nın dışındaki bir ormanda ölü bulundu? Tabii Enron davası için. Bir intihar vakası daha."

"Bunlar grassy-knoll ya da tinfoil hat üzerine üretilmiş komplo teorilerinden başka bir şey değil."*

"Karen Silkwood adında bir kadın Oklohama'daki nükleer santralde çalışırken plütonyumdan zehirleniyor. Nükleer endüstrideki tehlikeli çalışma koşullarıyla ilgili bildiklerini bir *New York Times* muhabiriyle görüşmek üzere arabasına biniyor, ama ne yazık ki arabası yoldan çıkıyor. Sence bu da mı intihar?"

"Meryl Streep'in filmini seyretmiştim. Konusu güzeldi. Nereye varmak istiyorsun?"

Ses tonu yükselmişti. "Roger'ı öldürdüklerine hiç şüphem yok. Büyük olasılıkla Lauren'a beyin sarsıntısı yaşatmak yerine onu da öldürmek istemişlerdi."

Tartışmaya bir son vermeye karar verdim. Artık bana bir şey kazandırmayacaktı.

"İsimlere ihtiyacım var," dedim. "Paladin'de kiminle konuştu? Onu kim tehdit etmiş olabilir?"

Babam sanki ne kadarını söyleyeceğine karar vermek istiyormuşçasına uzun bir süre yüzüme baktı. Ardından "Kurucusu ve CEO'su Allen Granger ile irtibata geçmeye çalıştı, ama Granger onunla görüşmeyi reddetti," dedi.

---

* Grassy-knoll John F. Kennedy'nin suikasta uğradığı noktadır. Tinfoil-hat ilk kez 1927'de Julian Huxley tarafından "The Tissue-Culture bilim kurgu romanında kullanılmış, sonrasında beyin kontrolü ve beyin okumaya yönelik paranoya ve komplo teorileriyle ilgili bir kavram halini almıştır. (Çev. N.)

Paladin Worldwide'ın milyarder kurucusu Allen Granger'la ilgili biraz bilgim vardı. Ama bilgilerim, okuduklarım ve duyduklarımla sınırlıydı. Kuzey Michigan'lı eski özel bir deniz-hava-kara birliği üyesiydi. Köşesine çekilmiş diyebileceğimiz zengin bir adamdı. Aynı zamanda yeni doğmuş Hıristiyan evangelist, tutucu bir sağcıydı.

"O halde Paladin'den kimseyle görüşebildi mi?"

Victor başıyla onayladı. "Washington ofisinin başındaki adam, Carl Koblenz. Şirketin başkanı. Granger'dan sonra gelen ikinci adam olabilir diye düşünüyorum."

Kendi kendime "Carl Koblenz," diye tekrar ettim. "Bir tek Koblenz mi Roger'ı doğrudan tehdit etti?"

"Doğrudan tehditlerle ilgili bir şey söyledim mi?"

"Hayır, söylemedin," diye karşılık verdim.

"Bir şey planlıyorsun," dedi. "Anlayabiliyorum."

"Belki."

"Yapma. En azından ağabeyinin hatalarından ders al. Kalan tek oğlumu da kaybetmek istemiyorum."

"Çok duygulandım. Ama bu olmayacak."

"Eminim ki *Otuz Altı Strateji* kavramını biliyorsundur."

Başımı hayır anlamında salladım.

"Eski Çin hile sanatı."

"Ah evet. Sun Tzu. Jay Stoddard'ın favorisi."

"Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*'nı unut. O çok sıradan." Yamuk yaşlı parmağını havaya kaldırdı. " Chu-ko Liang, Sun Tzu'dan daha ilginçtir. Belki de en dahi askeri strateji uzmanı. Stratejilerinden biri, düşmanı içeriden bozguna uğratmaktı. İşbirliği ya da teslim olma bahanesiyle düşman kampının içine sızmak. Daha sonra zayıflığını keşfeder etmez, saldırmak."

Altamont Islahevi'nin ziyaretçi odası babamın bu tavsiyesini nedense daha az etkili kılmıştı.

Ziyaretçi odasından çıkarken içimi bir rahatlama duygusu kapladı.

Çünkü o andan itibaren ağabeyimin hayatta olduğunu biliyordum.

45

Victor, *Büyük olasılıkla Lauren'a beyin sarsıntısı yaşatmak yerine onu da öldürmek istemişlerdi,* demişti.

Oysa ben ona beyin sarsıntısıyla ilgili tek kelime dahi etmemiştim.

Tek söylediğim, Lauren'ın saldırıya uğradığı ve gözünü bir hastanede açtığıydı. Her ne kadar olanları ilk kez benden duyuyormuş gibi davransa da, başka bir bilgi kaynağı olduğuna emindim. Ve her ikisinin son aylarda ne kadar sık konuştuğu düşünülürse, büyük olasılıkla bu bilgi kaynağı Roger'dı.

Eğer öyleyse, bu Roger'ın kaybolduktan sonra onunla konuştuğu anlamına geliyordu.

Bu da Roger'ın sadece hayatta olmakla kalmayıp telefon da açabildiği demekti. Yani tutsak ya da bir kaçırılma kurbanı değildi, bir yerlerde hapis tutulmuyordu. Sadece saklanıyordu.

Ama kendisine ulaşmak mümkündü. Victor gelen aramalara cevap veremediğine göre bu, onun Roger'ı aradığı anlamına geliyordu.

Ve o telefon numarası bu hapishanedeki listelerden birindeydi. Tutuklular sadece on beş adede kadar çıkabilen, onaylanmış bir listede yer alan numaraları arayabiliyorlardı.

Ziyaretçi odasının hemen dışında oturan yeni güvenlik görevlisi arkadaşımla biraz çene çaldıktan sonra onunla, babamın eski iş arkadaşlarıyla irtibata geçmeye çalıştığına dair duyduğum endişeleri paylaştım. Bu, hapishane kurallarına karşı değil miydi?

O da büyük bir keyifle bilgisayarı karıştırıp Victor'un onaylanmış telefon listesine ulaştı. Yardımlarından dolayı ona elli dolar verdim ve babamı doğru yolda tutma çabama yardım ettiği için kendisine teşekkür ettim.

Uluslararası Albany Havaalanına doğru giderken yoldan bilgi simsarım Frank'ı aradım.

Victor'un listesindeki tanımadığım numarayı ona veremeden, "Sana sabırlı olmalı söylememiş miydim?" diye atıldı.

"Bu başka bir iş, Frank."

"Ah, pekala. Bana verdiğin cep telefonu numarasıyla ilgili bilgiye ulaştım."

Hangi numaradan söz ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Kargo şirketinden Woody'nin Los Angeles'te vermiş olduğu numaradan söz ediyordu. "Harika," dedim. "Elinde ne var?"

"Bu kurumsal bir hat. Carl Koblenz adına kayıtlı."

"Paladin Worldwide," dedim.

"Biliyor muydun?"

"Bu adı biliyorum."

Yani Paladin Worldwide'ın başkanı Traverse Development'tan neredeyse bir milyar dolar çalması için Woody'yi tutmuştu. Bu, büyük çapta bir hırsızlıktı.

Ve parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Eğer babam doğruyu söylüyorsa – ki bu pek mümkün değildi – Roger Paladin Worldwide'ın Pentagon'a rüşvet verdiğini keşfetmişti. Paladin, Roger'ın elindekileri öğrenir öğrenmez onu tehdit etmeye başlamıştı. Roger onu kaçırmayı, belki de öldürmeyi planladıklarını biliyordu.

Bu nedenle onlar harekete geçmeden ortadan kayboldu.

Peki ya milyar doların olayla ne ilgisi vardı? Belki Irak'ta pek çok iş yapmış olan Paladin, Traverse Development'ın – her kimse – bu parayı ABD'ye gönderdiğini öğrenmiş ve bu konuyla ilgilenmeye karar vermişti. Bir milyar dolar çok iyi bir rüşvetti.

Frank, dalgınlığımı bölerek, "Sana ağabeyinin telefon faturalarını gönderdim," dedi. "Eline geçti mi?"

"Aldım, teşekkür ederim," dedim. "Ve senin için bir numaram daha var."

46

Lauren gün boyunca kendini sürekli e-postalarını kontrol ederken buldu. Ne kadar aptalca olursa olsun, Roger'dan e-posta gelip gelmediğine bakıyordu. Kendi kendine *Artık vazgeç*, dedi. *Ondan başka bir e-posta gelmeyecek.*

Kendine işkence etmeye bir son ver.

Evdeki güvenlik sistemini elden geçirmesi için Nick'in arkadaşını beklemiş ve işe geç gelmişti. Ama bu sorun değildi, Leland şehir dışında olduğu için daha az işi vardı. Öğle yemeğinden önce e-postalarını kontrol ederken ziyaretçi koltuklarından birinde oturan bir adamı fark etti. Dönüp bir kez daha baktı.

Adamın Leland'ın ofisinden çıktığını hatırlamıştı. Adam, bir kez gördükten sonra unutulabilecek bir tip değildi. Yüzünde birçok yara izi vardı, büyük olasılıkla ergenlik dönemindeki korkunç bir sivilce katliamının kurbanı olmuştu. Kemik çerçeveli gözlükleri, seyrek kahverengi saçları, geniş omuzları ve çıkık bir göğsü vardı.

Lauren, "Merhaba," dedi.

Adam, "Sizi rahatsız etmek istemedim," diye karşılık verdi. Tuhaf bir şekilde ayağa kalktı, elinden kayan deri bir evrak dosyası yere düştü. Almak için yere eğildi ve kalktığında yüzü kıpkırmızıydı. Utanmış görünüyordu, Lauren'ın masasına yaklaşıp elini uzattı. "Ee, ben Lloyd Kozak. Leland benden söz etti mi, bilmiyorum. Onun yeni finans danışmanıyım."

Lauren daha ağzını açamadan arkasından seslenen Noreen, "Merhaba Lloyd," dedi.

"Ah, evet. Noreen'di değil mi?" Adam Noreen'in masasına doğru yürüdü ve onun da elini sıktı. "Üzgünüm, sizi görmedim." Önce Lauren'a sonra da Noreen'e baktı, iki kadın arasında kararsız kalmış bir hali vardı. "Ben sadece... Leland benim için bir bilgisayar disketi bıraktı mı?"

Lauren hayır anlamında başını salladı. "Bir şey söylemedi..."

"Ah, evet. İşte burada," diyen Noreen bir zarf çıkarıp adama uzattı.

"Teşekkür ederim," diyen adam tekrar Lauren'ın masasına gelip, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

"Hiç sorun değil," diye karşılık verdi Lauren.

Adam hızla uzaklaştı.

Lauren adam gidene dek bekledi ve Noreen'e dönüp, "Leland bana finansal danışmanıyla ilgili bir şey söylemedi," dedi.

"Sana söylediğimi sanmıştım."

"Evet, sen söyledin. Ama Leland hiç söz etmedi."

"Biraz sakin ol," dedi Noreen. "Leland bana adamın bugün uğrayacağını söyledi ve ona birkaç şey vermemi istedi. Önemli bir şey değil."

"Her neyse, bana bir şey söylemedi, hepsi bu."

"Sana her şeyi iki kez açıklamasını beklemiyorsun, öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Peki, o zaman."

Lauren, Leland geri döner dönmez finans danışmanıyla ilgili bilgi almayı aklına not etti. Yine de biraz incinmiş hissediyordu. Normalde Leland'ın her şeyiyle o ilgilenirdi. Leland ondan sır saklamazdı. Bunun saçma olduğunu bilse de, kendini biraz dışlanmış hissediyordu. Ve hiç şüphe yok ki, bu Noreen'in çok hoşuna gidiyordu. Leland'ın özel hayatıyla ilgili bir tek kendisinin bildiği ufacık bir bilgi bile övünmesine yetmişti.

Lauren gerçekten de bu kadından nefret ediyordu.

Öğle yemeğinden sonra, akşamüzerine doğru e-postalarını bir kez daha kontrol etti ve tanımadığı bir adresten gelen bir e-posta buldu. Konu başlığında "Lauren için – Özel" yazıyordu.

E postanın üzerine tıkladı.

Mesaj kutusunun içinde herhangi bir yazı yoktu. Sadece rahatlıkla internette görebileceğiniz video görüntülerinden biri olan, altında araç çubuğu düğmeleriyle çerçeveli, koyu gri bir

dikdörtgen vardı. Sanki sanal ortamdan Lauren'a *Beni tıkla! Beni tıkla!* diye bağırıyordu.

Bir an için düşündü. Şüpheli, hatta tehlikeli görünüyordu.

Gönderenin adını kontrol etti ama bu kez boş olduğunu gördü. Bu çok tuhaftı, birkaç saniye önce orada bir şeyler yazdığına emindi.

Ama gönderenin adı silinmişti.

Ekranda sadece bir video oynatıcı penceresi vardı. Büyük, beyaz oynat düğmesi onu cezp ediyordu.

Birkaç saniye geçtikten sonra daha fazla dayanamadı. Üçgeni tıkladı ve gri dikdörtgen görüntüyü vermeye başladı. Görüntü siyah beyazdı, önceleri bulanık ve belirsizdi. Gölgeli şekiller vardı ve Lauren ne olduğunu anlayamadı.

Ama görüntü birden sanki sis dağılmışçasına netleşti, izlediği görüntüde tuhaf bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı. Adlandıramadığı, ama yine de tanıdık bulduğu bir şeyler. Beyaz bir figür örtülerin altında yavaşça nefes alıyordu. Görüntüde, yatakta uyuyan biri vardı. İzlediği film adeta pornoları andıran bir kalitedeydi. Peki, ama bu neydi? Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Tam ekran düğmesine tıkladı ve görüntü bilgisayarının ekranını kapladı. Çözünülürlük çok iyi değildi, görüntü sanki gece kızılötesi ya da başka bir şey kullanılarak çekilmiş gibiydi.

Sessizce uyuyan figür arkasını döndü ve Lauren bu uzun kirpikleri, kıvırcık saçları tanıdı. Kameranın Gabe'in, yüzüne doğru yaklaşmasıyla başı dönmeye ve kalbi hızla atmaya başladı.

Oğlu yatağında uyuyordu.

Lauren'ın nefesi kesildi.

Görüntü birden durdu ve koyu gri pencere eski küçük halini aldı. Titreyen parmaklarla bilgisayarın faresini tutup yeniden oynat düğmesine basmaya çalıştı, ama koyu gri dikdörtgen ortadan kaybolmuştu. *Alice Harikalar Diyarında*ki Cheshire kedisinin ortadan kaybolması gibi.

Geride tek bir iz bile bırakmadan.

Sanki hiç orada olmamış gibi.

47

Uçağımın kalkmasından önce yeterince zamanım vardı, ben de kiraladığım arabayla biraz daha dolaşmaya karar verdim. Buradaki yollar geniş ve yeni yapılmıştı. Washington'daki kadar kalabalık değildi. Birkaç kilometre gittikten sonra Colonie Halk Kütüphanesi'nin önünden geçtim ve ani bir istekle geri döndüm.

İnternet çağında halk kütüphaneleri kaynak olarak artık eskisi kadar değer görmüyor. Oysa bazen raflardaki kitapların, eski gazetelerin ve hatta mikrofilm kopyalarının yerini hiçbir şey alamaz. Çoğu yerel gazeteyi Google'dan bulmanız mümkün değildir. İnternet üzerinden arama motoru hizmeti sunan çoğu site bile zayıf bir endekse sahiptir. Bulmak istediğiniz çoğu bilgiye eski yöntemlerle ulaşabilirsiniz.

Grand Rapids Pres adlı Michigan gazetesine ait birkaç indeks buldum ve Paladin'in münzevi kurucusu Allen Granger'la ilgili makaleleri yıllara göre tek tek incelemeye başladım. Ailesi kuzey Michigan'lı olduğu için yerel gazetelerde ilginç, *Time* ya da *Newsweek* gibi gazetelerde okuyamayacağım bir şeyler bulabilmeyi umuyordum.

Sayfa sayfa ilerlerken cep telefonum çaldı. Kütüphane görevlisi bana ters bir bakış fırlattı ve ben de kimin aradığına dahi bakmadan telefonu kapadım. Granger'la ilgili birkaç makale bulmuştum ama çoğunluğu haber ajanslarından alınmıştı ve içindekiler benim için yeni bir haber değildi. Paladin'le ilgili birçok makale ve elemanlarının Irak'a girmeleriyle ilgili çeşitli ihtilaflar vardı. Allen Granger'ın kongreye ifade vermesiyle ilgili haberler de vardı ama son bir yılda herhangi bir ifade vermemişti. Görebildiğim kadarıyla yüz yüze röportaj da yapmamıştı. Röportajlardan birinde, "Bay Granger, Paladin'in güney Georgia'daki merkez

bürosundan telefonla irtibat kurarak Associated Press'e bilgi verdi," yazıyordu. Son yıllarda adı, Virginia, Falls Church'te bulunan Paladin Worldwide'ın icra kurulu başkanı olarak geçen Carl Koblenz, şirketin sözcü görevini üstlenmişe benziyordu. Granger son bir yıldır ortalarda görünmüyordu.

Allen Granger'la yapılmış yerel bir röportaj bulabilmek için birkaç yıl geriye gitmem gerekti. Aslına bakarsanız tam on beş yıl geriye gitmek zorunda kaldım.

Süreli yayınlar masasına gidip *Grand Rapids Pres* gazetesinin mikrofilmlerini istedim. On dakika sonra eski çizik filmleri çevirirken içimde yükselen yol tutma duygusunu bastırmaya çalışıyordum. Ve sonunda bir Grand Rapids muhabiri tarafından hazırlanmış habere ulaştım. Muhabir Allen Granger'ı "atık yönetimi imparatorluğunun" başındaki "yakışıklı bir adam" ve "eski özel bir deniz-hava-kara birliği" üyesi olarak tanıtıyordu. Resim yakışıklılık kısmını doğruluyordu. Çekici bir havası, mavi gözleri ve orta batıya özgü bakışları vardı. Granger muhabire yakın zamanda güney Georgia'da, ne demek istediğini anlamamış olsam da, "ulusal güvenliğin FedEx'i olarak" öngördüğü bir eğitim merkezi için on bin dönümlük bir çam ormanı satın aldığından söz ediyordu.

Röportajın son satırında, "Allen Granger, Traverse Development'dan bugüne uzun bir yol kat etti," cümlesi vardı.

Traverse, Michigan Granger'ın anavatanıydı.

Peki ya Traverse Development? Bu da onun diğer şirketlerinden biri olabilir miydi?

Kafam oldukça karışmıştı. Paladin Worldwide'ın başkanı neden nakliye şirketindeki bir adamı Allen Granger'ın bir *diğer* şirketinden bir milyar dolar çalması için kiralayabilirdi ki?

Tabii eğer Granger Koblenz'in ne yaptığını bilmiyorsa durum değişirdi.

Anlayamıyordum.

Dışarıdaki kör edecek kadar parlak güneşe çıkar çıkmaz sesli mesajlarımı kontrol ettim. Dorothy Duval alçak bir sesle, "Heller, beni hemen ara. Başımız dertte," demişti.

48

"Sorun ne?" diye sordum.

"Stoddard'ın benim bölmemin nerede olduğunu dahi bilmediğini sanıyordum. Doğruca masama geldi ve ofis kaynaklarını kötüye kullandığımı söyledi."

"İşlerini zamanında teslim ederek mi?"

"İşlerin burada o şekilde yürümediğini biliyorsun."

"Kesinlikle. Sana ait zamanda yaptıklarının onu ilgilendirmediğini söyle."

"Öncelikle Nick, daha evvel Stoddard'la hiç bu şekilde konuşmadım ve konuşmak da istemiyorum. Ben senin gibi değilim. Beni rahatlıkla harcayabilir."

"Sen en iyisisin, Dorothy, ve bunu sen de biliyorsun. Diğer adli teknisyenlerden hiçbiri pazartesi toplantılarına çağırılmıyor."

"Ah, tabii. Ama Jay Stoddard'ın söylediğine göre ben burada çalışmak için deli olabilecek dışarıdaki binlerce bilgi kurtarma uzmanından sadece birisiyim." Sesini alçalttı. "Ve büyük olasılıkla haklı."

"Ağabeyimi bulmama yardım ettiğin için seni kovmayacak."

"Ah, öyle mi? Ama o hiç de öyle söylemedi. Eğer Traverse Development, Roger Heller ya da Stoddard projesi olmayan herhangi bir konu hakkında veri araştırması yaptığım takdirde istifamı hazırlamamı söyledi."

"Dorothy, arkanı kollayacağımı biliyorsun."

İğneleyici bir şekilde, "Belki de bu yüzden darbeleri hep önden alıyorum," dedi. "Beni kovmasını engelleyecek gücün yok, Nick."

"O kadar emin olma."

"Ooof. Peki. Gördüğüm zaman emin olurum."

"O noktaya gelmemesini umut edelim. Sana faksladığım kiracıların listesinden bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey çıkmadı. Üzgünüm."

"Peki, ne yapıyorsun? Her bir şirketin, diğer şirketlerin yan kuruluşu olup olmadığını mı kontrol ediyorsun?"

"Hayır, bu sonsuza kadar sürebilir. Şirketleri Traverse Development'ın altında arıyorum. Ama henüz bir şey çıkmadı."

"Roger'ın diz üstü bilgisayarı?"

"Kişisel şeylerle dolu gibi görünüyor. E-postalar ve diğer şeyler."

"Onları bana gönderebilir misin?"

"Hayır. Ama görüştüğümüzde elimdekileri sana veririm."

Bekleyen bir çağrı vardı, arayanın Garvin olduğunu gördüm. "Dorothy," dedim. "Eğer sakıncası yoksa..."

"Diğer aramayı alabilirsin, Nick."

"Teşekkür ederim. Sen harikasın."

"Takdir etmene sevindim. Çünkü bu, senin için yapabileceğim son iş. Biliyorsun Nick, benim bir maaş çekine ihtiyacım var."

Garvin'in çağrısını kabul eder etmez, kendini tanıtmadan konuşmaya başladı.

"Bu oldukça ilginç."

"Seni dinliyorum."

"Her iki plakayı da – Econoline ve siyah Humvee – araştırdım."

"Ve?"

"Ve her ikisinin sahibi de aynı kişi."

"Mantıklı. Peki kim?"

"Her iki dosya da aynı şirkete kayıtlı."

Söylemesini bekledim.

"A.G. Holding gibi bir şey."

"Adres var mı?"

"Sadece posta kutusu."

"Tamam. Bu yeterli. Hem de fazlasıyla."

Telefonu kapattım ve bir dakika sonra yeniden Dorothy'yle konuşuyordum. Sözümü kesti. "Sana söylemiştim, Nick. Senin için daha fazla iş yapamam."

"Sadece sana gönderdiğim kiracıların listesine bakmanı istiyorum."

"Sadece bakmamı mı?"

"Evet."

"Liste elimde."

"Binada A.G. Holding isimli bir kiracı var mı?"

Uzun bir sessizlik ve kağıt hışırtıları oldu. Sonunda "Yedinci kat," dedi.

"Güzel," dedim.

"Ne?"

"A.G. Holding, Allen Granger demek oluyor."

"Anlamıyorum."

"Ben de anladığımı sanmıyorum," dedim, "ama ne olduğunu bulmayı amaçlıyorum."

49

Ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az anlıyordum.

Paladin Worldwide, Traverse Development ve A.G. Holdingleri aynı şirketti. Ya da daha açık söylemek gerekirse, sahipleri aynıydı ve bu da işleri biraz değiştiriyordu. Şirketlerden biri diğerine sahipti. Belki de hangi şirketin hangisine sahip olduğu çok büyük fark yaratmazdı. Ne de olsa hepsi Allen Granger'a aitti.

Peki, tamam. Yani Paladin'in yan kuruluşlarından biri olan Traverse Development ABD'ye gizlice bir milyar dolar sokmaya çalışmış, sadece teslimatta sorun yaşanmıştı. Ama neden? Çünkü nakliyat şirketinin yöneticisi tarafından çalınmıştı.

Ve bu yönetici de nakliyeyi yapması için aynı şirket tarafından kiralanmıştı.

Yani kısacası Paladin Worldwide kendinden para çalıyordu.

Ya da daha da önemlisi, Carl Koblenz kendi şirketinden para çalıyordu. Belki de hepsi buydu. Belki de Koblenz büyük çapta bir hırsızlığın peşindeydi.

Belki Carl Koblenz bir milyar dolar çalmaya çalışmış, Roger da bunu öğrenip sessiz kalmak için ondan rüşvet koparmaya yeltenmişti. Ve Koblenz de Roger'ı kaçırmanın ya da öldürmenin daha kolay olacağına karar vermişti.

Roger da bir şekilde onların elinden kurtulmayı başarmıştı.

Buraya kadar sorun yoktu. Peki, ama Paladin neden – yan kuruluşlarından birinin adıyla, yani Traverse Development kullanarak – kayıp parayı bulması için benim şirketimi tutmuştu?

Bana anlamlı gelen tek açıklama, Stoddard Ortaklığı'nın Carl Koblenz değil, Allen Granger tarafından kiralanmış olabileceğiydi. Diğer bir deyişle, Paladin'in CEO'sunun kendi başkanının şirketten bir milyar dolar çalmaya kalkıştığına dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Roger bu pisliğin tam ortasına düşmüştü.

Ve ben de.

Havaalanının park yerine döner dönmez, tanımadığım ama bir arkadaşımın arkadaşı olan ve aynı zamanda Paladin Worldwide için çalışan Neil Burris'i aradım. O da eski bir özel deniz-hava-kara birliği üyesiydi. Paladin'in Falls Church'teki ofisinde özel güvenlik bölümünde çalışıyordu.

Telefonda pek de arkadaş canlısı değildi. Ama kendimi Stoddard Ortaklığı'ndan Marty Masur olarak tanıttıktan ve Stoddard'ın onu Paladin'dekinin iki katı bir maaşla işe almayı düşündüğünü söyledikten sonra yumuşadı.

Bir içki içmek için buluşmaya karar verdik.

50

Lauren titreyen ellerle Nick'i aramak için ahizeyi kaldırdı. Kalbi deli gibi atıyordu. Ağzı kurumuştu. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Oda yavaşça çevresinde dönüyor, kendini uzay boşluğunda düşüyor gibi hissediyordu.

Nasıl olur da birileri Gabe'in uyurken videosunu çekebilirdi? Birileri gizlice gece eve mi girmişti? Odasında bir çeşit gizli kamera mı vardı? Bu mümkün müydü?

Ve kim böyle bir şeyi yapabilirdi?

Kusmak üzere olduğunu hissederek telefonu kapattı. Hayır, Nick'i aramak hata olabilirdi. Nick çoktan Roger ve aile hayatlarıyla ilgili ortaya çıkmamasını dilediği şeyleri deşmişti. Nasıl olmuş da Roger'ın evliliklerini mahveden o üzücü ilişkisini keşfedebilmişti? Gabe'in Nick'ten hiç yardım istememiş olmasını diledi.

St. Gregory'nin kırmızı, zarif fontların kullanıldığı internet sitesini açtı, sayfanın altında okulun ana santral numarası vardı. Ahizeyi tekrar eline aldı ve okulu aradı.

Telefona yanıt veren danışma görevlisi Bayan Jordan'ın sesini hatırlamıştı, hızla konuşmaya başladı. "Ruth, ben Gabe Heller'in annesi, Lauren Heller. Gabe'in bugün okula gelip gelmediğini kontrol edebilir misin?"

"Ah, merhaba Bayan Heller. Bir sorun mu var?"

"Hayır, tabii ki yok. Evden erken çıktım ve bu çocukların nasıl uyuyakalabildiklerini iyi bilirsin ve..."

Bayan Jordan kıkırdadı, Lauren onun tuşlara bastığını duyabiliyordu. Gözleri okulun sayfasındaki cümleye takıldı. Latince slogan şöyleydi: *Mens Sana in Corpore Sano.* Acaba ne anlama geliyordu? "Sağlam Kafa Sağlam Vücutta Bulunur" olabilir miydi? "İstemediğiniz Kadar Çok Zengin Piç Görebileceğiniz Yer" sloganının Latincesi ne olurdu, diye merak etti.

Nefes dahi alamıyordu.

"Okula gelmiş. Sanırım şu an fen dersinde. Not bırakmak istiyor musun?"

Lauren yavaşça nefesini bıraktı. "Hayır..." Tereddüt etti. "Aslına bakarsan, evet Ruth. Onu bugün okuldan benim alacağımı söyler misin?"

Telefonundan bu hafta çocukları okuldan alacak annelerden biri olan Kate Vaughan'ın cep numarasına baktı. Kadını aradı ve Gabe'i kendisinin alacağını söyledi.

Bugün işten erken çıkabilirdi. Leland burada değildi ve Noreen ortalıkta ahkâm kesmekten büyük mutluluk duyacaktı.

Oğlunu görmek ve onun iyi olduğundan emin olmak zorundaydı.

51

Baş ağrısı geri gelmişti.

Bu, şakaklarındaki ve alnındaki aynı ağrıydı, başını adeta her an patlayabilecek bir ampul gibi hissediyordu. Gözlerinin arkasına batan iğneler geri dönmüştü.

Zorlukla yola konsantre oldu. Daha önce işten hiç bu kadar erken çıkmadığı için trafiğin George Washington Parkway'de ne kadar korkunç olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Saat daha iki buçuktu, iş çıkış saati olmamasına karşın trafikte tampon tampona ilerleyebiliyordu.

Başı çatlamak üzereydi.

Zihninde Gabe'in uyurken çekilmiş olan görüntüleri oynamaya devam ediyordu ve Lauren çığlık atmak üzereydi.

St. Gregory Okulu, National Cathedral'in yakınlarındaki Wisconsin Bulvarı'nda yer alan, bol yeşillikli bir kampustu. Okul, Ivy League'leri (Sarmaşık Birliği Üniversiteleri) andırıyordu, ücreti de neredeyse aynıydı. Tenis kortlarını, dev atletizm tesisini geçti ve pahalı spor arabalar sırasının yanına park etti. Önünde bir Range Rover, arkasında ise Porsche Cayenne Turbo vardı.

Tüm bu sahne gözüne çok yabancı gelmişti. Ve aynı zamanda bir o kadar da hoştu. Çocuğunu okuldan almak gerçekten de özlediği bir şeydi. En son Gabe birinci sınıfa giderken onu okuldan alır ve eve getirirdi. Bu, Leland'la çalışmaya başladığı uzun yıllar öncesine ait bir anıydı, zamanlamayı ayarlamakta zorlansa da başarırdı. Tam yedi yıl önce. Tabii Gabe'in hastalanıp okula gitmediği günler dışında.

Lauren'ın Gabe'i koruyabileceğine inandığı günler olmuştu. Onu tek eliyle kavrayabildiği zamanlardı bunlar. Hâlâ ağladığında ona biberon verdiği, emzirdiği, küçük bir geğirti çıkarana dek hafifçe sırtına vurduğu, battaniyesine sarmaladığı günleri hatırlıyordu.

Ama bir gün geliyor ve çocuğunuzu dünyaya salıvermek zorunda kalıyordunuz ve artık her şey olabilirdi.

Park yeri ileri geri hareket eden spor arabalarla adeta ileri teknoloji bir monster truck rallisine dönüşmüştü.

Önce korna sesini duydu, ardından mavi bir Toyota Land Cruiser yanına yanaştı ve camı açıldı.

"Lauren?"

Bu Kate Vaughan'dı. Sarışın, çok hoş bir kadındı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Müthiş bir squash oyuncusuydu. Lauren, Vaughan'ların evlerinde bir squash sahası olduğunu duymuştu. Üç oğlu vardı ve ikisi St. Gregory'de okuyordu. Üçü de ciddi anlamda squash oynuyordu, büyük olanın ulusal dereceleri bile vardı. Arka koltuktaki dört erkek çocuk iki sıra halinde oturmuş, birbiriyle didişiyordu.

Lauren el salladı.

"Gabe'le ilgili mesajını aldım. Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Hayır, sadece patronum şehir dışında. Gabe'i gördün mü?"

"Hayır, görmedim. Sen iyi misin? Kaza geçirdiğini duydum."

"Ah, iyiyim. Teşekkür ederim."

"Peki, Roger? Yeni bir haber var mı?"

Lauren hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Tanrım Lauren, *çok endişeleniyor* olmalısın." Kate'in Toyota'sının arkasına dev siyah bir Cadillac Escalade gelip korna çaldı.

"Öyleyim."

Kate'in ön koltukta oturan oğlu Kip bir şeyler söyledi ve Kate onu başından savdı. "Biraz sakin olur musunuz çocuklar? Tanrım, Lauren. Biliyor musun, hafıza kaybının bir çeşidi olduğunu duymuştum. Füj durumu gibi bir şeymiş. Stresle tetikleniyor, bir anda kim olduğunu unutuyorsun ve çevrene başıboş dolaşmaya başlıyorsun ve..."

Escalade bir kez daha kornaya bastı.

Kate, Escalade'nin şoförüne orta parmağını gösterdi. "Şu adamın yaptığına inanabiliyor musun? Her neyse, gitsem iyi olacak.

Beni haberdar et, olur mu? Eminim ki her şey yolundadır. Ama yine de çok korkutucu, öyle değil mi?"

"Haberdar ederim. Teşekkürler."

Lauren'ın arabası çocukların beklediği noktaya en son ulaşan araba oldu. Arabalarını bekleyen, gülen, şakalaşan ve bağıran çocuklar git gide azalmaya başlamıştı. Gabe'i göremiyordu.

Başı deli gibi zonkluyordu ve göğsünde bir daralma hissetti.

Belki de onu gelip alacağını söylediği mesajı almamıştı.

Bu olamazdı. Okulun sekreteri Bayan Jordan, yüzde yüz güvenebileceği bir kadındı. St. Gregory öğrencilerini izlemek konusunda neredeyse her zaman son derece titizdi. Bu okula çok zengin ve önemli kişilerin – senatörlerin, yüksek mahkeme avukatlarının ve yabancı ülke başkanlarının – çocukları geliyordu. Ebeveynler çocuklarının güvende olduklarını bilmek zorundaydı.

Gabe'in kafası karışmış olabilirdi. Lauren'ın geleceğini kolaylıkla unutmuş olabilirdi. Ama o halde Kate Vaughan'ın arabasına binmiş olması gerekirdi ve Kate de ona annesini beklemesi gerektiğini söylerdi.

Önündeki araba ilerledi, Lauren kaldırım kenarına yanaştı.

Gabe görünürlerde yoktu.

Cep telefonunu aradı.

Dört, beş, altı kez çaldı ve sesli mesaja düştü. Ya da kayıtlı sesi gelmeden önce çalan o iğrenç ve dayanılmaz müzik her neyse, o çalmaya başladı.

Belki de cep telefonunu yanına almayı unutmuştu. Bu tam da Gabe'e göre bir davranıştı. Telefonu fazla kullanmaz, çoğunlukla evde ya da okuldaki dolabında unuturdu.

Motoru durdurup dışarı çıktı. Arabayı buraya park etmemesi gerekiyordu ama umurunda değildi. Kalbi son hızla atarken beton yoldan ortadaki okul binasına doğru koştu.

Girişte bir yığın sırt çantası vardı, üç çocuk yere oturmuştu ve içlerinden biri diğerlerine iPod'unu gösteriyordu.

"İçinizde Gabe Heller'i gören var mı?" diye sordu.

Omuz silktiler. Onunla aynı sınıfta değillerdi, kim olduğunu dahi bilmiyorlardı. Okulun sekreterlik bürosuna giden büyük taş merdivene doğru yürümeye devam etti.

Orta yaşlı zenci bir kadın olan Bayan Jordan telefonla konuşuyordu. Lauren'ı görünce gülümsedi ve telefonu beklemeye aldı.

"Bayan Heller, siz neden..."

Lauren sakin olmaya ve delirmiş bir anne gibi görünmemeye çalışarak, "Gabe'i gördünüz mü?" diye sordu.

Tüm öğrencilerin devamsızlıklarını, geç gelmelerini ve okuldan erken ayrılmalarını izleyen Bayan Jordan şaşırmış görünüyordu. "Sizin söylediğiniz gibi, okuldan yarım saat erken alındı."

Lauren başını hayır anlamında iki yana salladı. "Hayır, ben ona bugün onu okuldan *benim* gelip alacağımı söylemenizi istedim. Erken gelmekle ilgili bir şey söylemedim."

"Evet, ama daha sonra tekrar arayıp polisin onunla konuşmak istediğini söylediniz."

"*Polis mi?*"

"Aynı sizin söylediğiniz gibi iki polis geldi, ben de Gabe'i almaları için onları İngilizce dersine yönlendirdim ve..."

Oda dönmeye başlamıştı.

"Ben sizi tekrar aramadım."

Lauren arkasını döndü, bacakları titreyerek ofisten dışarı çıktı.

"Bayan Heller iyi misiniz? Ben sizin..."

Arabasına doğru koşan Lauren artık tek bir kelime daha duyacak halde değildi.

52

Delta uçağım Reagan Havaalanına iner inmez cep telefonumu ve BlackBerry cihazımı açtım. Cep telefonumda beş sesli mesaj vardı ve bunların üç tanesi Lauren'a aitti.

Gabe kaybolmuştu.

Lauren'a geri dönmeden önce ilk aklıma gelen Gabe'in rol yaptığı oldu. Ne de olsa üzgündü, baskı altındaydı, babası için endişeleniyordu. Okuldaki sorunları da yeterince kötüydü. Kısacası bu tam Gabe'e göre bir davranış olurdu.

Ama Lauren'a ulaştığımda, Gabe'in okuldan bir çift D.C. üniformalı polis tarafından alındığını ve cep telefonundan Gabe'e ulaşamadığını söyledi. Çok korkmuştu. Onu sakinleştirmeye çalıştım, Teğmen Garvin'in ya da adamlarının onu almış olabileceğini ve Garvin'i arayacağımı söyledim.

Daha sonra bana iş yerinde aldığı tuhaf e-postadan söz etti. Gabe'in uyurken, büyük olasılıkla odasındaki gizli bir kamera tarafından çekilmiş görüntüleri vardı.

O andan itibaren bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum. Cep telefonundan Garvin'e ulaştım ve herhangi bir nedenden Gabe'le konuşmak için St. Gregory'ye üniformalı memur gönderip göndermediğini sordum.

Göndermemişti. Gelenler Şiddet Suçları bürosunda ya da bildiği herhangi bir yere bağlı değildi. Herhangi bir polis memurunun Gabe'i okuldan almak üzere gönderilip gönderilmediğini öğrenmesi için telsiz anonslarını kontrol etmesini istedim. Böyle bir anons yapılmamıştı.

Arabamı son hızla Chevy Chase'e doğru sürdüm.

LAUREN BENİ kapıda bekliyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, makyajı akmıştı ve uzun süredir ağladığı belli oluyordu.

"Onu bulacağız," dedim.

Başını salladı, burnunu çekip elinin tersiyle sildi. Üzerinde hâlâ iş giysileri vardı. Muhteşem görünmesine karşın tükenmiş bir haldeydi.

"O burada," dedi.

"Bütün gün burada mıymış?"

Başını bir kez daha salladı. "Onu eve getirdiler. Onu okuldan alıp eve getirdiler."

"Kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Kulağa son derece saçma geldiğini biliyorum. Bana da anlamlı gelmiyor... Lütfen onunla konuşur musun, Nick?"

"Ne oldu?"

"Belki seninle konuşur. Çünkü bana hiçbir şey anlatmıyor."

"İyi mi?"

"O iyi. Ama daha fazla burada kalamayız. Burası güvenli değil."

"Lauren."

"Gabe'i alıyorum ve buradan gidiyoruz. Belki kız kardeşimin yanında kalırız."

"Lauren. İzin ver onunla konuşayım."

53

Kapıyı açmadan önce Gabe'in iPod kulaklığından gelen müziği duyabiliyordum. Yatağına uzanmıştı, üzerinde *Nightmare Before Christmas* filmine ait siyah bir tişört vardı ve cep kitabını okuyordu. Kitabın kapağında Romalı bir gladyatör görünümünde bir adam vardı. Elinde tuttuğu parlak kılıcıyla havada uçuyordu. Bunun da bir çırpıda bitirdiği bilim kurgu/fantastik çizgi romanlardan biri olduğu çok belliydi.

Başını kitaptan kaldırmadı.

Yatağın ucuna oturdum. "Hey!" dedim.

Kitabı okumaya devam etti. Belki bu yeni nesille ilgili bir şeydi. Hem kitap okuyup hem de aynı zamanda böyle bir müziği nasıl dinleyebildiğini anlamıyordum. Ben olsam yapamazdım.

Aslına bakarsanız, böyle bir müzik dinlerken dişlerimi bile fırçalayamazdım.

"Neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedim.

Kitaba bakmaya devam etti ama gözleri satırları taramıyordu.

"Gabe, neler oldu?"

Yanıt vermedi.

Uzanıp tek bir hareketle kulaklıkları kulağından çektim.

"Hey!" diye ciyakladı.

"Sana ne yaptılar?"

Bana baktı. "Neden? Anneme söyleyebilmen için mi anlatacağım? Tüm bu yaşananlar onu yeterince yordu."

"Çok korkmuş. Onu suçlayamazsın. Sana ne yaptılar?"

"Yani beni tutuklayıp tutuklamadıklarını mı soruyorsun?" Bana o klasik öfkeli yeni yetme bakışlarından birini atıp kitabını yatağa koydu. "Sadece birkaç şey sormak istediler."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, çeşitli şeyler işte."

"Seni bir yere mi götürdüler?"

"Hayır, sadece yoldayken konuştuk."

"Yoldayken mi?"

"Beni okuldan alıp eve getirdiler. Nerede oturduğumu ve bir sürü şeyi daha biliyorlar. Onlara tarif etmeme bile gerek kalmadı."

"Peki, sana ne sordular?"

"Bir sürü soru."

"Ne gibi?"

"Babamın kiralık kasasının olup olmadığı, anahtarlarını nerede sakladığı gibi. Evde kullandığı gizli bir deposunun ya da panik odasının olup olmadığı. Tatillerde nereye gittiğimizi, annemle babamın seyahat etmekten hoşlandığı özel bir yer olup olmadığını. Babamın arkadaşlarının ve akrabalarının isimlerini istediler. Aklıma gelebilecek her şeyi öğrenmek istediler."

"Tüm bunları neden öğrenmek istediklerini söylediler mi?"

"Tabii ki. Onu bulmaya çalıştıklarını söylediler. Belki arkasında dosyalar ya da notlar bırakabilmiş, nereye gittiğine dair ipucu olabilecek bir şeyler olabileceğinden söz ettiler. Ya da nereye gittiğini bilebilecek insanlar."

"Ve... Sen tüm sorularına yanıt verdin, öyle mi?"

"Tabii ki."

Mideme bir sancı girdi.

"Babamın Chevy Chase Bankası'nda bir kasası olduğunu söyledim, sadece hangi bölümde olduğunu hatırlayamadım. Ve babamın Cape Cod'daki evimizde saklandığından emin olduğumu da ekledim."

"Cape Cod'daki eviniz mi?" diye tekrarladım.

"Wellfleet'te."

"Kimse bana Wellfleet'te bir eviniz olduğunu söylemedi."

"Çünkü öyle bir evimiz yok. Ayrıca Chevy Chase bankasında bir kasası da yok. En azından benim bildiğim kadarıyla. Hadi ama dostum, sen ne biçim bir dedektifsin?"

54

Bir an için sersemlemiştim. Gabe'in dudaklarında beliren gülümsemeyi fark ettim ve ben de gülümsedim.

"Onlara yalan söyledin," dedim.

"Yanılttım diyelim," dedi Gabe, "peki, tamam, yalan söyledim."

"Onların gerçek polis olmadığını fark ettin."

"Şu bir gerçek ki Nick Amca, tüm sıradan polislerinki gibi bir Crown Vic kullanıyorlardı. Omuzlarında METROPOLITAN POLİSİ yazan mavi üniformaları vardı, bu nedenle tamamen gerçek görünüyorlardı. Bana rozetlerini bile gösterdiler. Ama rozet ve polis üniforması gibi şeyleri internetten bile satın alabilirsin."

"Peki, sahte olduklarını nasıl anladın?"

"Arabalarında polis telsizi yoktu."

"Mükemmel."

"Ayrıca polislerin arabasında kovalamaca sırasında taktıkları o büyük ışıklı lambadan da yoktu."

"Çok iyi."

"Ayrıca tatlı çörek kokusu da almadım," diyerek sırıttı. Ben de ona sırıttım.

"Çok iyi iş çıkardın."

"Bunu anneme söyle."

"Söyleyeceğim." Omzuna vurmak için ona doğru uzandım, yüzünün tuhaf bir şekil aldığını fark ettim, gözleri yaşla dolmuştu. Hıçkırığa benzer bir ses çıkardı, ağlamamaya çalışıyordu.

"Korkudan neredeyse aklımı kaçıracaktım, Nick Amca," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdim. Ona sarılmaya çalıştım ama yataktaki pozisyonundan bu pek kolay olmayacaktı. Ama birden öne doğru gelip bana sarıldı.

"Kim onlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun, yoksa bana söylemeyecek misin?"

"Bu noktada sadece tahmin yürütebilirim ve bunu yapmak istemiyorum."

Geri çekildi, yatağın diğer ucuna oturup bana baktı. "Peki, tüm bunların anlamı neydi? Sadece annemi ve beni korkutmaya mı çalıştılar?"

"Belki de."

"Ne için?"

"Bilmiyorum."

"Biz... Biz güvende miyiz?"

Çok uzun bir süre tereddüt ettim. "Bilmiyorum."

"Evde bizimle birlikte kalacak mısın, yoksa kalene geri mi döneceksin?"

"Sana benden o kadar kolay kurtulamayacağını söyledim, Gabe."

"Bana silah kullanmayı öğretecek misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bana biraz inan."

Alaycı bir şekilde homurdandı.

"Sorun ne?" diye sordum. "Bana güvenmiyor musun?"

Gözlerini devirdi.

"Dinle. Bir zamanlar Charles Blondin adında efsanevi Fransız bir akrobat varmış. On dokuzuncu yüzyılda şu imkansız gözüpek ip cambazlığı numaralarını yapıyormuş. Bir seferinde Niagara Şelalesi'nde bin fit yüksekliğine ip germiş. Kalabalık toplanmış ve şelalenin üzerindeki ipte yüzlerce metre yükseklikte yürüyüp karşıya geçmesiyle birlikte çılgına dönmüş, deliler gibi alkışlayıp bağırmaya başlamış."

Gabe şüpheli bir şekilde suratıma baktı. "Ee?"

"Blondin kalabalığa dönüp, 'Bir kez daha yapabileceğime inanıyor musunuz?' diye sormuş. Ve kalabalık 'Evet!' diye bağırmış. Ve o da yapmış. Artık kalabalık daha da yüksek sesle ba-

ğırıyormuş. 'Gözlerimi bağlayarak yapabileceğime inanıyor musunuz?' diye sormuş bu kez. Kalabalıktan bazı insanlar korkmuş ve 'Hayır, yapma' diye bağırırken diğerleri 'Evet, yapabilirsin' diye alkışlamışlar."

"Ve adam aşağıya düşmüş," diye araya girdi Gabe.

Başımı hayır anlamında salladım. "Başarmış ve kalabalık yine tezahürat yapınca, 'Bu kez cambaz ayaklığı üzerinde yapabileceğime inanıyor musunuz?' diye sormuş. İnsanlar 'Evet, yapabilirsin', demiş. Blondin yine başarmış, artık kalabalık çılgınlar gibi bağıran insanlarla doluymuş. 'Peki, bu kez de bir el arabasını iterek yapabileceğime inanıyor musunuz?' diye sormuş. Kalabalık 'Evet', diye bağıran insanların sesleriyle inlemiş. 'Gerçekten inanıyor musunuz? Bana inanıyor musunuz?' diye sormuş. Ve onlar da 'Evet! Evet! Yapabilirsin!' diye karşılık vermişler."

Kendi yapısına, ergenlik çağındaki bir çocuğun alaycılığına karşın, beni gerçekten de dinliyordu. Bir an için yeniden yatmadan önceki masalını dinleyen bir çocuk olmuştu. "Bu gerçek mi?"

"Evet."

"Yani gerçekten yapmış mı?"

"Evet, yapmış. Yüzlerce metre yükseklikteki ipin üzerinde bir el arabasını iterek yürümüş. Diğer tarafa geçtiğinde artık aşağıda çok büyük ve coşkulu bir kalabalık varmış. İnsanlar gerçekten de çılgına dönmüş. Ve Blondin, 'Bu kez de el arabasında birini iterek geçebileceğime inanıyor musunuz?' diye sormuş. Kalabalık yine coşkuyla 'Evet!' diye karşılık vermiş. 'Gerçekten inanıyor musunuz?' diye sormuş Blondin. İnsanlar hep bir ağızdan, 'Evet, kesinlikle! Yapabilirsin! Sana inanıyoruz! Evet!' diye bağırmışlar. İşte o an artık kalabalık onun her şeyi yapabileceğine inanacak kadar arkasındaymış. Ve Blondin şöyle demiş; 'Peki o zaman el arabasında oturmak için kim gönüllü olmak ister?' Kalabalık birden sessizleşmiş. 'Sorun ne? Artık bana inanmıyor musunuz?' diye sormuş Blondin. Kalabalık uzun bir süre sessiz kalmış ve sonunda içlerinden biri öne çıkıp, 'Evet, sana inanıyoruz. Ama *o kadar değil,*' demiş.

"Hah. Kimse el arabasına oturmak için gönüllü olmamış mı?"

Omuz silktim.

"Peki, bu adam nasıl ölmüş?

"Yatağında. Tam kırk yıl sonra. Şeker hastalığından."

"Şanssızmış."

"Sence de aşağıya düşüp ölmekten daha iyi değil mi?"

"Bunu romanımda kullanabilir miyim?"

"Hepsi senindir."

"Peki, ne demek istiyorsun, Nick? Hepimiz bir gün öleceğiz, öyle mi?"

"Hayır. Ben sadece sana bazen biraz inanç gerekebileceğini söylüyorum." Ayağa kalktım. "İyi geceler Gabe." Tam odasından çıkmak üzereyken seslendi, "Hey, Nick Amca?"

"Evet?"

Bana doğru bir şey fırlattı, havada yakaladım.

Bu onun defteriydi. Çizgi romanıydı.

"Ne düşündüğünü bilmek isterim."

Dağılma sırası bendeydi.

55

Lauren odasında vahşi bir şekilde koşturuyor, giysilerini yatağın üstündeki bavullara dolduruyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve terden ışıldıyordu.

"Sakinleş," dedim. "Güzel, derin bir nefes al."

"Hayır, Nick. Alamam. Burada kalamayız."

"Lauren, lütfen biraz oturur musun?"

"En azından bana bugün Gabe'e neler olduğunu söyler misin?"

"Otururşan anlatacağım."

Yavaş ve isteksiz bir şekilde kendini köşedeki büyük kanepeye bıraktı. Ona Gabe'in başına gelenler ve nasıl ustaca başa çıktığına dair kısa bir özet geçtim.

"Yani bu adamlar sahte polislerdi," dedi, "sahtekarlar."

Başımla onayladım.

"Roger'ı bulmaya çalışıyorlar, öyle değil mi?"

"Belki," dedim. "Ama bu olayın amacı bilgi almak değildi. Bu bir tehditti. Aynı bugün sana gönderdikleri video kaydı gibi. Sizi izliyoruz. Sen ve oğlun savunmasızsınız. Hiçbir yerde güvende olamazsınız."

Kanının yüzüne çıktığını görebiliyordum. "Ve bunun beni *sakinleştirmesi* mi gerekiyor?" Sesi yükselmeye başlamıştı.

"Buraya seni sakinleştirmek için gelmedim."

Hızlı bir şekilde, neredeyse kendi kendine mırıldanırcasına konuşmaya başladı. "Kız kardeşimde kalabileceğimiz bir yer yok. Ama ben bir şeyler bulana dek birkaç gün annemde kalabiliriz."

"Annenin apartmanında nasıl daha güvende olacağını düşünebiliyorsun? Ya da herhangi bir Comfort Inn otelinde? Seni izlemeyeceklerini mi sanıyorsun? Onlardan herhangi bir şekilde saklanabileceğini sanmıyorum."

"Tanrı aşkına, Nick!" diyerek ayağa fırladı.

"Benim adamım Merlin bugün yeni güvenlik sistemini kurmak için geldi mi?"

"Evet."

"Onu kullanmaya başlamanı istiyorum."

Sert bir şekilde, "Ne için?" diye atıldı. "Gün boyunca bir kaledeymişçesine burada kilitli kalabilmemiz için mi? Gerçekten burada güvende olduğumuza inanıyor musun? Peki ya Gabe okula gittiğinde ne olacak? Onu yeniden kaçırmayacaklarını nereden bilebiliriz? Ve bu kez..."

"Eğer birileri sana ya da Gabe'e zarar vermek isteselerdi, bunu çoktan yaparlardı. İstediklerinin bu olduğunu sanmıyorum."

"O halde ne istiyorlar?

"Benim tahminimi merak ediyor musun? İşbirliği!"

"İşbirliği mi? *Ne* için?"

Sorusuna soruyla cevap verdim. "Benden ne saklıyorsun?"

"Senden bir şey saklamıyorum."

"Lauren. Sende onların istediği bir şey var."

"Onların benden ne isteyebileceğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Bak, bu sabah babamı gördüm."

"Victor mu? Hapishanede mi?"

"Başka nerede olabilir ki? Bana Roger'ın Paladin Worldwide adındaki özel bir askeri şirketten yüklü miktarda para sızdırmaya çalıştığını söyledi."

Gözleri büyüdü, başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum. Roger mı? Olamaz."

"Her neyse, Roger yapmış olsun ya da olmasın, adamların onlar olduğuna eminim. Yani Paladin. Ve bu adamlar dalga geçmez. Sende istedikleri bir şey var. Belki Roger'ın sana bıraktığı bir şeydir, farkında ol ya da olma. Ama onlara vermediğin takdirde, onlar senden bir şey alacaklar. Senin için çok önemli olan bir şey."

"Böyle söyleme. Tanrım, Nick, ne olur böyle söyleme."

"Tehdidin anlamı çok açıktı. Ama içinde en ufak bir talep dahi yoktu. Senden istedikleri ne?"

"En ufak bir fikrim yok!"

"Roger o e-postada seni korumak için önlemler aldığını söylemişti. Onları uzak tutabilmen için. Bana anlatmadığın ne var?"

Bu kez başını daha şiddetli bir şekilde iki yana salladı. "Ne demek istediğini bilmiyorum. Bana para sızdırmaktan asla söz etmedi. Paladin... adı her neyse, ondan hiç söz etmedi. Bana inanmak zorundasın. Sana bildiğim her şeyi anlatıyorum."

"Bana aranızın iyi olduğunu da söylemiştin," dedim.

Durdu, kaşlarını çattı. "O başkaydı. O... O çok özel bir konuydu. Bunu seninle konuşmanın doğru olmayacağını düşündüm. Ben bir şey saklamıyorum."

Bu konuda Lauren'a baskı yapmaya niyetliydim ama onun yerine şöyle dedim: "Bak, sizi korumak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. O yüzden Roger'ın sana söylemiş olabileceği şeylerle ilgili iyice düşünmeni istiyorum. Belki o an anlamsız gelen bir şey olabilir. Ya da sana verdiği herhangi bir şey."

"Sana söylüyorum Nick, artık hiçbir şey düşünemiyorum. Sence Gabe'in hayatını tehlikeye atmak uğruna sana yalan söyler miyim?"

"Tabii ki hayır. Bilerek, isteyerek asla. Ama yine de çok iyi düşünmeni istiyorum."

"Deneyeceğim."

"Ve bu adamları bulmam için bana bir fırsat ver. Tek çözüm, onları bulup etkisiz hale getirmek."

"Etkisiz hale getirmek mi? Bu tam olarak ne demek oluyor?"

"İş oraya geldiğinde göreceğim. Lütfen bana biraz güven."

Durdu, zorlukla yutkundu. "Pekala," dedi. "Ama tek bir tehdit, bugünkü gibi tek bir telefon ya da e-posta gelirse, Gabe'i alıyorum ve buradan olabildiğince uzağa gidiyoruz."

"Anlaştık."

Elini uzattı ve önce yukarı sonra aşağıya doğru sallayıp cid-

di ciddi el sıkıştık. Daha sonra ilk kez Gabe'in defterinin diğer elimde olduğunu fark etti.

"Sana mı verdi?"

"Uzman görüşlerimi istiyor."

"Neden sen?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Tanrı aşkına, ben onun *annesiyim*."

"Belki de bu yüzden senin görmeni istemedi."

Kapı çaldı, Lauren endişeli gözlerle bana baktı. "Kim olabilir?"

"Yine Merlin. Ve işyerinden bir arkadaşım, Dorothy. Evi temizlemek için buradalar."

"Temizlemek mi?"

"Elektronik cihazlardan. Gizli kameralar, mikrofonlar ve benzer şeyler. İşe Gabe'in odasından başlayacaklar."

"Gabe'in odası mı? Onun bu video olayını öğrenmesini istemiyorum, Nick. Bu onu çılgına çevirir."

"Evet, belki de ilk başta. Ama ona biraz güven. Bence başa çıkabilir."

"Bir çocuğunun olması nasıl bir şeydir, bilemezsin."

"Seninle bu konuda tartışamam."

"Çok güçlü bir durumdayken bir anda zayıf düşmek gibi. Bu *varlığı* tüm kalbinle ve gücünle korumak için yaratıyorsun ve sonra bunu yapamayacağını keşfediyorsun. Bir yerden sonra onu artık koruyamayacağını görüyorsun."

"Ne yapabileceğini biliyor musun?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Eğer Gabe'i ve kendini gerçekten korumak istiyorsan.

"Ne?"

"Bana her şeyi anlat. Benden her ne gizliyorsan, onu öğrenmek zorundayım."

56

Walter McGeorge ya da diğer adıyla Merlin, diğer birçok Özel Kuvvetler üyesi gibi küçük ve sağlam yapılı bir adamdı. Saçları kazınmıştı, domuzu andıran bir burnu ve incecik bir bıyığı vardı. Alnında devamlı kızgınmış gibi bir izlenim veren derin kırışıklıkları bulunuyordu.

Gereçlerini yukarıya, Gabe'in odasına taşıması için ona yardım ettim. Bunlar, yumurta şeklinde poliüretan köpükle kaplanmış birkaç alüminyum kutu, seksenlerden kalmış gibi duran eski, büyük bir video kamera ve üçayaklı sehpasından ibaretti.

İçeri girmemizle birlikte Gabe şaşkınlıkla bize baktı.

"Özür dilerim, ama bir süreliğine odanı ödünç almak zorundayız" dedim.

"Ne için?"

"Annen sana her şeyi açıklayacak," diye karşılık verdim.

BİRKAÇ DAKİKA boyunca Merlin'in metal bir detektör ya da küçük bir mayın tarayıcı gibi görünen şeyi duvarda dolaştırmasını izledim. Alet, kulağına takmış olduğu kulaklıklara bağlıydı.

"Henüz bir şey bulamadın mı?"

"Hiçbir şey. Burada bir şey olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle."

"Bu bizim en son teknoloji spektrum tarayıcımız. Bir servet değerinde. RF sinyallerini eş zamanlı algılar. Normalde yakalayamayacağın şeyleri."

"Ve hâlâ bir şey bulamadın?"

"Evet."

"Yani kablosuz böcekler olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle. Şu anda iletilen bir şey yok. Ama oradaki ter-

mal görüntülü kamerayı görüyor musun?" diyerek üç ayaklı sehpa üzerindeki şeyi işaret etti. "İşte o laboratuar dereceli bir alet. Yani, bu bebek bir ila on sekiz bin arasında bir açıyla duvardaki tüm etkin noktaları bulabilir."

"Ve hiçbir şey çıkmadı mı?"

"Hayır."

Eğer bir şey bulursan bunun bir GSM böceği olmasını beklemiyor musun?"

Başıyla onayladı. "Eğer gerçekten Paladin'se evet. Onlar genellikle hükümet malzemelerini kullanırlar."

Adamların gizlice dinleme cihazının sinyallerini izleyebilmeleri için sokağın hemen karşısındaki minibüsün içinde oturmaları gereken eski günler artık geride kalmıştı. Onun yerine cep telefonlarında bulunan teknolojiye sahip, son model böcekler kullanılıyordu. Bu böceklerle dünyanın her yerinden ulaşabilirsiniz ve onlar da size sessizce cevap verip mikrofonlarını açarlar, böylece dinlemeye başlarsınız. Genellikle bir sigara paketinden daha küçüktür, sürekli bir güç kaynağına bağladığınız takdirde sonsuza dek çalışabilirler.

Cep telefonu sinyallerini kullanarak yayın yaparlar, ama sadece açık olduklarında. İşte bu nedenle Merlin herhangi elektronik bir devre olup olmadığını kontrol etmek için termal kamera kullanıyordu. Bu, elektriğin diyotlar arasında dolaşırken yaydığı ısıyla ilgiliydi.

"Diğer taramadan da bir şey çıkmadı mı?"

"Yarı iletken algılama detektörü (NLJD)," dedi. "Yüksek bir frekans sinyali gönderir ve akımları değerlendirir. Yani kapalı olsa dahi her türlü elektronik cihazı bulabilir."

"Ve?"

"Yeterince buldum."

"Ah?"

"Evet. Saatler, telefonlar, DVD oynatıcılar gibi. Ama böcek yok. Burada sigara içebilir miyim?"

"Hayır."

"Hapishaneler bu aletleri duvarlarda ya da yerlerde saklanmış cep telefonlarını bulmak için kullanırlar."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama sana söylüyorum Heller, burada hiçbir şey yok."

Eski yöntemlerle arama yaparak ona yardımcı olmaya çalıştım, duvarlardaki ve tavandaki küçük izleri bulmaya çalışıyordum. Lamba düğmesini, prizleri ve tavandaki aydınlatmaları söktüm. Bugünlerde hava filtreleri, duvar saatleri ve lambaları gibi sayısız yere kamera saklamak mümkündü.

Merlin'le birlikte çabucak çalıştık, ama yarım saat sonra cesareti kırılmaya başlamıştı. "Hiçbir şey yok," dedi.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu.

"Henüz değil. Sen o kamerayı bulana dek."

57

Daha mutfağa girmeden Dorothy Duval'in boğuk kahkahalarını duyabiliyordum. Lauren kahve yapıyordu ve Dorothy de ona yardım ediyordu, aralarında bir çeşit dostluk kurulmuştu. Ama Dorothy'nin gizli bir amacı olduğunu biliyordum. Lauren'ı rahatlatmaya, endişelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Fincanından bir yudum alarak, "Bu kızı benden saklıyormuşsun," dedi.

"İşlerimle zevklerimi asla birbirine karıştırmam," dedim.

Çok tanıdık bir kahkaha daha attı. "Doğru. Bana mı anlatıyorsun! Lauren'ın C-Ville'den olduğunu söylememiştin. Neredeyse her yazımı büyük annemin oradaki evinde geçirirdim."

Lauren sıradan kahve makinelerinde bulunan cam bir sürahiden bir fincan kahve koyarak bana uzattı. Bir yudum aldım. "Çok lezzetli," dedim. "Ben neden bu kadar güzel kahve yapamıyorum?"

"Çünkü doğru makineyi kullanmıyorsun," diye karşılık verdi.

Tezgahta duran eski Hamilton Beach kahve makinesini fark ettim. "Bunu benden saklamışsın. Bunu nasıl kullanacağımı iyi biliyorum."

"Roger asla tezgahta durmasından hoşlanmazdı. Görüntüsünü pek sevmezdi."

Seramik bir fincana da kahve koydu, "Yukarıdaki arkadaşın kahvesini nasıl içer?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Eskiden donmuş kuru kahveyi katlanabilir bir fırında pişirirdik. Bazen eğer acelemiz varsa, hazır yemek çantasından çıkan kahve granüllerini çiğnemekle bile yetinirdik. Ama damak tadı Afganistan'dan bu yana gelişmiş olabilir. Gabe nerede?"

"Oturma odasında, kitap okuyor."

"Ona söyledin mi?"

Başıyla onayladı.

"Nasıl karşıladı?"

"Şaşırmadığını söyledi."

Dorothy, "Nick, biraz seninle konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Bir şey mi buldun?"

"Evet."

"Önemli değil. Lauren'ın da duymasını istiyorum."

Dorothy önce bana, sonra Lauren'a, sonra yeniden bana baktı. "Kötü amaçlı yazılım detektörlerimden hiçbir şey çıkmadı. Ben de hatta girmek zorunda kaldım. Sonunda şifreli bir trafik olduğunu keşfettim."

"Şifreli mi?" diye sordum.

Lauren "Casus yazılımdan mı söz ediyoruz?" diye sordu.

"Evet, doğru," dedi Dorothy. "Oldukça karmaşık bir kod. eBlaster gibi ticari bir ürün değil. Hükümet dereceli görünüyor."

"Hükümet dereceli mi?" diye atıldı Lauren. "Yani bunu hükümet mi yapıyor?"

"Ya da hükümet kodlarına giriş yapabilen ve onlar için çalışan bir şirket."

"Yani gönderdiğimiz ya da aldığımız tüm e-postalar, dolaştığımız tüm internet siteleri..."

"Her bir tuş darbesi!" diye onayladı Dorothy.

"Tüm e-postalarımdaki kullanıcı adlarım ve şifrelerim de mi?"

"Hepsi."

Lauren bana dönüp, "Paladin hükümet için çalışıyor, öyle değil mi?" diye sordu.

"ABD hükümeti önde gelen müşterilerinden biri."

"Peki, ama bunu nasıl yüklemiş olabilirler? Yani bu eve girdikleri anlamına mı geliyor?"

"Bu çok gerekli değil," dedi Dorothy. "Bu programı uzaktan da yükleyebilirler. Ama tatlım, sana gönderdikleri video eve girdiklerini gösteriyor. Yani kamerayı yerleştirmek için."

Lauren başıyla onayladı, dudağını ısırdı. "Arkadaşın kamerayı bulabildi mi?" diyerek tavanı işaret etti.

"Henüz değil, ama bulacak."

"Gabe'in o videosu nasıl kaybolabildi anlamıyorum" dedi Lauren. "O şekilde yok olmasını nasıl sağlayabilirler?"

"Bunun ne olduğunu biliyorum. Buna VaporLock adı veriliyor. Bu, bir çeşit özel web tabanlı e-posta sistemi. Kayıtsız elektronik iletişim için kullanılıyor. Bir kez açtıktan sonra gönderenin e-postası silinir ve sonrasında da mesaj yok olur."

"Pekala," dedi Lauren. "Casus yazılımın amacı ne? Roger'ın benimle irtibata geçebileceğini mi düşünüyorlar? Yani bu yüzden mi ondan gelebilecek e-postaları okumak istediler, öyle mi?"

"Belki de."

"O zaman bu onun hayatta olduğu anlamına gelmiyor mu?"

Neredeyse on saniye sessiz kaldım. "Büyük olasılıkla," dedim.

"Ve belki de Roger gerçekten de ellerinde *değil*. Onun nerede olduğunu bilmiyorlar."

"Sanırım," diyerek kabul etmek zorunda kaldım. "Ama daha olası bir açıklama var."

"Neymiş o?"

"Onlar sende bir şey olduğuna inanıyorlar. Ve onu istiyorlar."

"Ve ben de sana bunun ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim olmadığını söyleyip duruyorum."

"Belki de paradır," diye öneride bulundum. "Çok fazla para."

"Bu çılgınlık."

"Ya da bilgidir. Dosyalar."

"Elimde hiçbir şey yok. İnan bana yok. Onlar olduğunu düşünebilir ama yok."

"Pekala," dediğim halde neye inanmam gerektiğini bilmiyordum.

Lauren, "Başka bir sorum daha var," dedi. "Ebeveynler çocuklarının bilgisayarlarına casus yazılım yerleştirdiklerinde, bazen iş adreslerine ya da herhangi bir e-posta adresine rapor gönderilebiliyor, öyle değil mi? Yani IP adresine bakarak bu programın raporlarını nereye gönderdiğini bulabilirsin. Bu bilgi sana bu işi kimin yaptığını söylemez mi?"

Dorothy yavaşça sırıtarak bana baktı. Ön dişlerinin arasında her zaman çok sevimli olduğunu düşündüğüm küçük bir aralık vardı.

"Bu kız gerçekten çok zeki," dedi. "Anlaşılan, bilgisayar cahilliği ailenin tamamı için geçerli değil."

"Aramızda sadece evlilik bağı var, kan bağı yok," diye uyardım.

"Kesinlikle!" dedi Dorothy. Veriler Ukrayna'daki bir botnete gidiyor. Büyük olasılıkla dünyadaki binlerce bozuk Windows XP bilgisayarları yasadışı ağla Tier 2 ağa bağlayan Doğu Avrupalı adamlardan biridir."

"Sanırım söylediklerinin bir kısmını anlıyorum," dedim. "Sanırım DSL hattı üzerinden giden veriler aslında Ukrayna'daki herhangi yasadışı bir ağda son bulmuyor, öyle değil mi?"

"Evet. Bu aslında sadece gerçekte nereye gittiğini saklamak için bir yöntem. İşte bu yüzden tüm casus yazılımları ve böcekleri olduğu gibi bırakmamızı öneriyorum. Böylelikle belki trafiği izleyip en son nereye ulaştığını bulabilirim."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedim. "Ne yapılması gerekiyorsa yap. Ben yukarı çıkıyorum." Tezgahtaki kahve kupasını aldım. "Merlin, hoşuna gitsin gitmesin, kahvesini koyu içecek."

MERLIN hâlâ bir şey bulamamıştı.

"Daha önceden burada bir şey olduysa bile, artık yok. O videonun bir hafta önce çekilmediğini nereden biliyorsun? Ya da bir ay önce?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

O aramaya devam ederken, ben de Gabe'in sandalyesine oturup çizgi romanını okumaya başladım. Çizimlerinin kalitesi karşısında hayrete düşmüştüm. Hiçbir zaman meraklı bir çizgi roman okuyucusu olmamıştım. Ama küçük bir çocukken, birkaç yıl boyunca Roger'la Batman, Süpermen, *Yeşil Fener* ve *Kaptan Amerika* gibi çizgi romanlarımızı değiş tokuş ederdik. Ve Gabe'in çizimleri neredeyse onlar kadar başarılıydı. Çizimlerini çok ince uçlu bir kalemle gölgeler ve

tarama kullanarak yapmıştı. Yazılar da son derece profesyonel görünüyordu.

Ama beni asıl şaşkınlığa uğratan hikayenin kendisi oldu.

Romana *Kaçış Ustası* adını vermişti. Güçlü süper kahramanın adı Batman gibi siyah bir cübbe giydiği için Cowl'du. Ülkenin, Washington D.C.'nin daha bozulmuş bir versiyonu olan başkentinde kötülere karşı savaşıyordu. Ve tıpatıp bana benziyordu. Gabe bana Süpermen'i andıran bir perçem çizmişti, bende olmamasına karşın saçlarımızın rengi bile aynıydı. Cowl'un karanlık bir geçmişi vardı. Karısı ölmüştü ve bu yüzden hüzünlü bir karaktere sahipti. Benim gerçek hayatta Adams Morgan'daki evimi andıran bir kalede yaşıyordu. Her türlü hapisten Houdini gibi kaçabiliyordu. Kötü adamların, özellikle St. Gregory'deki öğrenciler gibi giyinmiş ve bir o kadar da *Sineklerin Tanrısı'nın* sayfalarından fırlamış gibi görünen dev çocukların canına okuyabiliyordu.

Annesinden en ufak bir iz dahi yoktu. Hikayenin kötü karakterinin adı Dr. Cash'di. Kolodial gümüşten zarar gördüğü için korkunç bir şekilde deforme olmuştu ve mavi renkteydi. Kıyamet sonrası bir darbeyle hükümeti ele geçirmiş, ülkeyi Beyaz Saray'ın yıkıntılarının altındaki bir sığınaktan yürüten şeytani bir şirketin CEO'suydu. Çoğunlukla kolunda Candi Dupont adındaki kötü kalpli bir sarışınla ortaya çıkıyordu.

Candi Dupont.

Kolaylıkla unutabileceğiniz bir isim değildi.

Candi Dupont Roger'ın ilişkisi olan ve kürtaj masraflarını ödediği kadındı. Sahte bir isim olduğu için Dorothy onunla ilgili herhangi bir bilgiye rastlamamıştı. Gerçek adı her ne olursa olsun, anlaşılan, Gabe onu da biliyordu.

Dorothy odaya girdi ve okumamı böldü. "Çocuğun bilgisayarını açmadın, değil mi?"

Defteri kapadım.

"Hayır," dedi Merlin.

"Çünkü ben her iki bilgisayarı da açtığımı düşünmüştüm ve

dışarı giden bir ağ trafiği tespit ediyorum. Bir şey hâlâ internet üzerinden sinyal gönderiyor."

Merlin iğneleyici bir şekilde, "Teşekkürler," dedi, "bu çok işime yaradı."

"Bu, bize evde bir şey olduğunu söylüyor," dedim. "Yayın yapan bir şey, öyle değil mi?"

Merlin omuz silkti. "O halde aramaya devam edeceğiz."

Gabe'in eşyalarına göz gezdiren Dorothy, "Dostum, bu çocuğun Richie Rich'ten farkı yok," dedi. "Şunlara bir bak. Video oyunları, iPodları, CD çaları, Game Boy, Nintendo Wii, Playstation 3 ve Xbox 360'ı var. Ben de *kuzenimin* şımarık olduğunu sanıyordum. Tüm bu elektronik aletleri kontrol ettin mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Merlin "ve birçok yarı-iletken buldum."

"Ah, teşekkürler. Tüm elektronik aletlerin yarı-iletkenleri vardır. Alaycılığını anlıyorum. Ama senin bakmak *istediğin* yer de burası değil mi? Tüm o elektronik kablolar?"

Alaycılığı bırakmak istemeyen Merlin, "Aha!" diye onayladı. "Ben de bir kamerayı kesinlikle buraya saklardım. Her yere taşınabilecek bir Game Boy'un içine."

"Neden oraya bakmak için uğraştığını bile anlamıyorum," diye itiraz etti Dorothy. "Kamera açısı bile doğru değil. Lauren çekimi bana anlattı. Kamera tam göz seviyesinde bir yerlerde olmalı." Eliyle havada bir çizgi çizdi ve ileri geri hareket ettirdi.

Gabe'in masasına yaklaştım, gömme hoparlörlere ve dev iPod/CD-çalarına baktım. iPod'unu sabahları alarm olarak kullanmak için buraya yerleştiriyordu. Üzeri bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Ama ön bölümdeki küçük bir alanda toz yoktu.

Tam da oraya aitmiş gibi görünmeyen LED ışığın üzeri. Küçük ampulü yakalayıp çektim ve arkasından ona bağlı uzun siyah bir kablo geldi.

Merlin, "Vay canına!" dedi.

"Hı-hı" diye onayladı Dorothy.

Merlin birkaç dakika içinde CD-çaları dikkatle söktü ve içindekileri Gabe'in kitap yığının üzerine yerleştirdi. "Tanrı aşkına!" dedi heyecanla. "Bu gerçekten harika! Daha önce hiç bu kadar küçük kameralardan görmemiştim. Bu bir Misumi, Tayvan şirketi. Analog sinyallerini alıp internet üzerinden gönderebilen kablosuz bir video IP şifreleyiciye bağlı."

"Peki, nasıl oldu da *sen* bunu bulamadın?" diye sordu Dorothy.

"Çünkü ısı işaretini saklamak için onu sentetik kauçuğa sarmışlar. Ama buraya koyabileceklerini nasıl bilebildiler? Evi iyice kontrol etmiş olmalılar."

Roger'ın çalışma odasındaki devre dışı bırakılmış sensörleri hatırladım. "Orası kesin."

Saatime baktım. "Teşekkür ederim arkadaşlar, size borçluyum."

"İyilik bankama eklemen yeterli," dedi Dorothy.

"Anlaştık."

"Dostum, borçlarını paraya çevirmek için can atıyorum."

Kapıya doğru yürürken Dorothy'yi, "Erken para çekimleri için sağlam bir ceza uygulayabiliyorum," diye uyardım. "Sizi sonra ararım."

"Randevun mu var?"

"Evet. Eski bir arkadaşımla birer içki içeceğiz."

58

Anchor Bar, Capitol Hill'den birkaç blok uzaklıktaki bir bardı. Duvarda ölü havyanlar vardı. Çarşambaları dolar-bira gecesiydi, şehrin en güzel hamburgerleri burada yapılıyordu ve elma martini servisi yapmıyorlardı.

On dakika boyunca yapış yapış ve bira kokan kırmızı Naugahbyde marka, sahte deriden yapılmış bir bölmede oturdum ve Neil Burris adındaki adamı bekledim. Burris, Paladin Worldwide'ın güvenlik biriminde çalışıyordu.

Onu Albany havaalanından Marty Masur olarak aradığımdan bu yana geçen zamanda onun da titizlikle gerekli araştırmayı yapmış olmasını bekliyordum. Bu da büyük olasılıkla Stoddard Ortaklığı'nın ne kadar maaş ödediğini soruşturmaktan öteye gitmemiş olmalıydı. Yanıtı öğrendiğinde ise ağzının sulandığına emindim.

Tam da bardan ayrılmak üzereyken son derece komik yapılı omuzları olan, kas yığını ve bir o kadar da pis kılıklı bir adam bölmeme doğru yaklaştı. Sert bir adamın zamanla yumuşamış havasını taşıyordu. Vücudunu saran ve fermuarı yukarı doğru çekilmiş, dar, siyah naylondan bir tişört giymişti. Amacının kol kaslarını göstermek olduğu çok belliydi ancak ne yazık ki bu çabası gövdesinin üst kısmının tuhaf görünmesine yol açmıştı.

"*Hola!*" dedi. İspanyolca bir hava katmaya dahi çalışmamıştı. Elini masanın üzerinden uzattı ve parmaklarımı kıracak kadar güçlü bir şekilde sıktı. "Neil Burris."

"Marty Masur," dedim. "Tanıştığımıza sevindim."

"Geç kaldığım için özür dilerim. Park yeri bulamadım."

"Buralarda bulmak oldukça güç," dedim.

Bölmeye, hemen yanıma oturdu. Uzun bir süre yüzüme baktı. "Tuhaf, fotoğraftaki haline benzemiyorsun."

"Çabalamaya devam ediyorum."

Biraz daha baktıktan sonra yavaşça gülümsedi. Dişleri küçük ve sivriydi, renkleri bozulmuştu. Kahverengilik büyük olasılıkla tütün çiğneme alışkanlığından kaynaklanıyordu. "Dinle dostum," diye atıldı, "bu ikimizin arasında, öyle değil mi? Ben..."

"Sen Paladin'dekilerin konuştuğumuzu öğrenmesini istemiyorsun. Anlaştık. Biz de istemiyoruz."

"İyi."

Garsona işaret ettim. "Duyduğuma göre Koblenz seni kolay kolay bırakmayacakmış."

"Şey..." dedi ve omuz silkip hafifçe gülümsedi.

"Yani, şirketin gerçek gücü Koblenz, öyle değil mi? Allen Granger değil."

"Gerçeği söylemek gerekirse, Allen Granger'la hiç karşılaşmadım. Kendini Georgia'da tutuyor. Adeta bir münzevi gibi. Onu gören kimse yok."

"Sence neden?"

Gözleri çevreyi kolaçan etti ve biraz daha yakınlaştı. "Duyduğuma göre, onu öldürmek isteyen adamlar varmış."

"Anlamıyorum. Dünyanın en büyük özel ordu şirketini yönetiyor. İhtiyacı olan tüm korumalara sahip, öyle değil mi?"

"Seni duvara yapıştırmak isteyen adam senin için çalışıyorsa bir işe yaramaz."

"Ne demek istiyorsun?"

Başıyla onayladı. "Evet, aynen öyle. Birkaç yıl önce Bağdat'ta işlerin karıştığını hatırlıyor musun? Sekiz ya da on sivil vurulmuştu. Paladin'in adamlarının başı bu yüzden ciddi şekilde belaya girdi."

Belli belirsiz hatırlıyordum. Bazı Paladin güvenlik görevlileri Irak'lı sivillere ateş edip öldürmüştü. "Kurbanların aileleri ABD'ye dava açmıştı, değil mi?"

"Evet. Berbat bir zamandı. Pentagon kontratımızı yenilememekle tehdit ediyordu ve Granger da bu yüzden adamları teslim etti."

"Teslim mi etti?"

"İsteseydi savaşabilirdi. Ama hükümetle bazı anlaşmaları yaptı. Bilirsin işte, bu adamların çürük elmalar olduğunu söyledi. Onları alın ve istediğiniz yapın, bir daha böyle bir hata yaşanmayacak, gibi şeyler söyledi. Birçok Paladin askeri çılgına döndü. Kötü bir şey olduğunda bizi her zaman koruyacaklarını sanırdık," diye başını salladı.

"Duyduğuma göre, bu adamların Paladin güvenlik için Georgia'da çalışan bazı arkadaşları Granger'ın işini bitirmeye çalışmışlar."

"İşini bitirmeye mi? Yani öldürmeye mi?"

"Bilmiyorum dostum. Ben sadece duyduklarımı söylüyorum, berbat bir iş değil mi?"

Kulağında bol miktarda küpe olan diken saçlı sevimli sarışın garsonumuz siparişlerimizi aldı. Burris kendini tanıtıp kızla flört etmeye çalıştı, ama başarılı olamadı. Belki de adından kaybediyordu. "Neil," mükemmel bir isimdi, ama böyle sert bir adam için değil. Büyük olasılıkla adının Bruno, Butch ya da en azından Jack olmasını diliyordu.

"O halde anlaşmamız şöyle, Neil," dedim. "Yaşlı adam Stoddard büyümek istiyor. Markayı geliştirmek. Paladin işine girmek istiyor ve bu çabayı gösterecek bir öncü arıyor."

"Öncülük etmek mi?" diye sordu Burris.

"Bizim için gerekli hazırlıkları yapacak biri. Yani bu işleri bilen bir adama ihtiyacımız var."

"İşleri bilen," diye tekrarladı Burris. Endişeli görünüyordu. Sanki bir çizgi roman karakteriymişçesine başının üzerinde yükselen düşünme balonunu görebiliyordum: *Yanlış adama geldiniz. Ben sadece aradaki bir piyonum. O işleri bilmiyorum.*

Ama böyle bir şansı kaçırmak istemiyordu. Tamam, belki kalifiye olmayabilirdi, ama alıcının bunu bilmesine gerek var mıydı?

Devam ettim, "Bu gibi işlerde tek bir ana müşteri vardır, öyle değil mi? ABD hükümeti."

"Doğru."

"Oyuncuların kim olduğunu biliyor olmalısın. Onlara nasıl yaklaşacağını. Demek istediğimi anlıyor musun?"

Başıyla onayladı, "Kesinlikle."

"Kimi besleyeceğini çok iyi bilmek gerek." Önemini vurgulamak için parmaklarımla para işareti yaptım.

"Paradan söz etmişken, biliyorsun, Paladin bana paramı nakit ödüyor."

"Nakit mi? Sen ciddi misin? Bütün adamlarına mı?"

"Tahminime göre arkalarında herhangi bir kayıt bırakmak istemiyorlar. Nakit para geride iz bırakmaz."

"Nakit mi? Gerçekten mi?"

"Hepimize değil. Bilmiyorum, sanırım bizim bağımsız danışmanlar olmamızdan kaynaklanıyor, eleman değiliz. Bunun her zaman bir çeşit dolandırıcılık olduğunu düşünmüştüm. Vergilerden kaçmak için bir çeşit yöntem. Ama çok fazla soru sormam. Nakit para almayı seviyorum."

"Seni suçlayamam."

"Bu sorun olur mu?"

"Gerekli ayarlamaların yapılabileceğinden eminim."

Birkaç dakika sonra diken saçlı garson önümüze iki Budweiser bira bıraktı. Yumuşak, sulu ve neredeyse tatsız. Tam da sevdiğim gibi."

Biralarımızı tokuşturduk, onunla güven verici bir ses tonuyla konuştum. "Aslında bunu sana söylememem gerekiyor ama Jay Stoddard en kısa zamanda bu işe girmek istiyor. Yani eğer bana birkaç örnek gösterebilirsen, sana telefonda söylediğimden daha yüksek bir rakam için gerekli ayarlamaları yapabilirim. Demek istediğim, sana paranı nakit olarak ödemeyebiliriz. Belki olur, belki olmaz. Ama büyük rakamlardan söz ediyoruz. Ayrıca hisse senedi de var."

Tam birasını yudumlarken bira yanlış bir yere gitmiş olacak ki öksürmeye başladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. İyi olduğunu göstermek ya da belki bir iki dakika beklemem için elini salladı. Sonunda öksürmeye bir son verince, "Hizmetindeyim Marty," dedi.

59

"O halde nasıl örnekler istiyorsunuz?" diye sordu.

"Çoğunlukla isimler. Stoddard'a götürebileceğim ve böylelikle onun, senin gerçek oyuncuların kim olduğunu bildiğinden emin olmasını sağlayacak isimler," dedim ve gülümsedim. "Gördün mü? Özgeçmişini hazırlamak zorunda değilsin. Tek ihtiyacın olan bir iki isim."

"Sanırım bulabilirim."

"Bildiğim bir isim yok mu?"

Endişeyle, "Ben daha çok... Bu tür işleri diğerlerine bırakmayı tercih ediyorum, anlarsın işte! Ama soruşturabilirim," dedi.

"Çemberin dışındasın gibi görünüyor."

Bölmenin ucuna doğru kaydım ve ayağa kalkıyormuş gibi yaptım. Masaya bir yirmilik fırlattım. "Biralar benden, Neil. Vaktini harcadığım için özür dilerim."

Uzandı ve beni bileğimden yakaladı. "Dur biraz. İstediğin her şeyi bulabilirim." Beni biraz daha yakına çekti. "Ne de olsa bu işin içinde her türlü pislik var."

"Ooo."

"Ciddiyim. Soruşturabilirim," dedi.

"Soruşturmak mı?" diye sordum. "Hadi ama dostum. Herkes soruşturabilir."

Burris ısrarlı bir şekilde başını salladı. "Doğru bilgileri istiyorsan, hayır. Önemli ve gizli bilgilerden söz ediyorum. Gerçekten korunanlar."

"Korunanlar mı?" diye dalga geçtim.

"Ben ciddiyim." Sesini alçalttı. "Koblenz, ofisindeki kasasında akıllı kart gibi bir şey saklıyor. Bu kartı ağın güvenlikli bölümüne girmek için kullanıyor, böylece ödemeleri, transferleri ve benzer şeyleri yapabiliyor."

İlgimi çekmişti ama sıkılmış ve şüpheli göründüm. "Ah, evet. Tüm büyük şirketler böyle kartlardan verir. Girişlerde rastgele tek seferlik şifre oluşturan bir çeşit güvenlik anahtarı."

"Hayır. Hayır. Onlardan söz etmiyorum. Bu akıllı kartın içinde bir çeşit kripto çip var. Bu yeni nesil bir şey, en son teknoloji. Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA) tarafından üretildi. Henüz özel sektördeki kimsede yok."

"Peki, o zaman Neil," dedim, "onu benim için alabilir misin? Örnek olarak?"

"Sanırım. Sanırım alabilirim. Sekreteri kasanın şifresini biliyor. Galiba şifreyi nerede sakladığını biliyorum."

Başka yöne baktım. Daha az ilgisiz görünemezdim. "Tabii ya."

"Alabileceğime eminim," diyen Burris yirmi doları bana geri uzattı. "Ah, bu arada biralar benden."

Cüzdanından gıcır gıcır bir yüz dolar çıkardı.

Kendimi paranın seri numarasına bakmaktan alamadım. DB ile başlıyordu. Los Angeles'te bulduğum paralarla aynıydı.

Burris büyük olasılıkla ortaya yüz dolar atmış olmasından etkilendiğimi düşündü. "Sana söylediğim gibi. Ben paramı nakit alıyorum."

Cep telefonu çalmaya başladı. "Açmam gerek," dedi, "arayan patron." Telefonu açtı ve "Evet, Carl," dedi.

Ayağa kalktım, ona tuhaf bir şekilde el salladım. Sol elimi telefon gibi yapıp *daha sonra konuşuruz* demeye çalıştım.

O da kabul eden bir hareket yaptı.

Bardan çıkabilmek için adeta savaş vererek kendime yol açmaya çalıştım. Oldukça çeşitli müşterilerin arasından kendime sürekli yol açarak geçtim. İçlerinde, üzerinde isimlerinin yazdığı üniformaları müşteriler, gün boyu fotokopi çekip ikinci derece milletvekillerinin kıçlarını öpmekten yorulmuş takım elbiseli adamlar vardı.

Bardan dışarı çıkıp serinletici soğuğun içine adım atar atmaz arkamda bir kargaşa olduğunu fark ettim. Neil Burris insanları kenara iterek yolunu açmaya çalışıyordu.

Beni sokağa doğru izleyerek, "Hey!" diye bağırdı. "Sen Marty Masur değilsin."

"Öyle mi?" Yanımızdan birkaç motosiklet geçti.

Burris pis nefesini koklayabileceğim kadar yakınıma geldi. "Sen o herifin kardeşisin. Sen Nick Heller'sin," dedi.

60

Arabalar gelip geçti. Yakınlarda bir yerde bir köpek havlıyordu. Askılı bluz giymiş birkaç kız Anchor'un içinde yasak olduğu için dışarıda sigara içiyordu. Yaşlarına göre fazla büyük gösteren birkaç üniversite öğrencisi gürültülü bir şekilde konuşuyordu, içlerinden biri barın hemen yanındaki yola işedi. İçerideki tuvaletlerin durumu o kadar berbattı ki, bir kez gören ikinci kez kullanmayı düşünmezdi.

"Ben de birbirimize benzemediğimizi düşünürdüm," dedim.

"Seni orospu çocuğu!"

"O nerede, Neil?" Kör bir atış. Belki biliyordu, belki de bilmiyordu.

Burris küfür ederek ansızın üzerime saldırdı. Bu ani hareketini yarım saniyeyle kaçırmıştım. Beni binanın yanına savurunca kafam duvara vurdu. Sağ eliyle boğazımı gırtlak kemiğimin altından yakalayıp sertçe sıktı. Beklediğimden daha güçlüydü ve aşırı gelişmiş vücudunun tamamını kullanmaya çalışıyordu. Aynı zamanda sağ omzuyla sol kolumu sıkıştırdı, sağ elimi bileğimin üzerinden kavradı ve sağ dizini bacağımın içine bastırdı.

Artık onun da bir zamanlar özel deniz-hava-kara birliğinde olduğunu anlamıştım. Her şeyi kitabına uygun bir şekilde yapıyordu.

Bu da aslında çok iyiydi.

Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, keçi sakalındaki kılları hissedebiliyordum. Zorlukla nefes alarak, "Ağabeyin düşündüğü kadar zeki değildi," dedi. Yüzü harcadığı efordan kıpkırmızı olmuştu ve soluğu kesilmiş gibi geliyordu. "Bizi kazıklayıp bundan kurtulabileceğini düşündü. İşte bu olmayacak."

Tükürükleri yüzüme sıçradı.

Önce omzumu gevşettim, işini zorlaştıracak şekilde boynumu

sıkıştırdım. Adrenalin fışkıran gözlerine baktım, yavaşça gözlerimi kırptım. Tek kelime etmedim.

Dövüşmemi bekledi. Hiçbir şey yapmamı beklemiyordu, işte ben de tam bu yüzden tek bir hareket dahi yapmadım. Hiçbir şey.

En azından birkaç saniye.

"Ağabeyin çok güçlü insanları kızdırdı. Fazla açgözlü davrandı. Çok ileri gitti. O yüzden şunu çok iyi dinle, Heller. Ağabeyinin arkasında bıraktığı herhangi bir şey, dosyalar, belgeler ya da *her neyse* onları bizimle paylaşmak isteyeceksin. Geri çekil yoksa çok büyük zarar göreceksin. Aile üyelerinden söz ediyorum. Buna değip değmeyeceğine sen karar ver. İnan bana, bizimle düşman olmak istemezsin."

Gözlerinde, rakibine üstün gelmiş birinin zafer bakışları vardı. Kendine olan güveninden başka bir şey görmüyordu.

Sol elimi kurtarıp sağ omzunu sıkıştırdım, böylelikle boğazımdaki baskısı azaldı. Aynı anda sol elimle sağ elini yakaladım ve bileğini saat yönünde çevirdim. Acıyla inledi, kontrolü ele geçirebilmek için bacaklarını savurdu. Ama ben kolunu daha da aşağıya indirip onu kaldırım seviyesine yatırdım.

Sağ elini tutuyordum, parmaklarını o kadar geriye bastırmıştım ki ani bir hareket ettiği takdirde bileğinin kırılacağını biliyordu. Savunmasız bir haldeydi ve bunun farkındaydı. Ama çok aptal ve vahşiydi. Bacaklarını kurtarmaya çalıştı, ben de dizimle yüzüne bastırdım. Aslında bu, istediğimden biraz daha sert bir darbe olmuştu. Bağırdı, bir şeyin kırıldığını duydum ve bunun burnu olduğunu biliyordum. Belki çene kemiği de kırılmış olabilirdi. Yüzünün altta kalan bölümünden kan sızmaya başladı.

"Bu bir tehdit miydi?" diye sordum. "Çünkü ben tehditlerden gerçekten nefret ederim."

Acıyla bağırdı ve ben de yapacağı herhangi bir saldırının bedelini hatırlatmak için bileğini biraz daha çevirdim. Tehditlerle dolu bir küfür daha etti ama artık ciddi olmadığını biliyordum. Daha fazla gücü kalmamıştı.

Ağzındaki kandan güçlükle nefes alarak Lauren'a yapmayı planladıklarıyla ilgili bir şey söyledi.

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdim. "Tek elle mümkün değil."

Sağ elini parmaklarından yakalayıp geriye doğru büktüm. Bileği kırılırken beklediğimin aksine hafif bir çıtırdama sesi çıkardı. Haykırdı. Sağ eli, yani silah kullandığı eli işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu.

Burris son bir çabayla ayağa kalkmaya çalıştı ama göğsüne bir tekme indirdim, birkaç kemiğin kırıldığını duydum. Başı geriye doğru kaydı ve kafasını kaldırıma çarptı.

İnledi, bayılmak üzereymiş gibi bir hali vardı.

Ayağa kalktım, üstümü başımı temizledim ve hasarı kontrol ettim.

Bakışları odaklanamıyordu. Bilinç ile bilinçsizlik arasında gidip geliyordu. Başını asfalta oldukça kötü çarpmıştı.

"Hey, Neil," dedim.

Yavaşça gözlerini olduğum yere çevirdi. Beni net bir şekilde görebildiğinden şüpheliydim ama duyabildiği kesindi.

Hiçbir şey söylemedi.

Ona doğru eğildim, dizimi midesine bastırdım ve yumuşak bir ses tonuyla, "Ağabeyimle ilgili ne biliyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kırptı. Her ne kadar cümle kuramıyor olsa da beni dinlediğini gösteren homurtular çıkardı. Dudaklarının kenarında küçük bir kan baloncuğu vardı.

Bir şey biliyor olsa dahi ondan yanıt alamayacağımı biliyordum.

Ben insanları dövmekten hoşlanan, o hasta ruhlu adamlardan biri değilim. Hatta bu, çoğunlukla kendimi suçlu hissetmeme neden olur. Ama dürüst olmak gerekirse, Neil Burris'in canını yakmak son derece keyifliydi.

Bu keyif, birkaç dakika sonra Defender'ın yanına gidip de şoför kapısından arka panele dek derin, beyaz bir çiziğin oluştuğunu görmemle son buldu. Biri, arabamı tornavidayla çizmiş gibi görünüyordu. Belki sarhoş üniversite öğrencilerinden biri yapmıştı.

Bu gerçekten sinir bozucuydu ama benim daha büyük endişelerim vardı. Telefonumu çıkarıp kargo müdürü Woody'nin L.A.'de bana vermiş olduğu numarayı aradım. Yani Carl Koblenz'e ait olan numarayı.

Karşıma telefon şirketinin, aradığım numaraya şu an ulaşılamadığını söyleyen klasik kadın operatörü çıktı ve ben de Carl Koblenz'e bir mesaj bıraktım.

Tam mesajımı bitirmek üzereyken başka bir çağrı geldi. Arayanın kimliği "gizliydi" ama ben yine de yanıt verdim.

Arayan, bilgi simsarım Frank Montello'ydu. "Babanın hapisten aradığı numarayı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu, ön ödemeli kullanıp atılabilen bir cep telefonu numarası. Sanırım nakit ödenmiş."

Çok iyi Roger, diye düşündüm. Daha azını beklemiyordum. "Numarayı sağlayanın telefon faturaları var mı?"

"Nasıl faturası olabilir ki? Bu hatlar ön ödemeli. On dolar, yirmi dolar ya da her neyse. Aramaları izlemeleri gerekmiyor."

"Bazen izleyebiliyorlar. Tek istediğim, babam onu aradığında Roger'ın nerede olduğunu bilmek."

"Mümkün değil. Bu ucuz hatların üzerinde GPS izleme çipi yoktur. En azından çoğunun öyle ve bunda da yokmuş."

"Peki ya arama geldiğinde telefonun bulunduğu baz istasyonu?"

"Bu tür bilgileri kaydetmiyorlar, en azından ön ödemeli hatlarda. Bence ağabeyin yerini belli etmemek için çok fazla çaba gösteriyor."

"Bir de bana sor," dedim. "Yeni bir işe ne dersin?"

61

Roger'ın evine geri döndüğümde, Lauren ve Gabe uyumuştu. Yüzümdeki ve boynumdaki çizikleri oksijenli suyla temizledim. Alarmın kurulu olup olmadığını kontrol ettim. Ve birkaç saatliğine de olsa yattım. Hazırlanmam gereken önemli bir görüşmem vardı.

PALADIN WORLDWIDE genel merkezi, kuzey Georgia'da aynı zamanda bir eğitim tesisi olarak hizmet veren on bin dönümlük bir alana kurulmuştu. Paladin'in başkanı Allen Granger zamanının çoğunu burada geçiriyordu.

Ama ABD ile iş yapıyorsanız Washington D.C.'de ya da yakınlarında da bir merkeziniz olmak zorundaydı. İşte bu yüzden Paladin'in Virginia, Falls Church, Leesburg Anayolu üzerindeki Skyview Yönetim Merkezi'nin yedinci katında küçük bir ofisi vardı. Hükümet operasyonları ve lobicilik çalışmalarının çoğunu buradan yönetiyorlardı.

Arabamı bu kez binanın altındaki garajın üçüncü katına park ettim. Ancak asansörle doğrudan yedinci kata çıkmak yerine sokağa çıkıp binanın dışına bir göz gezdirmeyi tercih ettim. Peyzaj düzenlemesini, arkadaki yapay ağaçları, binanın bulunduğu arsanın derinliğini inceledim. Çıkabileceğim en yüksek noktayı bulduktan sonra bir cep dürbünü çıkartıp ya Paladin'in kendisinin ya da Paladin'in holdingine ait olan A.G. Holding'in ofis camlarını taradım. Şirket kime ait olursa olsun, sonuç değişmiyordu. Ne de olsa Carl Koblenz burada çalışıyordu, buraya gelmemi söylemişti. Yirmi dakika boyunca bulunduğum açıdan gelen gidenleri izledim.

Filmlerdeki gibi değildi. Çok fazla bir şey yakalayamasam da, Koblenz'i gördüğüme emindim. Paladin'in internet sitesin-

deki fotoğrafına bakmıştım. Masasında oturmuş, yardımcısı ve birkaç adamla toplantı halindeydi. Ne olursa olsun, ofis trafiğiyle ilgili az da olsa bir fikrim oluşmuştu.

Daha sonra lobiden içeri girip kiracıların listesinin bulunduğu panonun yanına gittim. Paladin adı hiçbir yerde geçmiyordu. Yedinci katta Japon bir emlak şirketi ve A.G. Holding yer alıyordu. Paladin'in holdingi. Belki de Paladin yerine kullanılan isimlerden sadece biriydi. Bu, kulağa epey mantıklı geliyordu. Belki de Paladin'in ofislerinin burada olduğunun bilinmesini istemiyorlardı. Büyük olasılıkla protestocuların ya da çılgın fanatiklerin binaya saldırmalarından çekinmişlerdi.

"Hey kurabiyeci!"

Arkamı döndüğümde eski dostum güvenlik görevlisini görüp gülümsedim ve el salladım.

"Benim için başka ücretsiz kurabiyen var mı?"

"Söz veriyorum, bir dahaki sefere. Paladin'le bir randevum var. Carl Koblenz."

"Ah, öyle mi? Mükemmel. Burada birçok önemli adam çalışıyor. Eşinin kurabiyelerine bayılacaklarına eminim." Tahmin ettiğim gibiydi: A.G. Holding, Paladin'e aitti.

Ona adımı verdim, gömleğime yapıştırmam için bana bir güvenlik kartı bastı.

ÜZERİMDE blucinim ve biraz kirli sayılabilecek polo yaka tişörtüm vardı. Bunları biraz da Koblenz'e Stoddard Ortaklığı'na bağlı bir işle uğraşmadığımı göstermek için tercih etmiştim. Ve tabii takım elbiseliler dünyasının kurallarıyla oynamadığımı anlaması için de. Aynı zamanda bu giysiler takım elbiseden çok daha rahattı.

Asansör yavaşça yedinci kata çıktı. Her iki yanda koyu siyah, ahşap kapıları olan küçük bir lobiye geldim. Her kapının üzerinde pirinç bir levha vardı. Birinin üzerinde NAKAMURA & ORTAKLARI yazıyordu. Lobideki panoya göre burası bir hukuk şirketiydi. Diğerinde ise A.G. HOLDİNG yazılıydı.

Neredeyse görülemeyecek kadar küçük siyah bir kamera, Paladin'in tarafına yerleştirilmişti. Bu da bana binanın her şekilde; Paladin'in kendi özel güvenlik sistemine sahip olduğunu söylüyordu. Daha azını beklemiyordum. Kapının çerçevesinde Paladin çalışanlarının giriş yapabilmek için yaka kartlarını geçirebilecekleri bir anahtar okuyucu vardı.

Kolu aşağıya ittim ve uzun siyah granit bir masanın olduğu geniş bir girişe adım attım.

Danışma görevlisi özenli bir makyaj ve pahalı bir saç kesimi olan genç bir sarışındı.

"Bay Heller?"

"Evet."

"Lütfen oturun. Bay Koblenz birazdan burada olacak."

Danışma masasının önündeki kürenin üzerinde Paladin'in beyaz kıtalar ve yine beyaz çaprazlarla birleştirilmiş denizci mavisi logosu yer alıyordu. Adeta *Dünyayı hedef alıyoruz* demek istiyordu.

Ya da belki de *1994'ten bu yana dünyadaki tüm hükümetlerin üzerinden para kazanıp masum sivilleri öldürüyoruz* da olabilirdi.

Küre bana Gifford Industries'in lobisini hatırlatmıştı. Belki de tüm açgözlü şirketlerin logolarında küre olmak zorundaydı. Sehpa siyah mermerdi ve tabut şeklindeydi. *Post, Wall Street Journal* ve birkaç magazin dergisinin dışında göz gezdirecek fazla bir şey yoktu. *Journal'ın* ön sayfasına bakmak için uzandım, ancak kapının açılması ve üç dev adamın içeri girmesiyle buna zaman bulamadım.

İçlerinden birinin sağ eli kırık tahtasındaydı.

62

"Merhaba Neil," dedim. "Tanrı aşkına, eline ne oldu?"

Neil Burris bana sadece baktı. Üzerinde son derece sıradan bir takım elbise vardı. Ancak takımın üst kısmı omuzlara doğru daraldığı ve kolları da çok kısa olduğu için bir sirk maymunu gibi görünmesine neden olmuştu.

Diğer iki adamın da üzerinde Paladin güvenlik görevlilerinin üniforması gibi görünen ucuz takımlar vardı. İçlerinden birinin uzun, grileşmeye başlayan saçları ve aşağıya doğru inen bir bıyığı vardı. Özel deniz-hava-kara birliğindekileri andıran sağlam kaslara sahipti. Diğer ikisinin Amerikan güreşindeki yüz kiloluk Ukraynalı dev adamlardan farkı yoktu. Bir tanesinin saçları kazınmıştı. Onu da hatırladım.

Bu, Georgetown'da güvenlik görüntülerinin bulunduğu DVD'yi elimden kapıp yüzümü Defender'ın camına gömen adamdı.

Daha yaşlı ve yetkili görünen uzun saçlı adam, "Cep telefonunuzu ve BlackBerry cihazınızı teslim etmek zorundasınız," dedi.

"Teslim etmek mi?" diye sordum. Koblenz gerçekten çok zekiydi. Hem cep telefonu hem de Blackberry'ler dinleme cihazı olarak kullanılabilirlerdi. Bu, rahat bir şekilde konuşmak istediği anlamına geliyordu ve iyi bir şeydi. Söylediklerinin kaydedilmesini ya da bir başkasına aktarılmasını istemiyordu.

Diğer ikisi beni bakışlarıyla alt etmeye çalışıyorlardı. Sevimli danışma görevlisi *People* dergisinin bir sayısını bir hahamın Talmud'u ezberlemesi gibi kafasını kaldırmadan inceliyordu.

"Üzerinizde herhangi bir RF (telsiz frekansı) cihazı olduğu takdirde Bay Koblenz sizinle görüşmeyecek."

Omuz silktim. "Asla teslim olmam," diye karşılık verdim.

Bana gri bir RF-yalıtım torbası uzattı. Bu gibi torbaları gü-

venlik tesislerinde kullanırdık. Ama daha önce ordu ya da merkez istihbarat grubunun dışında bir yerde rastlamamıştım. Blackberry ve cep telefonunu içine koydum, bantlı ağzını kapattım ve torbayı deri dosyamın içine koydum.

Uzun saçlı, "Teşekkür ederim efendim," dedi. Anlaşılan, bir tek o konuşmaya yetkiliydi. "Bu taraftan lütfen."

"Bu gerçekten harika. Kendi korumalarım bile var."

Uzun saçlı adam yaka kartını iç kapının okuyucusundan geçirdi. Kapıyı iterek açtı, diğer iki adam da arkasından geldi. Burris hemen arkamdaydı ve Dev Andrea da onun arkasından geliyordu. Ya beni korkutmaya çalışıyorlardı ya da hırsızlık yapmamdan çekiniyorlardı.

Orta kalitede bir oteli andıran uzun bir koridorda ilerledik.

Burris'e dönerek, "Hey, Neil. Hâlâ referanslarını bekliyorum," dedim.

Sesini çıkarmadan bakmaya devam etti. Eli ve kolu bir çeşit tel ve sert köpükle kaplanmış, üzeri bantlarla sarılmıştı.

"Merhaba, Bay Heller."

Carl Koblenz, kırklı yaşlarını geçmiş olmasına ve gözlerinin altındaki torbalara karşın genç bir görünüşe sahipti. Ovalanmış gibi duran pembe bir yüzü, yeşil gözleri, açık kahve tonlarında kısa kesilmiş saçları vardı. Çizgili gömleğin üzerine zarif spor bir ceket giymiş ve özel desenli bir kravat takmıştı. Kravat, Koblenz'in Okulu Eton'a ya da ofis eğitimini aldığı Sandhurst'e ait olabilirdi. İngiliz alaylı kravatları konusunda pek iyi değildim.

"Falls Church'e geldiğiniz için teşekkür ederim." O kadar alçak bir sesle konuşmuştu ki, onu güçlükle duyabilmiştim.

"Bana zaman ayırdığınız için ben teşekkür ederim."

Telefonuna bıraktığım mesajıma geri döndüğünde, Washington'da buluşmamız için ısrar etmiştim ve o da doğal olarak reddetmişti. Ofisinden, güvenli kalesinden ayrılamayacak kadar önemli bir adamdı. Eton'dan gelen bir özellik olduğunu tahmin ettiğim, çok ağır bir konuşma tarzıyla, "Korkarım rande-

vu takvimim oldukça dolu, Bay Heller. Ofisten çıkabilmeyi çok isterdim ama bu ne yazık ki mümkün değil," demişti.

Üç yaşındaki bir çocuğun üzerinde rahatlıkla işe yarayacak ters psikoloji tam da istediğim gibi, onun üzerinde de etkili olmuştu. Paladin'in Falls Church'teki ofisine gitmeyi seve seve kabul etmiştim.

"Sanırım Neil'la tanıştınız, öyle değil mi?"

"Eski arkadaşız," dedim. Burris'in sakat elini sıkmak için uzandım ama o elini uzatmamayı tercih etti.

Diğer iki adamı işaret ederek, "Don Taylor ve Anatoly Bondarchuk," dedi.

"Umarım bize katılmalarının senin için bir sakıncası yoktur." Benim Dev Andrea adını taktığım Bondarchuk'tu.

Koblenz'in ofisinin dışında silik kahve tonlarında saçları olan minyon bir kadın oturuyordu. Masasının üzerindeki ahşap plakette ELEANOR APPLEBY yazılıydı.

Kibar bir şekilde, "Aslına bakarsan, sakıncası var," dedim. "Seninle daha samimi bir görüşme yapabilmeyi umuyordum."

"Onların da yanımızda olmasını tercih ederim."

"Sana zarar vermeyeceğim, Carl. Söz veriyorum."

"Bana zarar vermek mi?" Gözleri neşeyle parladı. "Benim hakkımda çok şey bilmiyorsun, değil mi?"

Aslında onunla ilgili bilmemi isteyeceğinden çok daha fazlasını öğrenmiştim. Eton ve Sandhurst'ten sonra Scots Guards adlı İskoç birliğine katılmıştı. Daha sonra İngilizlerin Özel Kuvvetleri sayılan ve her ne kadar şüphe ediyor olsam da bizimkilerden daha sert oldukları söylenen SAS birliğine seçilmişti. Çöl Fırtınası operasyonunda adeta bir efsane olmuştu. Irak'ın iletişim tesislerine gizlice girmeye çalışıp üç yüz Iraklı askerle burun buruna gelen ancak patlayıcıları yerleştirip oradan kurtulmayı başaran saldırı timinin bir parçasıydı. Tek bir SAS adamı bile yaralanmamıştı. Bu olaydan sonra Kensington'daki birçok zengin Arap koruma olarak onu kiralamak istemiş ancak o fırsatlardan yararlanmayı tercih edip uluslararası bir paralı asker şirketine

katılmıştı. Birlemiş Milletlerin ambargosunu ihlal etmek için Sierra Leone hükümetine silah temin etmişti. Daha sonra Ekvator Ginesi başkanına yönelik yapılan bir darbe girişimine karışıp yakalanmış ve altı ay boyunca Malabo'daki, Altamont Islahevinin yanında çiftlik evi gibi kalacağı Black Beach Hapishanesi'nde tutulmuştu.

"Sana bulaşmayacak kadar biliyorum," diyerek gülümsedim, o da bana gülümsedi. Elini omzuma koyarak beni katın geri kalanı kadar sıradan olan ofisine doğru yönlendirdi. Odanın içi sigara kokuyordu.

Üç güvenlik görevlisi de arkamızdan geldi. Bir iki adımdan sonra durdum ve arkamı dönüp, "Teşekkür ederim arkadaşlar. Buraya kadar güvenli bir şekilde gelmemi sağladınız. İyi iş çıkardınız," dedim. "Şimdi patronunuzla konuşmam gereken bazı özel işler var."

Koblenz başını salladı, iç geçirdi ve "Pekala çocuklar, lütfen dışarıda bekleyin," dedi.

Masasının başına geçti ve ben de hemen önündeki sandalyeye oturdum. "Anlaşılan, senin de oldukça deneyimli bir geçmişin var."

Alçak gönüllükle, "Yalan, hepsi yalan," dedim.

Neil Burris'e göre Paladin bilgisayar ağının en güvenli seviyelerine bile giriş yapabilen kripto çipli akıllı kartı sakladığı kasanın hemen arkasında olduğunu fark ettim. Bu, siyah, neredeyse masası kadar yüksek, üç ya da dört çekmeceli dolap görüntüsünde bir modeldi. Elektronik bir klavyesi vardı. Zorlu görünüyordu.

Filmlerde gördüğümüz kasa hırsızlığı sahnelerinin aksine, gerçekte yüksek güvenlikli kasaları açmak son derece zor bir işti. Son yıllarda teknoloji fazlasıyla ilerlemişti. Ama doğru plan yapıldığı takdirde, imkansız diye bir şey yoktu.

"Bosna'daki savaş suçlularını avladın değil mi? Neydi şu çok gizli ordu birimi, ISA, değil mi?"

O da ödevini yapmıştı. ISA (Intelligence Support Activity) adı altında orduya bağlı özel operasyonlar yapan ve Bosna'daki

Sırp savaş suçlularının peşine düşmüş bir birimdi. Bizim deyimimizle, "çok kıymetli hedeflerin" yakalanmasıyla ilgileniyordu. Körfez savaşı sırasında Bosna ve Irak'ta yaptıklarımı bugüne dek kimseyle konuşmamıştım. Yani Paladin'in Pentagon'un içinden bazı çok güçlü kaynakları vardı.

"O Sırplı adama... Dra□kovi□'e ne yapmıştınız?" Telaffuzu mükemmeldi. Başını sallayarak gülümsedi. "Bravo." Ardından hayranlık ve bir o kadar komplocu bir kıkırdama geldi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece birkaç fotoğraf çıkarıp ona uzattım.

İçlerinden biri Roger'ı kaçıran adamlarının kullandığı Econoline minibüs plakasının yakından çekilmiş fotoğrafıydı. Diğeri aynı adamın yüzünün yakın çekimiydi. Üçüncüsü ise Roger ve onu kaçıran adam minibüsün yanında dururken çekilmişti.

"Elemanın, plakasının bankanın güvenlik kamerası tarafından görülmemesini sağlayacak kadar dikkatliydi" dedim, "ama benzin istasyonunun kendine ait bir kamerası olabileceğini akıl edemedi."

"Evet," diye karşılık verdi. "Videoyu izledim."

Pekala, bu da bir başlangıçtır, diye düşündüm.

"Tüm bunların ne olduğunu bilmem mi gerekiyor?" diye sordu.

"En azından adam kaçırmadan on beş yıl yersiniz," dedim. "Siz ve patronunuz için. Ve tabii ki hükümet işlerinden kaybedeceğiniz milyarlarca dolar. Eğer onu öldürdüyseniz sanırım kırk yıl hapse çıkacaktır."

"Yasal tehditlerde bulunurken bence biraz daha dikkatli olmak isteyebilirsin."

"Yasal süreç umurumda değil." Kollarımı kavuşturdum ve öldürücü bir gülümsemeyle, "Ben sadece ağabeyimi geri istiyorum," dedim.

63

Koblenz bir süre sessiz kaldı, düşünüyor gibiydi. Bastırdığı dudaklarından soluğunu dışarı saldı. "Nereden başlasam ki, Heller?"

"Belki Los Angeles'taki nakit dolu sandıklardan başlayabilirsin. Allen Granger'ın bunu öğrenmek isteyeceğine eminim."

"Anlatılması gereken çok şey var."

"Bence de. Ya da ağabeyimin sizden para sızdırma çabalarından da söz edebiliriz. Eminim ki Pentagon'a verdiğiniz tüm o rüşvetleri tehlikeye atmaktansa adamdan kurtulmak daha kolayınıza gelmiştir."

Eğlenir gibi bir hali vardı, başını iki yana salladı. "Ah, pekala." Fotoğrafı eline aldı ve daha sonra bıraktı. Fotoğraf masasının üzerinde uçup yere düştü. "Öncelikle, bu adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim dahi yok. Diğerinin ağabeyin olduğu belli."

"Şu an bir araştırma yapıyoruz," diye blöf yaptım. "Vatanseverlik yasası bugünlerde her şeyi kolaylaştırıyor. Tabii bir de yüz tanıma yazılımları."

"Bir şey bulursan bana da haber ver. Ve eğer bu adamı bulursan belki ona neden minibüslerimizden birinin plakasını çaldığını da sorabilirsin."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, Carl."

"Bizim bir tek Econoline minibüsümüz bile yok, Heller."

"Kimin yok? Paladin'in mi? Yoksa on iki yan kuruluşunuzdan birinin mi?"

"On ikiden daha fazla. Ama hayır, hiçbirinin Econoline minibüsü yok. Ağabeyini biz kaçırmadık, bunu sana garanti edebilirim, Heller. Yine de bunu düşünmüş olmayı dilerdim."

"Umarım bunun sizin plakanız olduğunu reddetmiyorsundur!"

Koblenz alaycı bir gülümsemeyle, "Ne kabul edebilirim ne de reddedebilirim," dedi. "Kendi arabalarımın bile plakalarını güçlükle hatırlıyorum. Plakanın üzerindeki kod bize ait olduğunu gösteriyor, seninle bu konuda tartışmayacağım. Ama bunun ya bir Hummer ya da bir Escalade üzerine kayıtlı olduğunu göreceksin. Plakaları kimin değiştirdiğine gelince, inan hiçbir fikrim yok."

"D.C. polisi plakanın ne tür bir arabaya ait olduğunu umursamayacaktır."

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi Koblenz. "Nakit paraya gelince, söyleyebileceğim tek şey, sana sonsuz teşekkür borçluyum. İşinde Jay Stoddard'ın söylediği kadar iyisin."

"Nakit bir milyar dolar," dedim. "Bu, sizin kayıt dışı maaş cetvelinizi bir ya da iki ay kapatacaktır."

"Evet, suçluyuz. Ama Bağdat'ta işlerin yürümesi için Irak'lı yetkililere rüşvet veren tek güvenlik şirketinin biz olmadığını biliyorsun. Oranın Nijerya'dan farkı kalmamıştı." Masasındaki bir sigara kutusunu kaydırdı. "İşlerin nasıl yürüdüğünü unuttun mu, Heller? Ne de olsa bu nakit ekonomisiydi. Ve en büyük rüşvet dağıtıcısı ABD hükümetiydi. Onların aleyhine dava açıldığını görmeyi çok isterim. Küba purosu alır mısın?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Hoyo de Monterrey. Küba'nın en yetenekli "*torcedoras*"ları tarafından yapılmış. *Totalmente a mano.*"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Babanın en sevdiklerinden. Ama sanırım bugünlerde içmeye pek de fırsatı olmuyor." İçlerinden bir tane seçti, masasındaki puro makasını alıp puroyu göz hizasında tutarak dikkatli bir şekilde kesti.

Durdum, gülümsedim ve en az üç olası yanıt üzerine düşündüm. Daha sonra purolarından birini elime alıp ona geri vermeden önce birkaç saniye inceledim. "Kusurları her ne olursa olsun babam asla sahte puro içmezdi."

"Sahte mi? Hiç sanmıyorum, Heller." Gümüş bir bütan çak-

mağı yaktı, puroyu aleve doğru tuttu, ağzına koymadan önce yavaşça çevirdi ve ilk emziğini emen bir bebek gibi keyifle dumanı içine çekti.

Kutunun sol ön yüzündeki yeşil-beyaz damga vergisi pulunu işaret ettim. "Ultraviyole ışığın altına koyarsan görürsün. Yukarıda REPÚBLICA DE CUBA mikro fotoğraf baskısını göremeyeceksin. Bu, Küba Hükümeti Garanti Damgası değil."

Dumanla kaplanmış bir haldeyken kutuyu şüpheyle inceledi. "Ciddi olamazsın." Sesi artık kendinden emin gelmiyordu.

"Üzgünüm. Bir şey söylememem gerekiyordu. Keyfini kaçırmak istememiştim. Aradaki farkı asla anlayamazdın."

Kısık ve pırıldayan gözlerle bir süre bana baktı.

Konuşmaya devam ettim. "Kendi paranızı çalmak için neden Argon Express Kargo'nun güvenlik sorumlusunu tuttuğunuzu anlamak biraz zamanımı aldı. Ta ki ABD Gümrük dairesinin sıradan bir inceleme sırasında parayı keşfetmesini istemediğinizi fark edene dek. İşte bu yüzden siz de sahte bir hırsızlık düzenlediniz. Paladin'in hükümet bürokratları tarafından nakit kaçakçılığıyla suçlanmaması için."

"Teorini sevdim."

"Teşekkürler."

"Tabii içindeki tek bir boşluk dışında. O da Bağdat'taki parayı toparlayıp buraya getirmemiz için bizi kiralayanın ABD hükümetinin ta kendisinin olması. Her şey yasalara uygundu ya da en azından hükümetle olabildiği kadar diyelim." Gülümsedi.

"Üzgünüm. Senin hatan Elwood Sawyer'a acil bir durumda irtibat kurması için kendi cep telefonunu vermek oldu."

"Ve sen de bununla bana dava açmayı mı düşünüyorsun? Yani birileri ona cep telefonumun numarasını verdiği için? İşte şimdi Jay Stoddard'ın seni gözünde büyüttüğünü düşünmeye başladım."

"Ona ne şüphe!" diye karşılık verdim.

"Ağabeyine gelince, o yanlış kişilere bulaştı."

"Evet," dedim. "Eminim ki Rahibe Teresa'nın peşinden gitmiş olmayı tercih ederdi."

Koblenz yüzündeki tuhaf bir gülümsemeyle, "Ne yazık ki Kalküta'nın yüce savaşçısı öldü," dedi. "Her ne kadar Hintli giysisinden sofra bezi yapmayı her zaman istemiş olsam da. Pentagon'daki bazı etkili kişilere rüşvet verip vermediğimizi soruyorsan, evet veriyoruz."

"Bunu kabul ediyorsun."

"Tabii kayıtlara geçmediği sürece. Ben *o kadar* aptal değilim."

"Sessiz kalmak için sizden ne kadar para istedi?"

"Bildiğim kadarıyla tek bir sent dahi istemedi."

"O halde ağabeyim neden sizin için bir tehlike oluşturdu?"

"Tehlike oluşturduğunu da kim söyledi?"

Baba filminden bir alıntı yaparak, "Ayakkabımın içinde bir taş var, Bay Corleone," dedim. Stoddard'ın bir diğer favorisiydi ama bu filmi ben de seviyordum.

Ne demek istediğimi anlamıştı. "Daha önce de söylediğim gibi, ağabeyinin kaybolmasıyla bizim hiçbir ilgimiz yok. O güvenlik kasetindeki her kimse, bizden değil. Biraz araştırma yap ve sen de göreceksin." Gülümsedi. "Ve hayır, ağabeyine zehirli makarna da yedirmedik. Neden yedirelim ki?"

"Belki de adamlarının Roger'ın oğlunu kaçırmakla tehdit etmesiyle aynı nedenden olabilir. Ya da karısına e-postalar göndermesiyle. Ya da evine yerleştirdiğiniz casus yazılım ve gizli kameralarla. Hani şu önce doğu Avrupalı bir botnete gidip oradan da Paladin'e aktarılan veriler. İtiraf etmeliyim ki, onları bulmakta gerçekten zorlandık. Ama her adım kaydedildi." Söylediklerimin sadece yarısı doğruydu. Dorothy iletişim ağının Ukrayna'dan sonra nerede son bulduğunu hâlâ çözememişti. Ama onun gerçektekinden çok daha ileri bir noktada olduğumuzu düşünmesini istiyordum.

Başını salladı. "Gözetleme cihazı, Doğu Avrupa ya da her ne ise, onunla ilgili bir şey bilmiyorum. Ama avukatların deyişiyle *arguendo* – tartışmanın hatırına – elemanlarımın ağabeyinin karısına baskı yaptıklarını kabul edebilirim. Eğer Roger'ı esir almış olsaydık bu neden yapsınlar? Ne anlamı olurdu ki?"

"Çünkü arkasında sizin istediğiniz bir şey bıraktı."

"İşte şimdi mantıklı konuşmaya başladın. Yarı yarıya haklısın."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Elinde istediğimiz bir şey var. Bu kesinlikle doğru. Ama geride bırakıp bırakmadığından şüpheliyim. Bu, tanıdığım kadarıyla ağabeyinin karakterine pek uymuyor. Belki de fazla küstahça bir hareket olduğu için. Sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Sence babana benzediğini varsaymam yanlış mı olur?"

"Nereye varmak istiyorsun?"

Sandalyesini döndürüp arkasında, birkaç sıradan ofis bitkisinin yanında duran dolabın tel rafından kahverengi bir dosya aldı. Açıp içinden bir sayfa çıkardı, bir süre baktıktan sonra bana uzattı.

Bu, Cayman Adalarındaki Transatlantik Bankası & Trust Limited adlı, George Town Mary Sokağında bulunan bir bankanın faksıydı. Lekeler ve fotokopi izlerinden, bir kopyanın kopyası olduğu anlaşılıyordu. Roger tarafından Gifford Industries'in antetli kağıdına, banka müdürüne yönelik yazılmıştı. Bir talimatlar mektubuydu.

Roger banka müdürüne iki yüz elli milyon doları bir hesaptan –Paladin'in adını hatırladığım yan kuruluşlarından birine aitti – kendi adına olan bir hesaba aktarma talimatı vermişti.

"Bu sence ne olabilir?"

"Belgede sahtecilik."

Omuz silkti ve alçak bir sesle homurdandı. "Evet, bu doğru, Heller. Sadece senin için sahte evrak düzenleyecek bir ekibimiz bile var." İnce bir alaycılığı vardı. "Şimdi anlıyor musun? Ağabeyinin çalışma tarzı sana bir yerlerden tanıdık geliyor mu? Yüklü miktarda para yürüt ve yanlış adamlara bulaştığını fark edince korkaklık edip ortadan kaybol. Kime çektiğini çok merak ediyorum."

"Canın cehenneme." Artık purolarıyla ilgili uydurduğum hikaye için kendimi kötü hissetmiyordum.

"Ah, inan bana, gerçek bu! Belki Victor Heller'in oğlu için bu rakam koltuğun altında bulacağın bozuk paradan farksız olabilir. Ama benim için değil. Ve kesinlikle Allen Granger için de değil."

"Roger, Gifford Industries için çalışıyordu. Paladin için değil. Transfer yapmak için gerekli yasal yetkilere bile sahip değildi."

"Kesinlikle öyleydi."

"İşler bu şekilde yürümüyor," dedim.

"Ağabeyin Leland Gifford'ın vekaletine sahipti."

"Gifford ve Paladin arasındaki bağ ne?"

Koblenz başını yana doğru eğdi. "Bilmiyor olman beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Neyi bilmiyor olmam?"

"Gifford Industries bizim ana kuruluşumuz. Paladin'in asıl sahibi, Gifford. En azından son beş aydır."

İşte bu noktada ne diyeceğimi bilemedim. Sadece Koblenz'e bakmakla yetindim.

"Tabii bu halka açık bir bilgi değil," diye ekledi. "Özel bir şirket olmamız nedeniyle, Gifford bu kazançtan kimseye söz edemez. Ama Allen uzun yıllardır şirketini satmaya çalışıyordu. Yani parasını geri isteyen sadece ben ya da Allen Granger değiliz. Leland Gifford da bunu istiyor. Ve buradaki diğer beyler. Hem ağabeyini ve daha da önemlisi çaldığı parayı bulma karşılığında alacağı önemli teşvik primleri var. Kazanç motivasyonu her zaman işe yarar."

"Canın cehenneme!" Kelime dağarcığım birden çok sınırlı bir hale gelmişti.

"Yine de Roger'ın karısı işbirliği yapmak için farklı türde bir motivasyona ihtiyaç duyabilir."

"Bu artık söz konusu bile değil."

"Heller, onun işbirliği yapmasını sağlayabilecek sayısız yöntem var."

"Onlardan hiçbirini denemeni tavsiye etmiyorum."

"Ben de denememeyi isterim. Ama gereken her şeyi yapacağım."

Bana verdiği sayfayı ona doğru salladım, "Eğer elindeki tek kanıt buysa..."

Koblenz sakin bir ses tonuyla, "Benim kanıta ihtiyacım yok" dedi. "Ben de senin gibiyim. Yasal süreçlerle ilgilenmiyorum. Biz sadece paramızı geri istiyoruz. Ne pahasına olursa olsun. Eğer sonunda sevdiklerin zarar görecekse bununla yaşamayı öğrenmek zorundasın!"

"Bu kulağa yeni bir tehditmiş gibi geliyor," dedim.

Omuz silkti. "Nasıl anlarsan."

Ayağa kalktım, kağıdı masasına koydum ve işaret parmağımla üzerine vurdum. "Bu gerçekten de başarılı bir evrak. Ama bankanın SWIFT kodu olsaydı daha inandırıcı olabilirdi."

SWIFT kodu, bankaların transfer sırasında kendilerini tanıtmak amacıyla kullandıkları, sayı ya da harfler serisiydi.

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Koblenz. "Ne de olsa sen her SWIFT kodunu aklında tutabiliyorsun."

"Hayır, hepsini değil," diye karşılık verdim. "Sadece Cayman adalarındaki bankaların SWIFT kodlarında KY harflerinin yer aldığını biliyorum. Ne demek istediğimi çok iyi anladın. Ama bunda o harflerden yok. Neredeyse oluyormuş."

Verecek herhangi bir cevabı kalmayacak belki de en son adamlardan biri olan Koblenz bu kez sessiz kalmıştı. Birkaç kez göz kırptı ve ağzını balık gibi oynattı.

"Gerçekten de çok yardımcı oldun, Carl. Bana tam da bilmek istediklerimi anlattın."

Kendini toparladı, sert ve şüpheli bir şekilde gülümsedi. Kaldığım yerden devam ettim. "Yani, ben ağabeyimin nerede olduğunu biliyorum. Sadece sizin bilip bilmediğinizi öğrenmek istemiştim. Ve artık bilmediğinizden eminim. İşte bu yüzden yardımların için teşekkür ederim."

Ve sakin bir tavırla ofisini terk ettim.

64

Bu, elbette acımasız ve basit bir blöften başka bir şey değildi, çok geçmeden yapmamış olmayı dileyecektim.

Ve ancak Paladin'in ofisinden ayrılıp asansörle garaja indikten sonra Koblenz'in söylediklerini tam olarak kavrayabildim.

Tabii ki Koblenz'in söylediği her şeyin noktasından virgülüne kadar yalan olduğunu biliyordum. Bu çok açıktı. Ama çoğunlukla bu varsayımda da hataya düşebiliyordum.

Gerçekten de Paladin Worldwide'ın sahibi Gifford Industries miydi?

Neden olmasın? Sonuçta bu çok da mümkün olmayacak bir durum değildi. Ne de olsa güçlerin birleştirildiği bir çağ yaşıyorduk. Büyük şirketler her zaman küçük şirketleri satın alırdı. Bu, adeta doğanın bir yasası haline gelmişti. Mikroskobik fitoplanktonların küçük balıklar tarafından yenilen zooplanktonlar tarafından yenmesi gibi bir şeydi. Daha sonra o küçük balıklar daha büyük balıkların midesine iner ve büyük balıklar da katil balinalara yem olurdu.

Allen Granger'in Paladin'i satmaya çalıştığına dair dedikoduları ben de duymuştum. Belki de Washington'daki bazı şeylerin değiştiğini, yeni hükümetin onunla eskisi gibi iş yapmak istemediğini fark etmişti.

Örneğin, Paladin'in yan kuruluşlarından biri, CIA için gizli "olağanüstü gösteri" uçuşları yapan bir havacılık şirketiydi. Bu da, şüpheli teröristlerin maskeli adamlar tarafından Avrupa'nın herhangi bir yerinde tutuklanıp uyutulduktan sonra gizlice CIA'in Mısır, Makedonya, Fas, Libya ya da diğer herhangi bir ülkedeki hapishanesine işkence için götürüldüğünde kullanılan Gulfstream ya da Boeing 737 uçaklarının Paladin'e ait olduğu anlamına geliyordu. Ne de olsa bu ülkeler insan hakları konusunda ABD'den daha geniş bir bakış açısına sahipti.

Yeni bir başkan ve artık kullanılmayan gizli taşımacılık programlarıyla belki de artık bu sektörün içinde yer almak çok da akıllıca değildi.

Allen Granger zeki bir iş adamı olarak tanınıyordu. Elindeki fişleri paraya çevirmek istemesi kadar mantıklı bir hareket olamazdı.

Ve eğer Paladin Worldwide'ın sahibi Gifford Industries ise, bu Roger'ın Paladin'in diğer ülkelerdeki finansal kayıtlarına nasıl girebildiğini de açıklardı.

Bu aynı zamanda Roger'ın babamla yaptığı telefon görüşmelerine ve ziyaretlerine de bir anlam kazandırıyordu. Usta hırsız Victor, Roger'a akıl hocalığı yapmıştı.

Ona çok tehlikeli bir oyun oynadığını söyledim.

Bunun saçma bir fikir olduğu konusunda onu uyarmıştım.

Yani Roger sonunda her zaman sahip olması gerektiğini düşündüğü parayı elde etmenin bir yolunu bulmuştu. Bu, geride karısını ve oğlunu bırakmasını gerektirse bile. Sadık olmadığı bir eş ve kendisinden olmayan bir çocuk.

Yine de Paladin'den para çalmış sayılmazdı. Onlara şantaj yapmaya çalışmıştı ve bu çok farklı bir şeydi. Paladin'in benim teorime göre talep ve teklifsiz kontratları garantiye alabilmek için Pentagon'a verdiği rüşvetleri keşfetmiş ve onları bunu ifşa etmekle tehdit etmişti. Belki de onları herhangi bir yasal birime ihbar edeceğini söylemişti. Tabii parasını ödemedikleri takdirde.

Roger fakir olmaktan bıkmıştı.

O bir hırsız değildi. Roger bir şantajcıydı.

Şantajın hırsızlıktan pek bir farkı yoktu. Her ikisi de umurumda değildi. Ama Carl Koblenz'in bana sahte bir evrak gösterdiğinden emindim. Çünkü benim ya da başka birinin Roger'ın onlara şantaj yaptığını bilmesini istemiyordu.

Çünkü Roger'ın onlara şantaj yaptığını kabul etmek demek, Roger'ın açıklamakla tehdit ettiği yalanları ve sahtekarlıkları kabul etmek anlamına gelecekti. Ve Koblenz bunu yapmak istemiyordu.

Defender'ı bıraktığım yerde, üçüncü katta bir dizi arabanın ucunda buldum. Anahtarı kilide soktum ama tereddüt ettim.

Buna ister paranoya ister içgüdü deyin.

Ya da birilerinin arabanın üç yanına döktüğüm kumdan oluşan piramitlerin üzerine basılmış olduğunu fark etmem de diyebilirsiniz. Aptal değildim. Arabamı Paladin'in ofisinin bulunduğu bir binanın garajına park etmiştim. Bir şey yapmayacaklarını düşünmek saflık olurdu.

Dizlerimin üzerine çöküp ben yukarda Koblenz'le birlikteyken arabama yerleştirilmiş olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etmek için elimi altına soktum. Belki de bir bomba bulabilirdim. Yavaşça arabanın altına kayıp dikkatlice kontrol ettim ama bir şey bulamadım.

Paranoya, diye düşündüm.

Sadece paranoyak olduğunuz için birileri peşinizde dolaşmak zorunda değildir.

Arabanın kapısını açtım ama bir kez daha emin olmak için arabadan tekrar çıkıp bu kez de tamponun önünde eğildim.

Ve buldum, plakanın arkasına manyetik bir şekilde takılmıştı. Bu, minyatür bir GPS izleme cihazıydı. İçinde GPS alıcı ve hücresel bir modem bulunuyordu. Bu küçük oyuncak bir aracın yerini cep telefonu ağı üzerinden gönderebiliyordu.

Yani Paladin'deki dostlarım arabamın her hareketini ofisteki bilgisayarlarından ve hatta PDA ya da iPhone telefonlarından izleyebilirlerdi. Bu cihazlarda kullanılan teknoloji; karınızı UPS elemanıyla Motel 6'daki kaçamak buluşmalarına dek izlemenizi sağlayan radyo vericilerin neredeyse ışık yılı ötesindeydi.

Arkamdan bir ses geldiğini duydum ve bakmak için döndüm.

Hemen ileriye üç trafik konisi yerleştirilmişti.

Ve yukarıdaki üç dostum yavaş yavaş bana doğru geliyorlardı.

65

Bire karşı üç, diye düşündüm. *Çok da adil bir dövüş olacağa benzemiyor.*

Ancak onların dövüşmeye pek de niyeti yoktu. Bunu görebiliyordum.

"Ne var ne yok beyler?" diye sordum.

Uzun gri saçları ve düşük bir bıyığı olan – sanırım adı Taylor'dı – kızgın bir sesle, "Konuşmak için birkaç dakikan var mı?" diye sordu.

Üçlünün içinde hâlâ takım elbise giyen bir tek oydu, sadece kravatını çıkarmıştı. Diğer ikisi blucinlerini giymişlerdi. Taylor televizyon programı sunan işi bitmiş bir country müziği yıldızını andırıyordu.

Elindeki silah dışında. Alüminyum kaplama, siyah polikarbon kabzalı bir Ruger 45'lik diye tahmin yürüttüm. Büyük olasılıkla bir P90'dı. Sahada geçen uzun yıllardan sonra silahları tanıyabilmek gibi hayat kurtarabilecek bir yetenek geliştirmiştim.

Ama bu adamlar buraya beni öldürmek için gelmemişlerdi. Taylor doğruyu söylüyordu. Benimle konuşmak ve sorular sormak istiyorlardı.

Amerikan güreşçisini andıran, kazınmış kafalı Bondarchuk'un elinde sarı naylon kelepçeler vardı. Burris'in neden burada olduğundan emin değilim. Herhalde benim yakalanıp biraz da dayak yediğimi görerek tatmin olmak için gelmişti. Aksi takdirde kırık bileğiyle bir işe yaramayacaktı.

Bana doğru pozisyon alarak yavaşça yaklaştılar. Burris geniş omuzlarını ileri geri oynatıp kasılarak yürüyordu. Yine de aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya çalıştığı gözümden kaçmamıştı. Trafik konilerini koymak akıllıca bir düşünceydi. Kimsenin buraya gelmeyeceğinden emin olmak istemişlerdi.

"Bu pek de İncil çalışma grubuna benzemiyor," dedim. Land Rover'ımın yanında duruyor ve kıpırdamıyordum.

Taylor, "Bunu her zamanki kolay ve çabuk yöntemlerle yapalım." dedi.

Ellerimi iki yana açıp, "Konuşmayı her zaman severim. Ama Carl'la her şeyi konuştuğumuzu sanıyordum," dedim.

Taylor üç dört metre uzakta durup silahını yavaşça yukarı kaldırdı, emniyetini açtı ve ateş etmeye hazır hale getirdi. Bondarchuk diğer yandan arkama geldi, kelepçeler elindeydi. Naylon bantlar dev elinde ince birer tel gibi kalmıştı.

Trafik konilerinin yanından bir çift geçti, dönüp bir daha baktılar ve hızla uzaklaştılar.

Neil Burris'in ay dede suratında yapmacık bir gülümseme vardı. Sağlam olan sol elinde bir silah olduğunu görebiliyordum. Bu, sarı çizgileri ve silah olamayacak kadar geniş bir ağzı olan tabanca benzeri bir aletti. Polislerin kullandığı Taser elektro şok cihazıyla aynı modeldi. Yaklaşık altı metre uzağımda duruyordu.

Profesyonel Taser elektro şok cihazıyla birlikte gelen kullanım kılavuzu size en etkili uzaklık mesafesinin beş metre civarında olduğunu söyler. Teorik olarak Taser'in içindeki sıkıştırılmış nitrojenli kartuş, ince tellerle elde taşınabilen ana üniteye bağlı iki alüminyum iğnesini beş metreye kadar fırlatabilir. Minyatür elektrik zıpkınları tene değdiği an elli bin volt ve on sekiz watt elektrik vererek kurbanı felç eder. Tabii teorik olarak.

Ama Burris kullanma kılavuzunu daha dikkatli okumalıydı.

Çünkü bu aleti altı metreden ateşlediğiniz takdirde, zıpkınlar fazla savrulurdu. Eğer her iki zıpkın da hedefe çarpmazsa elektrik akımı gerçekleşmez. Dört ya da beş metre, durmanız gereken en uygun mesafedir.

Ama Burris bana fazla yaklaşmaktan korkuyordu.

Taylor, "Ellerini yukarı kaldır ve arkanı dön," dedi.

Başka bir seçeneğim olmadığına karar vermek çok uzun zamanımı almadı. Bir Ruger ve bir Taser. Üçe bir.

Üstelik Ebu Garip ve Guantánamo'daki en acımasız sorgucular Paladin tarafından sağlanıyordu. Belki de "konuşmaktan" anladıkları buydu.

Omuz silktim, ellerimi yukarı kaldırdım ve Taylor'a arkamı döndüm.

Bondarchuk üzerine atlayamayacağım kadar uzak bir mesafeden sol yanıma geçti.

Taylor, "Lütfen ellerini arkaya koy," dedi.

Burris tam önümde, yaklaşık altı metre uzağımda duracak şekilde yer değiştirmişti. Sol elindeki Taser'i kaldırdı ve bana nişan alır gibi tek gözünü kıstı. Bunun gösteriden farkı yoktu. Elektro şok cihazıyla nişan almanız gerekmezdi ve ateş ettiği takdirde işe yaramayacaktı. Zaten onu kullanmayı planlamadığından oldukça emindim.

Ellerimi iki yana indirdim. Bondarchuk bileklerimi kelepçelemek için biraz daha yaklaştı.

Bu adamlar profesyoneldi, taktiksel bir avantaj kullanmalarına izin veremezdim, yoksa her şey biterdi.

Taylor sol omzuma vurup, "Ellerini arkaya koy," diye bağırdı, Ruger'la omurgama bastırıyordu. "Hemen *şimdi* yap!"

İşte tam o anda arkaya doğru sendeledim. Kendimi geriye doğru bırakıp onu savunmasız yakalayarak üzerine düştüm. Hızım, silahlı elinin bedenimle sağ kolum arasından kaymasına neden oldu.

Düşünecek zamanım yoktu. Son derece hızlı bir şekilde, ellerimi bileğine kaydırıp sağa doğru çevirdim, dirseğini sıkıştırdım ve uzattığı koluna sertçe vurdum.

Dirsek karışık bir eklemdir. İçinde birçok bağ ve sinirin yer aldığı üç kemikten oluşur. Çoğu insan dirseklerini yaklaşık yüz seksen derece bükebilir. Daha fazla zorlarsanız kol kemiğinin altındaki dirsek kemiğini sıkıştırırsınız ve bu çok kötü sonuçlar doğurabilir. Kemikler ayrılabilir, çatlayabilir ya da kırılabilir.

O sırada bir çatırtı duydum.

Taylor neredeyse insancıl olmayan bir sesle bağırdı. Sesi beton duvarlarda yankılandı, acıyla iki büklüm oldu ve yere kapaklandı.

Elindeki Ruger yere düştü.

Silahı almak için zaman kaybedemezdim. Onun yerine silaha bir tekme vurdum ve arabamın altına doğru kaymasını sağladım.

Ve birden neredeyse arka arkaya iki şey oldu.

Bondarchuk kafama yumruğunu savurdu, dev yumruk bedeninin tüm ağırlığıyla üstüme geldi. Darbeyi engellemek için sol kolumu kaldırdım ve bu da dengesini kaybetmesine neden oldu. Öne doğru kayarken sağ dirseğimi çenesine indirdim. Homurdandı, sendeledi ama bir şekilde dengesini bulup omzuma bir yumruk indirmeyi başardı.

Son derece can yakıcı olsa da Taylor'un tattığı acının yanında hiçbir şeydi. Yerde ölmekte olan bir canavar gibi acıyla kıvranıyor, garip bir şekilde şişmiş eklemini tutmaya çalışıyordu.

Ve birden önüme atılan Neil Burris elindeki Taser elektro şok cihazını kaldırıp bana doğru ateşledi.

66

Gerçek hayatta yakın dövüşlerle ilgili bir şey vardır. Neredeyse her zaman her şey birkaç saniye içinde yaşanır. Kahramanın strateji kurup ona göre manevra yapma lüksüne sahip olduğu geniş zaman dilimleri söz konusu değildir.

Neyse ki, hayatınız tehlikedeyse beyniniz hızlı çalışır. Beyninizin derinlerindeki amigdala adındaki badem biçimindeki küçük kütle vücudunuza dopamin, adrenalin ve kortizol salgılamaya başlaması için sinyaller gönderir. Zaman yavaşlar, odak noktanız keskinleşir ve birden normalden daha canlı bir şekilde hareket etmeye başlarsınız. Nörologlar buna zihni ve ruhi melekelerde çabukluk anlamına gelen *tachypsychia* adını verirler. Kaç ya da dövüş tepkisi olarak da bilinir. Buna sahip olmayan mağara adamları keskin dişli kaplanlar tarafından yenilmiştir.

İşte bu yüzden ben de hızlı bir tercih yaptım. Ya bir Taser tarafından etkisiz hale getirilecektim ya da kendimi Bondarchuk'un yumruğuna teslim edecektim.

Seçim şansım yoktu.

Dev adama doğru uçtum ve bunu yaparken dizimi midesine indirdim. Yerde iki büklüm oldu ve ben de üzerine kapaklandım.

Burris'in Taser'i ateşlemesiyle yüksek bir patlama sesinin ardından iki kancasının Defender'ın çelik kapısına takılmasıyla çıkan metalik ses duyuldu. Beni bir saniyeyle kaçırmıştı. Hemen ardından Taser'in elektrik akımını göndermesiyle cızırtılı bir ses duydum.

Burris küfür etti. Şarjörü doldurmadan Taser'i yeniden kullanması mümkün değildi ve bunu tek elle yapması hiç kolay olmayacaktı.

Bu arada Bondarchuk beni bir vinç gibi yukarı kaldırdı. Ama ona beni fırlatma şansını vermek istemiyordum. Çenesine dizim-

le vurdum ve kafasını yukarı doğru çarptım. Bir kez daha yere düştü ve bu kez kalkamadı.

Arkamdan "Ateşle şunu! Hemen ateşle!" diye bir ses duydum.

Taylor dizlerinin üzerinde, yerden kalkmaya çalışıyordu. Hemen arkasındaki Burris yaralı elinin parmaklarını kullanarak kemerine takılı diğer kartuşu takmakla uğraşıyordu. Bu klasik bir tabanca gibi değildi. Taser için yedek bir kartuştu. Her iki adam da çok kötü yaralanmıştı ve hiçbiri pes etmiyordu.

Kazanma motivasyonu her zaman işe yarar.

Sanırım ben de o an saf bir öfkeyle motive olmuştum. Soluk soluğa ve acıyla ayağa kalkıp sendelememek için arabamın yanına park etmiş olan Toyota Camry'nin aynasına tutundum.

Ama kahrolası şey metalik bir sesle kırıldı ve neredeyse geriye düşüyordum. Yeniden kalktım, Taylor'ın kafasına vurdum, sonunda kendinden geçti.

Burris Taser'a yeni kartuşu yerleştirmeyi sonunda başarmıştı. Camry'nin sallanan yan aynasını yerinden kopardım ve ağır krom aynayı Burris'e doğru fırlattım. Ayna yüksek bir sesle Burris'in alnına çarptı. Sendeledi, Taser elinden fırladı ve devrilen bir ağaç gibi yere yıkıldı.

Camry'nin yolcu kapısına yaslanıp birkaç derin nefes aldım. Naylon bantlar yerde, Bondarchuk'ın ayaklarının dibindeydi. Dört geçici naylon bağ vardı. Ellerimi ve ayaklarımı bağlamak için yeterince getirmişti.

Bir dakikadan kısa bir sürede üçünü de bağlamıştım. Birkaç dakika sonra kendilerine gelebileceklerini biliyordum. Her ne kadar işe yaramaz halde olsalar da, onları olabildiğince yavaşlatmanın bir sakıncası yoktu.

Ama tam bileklerini bağlarken Burris kendine geldi. Başını hareket ettirip inledi ve gözlerini açtı. Gözleri kan çanağı olmuştu.

"Büyük hata," dedi.

"Merhaba Neil. Demek yeniden karşılaştık."

"Bunun bittiğini mi sanıyorsun?" Kelimeler ağzında yuvarlanıyordu.

"Evet," dedim. "Sanırım."

Yanıt vermedi.

Taser bacaklarının arasından adeta beni çağırıyordu. Ateşe hazırdı.

Nereye baktığımı gördü, "Sakın aklından..."

"Koblenz'e bana bir şey sormak istiyorsa, sekreterimden randevu almasını söyle."

"Granger'in sana neler yapacağını biliyor musun? Ölmek için yalvaracaksın."

"Uzun yıllardır bunları kullanmadım," dedim.

Burris homurdandı. "Hadi, devam et. Çocuk, arkadaşlarım onu okuldan eve bıraktıklarında korkudan pantolonuna işediğini sana söyledi mi? Evet, aynen böyle duydum. Herhalde sana bunu anlatmaya utanmıştır."

Birden Taser gözüme hiç de itici gelmedi. Bileğimi dikkatli bir şekilde kulağının hemen arkasındaki bölgeye, kafatasının başlangıcında mastoid çıkıntısı adı verilen yere nişan aldım. Dikkat etmediğim takdirde elimi kırabileceğimi biliyordum.

O yüzden dikkat ettim. Ona hızlı bir şekilde ateş ettim ve elimi kırmadım.

Burris kendinden geçti.

Anahtar kartları kemerine takılıydı. Kartın ön yüzünde fotoğrafı, adı, kimlik numarası ve Paladin'in damgası yer alıyordu.

Diğerlerinin de kartlarının yanında olduğunu biliyordum. Paralı asker ve eski Özel Kuvvet üyeleri olmalarına karşın aynı zamanda bir kuruma bağlı çalışıyorlardı, kartları olmaksızın hiçbir yere gidemezlerdi.

Ad ve soyadlarını, doğum tarihlerini ve kimlik numaralarını not aldım. Cüzdanlarını kontrol edip ehliyetlerindeki bilgileri de yazdım. Her birinin küçük bas konuş Nextel cep telefonu vardı. Araba anahtarı ya da başka ilgi çekici bir şey yoktu.

Taylor'ın telefonunu aldım, en kıdemli adamın en üst düzeydekilere ulaşabilmesi gerekir teorisinden yola çıkıyordum. Yani işime en çok yarayacak numaralar telefonunda kayıtlı olmalıydı.

Biraz önce tekmelediğim silahı Defender'ın altından aldım. Her zaman gerek olabilirdi.

Ama en çok ilgimi çeken, anahtar kartları oldu. Binaya girmemi sağlayabilirlerdi. Belki Paladin'in ofisine bile girebilirdim.

Ancak kartın kendisini almak akıllıca olmazdı. Koblenz kartları aldığımı fark eder etmez, kartı dondurup etkisiz hale getirebilirdi. Ve ben bu kartları kullanmak için hazır değildim. En azından şimdilik, hazırlanmam gerekiyordu.

Taylor'ın kartını inceledim. Stoddard'da kullandığımızın aynısıydı, PVC kaplama bir duyarlı karttı. Sıradan olması şaşırtıcı bir durum değildi. Dünyadaki çoğu kuruluş aynı tipteki anahtar kartları kullanmayı tercih ediyordu.

Bir tarafında baskı vardı ve kredi kartıyla aynı boyuttaydı. Aslında katlı bir yapısı vardı. Önce PVC tabakası, altında anten bobini ve entegre bir elektronik çip, daha sonra şirket içinde kullanılacak yapışkan bir damganın üzerinde bir kat daha PVC bulunuyordu

Çoğu şirket anahtar kartları yeniden kullanır. Onları yeniden programlar, etiketini söker ve yeni bir etiket yapıştırır. Taylor'ın kartının üst tabakasını çekip çıkarmak zor olmadı, tek bir tırnak darbesi yeterli olmuştu. Fotoğrafını benimkiyle bir dakika içinde değiştirebilmiştim. Böylelikle anahtar kartlarından birini aldığımı fark etmeleri mümkün olmayacaktı. Taylor'ın kartı çalışmayacaktı ama bu onları çok fazla endişelendirmeyecekti. Ne de olsa kavga sırasında zedelenmiş olma ihtimali yüksekti.

Ayrıca Taylor ve iş arkadaşlarının işe yaramaz bir karttan daha büyük endişeleri vardı.

Arabama bindim ve garajdan çıktım, yol alırken bir telefon görüşmesi daha yaptım.

67

Bilgisayarı bile zorlukla kullanabilen Leland Gifford neredeyse bir Blackberry bağımlısı haline gelmişti. O olmadan neredeyse hiçbir yere gitmiyordu.

Ama bu tam olarak doğru sayılmazdı. Binayı telefonu olmadan terk etmediği doğruydu ancak bina içindeyken genellikle ofisinde bırakıyordu.

O sırada CFO ve başkan yardımcılarıyla koridorun sonundaki konferans odasında bütçe toplantısı yapıyordu. Blackberry telefonu ofisinde her zamanki yerindeydi.

Lauren genellikle Leland'ın ofisine sadece notları ve dosyaları masasına bırakmak için girerdi. Leland onun çok fazla ofisinde bulunmasını istemiyordu ki, bu da anlaşılabilir bir durumdu. Tek istediği, kendine ait özel bir alandı.

Noreen masasındaydı ve bir şeyler yazıyordu. Lauren ona kısa bir bakış attı, ayağa kalkıp hızlı adımlarla Leland'ın ofisine yürüdü.

Kalbi hızla çarpıyordu.

Çok sevdiği bir adama ihanet etmek üzere olduğunu biliyordu. Ama başka seçeneği olmadığının da farkındaydı. Eğer ailesini, Roger'ın hayatını kurtarmak istiyorsa, Gabe'i korumak istiyorsa bunu yapmak zorundaydı.

Bazen hayatta çok korkunç seçimler yapabilirsiniz ve Lauren da kendi seçimini yapmak üzereydi. İş hayatına karşılık aile hayatı.

Dışarıdan bakıldığında, şüphe uyandıran bir şey yapmıyordu. Tek yaptığı, patronunun ofisine girmekti. Ama Lauren bir türlü sakinleşemiyordu.

Blackberry her zamanki yerinde, masanın sol tarafında değildi.

"Sana da sandviç alayım mı?"

Noreen kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapının girişinde dikilmişti.

"Bu çok iyi olur."

Git hadi, diye düşündü Lauren. *Beni yalnız bırak.*

"Her zamankinden mi? Buğday ekmeğine biberli hindi, hardal, marul, peynir ya da mayonez yok."

"Harika. Teşekkür ederim." Gülümsedi ve çok meşgulmüş gibi görünmek için Leland'ın masasını incelemeye başladı. Birkaç dosya yığınını toparladı. Kafasını kaldırdı ve Noreen'in hâlâ orada dikildiğini gördü.

Noreen gülümsedi, bir şey söyleyecekmiş gibi yaptı ama arkasını dönüp gitti.

Lauren yönetici katının cam kapısının kapandığını duyana dek bekledi.

Masanın biraz uzağında, yerde Leland'ın evrak çantası duyuyordu. Bu, babasından ona kalan eskimiş, ince deri bir çantaydı.

Çantayı açtı ve Blackberry'yi gözlerden birinde buldu

Dışarı çıkarttı.

Kendi kendine sadece *bir şeyi kontrol ettiğini* söyledi.

Ağzı kurumuştu.

Noreen çoktan aşağıdaki yemek salonuna varmış, sandviçler için sıra bekliyor olmalıydı. Leland bütçe toplantısındaydı. Saatine baktı. Toplantı en az yirmi dakika daha devam ederdi.

Blackberry telefonun güç düğmesine bastı. Önce T-Mobile ekranı, ardından da TUŞ KİLİDİ DEVREDE yazısı geldi.

Leland ne zamandan beri Blackberry'sini kullanmak için şifre kullanıyordu?

KİLİDİ AÇ seçeneğini tıkladı.

ŞİFREYİ GİRİN:

Tereddüt etti. Leland'ın işyerinde kullandığı e-posta adresinin şifresini denedi. Hatırlayabileceği bir şey olması için Lauren şifresini seçerken ona yardım etmişti. Şifresi en sevdiği Dallas Cowboy'un 1960'lardaki ünlü oyun yöneten oyuncusu Don Meredith ve onun forma numarasıydı: Don17.

HATALI ŞİFRE!

OK tuşuna bastı ve ekranda bir mesaj belirdi: ŞİFREYİ GİRİN (2/10)

Yani on denemenin ikincisi anlamına geliyordu. Peki ya on kez denedikten sonra ne olacaktı?

Bir kez daha denedi. DandyDon17

HATALI ŞİFRE

Peki, şifre neydi? Don Meredith'le ilgili birkaç şifre daha denedi ama hepsinde hata uyarısı aldı.

Telefon, beşinci hatada devam edebilmesi için "Blackberry" yazması gerektiği uyarısını verdi. Kızının, karısının adını, doğum günü ve yılı gibi diğer şifreleri denedi.

Onuncu denemesinden önce son bir uyarı geldi. Bir kez daha hatalı şifre girdiği takdirde telefon kilitlenecekti.

"Bugün sıra yoktu."

Noreen tam önünde dikiliyordu. Lauren'a kahverengi kağıda sarılı sandviçini uzattı. "Bu Leland'ın Blackberry telefonu değil mi?"

Lauren midesinde bir kasılma hissetti. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle Noreen'e baktı. "Ah evet" diye iç geçirdi. "Eğer bir kez daha benden yazılım yüklememi isterse..." Sesinin giderek azalmasına izin verdi. "Her neyse, teşekkür ederim."

Noreen gözlerinde şüpheli bir bakışla, "Tabii. Ne zaman istersen," diye karşılık verdi.

68

Yolculuklar ve Lauren'ın evinde kalmam nedeniyle neredeyse haftalardır eve uğramamıştım. Dairem tozlanmıştı ve içeriye, kapalı kalmanın verdiği o tuhaf koku sinmişti. Yine de mükemmel bir komuta merkezi görevi gördü. Merlin öğleden sonra izin aldı. İşler yavaşladığı için patronu sorun çıkarmamıştı ve bu kez ona ödeme yapmak konusunda ısrarcı davrandım. Bir plan yaptık ve alışveriş listesi çıkardıktan sonra ayrıldık. Bu, tuhaf eşyaların toplatıldığı o oyunlardan biri gibiydi. Bir avuç dolusu kullan-at cep telefonu. Ofis malzemeleri satan bir mağazadan lazer pointer. Hırdavatçı dükkanından birkaç tane avize ampulü, birkaç paket alçı ve biraz zil teli. Araba parçası satan bir yerden radyatörlerdeki sızıntıları durdurmak için kullanılan alüminyum tozu. Bir süpermarketten birkaç paket iki kiloluk toz şeker ve sıvı yağ. Spor malzemeleri satan bir mağazadan üç kayak maskesi. Ve son olarak bir oyuncakçıdan Süper ıslatıcı su tabancası.

Geri kalan malzemelerin tümü Merlin'in evindeki garajında bulunan şeylerdi. Bir silah mağazasından kolaylıkla beyaz sis bombası bulabilmişti. Bulunması en zor olan malzeme potasyum klorlat olmuştu. 11 Eylül'den bu yana ABD hükümetinin kontrol altında tutmaya çalıştığı kimyasallardan biriydi. Neyse ki Merlin bahçe malzemeleri satan bir yerde yabancı otları öldürmek için satılan birkaç tozlu paket bulabilmişti.

GECE YARISINI on beş dakika geçtikten sonra Falls Church, Leesburg Pike'ta, binanın hemen arkasındaydım.

On katlı bina neredeyse karanlıktı. Birkaç camda ışık yanıyordu, ama yedinci katta hiç ışık yoktu. Paladin Worldwide'ın Virginia Ofisi dokuzla beş arasında çalışıyordu.

Kendime binanın batı kanadında, aynı gün bulunduğum yerde

bir pozisyon belirledim. Bulunduğum yerde binanın kiracıları için sahte bir orman yaratmak adına dikilmiş ağaçlar sayesinde camdan bakan herhangi biri tarafından görünmeyeceğimi biliyordum. Zaten gecenin o saatinde kimse olacağını da sanmıyordum.

Binanın aynalı mavi cam yüzeyi ay ışığında siyah ve mat bir görüntüye sahipti. Uzaktaki sokak lambalarından az da olsa bir ışık yansıyordu. Rüzgar uğuldadı ve birkaç damla düştü. Kafamı kaldırdım, gökyüzü siyah, bulutlu ve tehditkârdı. Her an deli gibi yağmur yağmaya başlayabilirdi.

Gece yarısı Leesburg Pike'ın trafiğinin yarattığı gürültü düşünülürse, ortalık gündüze göre daha sessizdi. Onun yerine sadece ara sıra bir motosiklet sesi ya da kamyonet sesi duyuluyordu.

Saatime baktım, naylon Under Armour spor montumun fermuarını açıp cebimden siyah, küçük, yumuşak bir top çıkardım.

Bu, beysbol topu büyüklüğündeki bir stres topuydu. Yarı katı jelin üzeri likrayla kaplanmıştı. Anlaşılan, bu topu sıkmak ofis çalışanlarının üzerlerindeki günlük iş gerginliğini atmalarına yardımcı oluyordu.

Topu ikinci katın camına fırlattım. Cama çarpıp ses çıkartacak kadar yoğun ama kıracak kadar sert değildi.

Daha sonra ikinci, üçüncü ve dördüncüsünü de aynı cama fırlattım.

Birkaç saniye sonra içeriye ve dışarıya yayın yapan alarmın sesi duyulmaya başladı. Dış camlar kırılma tehlikesine karşı detektörlere bağlıydı. Yani cam kırıldığı ya da kırılmasa da yeterince etkili bir titreşim çıkardığı sırada oluşan frekansları tespit edebiliyorlardı.

Saatimi tekrar kontrol ettim ve binanın ana girişini görebilecek şekilde park ettiğim Defender'ımın yanına gittim. Arabaya bindim ve beklemeye başladım.

Güvenlik görevlisi on dakika sonra geldi.

Yanında logosu bulunan şirket arabası Hyundai Sonata'dan indi. Orta yaşlıydı, yandaki saçlarını uzatıp seyrek olan bölgeyi kapatmıştı, yanakları pembeydi. Üzerinde mavi üniforması vardı

ve telsizden başka bir silahı yoktu. Dış görünüşünden emekli bir polis olduğu anlaşılıyordu ve bu da her şeyi kitabına göre yapacağı anlamına geliyordu.

Öyle de oldu.

El fenerini açtı, binanın çevresinde dolaşıp feneri camlara doğru tutarak herhangi bir saldırı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kimsenin camı kırıp içeri girmeye çalışamayacağı teorisi üzerinden yola çıkarak çoğu ofis binasının üçüncü kattan yukarısında cam detektörleri olmazdı.

Bu nedenle sadece ilk iki kattaki camları kontrol etmesi yeterliydi ve bu da fazla zaman almazdı. Bir kez herhangi bir camın kırılmadığını fark ettikten sonra rahatlayacaktı. Bir hırsızlık ya da kaza yerine, bir çeşit teknik arızayla karşı karşıya kaldığını düşünecekti. Bir şeylerin, belki de sert esen rüzgarın cam detektörünü çalıştırmış olduğunu varsayacaktı. Belki içeri girip daha ayrıntılı araştırma yapmayı düşünebilirdi ama buna istekli olmayacaktı.

Binanın dışını altı dakikada kontrol etti ki, bu benim beklediğimden daha uzun sürmüştü. Olması gerektiğinden çok daha dikkatli bir adamdı. Kesinlikle emekli bir polis olmalıydı. Sıradan kiralanabilir polisler bu işi en basit yönüyle yapmayı tercih ederdi. Bu adam ise işini yapıyordu. Bunu sevmiştim.

Ayrıca bana oldukça yardımcı olmuştu. Eğer araştırmasını binanın çevresinde dolaşarak üstün körü yapsaydı mahvolurdum.

Neyse ki öyle olmadı. Tekrar binanın önüne geldi, kemerindeki anahtar kümesinden bir anahtar çıkardı ve döner kapının solundaki kapıyı açtı.

Lobide kaybolmasını izledim. Büyük olasılıkla daha ayrıntılı bir inceleme için ya merdivenleri ya da asansörü kullanarak ikinci kata gidiyordu. Ama vücut dilinden çoktan herhangi bir suç işlenmediğine karar verdiğini anlayabiliyordum.

Kapıyı arkasından kilitlemedi.

Zaten kilitleyeceğini düşünmemiştim. Bu, çoğu insanın, güvenlik görevlilerinin bile düşünmeyeceği bir ayrıntıdır. Ama ka-

pıyı kilitlemiş olsaydı benim B planına geçmem gerekecekti. Bu da o gidene kadar beklemek, gözlem istasyonuna geri dönmek ve cama fırlatmak için birkaç stres topu daha almak olacaktı.

Ve güvenlik görevlisi okumakta olduğu kitabını, gazetesini ya da seyrettiği televizyon programını bırakıp, sinirli bir şekilde geri gelmek zorunda kalacaktı. Yeniden, ancak bu kez daha ayrıntılı bir şekilde çevreyi kolaçan edecekti. Bu kez sistemde mekanik bir arıza olduğuna karar kılacak, sonunda üç ya da dört aramadan sonra kapıyı açık bırakacaktı. Her zaman bırakırlardı.

Ama bu hareketiyle bana yarım saat ya da daha fazla zaman kazandırmıştı.

Defender'ı binanın arkasına park ettim, arabadan indim ve binanın güvenlik kameralarının olmadığını fark ettiğim, ince kaldırımlı tarafına yürüdüm. Her zaman kör bir nokta bulabilirdiniz.

Binanın güney batı köşesine ulaştım. Güvenlik kamerasında bir an için görünmeyi riske atarak – başka seçeneğim yoktu – hızla binanın kapısına doğru kayıp açık kapıdan içeri girdim.

Tabii ki eğer gündüz olsaydı Don Taylor'dan aldığım Paladin anahtar kartı hem binaya hem de Paladin'in yedinci kattaki ofisine girmemi sağlayabilirdi. Ama Paladin'in ofisinin o saatlerde boş olması mümkün değildi. Bu plan işe yaramazdı.

Bu yüzden dostlarımın yardımı, bir alışveriş listesi ve bazı dikkatlice koordine edilmiş bir uygulamadan oluşan başka bir plan yapmıştım.

Satın alamayacağınız, planlayamayacağınız ya da tatlılıkla elde edemeyeceğiniz bir şey daha vardı. Asla tam olarak güvenemeyeceğiniz bir şey.

Şans.

69

Neyse ki lobinin malzeme odasında sadece on dört dakika saklanmam gerekti. Oldukça küçük bir yerdi, kokuşmuş ıslak paspas ve temizleme malzemelerinin kokusu güçlüydü. Asansörün sesini duydum ve kapısı açıldı. Ardından güvenlik görevlisinin telsiz sesi ve çıkışa doğru yürürken topuklarının mermerde çıkardığı sesler geldi.

On dakika daha bekledim. Bu mesafeden arabasının çalışma sesini duyamıyordum. Dışarı çıktığımda arabası gitmişti.

Hiçbir şey bulamamıştı. Başımızın derdi teknolojiyi suçlamıştı. İşini yapmış, amaçlarıma hizmet etmişti ve bir daha geri gelmeyecekti.

Cep telefonuma daha önce programladığım numarayı aradım.

Üç dakika sonra Dorothy ve Merlin için yan kapıyı açtım.

"İşte A takımı," dedim.

"Sanırım bu beni Mr. T yapıyor," diye karşılık verdi Dorothy.

"Bu senin döneminden önceki bir dizi değil miydi, Dorothy?"

"Tatlım, tekrarlarını seyrettim, hadi ama!"

Merlin aksice, "Hiç seyretmedim," dedi. Elinde, içlerinde hazırladığımız cihazların bulunduğu birkaç geri dönüşümlü yeşil bez torba vardı.

Torbalardan birini binanın dışından bakıldığında cam kapılardan görünmeyecek şekilde lobinin erkekler tuvaletinin dışına bıraktım. Daha sonra lobiden geçerek ekibi arkadaki yangın merdivenlerine yönlendirdim. Kapı açıktı.

Her kata merdivenlerden giriş vardı – bu bir yangın güvenlik yasasıydı – böylece ikinci kata ikinci cihazı rahatlıkla bırakabildim. Merdivenlere geri döndüğümde Merlin'in suratı daha da asılmıştı, bir şeyler söylemeye karar verdim.

"Kararsızsın."

Başıyla onayladı.

"Artık çok geç" diyerek sert bir şekilde baktım, o da karşılık verdi.

Daha sonra gülümsedim, "Bak Merlin. Hiçbir şeyin garantisi yok. İyi bir hareket ve geri çekilme planımız var ama bir noktadan sonra şansımıza güvenmek zorundayız."

"Asla şansa inanmadım," dedi. Merdivenler karanlık ve boştu, sesi yankılandı.

"Bence şans olmazsa olmaz. Asla ona güvenemeyeceğini kabul ediyorum. Ama çok fazla seçeneğimiz yok. İstersen vazgeçebilirsin. Bunu anlayabilirim."

Neredeyse bir dakika boyunca sessiz bir şekilde orada dikildik. Dorothy önce Merlin'e sonra bana baktı ve bekledi.

Merlin sonunda, "Sadece bir konuya netlik kazandırmak istiyorum. Bu, senin, ağabeyin ya da alacağın intikam her neyse, onun için değil. Bunu yapıyorum çünkü Paladin'in temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum."

"Pekala."

"Sadece bilmeni istedim," dedi. Arkasını döndü, merdivenleri çıkmaya başladı, Dorothy'le birlikte biz de onu izledik.

Bana kaçak bir gülücük atıp, "Kaç kat çıkacağız?" diye sordu.

"Yedinci kata çıkıyoruz."

"Neden kahrolası asansöre binmiyoruz?"

Sadece şikayet etmiş olmak için söyleniyordu. Çünkü merdivenlerin lobideki Paladin kameralarından en uzak nokta olduğunu biliyordu.

Ne Merlin ne de ben bir şey söylemedik ve çıkmaya devam ettik.

Güçlükle nefes alarak, "Bir haftadır antrenman yapmamıştım," dedi.

Merlin birden, "Sorun şu ki, hepimiz senin kısa ziyaretin sırasında görebildiklerine güveniyoruz. Oraya gidip ayrıntılı inceleme yapma fırsatın olmadı. Güvenlik sistemlerinin nasıl olduğunu tam anlamıyla bilmiyoruz," dedi.

Haklıydı. Bildiklerim gördüklerimden ibaretti. Paladin'in ofisine tuşlu bir giriş yoktu. Böylece gece temizlik görevlileri odaya girebilirdi. Don Taylor'un kartının bizi içeri sokmasını umuyordum.

Carl Koblenz'in; üç profesyonel adamının yeteneklerinin paslandığını düşündüğü tek bir adam tarafından perişan edilmesinden sonra bir çeşit savunma hazırlık durumuna geçmemiş olduğunu varsayıyordum. Daha sonra düşündüğünde tepkimin kendimi korumaya yönelik ve anlaşılabilir olduğunu düşünmüş olmasını ummuştum. Üç kötü adam tarafından ele geçirilip sorgulanmak istememiştim. Beni kim suçlayabilirdi ki?

Adamlarının kartlarını kontrol etmeyi de düşünmemişti. İçlerinden hiçbirini devre dışı bırakmamıştı. Bundan emindim. Çünkü benim aynı günün gecesinde geri gelmemi beklemiyordu.

En azından ben böyle düşünüyordum ve öyle ya da böyle birazdan bunu öğrenecektik.

Güvenlik için ana ofis kapısının dışındaki lobide kapalı devre, sabit ve yakınlaştırma özelliği olmayan bir tek kamera vardı. Bir diğer kamera danışmanın yakınındaydı. Gözle görülür başka güvenlik kamerası yoktu. Bir yerlerde başka kamera olma olasılığı çok düşüktü. Yönetim işlerinin yürütüldüğü bir ofis için bu aşırılık sayılırdı. İki yüz güvenlik kamerası olmasına karşın sadece üç ekranı olan şirket merkezlerinde çalışmalar yapmıştım. Bu kadar küçük bir ofis için canlı kamera izleme sistemi neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi.

Yedinci katın kapısında durduk. İçeriden kilitli olup olmadığın anlamak için kapıyı birkaç santim ittim.

"Seninle tartışmayacağım. Bu riskli bir iş. Bana güvenmek zorundasın."

Merlin derin bir iç geçirdi.

Dorothy alaycı bir *hıı-hıı* sesi çıkardı. "O halde hepimiz mahvolduk."

70

İçeri ilk giren Merlin oldu. Küçük kasabalardaki banka soyguncuları gibi görünmesine neden olan siyah bir kar maskesi giymişti. Paladin'in ofisinin dışına yerleştirilmiş olan güvenlik kamerasını buldu ve lazer pointer'ı dikkatli bir şekilde merceklerine tuttu. İnce lazer ışını kameranın sensörlerini bozup geçici olarak bulanık görmesine yol açacaktı.

Paladin'in akaju ön kapılarına doğru yürürken lazeri düzgün bir şekilde merceklere tutmaya devam etti. Dorothy'le izledik. Çantamdan su tabancasını çıkardım, basınç yapması için yaklaşık yirmi kez pompaladım ve kameranın merceğine nişan aldım. İçinden ince bir sıvı yağ ve su karışımı fışkırdı. Bu, merceği bulutlu bir yağ tabakasıyla kapladı, böylelikle yağ akana dek görüntü bulanık kalacaktı. Birileri canlı olarak kameraları izliyor olsa dahi görüntüler nedeniyle kamerayı suçlayacaklardı. Merlin lazeri indirdi ve yürümeye devam etti.

Paladin'in anahtar kartını kapıdan geçirdim ve klik sesini duydum. Kapı kilitli değildi. Merlin sağ elinde lazer pointerı, sol elinde ise LED feneri hazırladı. Kapıyı birkaç santim açtım.

"Kahrolası şey nerede?" diye sordu.

"Saat on yönünde," diye karşılık verdim.

"Ne kadar yüksek?"

Gözlerimi kapadım, Paladin'in lobisini zihnimde canlandırmaya çalıştım.

"Yaklaşık 2,5 metre."

"Yaklaşık rakam işe yaramaz."

"Maske taktığını hatırlatmak isterim."

Omuz silkti ve karanlık ofise daldı. Lazeri danışmada dolaştırdı, daha sonra yukarı kaldırdı ve birkaç saniye bekledikten sonra, "Tamam," dedi.

Ardından biz de içeri girdik ve buradaki kameraya da yağ karışımından sıktım.

Merlin gözleriyle hızlı bir şekilde odayı tararken duvarlara LED ışığı yansıdı. "Hareket detektörü var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Hayır."

Dorothy, "Harika," dedi.

"Olduğunu sanmıyorum. Binanın temizleme görevlileri buraya gece geliyor."

Merlin, beni taklit ederek, "Olduğunu sanmıyorum" dedi. Feneri yere doğru tuttu.

"Hayatın kendisi bir risktir," dedim.

"Özellikle senin çevrendeyken," diye karşılık verdi Dorothy. "Tamam mıyız? Çalışmaya başlayacağım."

Başımla onayladım, bir LED el feneri uzatıp kendiminkini yandaki odaya doğru tuttum. Paladin ofisleri karanlıkta çok daha küçük görünüyordu. En soldan başlayarak jaluzileri kapattım. Daha sonra Dorothy'ye Koblenz'in sekreteri Eleanor Appleby'ın genellikle oturduğu masayı gösterdim.

Bu arada Merlin kendini aletlerine vermiş, mikrodalga hareket detektörü ve gizli kamera olup olmadığını kontrol etmek için RF detektörü ve diğer cihazları deniyordu.

"Temiz mi?"

"Şimdilik."

Dorothy *pist* diye seslendi, yanına gittim.

Eleanor Appleby'ın bilgisayarının başına oturmuş, canı sıkkın görünüyordu. "Anlaşılan, burada bazı önlemler alıyorlar," dedi. "Oturumu kapatmış."

Merlin, "Her zamanki yerleri kontrol ettin mi?" diye sordu.

"Orta çekmecedeki not kağıdından söz ediyorsan, evet ettim. Ama hiçbir şey yok. Bu insanların *derdi* ne?"

"Şifreyi kıramaz mısın?"

"Sabaha dek burada oturmamın senin için bir sakıncası yoksa belki kırabilirim. Ama bir fincan kahveye ihtiyacım olacak."

"Belki çok da iyi bir fikir değil," diye karşılık verdim.

"Bu, casus yazılım yükleyemeyeceğim anlamına geliyor. Zaten belki o da işe yaramazdı. Böyle bir yerde casus yazılımları yakalayabilecek anti virüs programlar da olabilir."

"Şimdi ne olacak?"

"Kafam karıştı."

İşte bu büyük hayal kırıklığıydı. Eleanor Appleby'ın şifresini ele geçirmek için bilgisayarına bir çeşit izleme cihazı yerleştirmemiz gerekiyordu.

Merlin, "Biraz donanıma ne dersin?" diye sordu. Yanında birkaç farklı tuş kaydedici getirmişti. Bunlar bilgisayarların arkasındaki kablo karmaşası içinde belki de fark edilmeyecek, bağlantı aparatlarını andıran plastik parçalardı.

"Uff," diye karşılık verdi Dorothy ve sekreterin bilgisayarının arkasını işaret etti. "Hayatı bizim için fazlasıyla zorlaştırmışlar. Şuna bir baksana."

Fenerimi bilgisayarın arkasına tuttum ve sadece düz bir tahta olduğunu gördüm. "Nereye bakmam gerekiyor?"

"Kimsenin kurcalamaması için bilgisayar kablolarının tümü masanın altına monte edilmiş."

"Ve bu da tuş kaydedicisini de saf dışı bırakıyor," diye onayladım.

Merlin, "Hayır" diye karşı çıktı. "Bu, C Planı demek. Klavye modülü."

Bu, yanında getirdiği klavyenin içine yerleştirilebilen bir diğer küçük elektronik parçaydı. Tuş kaydediciye göre tespit edilmesi çok daha zordu ama yerleştirilmesi biraz zaman alıyordu. Merlin omuz çantasını Eleanor Appleby'ın masasına koydu.

"Dorothy, sen yerleştirebilir misin?" diye sordum.

"Evet yapabilirim. Ama yine de Walter benden daha hızlı olabilir."

Merlin, "Daha hızlı ve daha iyi," diye karşılık verdi, "ama benim yapmam gereken başka bir işim var."

Dorothy, "O halde kendi işine bak," diye karşılık verdi. Merlin'in çantasına uzandı ve içinden kablo sıkıştırma pensi, tornavida ve bir tüp Japon yapıştırıcısı çıkardı. Klavyeyi ters çevirip minyatür vidalarını sökmeye başladı.

Merlin, "Bunun, bir iki gün içinde buraya yeniden gelip bu şeyi çıkartman gerektiği anlamına geldiğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu.

"*Bizim!*" diye onayladım.

Homurdandı. "O zaman bu gece hiçbir şeyin ters gitmemesini dilesen iyi olur."

Başımla onayladım. "Hadi başlayalım."

Koblenz'in odasının kapısına yaklaştım, kolu yavaşça çevirdim ve kapıyı ittim. Hemen arkamdan gelen Merlin içi malzemeyle dolu başka bir omuz çantası taşıyordu.

Merlin'e döndüm ve "Burada herhangi bir hareket detektörü yoktu, değil mi?" diye sordum.

"Mikro dalga tabanlı yok. Pasif kızıl ötesi için bir şey söyleyemeyeceğim."

"Sence pasif kızıl ötesi detektörü olabilir mi?"

Merlin elindeki ışığı hızla ofisin içinde gezdirdi. Tertemiz masasını ve arkasında duran düzenli rafları gördü. "Hayır. Bunun için fazla düzenli."

Temizlik görevlilerine ofisinin temizlenmemesi yönünde talimat verilmediğine göre, Koblenz'in odasının içinde herhangi bir hareket detektörünün olması mümkün değildi. Merlin'le aynı fikirdeydim. Koblenz çok titiz bir adamdı. Yani ofis halılarının her gece süpürülmesini, çöp kutusunun boşaltılmasını isteyecek tipte biriydi. Her ne kadar mümkün olsa da, sekreterinin ofisi temizliyor olabileceğinden şüpheliydim.

Merlin iç geçirdi. "BU bir TL-30X6."

"Ben Diebold olduğunu sanmıştım."

"O kategorisi. Bu, en güvenli kasalardandır. Ve elektronik bir kilidi var. Ah, kahretsin!"

"Aynı sana söylediğim gibi."

"Öyle mi?"

"Değil mi?"

"Elektronik bir kilidi olduğunu söylemiştin. Ama TL-30X6 olduğunu bilmiyordum."

"Sesinin tonundan hoşlanmadım, Merlin. Kulağa çok karamsar geliyor. Hatta yenilgiyi kabul etmiş gibi."

"Heller, beni dinle! StrongArm kasa sistem kırıcı elmas matkap uçlarımı getirdim, tamam mı? Ama bunlardan birini delmek en az beş saatlik iş demek. Bu kahrolası şey iki santim kalınlığında çelik ve kobalt karpit yüzey, anlaşıldı mı?

"Öyle diyorsan öyledir."

"Ve içlerinde matkap ucu geldiği takdirde kırılmak üzere ayarlı, sertleşmiş cam tabakaları vardır. Tetikleyiciler mekanizmayı doğru kombinasyonun bile açamayacağı şekilde kilitler."

"Merlin," diye söze başladım. "Seni anlıyorum. Sanırım adını Eeyore* olarak değiştirmemiz gerekecek. Şimdi, neden birlikte tuş takımını denemiyoruz? Bu işi tahribatsız halletmeyi tercih ederim."

Bana, zaten planının da bu olduğunu belli eden bir şekilde baktı.

Kasanın ön yüzünde elektronik bir tuş takımı bulunuyordu. Daire biçimindeki siyah tuşlardan oluşan dokuz sayı ve üzerinde kırmızı bir LED ışığı vardı. Doğrudan kombinasyonu girmeniz gerekiyordu.

Merlin kasanın önünde diz çöktü, çantasından küçük bir kavanoz ve fırça çıkarıp tuş takımına beyaz parmak izi tozu sürdü. El fenerinin ışığını üzerine tuttuğunda, sadece dört tuş üzerindeki belirgin parmak izlerini görebiliyordum: 3, 5, 9 ve GİRİŞ.

"Bu da bir başlangıç" dedim. "en azından üç sayıya indiriyor."

"Bu 3, 5 ve 9 sayılarından oluşan altı haneli bir kombinasyon," diye karşılık verdi Merlin. "Bu, kaç olası dizilim yapar, biliyor musun? Belki de bir milyon?"

---

* Winnie the Pooh adlı çizgi filmde sürekli üzgün olan eşek karakterinin adı. (Çev. N.)

"Milyondan daha az Eeyore."

"Çok da az değil. Her neyse, kilitlenmeden önce dört hakkımız var."

"Peki ya sonra?"

"Yeniden denemeden önce beş dakika beklememiz gerekecek."

"O halde doğru tahmin etmeyi umalım. Üreticinin deneme kombinasyonuna ne dersin?"

"Yani 1–2–3–4–5–6."

"Bu olamaz. Yani rastgele denemen gerekecek."

Bildiğim kadarıyla Koblenz'in bağlantılı olduğu herhangi altı haneli bir sayı yoktu. Evinin numarasında dört, ofis binasında beş ve oda numarasında üç hane vardı.

Merlin, "Doğru. Harika!" diyerek derin bir nefes aldı. "Pekala, başlıyorum." Bir dizilim denedi.

Hiçbir şey olmadı.

"Bir daha dene!" dedim.

Başka bir dizilim denedi.

Yine hiçbir şey olmadı.

Ve üçüncüde de sonuç alamadık.

Merlin dişlerini gıcırdattı ve bir dizilim daha denedi.

Ve bir şey oldu. Ama bu istediğimiz bir şey değildi. Kırmızı LED yanıp sönmeye başladı. Yanıp sönmelerin arasında on saniye boşluk vardı.

Merlin, "Kahretsin!"dedi. "Şimdi beş dakika beklememiz gerekecek."

"Hayır, mıknatıslı bobine voltaj vermeyi dene."

Omuz silkti, bana öfkeli bir şekilde kaşlarını çattıktan sonra kasanın kapısındaki tuş takımını ters çevirdi. Pillerini değiştirebilmeniz için kolaylıkla çıkartılabilecek şekilde yapılmıştı. Plastik kapağını açıp siyah lastik filmi çekti. Bu devre hatası yarattı.

Daha sonra çantasından ucunda kablolar olan dokuz voltluk bir pil çıkardı. En soldaki ucu bir eline aldı, devrenin en sağına dokunmasıyla birlikte bir çatırtı duyuldu ve elektronik parçaların yanık kokusu geldi.

Ve hiçbir şey olmadı. Kilit yine açılmamıştı.

"Buraya kadar. İşte şimdi mahvolduk."

"Delmeyi dene."

"Tahribat istemediğini sanıyordum."

"Kartı istiyorum," diye karşılık verdim. "Artık nasıl olduğu önemli değil."

"Eğer baştan söylemiş olsaydın kaynak makinemi getirirdim."

"Nereden? *Ocean's Eleven* teçhizat odasından mı?"

"Hayır, dostum ben ciddiyim. Bu alet beton ve çelik inşaat demirini bile kesebilir. Ama çok büyük ve oksijen tankına ihtiyacımı olacak."

Tam Merlin'e tüm bu aksiliklere karşın delmesini söyleyecekken, Koblenz'in iç odasında, tavana yakın bir yerden ince kırmızı bir ışığın yanıp söndüğünü fark ettim.

"Şu yanıp sönen ışığı gördün mü?" diye sordum.

Merlin sabırsızlıkla, "Evet," diye karşılık verdi. "Sana söylemiştim, bekleme moduna geçti. Yani beş dakika beklememiz gerekiyor."

"Hayır, şu yukarıdaki," diyerek ışığı işaret ettim.

Yukarı baktı ve yanıp sönen kırmızı ışığı gördü.

"*Lanet olsun*, Heller!"

"Ne oldu?"

"Pasif kızıl ötesi!"

Bu bir hareket detektörüydü.

"Hemen buradan çıkmalıyız!" Sesi yükselmeye başlamıştı.

Dorothy dışarıdaki masadan, "Neler oluyor?" diye seslendi.

"Alarmı çalıştırdık," diye karşılık verdim.

71

Merlin, "Adamları yola çıkmıştır bile," dedi.
Dorothy, "Ah, yüce Tanrım!" diye inledi.

"*Çabuk ol!* Hemen gidelim. Sanırım, buraya gelmeleri on dakikadan fazla sürmez. Kahretsin!"

"Hayır!" dedim. "Elimizde hiçbir şey olmadan ayrılmayacağız. Dorothy ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bilmiyorum, üç ya da dört dakika. Ama acele edebilirim."

"Acele etme" dedim. "Şu şeyi al ve burayı temizle, geldiğimizi anlamamaları gerekiyor."

El fenerini Koblenz'in odasına çevirdim ve camın altındaki ankastre havalandırma sistemini gördüm. Hızla yanına koşup kontrol panelini açtım.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" diye sordu Merlin. Alnında terler birikmeye başlamıştı. "Hemen buradan çıkalım."

"Sakin ol," dedim. "İşte bu yüzden yedek bir planımız var." Havalandırma enerji tasarrufu için gece kapatılmıştı ama ben açıp en son hıza getirdim. Daha sonra öndeki kafesleri havanın belirli bir açıdan üfleyebileceği şekilde çevirdim. Böylece masanın ve rafın üzerindeki kağıtlar çevreye uçuşmaya başladı. Rafın en üst katında büyük plastik bir çiçek ve açık yeşil küçük bir saksı vardı. Her ikisini de devirdim, plastik saksı bir yana içindeki toprak başka bir yana dağıldı. Daha sonra raftan bir miktar kağıt alıp yerlere attım.

"Tanrı aşkına?"

"Mantıklı bir açıklama yaratıyorum." Hava gerçekten de saksıyı devirebilecek kadar kuvvetli esmeyebilirdi ama Koblenz büyük olasılıkla bunu kabul edecekti. Özellikle odasından çalınan bir şey yokken. Gecenin bir yarısı klimasının da çalışmasına neden olan genel bir arıza olduğunu, her şeyin binanın havalan-

dırma sistemindeki bir arızadan kaynaklandığını düşünecekti. İnsanlar her zaman teknolojiyi suçlamayı tercih ederlerdi.

Dört kullan-at cep telefonunu çıkarıp üzerine "1" yazdığım telefonu buldum.

"Pekala. İşte böyle!" diyerek ilk cep telefonundaki kayıtlı numaraya bastım.

Sonuçları hemen göremedim. Görmem de gerekmiyordu. Yangın çıkartmak için getirdiğimiz aletler son teknoloji olmamalarına karşın yeterince etkiliydi. Ne de olsa binayı yakmak istemiyorduk. Tek istediğimiz, öyle gibi görünmesini sağlamaktı.

Her bez torbanın içinde basit bir donanım vardı. Cep telefonu, avize ampulü ve dokuz voltluk aküden oluşan bu alet şöyle çalışıyordu: Telefon çalar çalmaz ampul ısınmaya başlıyor, sis bombasının içindeki şeker ve potasyum klorlat karışımını devreye sokuyordu. Bu da bir saksının içine döküp sertleştirdiğimiz alçı-alüminyum tozu karışımını harekete geçiriyordu. Bu karışım inanılmaz bir şekilde ısınırdı. Su altında bile yanabilecek cinsten bir şeydi.

Temel patlama bilgileri. Ama otuz saniye içinde lobinin tamamı alevlerden dalgalanarak yayılan bir dumanla dolacaktı. Bu, yeterince sıcak ama sınırlı bir ateşti. Duman binadan dışarı taşacaktı.

Ben daha camdan dışarı bakıp grili beyazlı dumanı göremeden, binanın yangın alarmı çalmaya başladı.

Dorothy, "Her şey tamam!" dedi. Eleanor Appleby'ın masasındaki klavyeyi bulduğu şekilde yerine koydu ve ayağa kalktı.

"İtfaiye beş dakika içinde burada olacaktır," dedim. "Paladin'li dostlarımızın onlardan daha yakında olmamasını dileyelim."

"Paladin'in adamlarının gelmesinin en az on dakika alacağını söylemiştin," diye karşı çıktı Dorothy.

"O bir tahmindi."

"Yani bilmiyor muydun? Yani sadece *tahmin* mi ediyordun?"

"Bilinçli bir tahmin."

"Heller, bunu neden bana söylemedin?"

Yanıt vermedim. Yanıt çok basitti. Bu, planın ustalıkla halletmeyi umduğum boşluğuydu. Şansın bizden yana olmasını dilemiştim. Ama eğer bunu onlara söyleseydim, bu işi tek başıma yapmak zorunda kalırdım.

İlk kez ben de endişeliydim.

Kaçış planımız itfaiyecilerin buraya Paladin'in adamlarından önce gelmesine bağlıydı. İtfaiyeciler geldikten sonra olay yerini güvenlik bantlarıyla çevirecek ve kimseyi içeriye almayacaklardı. Ama Paladin önce varırsa, duman olsun olmasın üst kata koşmayı akıl edebilirlerdi. Koblenz'in ofisindeki izleme detektörünün kapanmış olması ve lobideki yangın gösterisi arasında bağlantı kurabilir, ofislerinin saldırıya uğradığı sonucuna varabilirlerdi. Sonrasında yapacakları ilk şey bu odaya koşmak olurdu.

Sirenleri duyabiliyordum, gitgide daha yakından geliyordu. Bağırışları, itfaiyecilerin arabalarından inmesini ve malzemelerini çıkardıklarını duyarak derin bir nefes aldım.

Dorothy, "Geldiler," dedi.

Önceden programlanmış ikinci telefon numarasına bastım ve ikinci katın lobisine yerleştirdiğim cihaz da devreye girdi.

"Sağır değilim," diye karşılık verdim.

İki fren sesi duyuldu.

"Hayır, Heller, Paladin demek istiyorum. İki siyah Humvee. Bu Paladin."

Merlin, "Ben buradan *çıkıyorum!*" diye bağırdı.

Dorothy ardından, "Walter. Biraz erkek ol!" diye bağırdı.

PALADIN'İN ofisinden hızla çıkıp merdivenlerden aşağıya inmeden önce gördüğüm son şey, Paladin çalışanına benzer birkaç elemanla Falls Church polisleri ve itfaiyecilerin arasındaki kavgaydı.

Ve bu, Paladin güvenlik görevlilerinin kazanabileceği bir savaş değildi. Polis ve itfaiye asla yanıyor gibi görünen bir binaya girmelerine izin vermezdi.

Giriş katındaki yükleme kapısından dışarı çıktık. Neyse ki bizi bekleyen kimse yoktu. Her iki duman cihazı da binanın ön tarafındaydı ve itfaiyeciler orada toplanmıştı.

Dorothy Defender'a doğru ilerlerken Merlin'e dönüp, "Merlin, teşekkür ederim," dedim.

Bana doğru döndü, karanlık bir bakış attı ve tek kelime etmedi.

72

Dorothy'yle uzun bir süre konuşmadık. Bu, belki de fazla stresli zamanlarda düşük seviye endişe ve depresyon sonucu ortaya çıkan adrenalin patlamasından kaynaklanıyordu. Bunu savaşlarda sıklıkla görebilirdiniz.

Sonunda, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Her zaman başka bir yol vardır."

"Şey, ben başka bir yol düşünemiyorum."

"Ben düşünebiliyorum," diye açıkladım.

"Ah dostum!" Bu, ya büyük bir cesaret ya da büyük bir aptallık."

"Olumlu düşünmeyi seviyorum."

"Biliyorsun, eğer Koblenz'de gerçekten o RaptorCard'lardan biri varsa, bu inanılmaz bir şey."

"Adı bu mu?"

"Ben sadece dedikoduları duydum. Birkaç yıl önce ABD hükümetinin tüm banka SWIFT birliğine nasıl giriş yaptığını hatırlıyor musun? Böylece şüpheli hareketleri izleyebileceklerdi."

"Teröristleri izlemek için."

"Doğru. Ama daha sonra hükümetin her banka transferini, en basit finansal hareketi bile gözetleyebildiği anlaşıldı. Banka gizliliği diye bir şey kalmamıştı."

Onunla tartışmak istemiyordum ama bankalar söz konusu olduğunda çoğu insana göre her zaman çok daha az gizlilik olduğunu düşünmüşümdür. Zenginler yurtdışına para kaçırdıkları zaman bunun karanlık bir sır olarak kalacağını zannederler. Ama bankacılar da insandır. Yabancı bankacılar bile. Tek yapmanız gereken, doğru kişiye ödeme yapmaktır ya da doğru arkadaşı edinmektir ve istediğiniz her şeye ulaşabilirsiniz.

Tabii bu benim çalışma alanım açısından çok da kötü bir şey değildi.

Örneğin, yakın zamanda internete sızan bir haber vardı. Bu habere göre, Cisco Sistemleri, hükümetin tüm internet trafiğini, e-postaları ve telefon görüşmelerini izleyebilmesi için gizlice bir yöneltici kuruyordu.

"Yani RaptorCard hükümete yakalanmadan parayı hareket ettirebilmeni sağlıyor, öyle mi?"

"Evet. Kredi kartı gibi görünen bir cihaza kişisel anahtarlı bir şifreleme yerleştiriyor. Bugüne dek tasarlanmış en güçlü şifreleme. Gerçek bir rastgele sayı üretici. Parola işaretleri doğrudan içine yerleştirilmiş. İstediğin her yerde kullanabilirsin."

"Numaralı hesaplar yirminci yüzyılda kaldı, öyle mi?"

"Evet. Peki, Nick, sorum şu, onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Uzun bir süre düşündüm. Yanıt karışıktı ve dürüst olmak gerekirse, tam olarak karar vermemiştim. En azından henüz.

Ama cep telefonum çalmaya başlayınca Dorothy'ye yanıt veremedim.

"Senin için bir şey buldum," dedi Frank Montello, "oldukça ilginç bir şey. Hani izlememi istediğin cep telefonu numarası vardı ya?"

Önce tereddüt ettim ama hatırladım. "Evet?"

"Biraz önce babanın da aradığı kullan-at numarayı aradı."

"Roger'ın cep telefonu" dedim ve midem bulanmaya başladı. "Ciddi olamazsın."

"Evet," diye karşılık verdi Frank. "Lauren Heller yaklaşık yarım saat önce kocasını aradı."

73

Marjorie Ogonowski perdeleri ayırıp oturma odasının camından dışarı baktı.

Koyu mavi bir Buick Century dört kapılı kaldırıma park etti. Plakadaki koyu mavi harflerle yazılı ABD HÜKÜMETİ yazısı dikkatini çekmişti. Plakanın numarası A ile başlıyordu ve bu da Adalet Bakanlığı anlamına geliyordu. Kuzeni bir FBI çalışanıyla evli olan Marjorie, FBI hakkında yeterince bilgiye sahipti.

FBI'dan bir adam işle ilgili bir konuda görüşmek için kendisinden randevu istediğinden bu yana, kuzenini arayıp neler olduğunu araştırmasını istemeyi çok düşünmüştü. Ama telefondaki adam ona kimseyle irtibata geçmemesini söylemişti. Adam aradığından beri endişesi gitgide artıyordu. Bunun, patronu Roger Heller'le ilgili olup olmadığını merak ediyordu. Ve onunla ilgili olduğundan neredeyse emindi. Özellikle de Security Compliance biriminden John Murray ofisine gelip onunla Roger ve kaybolma nedeniyle ilgili konuştuğundan bu yana.

En azından FBI ajanı tam zamanında gelmişti. Aynı söz verdiği gibi, saat yediydi. Bundan hoşlanmıştı. Marjorie her zaman dakikti. Yaptığı her şeyde düzenli olmayı seviyordu. O, tam bir mükemmeliyetçiydi. Onun bu kadar iyi bir avukat olmasını sağlayan özelliklerinden birinin de bu olduğunu düşünüyordu. Bu özelliği, beyni ve şikayetçi olmadan uzun saatler çalışma isteği. Georgetown Hukuk'tan sonra Gifford Industries'deki bu ortak danışmanlık işine sahip olmuştu. Şirket evlilikleri ve şirket alımları üzerinde çalışıyor, genel danışmanlığa doğru hızla yükseldiğine inanıyordu.

Maaşı çok iyi değildi ama yakın bir zamanda bu değişecekti. Bu süre içinde maaşı Maryland, Linthicum'daki bu evi satın almasını sağlamıştı. Emlak danışmanı bu ev için "yatırımcının

hayali" demiş olsa da bu, evin çok fazla tadilat gerektirdiği anlamına geliyordu. Sararmış duvar kağıtlarını sökmüş, duvarları boyamış hatta bitmek bilmeyen bir hafta sonu mutfağın zeminini tek başına laminant parkeyle kaplamıştı.

Bu, sosyal bir hayatının olmamasının avantajıydı. Evin içinde yapmanız gereken sayısız iş çıkabiliyordu.

FBI ajanı kapıyı çaldı, Marjorie hemen açmak istemedi. Ne kadar endişeli olduğunu bilmesini istemiyordu.

Diğer odadaki sultan papağanı, Caesar yüksek sesle öttü.

Alüminyum kaplama kapıyı açtı ve adamın elini sıktı. Yakışıklı olmayan yüzüyle ilgili bir şey ona sanki adama güvenebileceğini söylemişti.

"Tarifim yeterli oldu mu?"

"Mükemmel," diye karşılık verdi adam. "Yol çok kötü değildi. Tam otuz yedi dakikamı aldı."

Adamın dakikliğinden hoşlanmıştı.

İçeri davet etti ve çay ya da alkolsüz bir içecek alıp almayacağını sordu, ancak adam teklifini reddetti. Marjorie'ye FBI rozetini ve belgelerini gösterdi. Her ne kadar sadece televizyonda görmüş olsa da Marjorie dikkatlice inceledi. Kartal ve baskılı harflerin bulunduğu altın rozet siyah deri bir cüzdanın içindeydi. Fotoğrafının bulunduğu diğer belgeler ucuz ceketinin iç cebine yerleştirilmişti. Adam kartvizitini de verdi.

Laurel'den aldığı kumaşlarla kılıfını kendi elleriyle değiştirdiği iki koltuğa karşılıklı oturdular. Apple MacBook dizüstü bilgisayarı hemen yandaki masanın üzerinde açıktı. Göz ucuyla bilgisayara baktı. Oturduğu yerden ekranı görebiliyordu ve adamın da görüp görmediğini merak etti.

Adamın adı özel ajan Corelli'ydi. Çocukluktan kalmış gibi görünen hafif bir kekemeliği vardı. Bir FBI ajanından beklediği gibi kurnaz ya da kibirli değildi ve bu da hoşuna gitmişti.

Siyah naylon dosya çantasından bir not defteri çıkardı.

"Bayan Ogonowski, Roger Heller'i ne kadar tanıyorsunuz?" diye sordu.

Utangaç bir gülümsemeyle, "Marjorie," diye düzeltti

"Başına bir şey mi geldi?"

"Korkarım devam etmekte olan bir soruşturmayla ilgili konuşmam, üzgünüm."

Devam etmekte olan bir soruşturma! "Şey, Bay Heller benim patronum. Yani onu bu şekilde tanıyorum." Kendini adamın kartvizitini evirip çevirirken buldu, gözlerini ondan kaçırıyordu.

"Tabii."

"O, benim yöneticim ve işler çok yoğun..."

"Şehir dışına çok çıkıyor, öyle değil mi? Ofis dışına yani?"

"İş için çok seyahat eder, bu doğru."

"Ve diğer nedenlerle."

Marjorie tereddüt etti. Koltuğunun yanındaki masaya parmaklarını vurmaya başladı. Sonra birden refleks olarak masanın üzerindeki objeleri dizmeye başladı. Apple dizüstü bilgisayarın kumandasını televizyon, uydu ve DVD kumandalarının yanına koydu. Hepsinin birbirine paralel bir şekilde düzgün durmasına sevindi. "Özür dilerim, ne sormuştunuz?"

"Yakın zamanda şehir dışındayken ona ulaşmaya çalıştınız. İşle ilgili olmayan bir konu için."

FBI bunu nereden bilebilirdi? Kimseye söylemeyeceğine dair söz vermişti. Acaba Security Compliance danışmanı John Murray bunu öğrenip ona söylemiş olabilir miydi? "Hatırlamıyorum."

FBI ajanı alçak bir sesle, "Bence biliyorsunuz," dedi.

Adamda bir şeyler aniden değişmişti. Artık güvenilir ve sevimli görünüşlü federal ajan değildi. Artık adamın yüzünde Marjorie'yi sorusundan daha çok korkutan bir soğukkanlılık vardı.

Caesar yeniden ötmeye başladı.

"Kuş için üzgünüm," dedi. "Kafesini temizlemem gerek, o yüzden biraz çıldırıyor."

"Sorun değil," diye karşılık verdi FBI ajanı.

Elini bir kez daha masanın sonuna doğru kaydırdı, kumandaların yerini değiştirdi ve yeniden paralel bir şekilde duracak hale getirdi.

Birden ağzından, "Büroyu aramamın bir sakıncası var mı? Sizin için sorun olur mu? Yani... Bilmiyorum..."

Adam çenesini kaldırdı, ellerini iki yana açtı ve gülümsedi. "Elbette arayın. Bunu her zaman destekleriz. Numarayı kartın üzerinde bulabilirsiniz."

Marjorie ayağa kalktı, mutfağın dışındaki koridorda duvarda asılı olan telefonun yanına gitti. FBI ajanını hâlâ görebiliyordu. "Kuzenimin eşi de orada çalışıyor," dedi. "Eğer sizin için sakıncası yoksa onu arayacağım."

"Tabii," diye karşılık verdi adam. "Benim için sorun değil. Siz nasıl rahat edecekseniz..."

Duvarda Beverly ve kocası Stuart'ınkiler de dahil olmak üzere bir yığın numaranın yazılı olduğu bir liste vardı. İçlerinden Stuart'ın ofis numarasını bulup çevirdi.

Ajan Correlli'nin kartında farklı bir numara olduğunu fark etmişti, ama bir anlamı olup olmadığından emin değildi. Belki de FBI ana merkezinin Washington ofisinden farklı bir alan kodu vardı. Birden kartla ilgili bir şey daha ilgisini çekti.

Corelli'nin kartına yakından bakıp, "Yakın zamanda kartvizitleri mi değiştirdiler?" diye sordu. "Kuzenim Stuart'ın kartvizitindeki damga..."

Bir el duvardaki telefonun tuşuna bastı ve bağlantı kesildi. Marjorie geldiğini dahi duymamıştı.

Çığlık atmak istedi ama bir el ağzını kapadı. Adam, Caesar'ın çılgınca ötmesine karşın Marjorie'nin duyacağı kadar yavaş ve tane tane, "Bana her şeyi anlatman gerekiyor," dedi.

74

Banyodan çıkması için Lauren'ı bekliyordum.

Bu arada Gabe'le odasında biraz lafladık. Çizgi roman defterini ona geri verdim ve ne düşündüğümü bilmek istedi. Muhteşem olduğunu söyledim. Cowl olmaktan gurur duymuştum.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Kahramandan. Cowl. Adams Morgan'daki kalenin sahibi."

"O sen değilsin," dedi.

"Sanki biraz bana benziyor gibi gelmişti. Hayır mı?"

"Hah? Mümkün değil!"

Yüzündeki bir ifadeyi yakalamıştım. Son derece utangaç ve savunmasız bir hali vardı. Fazlasıyla utanmıştı. Yüksek sesle itiraf etmek istemediği bir şeyi ansızın söyleyivermiştim. "Hayır" dedim. "Tabii ki değil. Yani, öyle olmasını *isterdim*."

"Kendini övme, dostum!"

"Gabe, Candi Dupont kim?"

Bir şeyleri saklayamayacak kadar genç ya da belki de dürüsttü. Gözleri korkuyla parladı. "Sadece bir isim," dedi.

"Candi Dupont Dr. Cash'in kız arkadaşı. Dr. Cash ise senin baban, Gabe!"

"Ah hadi dostum. Bu sadece bir kurgu. Nasıl olduğunu bilmez misin? Gerçek hayattan küçük parçalar alıp bu..."

"Gabe. Babanın e-postalarını okudun, değil mi?"

Birden boğuk bir sesle, "Canın cehenneme!" diye bağırdı. Tek eliyle beni uzaklaştırıp sırtını döndü.

"Gabe." İki elimi de omuzlarına koyup onu kendime doğru çevirdim. "Baban tüm hesapları için aynı şifreyi kullanıyordu, öyle değil mi? Gmail, iTunes ve diğer her şey için. Ve sen onun e-posta hesabına girdin."

Ağlamaya başlamıştı. Yüzü kızarmış, burnuna ve yanaklarına yayılan çiller belirginleşmişti.

"Candi Dupont'u da böyle öğrendin, değil mi? Böylelikle babanın... Babanın bir ilişkisi olduğunu öğrendin."

"Annemi aldatıyordu!" diye bağırdı.

"Gabe, sorun değil. Sana bağırmayacağım. Bu gerçekten umurumda değil. Sadece o şifreye ihtiyacım var. Babanı kurtarmak için buna ihtiyacım var."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü haklısın: Candi Dupont sadece bir isim. Sanırım babanın kız arkadaşına verdiği isim. Bir çeşit sahte bir isim diyebiliriz. Ama onun gerçek adı değil. İşte bu yüzden o kadını bulamadık. Ama gerçek adının ne olduğunu öğrenebilirsek, belki babanı da bulabiliriz. Belki o kadın nerede olduğunu biliyordur. Gabe, bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu biliyorum..."

"Onun gerçek adını *bilmiyorum!* Bunu nasıl bilebilirim ki? Tek bildiğim, Candi Dupont adındaki bu kadına açık saçık e-postalar gönderiyordu. Kadın da yanıt veriyordu, hatta daha açık saçık yanıtlar. Ve o sürekli anneme yalan söylüyordu, bu midemi bulandırıyor."

"Tabii bulandırır," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Elbette. Ama bana şifresini verebilirsen, kadının e-posta adresini bulabiliriz. Ve bu da onu bulmamız için yeterli olur."

Başı göğsüne düşmüştü, sağ dirseğiyle gözlerini benden saklamaya çalışıyordu, gözyaşları tişörtüne düşüyordu.

"Gabe. Hadi!" dedim.

LAUREN AŞAĞIYA indiğinde özel olarak konuşabilmemiz için benimle birlikte Roger'ın çalışma odasına gelmesini istedim. Birbirimize bakabilmek için rahatsız bir şekilde dönmemizi gerektiren eski Fransız tarzı koltuklara oturduk.

"Roger nasıl?" diye sordum.

İlk ve ani tepkisi – sanırım buna mikro ifade deniyordu – şa-

şırmak oldu. Birkaç saniyede kendini toparladı. "*Bana* mı soruyorsun? Ben nereden bilebilirim ki?"

"Lauren," diye söze başladım. "Birkaç saat önce onu aradın. Babamın onu aradığı aynı kullan-at hat üzerinden."

Hızla gözlerini kırptı. "Nick..."

"Tüm bu pisliğin başından beri bana yalan söylüyordun. Nerede olduğunu biliyordun."

"Hayır," diye fısıldadı. "Bilmiyorum."

"Pekala," diyerek boğazımı temizledim. "Keşke buna inanabilseydim. Ama sana olan güvenimi kaybettim. Bu, ona yardım etmeye çalıştığın bir çeşit oyun mu?"

"Nick, beni *dinleyecek* misin?"

"Tabii," dedim. "Açıklamalarını duymayı çok isterim. Bu arada Gabe'i nasıl tüm bunların ortasına atmaya kıyabildiğini de bana açıklarsın."

"Nick," dedi. "Dün geceye dek Roger'a ne olduğunu bilmiyordum. Senin bildiğinden fazlasını bilmiyordum. Evet, kabul ediyorum, senden birkaç şeyi sakladım. Ama eğer beni bir kez olsun dinlersen..."

"Dün gece," diye sözünü kestim. "Ondan ilk kez dün gece mi haber aldın?"

"Telefon kayıtlarımı kontrol et."

"Seni aradı mı? E-posta mı gönderdi?"

"Telefonuma aramam için mesajla bir numara gönderdi." Yerden çantasını alıp karıştırmaya başladı. "Al, eğer bana inanmıyorsan cep telefonumun mesajlarını kontrol edebilirsin."

"Peki nerede?"

"Georgia'da bir yerde tutulduğunu söyledi."

Paladin'in eğitim tesisleri ve ana merkezi Georgia'daydı. "Yine de seni arayabiliyor ama?"

"Evet."

"Babam da onu arayabiliyor. Bu nasıl bir tutukluluk?"

"Tutuklu olduğuna dair bir şey söylemedi. Ya da rehine."

"Ama sana 'tutulduğunu' söyledi, öyle değil mi?"

"Evet, aynen böyle söyledi. Çabuk olması gerektiğini, sadece bir dakikası olduğunu söyledi. Nerede olursa olsun, adamların onun bir cep telefonu olduğunu bilmediğini düşündüm. Ama asıl önemli olan, onu serbest bırakacaklarını söyledi."

"Serbest bırakmak mı?" diye sordum.

"Sonunda onun gitmesine izin vereceklermiş. Bir anlaşma yapacaklarmış."

"Onlar dediğin kim?"

Başını salladı. "Söylemedi. Ben de sormadım. Zaman yoktu, ne kadar daha konuşabileceğini bilmiyordum."

"Nasıl bir anlaşma?"

"*Bilmiyorum.* Sadece dikkatli olmamı söyledi. Hiçbir şey yapmadığım, kimseyi aramadığım ve işleri mahvetmediğim takdirde onu serbest bırakacaklarmış. Yani, kapatmadan önce belki de sadece bir dakika konuşabildik."

"Ondan haber aldığın için rahatlamış olmalısın."

"Elbette rahatladım. Yaşadıklarım kabus gibiydi."

"Kocana yeniden kavuşacaksın."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Gerçek şu ki, evliliğimiz en azından şimdilik bitti."

Midemde bir kasılma hissettim. "Anlıyorum" dedim. Bu beni şaşırtmamıştı. Ama dile getirmesi şaşırmama neden olmuştu.

"Yani, ilişkisini öğrendiğimden bu yana onu affedemedim. Bizim romantik bir hayatımız olmadı. Yine de Gabe açısından hâlâ harika bir baba..."

Ayağa kalktım. "Biliyor musun Lauren? Artık gerçekten hiç umurumda değil."

75

Cerrah, siyah kanvas ameliyat malzeme setini açtı ve en sevdiği Miltex Meister Hand 3 numaralı neşterini çıkardı. En kaliteli çelikten yapılmış bir bıçağı dikkatle yanına koydu.

Marjorie Ogonowski ağlıyor, ağzındaki banttan dolayı sesi çıkmıyordu. Elleri ve ayakları da bantla karyolanın direklerine bağlanmıştı.

Onu net bir şekilde görebilmesi için kadının gözlüklerini çıkarmamıştı.

Birkaç dakika önce savaş vermeyi bırakmış ancak lateks eldivenlerini giyerken gördükten sonra kıvranma çabaları artmış, çığlıkları şiddetlenmişti. Neşteri görmek ise yaşadığı dehşeti daha da artırmıştı. Ama bu zaten beklenen bir şeydi. Geliştirilmiş sorgulama tekniği olarak bilinen yöntemlerindeki en geçerli özlü sözlerden biri; acı korkusunun her zaman acının kendisinden daha etkili olduğuna yönelikti.

O elbette bir cerrah değildi, düşünmek dahi istemediği bazı hoş olmayan olaylardan sonra tıp okulundan atılmıştı. Ama bu lakabı Afganistan ve Bağdat'ta edinmişti. CIA, kendi birimini politik açıdan temiz tutmak adına, gizli hapishanelerindeki sorgulamaları yönetebilmek için dışarıdan insanlar tutmak zorunda kalmıştı. İşverenlerini o kadar hoşnut etmişti ki, daha sonra onu Ebu Garib'e göndermişlerdi. Ama tüm yaşananlar ortaya çıktığında onu da kızağa çekmişlerdi. Özel sektörde onun yeteneklerine yönelik pek de iş yoktu. Dışarıdaki sayılı şirketlerden biri olan Paladin Worldwide tarafından işe alındığı için çok şanslıydı.

Gerçek adıyla işkence; son derece yanlış anlaşılan bir sanattı. Son yıllarda Irak'taki savaşa karşı oluşan tepkiler doğrultusunda politik açıdan işkencenin işe yaramadığını itiraf etmek doğru bir yorum halini almıştı. Peki, ama işkence işe yaramıyorsa, neden

insanoğlu binlerce yıldır onu kullanıyordu? Nasıl olmuştu da, Fransız Direnişi üyelerinin tümü Nazi işkencesi altında, kendi aile üyeleri de dahil olmak üzere yandaşlarının isimlerini vermişlerdi? İşkence sadece doğru uygulanmadığı takdirde etkisiz olabilirdi. Bu, sadece yaratıcı tekniklerle ilgili bir şey değildi. İnsani yeteneklerin olması gerekiyordu. İnsanları doğru yorumlayabilmek ve otorite kurabilmekle ilgiliydi.

Her zaman yaptığı gibi yumuşak ve sakin bir ses tonuyla konuştu. Sesini yükseltmek kontrol kaybı anlamına gelirdi. "Hadi bir kez daha deneyelim. Bay Heller şehir dışındaydı ve sizin acil olarak ona ulaşmanız gerekti, öyle değil mi? Sanırım büyük bir satın alma üzerinde çalışıyordunuz. Sao Paolo'daki bir enerji santrali. Doğru mu? Evetse başını salla."

Marjorie'nin gözleri büyümüştü, gözyaşları durmaksızın yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Abartılı bir şekilde kafasını aşağı yukarı salladı.

"Ani bir gelişme oldu ve ona ulaşmanız gerekti. Ama tatil günüydü ve o ofiste değildi. Öyle mi?"

Marjorie başıyla onayladı.

"Ertesi sabah erken saatte bir şirket toplantısı vardı. Slayt sunumu çoktan hazırlanmıştı ama sen mevcut durum analiziyle ilgili bir şey buldun ve satın almayı kötü etkileyebileceğini düşünerek endişelendin. Bir aksaklık diye düşündün, haklı mıyım?"

Marjorie başını yavaşça salladı. Adamın bunu biliyor olmasına karşı duyduğu şaşkınlık görülebiliyordu. Daha karşısında kim olduğunu bilmiyordu.

Hiçbir şey bizi bilinmeyen kadar korkutmaz ve Cerrah onu herhangi bir konuda aydınlatmayacaktı.

"Ama ona ulaşabileceğin bir yol yoktu. Onu acil olarak araman gerekiyordu ancak cep telefonu yanında değildi. Blackberry telefonuna e-posta da gönderemezdin, çünkü onu da yanına almamıştı. Haklı mıyım?"

Marjorie başıyla onaylamadan önce birkaç saniye tereddüt etti.

"Tuhaf değil mi? Yani, Bay Heller gibi çalışkan bir adamın o kadar yoğun bir dönemde seyahat ederken cep telefonunu ya da Blackberry cihazını yanına almamış olması. Hem de her zaman ulaşılabilmesi gerekirken."

Gözleri bir yandan diğerine kaydı. Aldanışı adeta bir neon ışık kadar belirgindi.

"Ama yine de sen bir şekilde ona ulaştın. Onunla konuştun. Ama nasıl?"

Marjorie başka tarafa baktı.

"Ağzındaki bandı çıkaracağım. Ama önce bu neşteri yakından görmeni istiyorum. Ne kadar keskin olduğunu hissetmeni istiyorum."

Gözleri büyüdü ve yaşlarla doldu. Başını, "Hayır, lütfen yapma!" dercesine iki yana sallamaya başladı ve birden durdu. Bu hareketinin işbirliği yapmaya isteksiz olduğu gibi yanlış bir şekilde anlaşılmasını istemiyordu.

Adam yakınlaştı, neşter sağ elindeydi ve yavaşça sağ göz yuvarlağına yaklaştırdı.

"Lütfen ani bir hareket yapma," dedi, "yoksa kendini çok kötü yaralarsın."

Marjorie'nin gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı.

"Lütfen gözlerini aç, yoksa çok daha fazla canın yanacak."

Gözlerini açana dek birkaç saniye bekledi, Marjorie gözlerini kısarak bakıp kırpıştırdı.

"Gözkapağı bir milimetreden daha incedir. Bu neşter onu kolaylıkla kesebilir. Ve sonra da altındaki göz akını. Göz sıvısı doğrudan dışarı akar. Gözüne vereceği zarar tamir edilemez."

Marjorie gözlerini daha hızlı bir şekilde kırpıştırmaya başladı, inlemesi de yükselmişti.

"Enükleasyon terimini biliyor musun?"

Gözlerini yeniden kapadı ve daha yüksek sesle inledi.

"Enükleasyon gözyuvasının cerrahi müdahaleyle çıkarılmasıdır. Genellikle travmatik yaralanma ya da kötü huylu tümör gibi ciddi vakalarda gerçekleştirilir."

Kadının çenesinin yukarı aşağıya hareket ettiğini, tekrar tekrar "lütfen" demeye çalıştığını görebiliyordu.

"Tabii tek gözünle hâlâ bir avukat olarak çalışmaya devam edebilirsin," diye açıklamaya başladı. "Sanırım Westlaw sistemini kullanmaya devam edebilirsin. Ama el yazısı notları unutmak zorundasın. Ayrıca ne yazık ki görme özürlülerin giriş yapabileceği çok az site var. Hayatında çok eziyetli değişiklikler yapman gerekecek."

Sol elini hafifçe, adeta okşar gibi kadının alnına, tam gözlüklerinin üzerine doğru uzattı.

"Şimdi ağzındaki bandı çıkaracağım. Herhangi bir ses çıkarırsan; bağırırsan, çığlık atarsan ya da yardım istersen çok hızlı bir operasyon gerçekleştireceğim. Anlaştık mı?"

Marjorie gözleri kapalı bir biçimde başıyla onayladı.

"Ağzındaki bant çıkar çıkmaz bana Bay Heller'e nasıl ulaştığını söylemeni istiyorum. Tamam mı?"

Kadın tekrar başını salladı.

Neşteri kadının gözünden birkaç santim uzakta tutmaya devam ederek sol eliyle bandı çıkardı.

Marjorie yüksek sesle nefes aldı.

Kelimeler ağzından arka arkaya yüksek bir sesle dökülmeye başladı. "Bana bir sesli mesaj bıraktı. Masasındaki çekmecelerden birinde kullan-at bir cep telefonu olduğunu söylüyordu. Hat kullanıma açıktı, onu alıp aşağıya inmemi ve sokaktan onu aramamı istedi."

"Nereyi aramanı?"

"Bana bir telefon numarası verdi."

"Sana verdiği numara neydi?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum, nasıl hatırlayabilirim ki? Numarayı ezberlemedim, numarayı nasıl bilebilirim ki? İşyerinden aradım. Kayıtlara geçmedi. Bana kayıtlara geçmemesi gerektiğini söyledi."

"Tabii telefon numarasını ezberlemedin. Ama aradığın numara kullandığın telefona kayıt edilmiş olmalı."

Marjorie sadece bir saniye tereddüt etti. Ama bu adamın onu bir yanıt hazırlamaya çalıştığını anlamasına yetmişti. "Telefonu Roger'ın masasına geri koydum."

"Hayır, böyle yaptığını sanmıyorum. Bence sen telefonu eve getirdin çünkü Roger sana öyle yapmanı söyledi."

Başını hayır anlamında iki yana salladı, titremeye başlamıştı.

"Sen çok sadık bir iş arkadaşısın," dedi. Adını kullanmayı bırakmıştı. Asla isimleri kullanmazdı zaten. "Bay Heller'i korumaya çalışıyorsun. Bu övülmeye layık bir davranış. Ama o gitti, artık onu koruman gerekmiyor. Şimdi karşında bir seçim var. Bana o telefonu vereceksin ya da anestezinin avantajlarından yararlanmadan çok acı verici bir operasyon geçireceksin."

"Lütfen, *hayır!*"

"Telefon nerede?"

Marjorie yerini söyledikten sonra şifonyere gitti. Kullan-at cep telefonu aynen söylediği gibi en üst çekmecedeydi. Aldı ve kadının yanına geri döndü.

Emin olmak için telefonu açtı ve giden aramaları kontrol etti.

Telefon sadece bir kez kullanılmıştı.

"Çok iyi," dedi.

Marjorie fısıltıyla, "Lütfen," dedi. "Lütfen artık beni bırakır mısın? İstediğini elde ettin, öyle değil mi? Onu neden istediğini ya da kim olduğunu bilmiyorum ve *umurumda da değil*, lütfen, sadece gitmeni istiyorum. Sana söz veririm, sana *yemin ederim*, polisi aramayacağım. *Kimseyle* konuşmayacağım."

"Konuşmayacağını biliyorum," diye karşılık verdi Cerrah yeni gümüş bir bant kopartıp kadının ağzını kapatırken. "Konuşmayacağını biliyorum."

76

Bütün olup bitenden sonra bile Roger'ın başına neler geldiği hakkında çok az şey biliyordum.

Tek yapabildiğim, sayısız varsayım üzerinde düşünüp durmaktı. Ayrıntılı bir şekilde düşünüyor, tekrar tekrar üzerinden geçip, içlerinden en olası olanı çıkartmaya çalışıyordum. Sonunda şöyle bir düşünceye varmıştım: benim entrikacı, memnuniyetsiz, megaloman ağabeyim sonunda bu orta sınıf işkencesinden kurtulmak için bir yol keşfetmişti. Gifford Industries Paladin Worldwide'ı gizlice satın aldıktan sonra, Paladin'in mali kayıtlarını incelerken dev bir rüşvet tablosuyla karşılaşmıştı. Ve Paladin'in başkanı Carl Koblenz'e şantaj yapıp milyon dolarlar istemek gibi büyük bir hata yapmıştı. Paladin sakin bir şekilde Roger'ın sessizliğini satın almak yerine ona saldırmayı tercih etmişti. Onu tehdit etmiş, hedef göstermişti. Ve sonunda bir gece Georgia'da onu kaçırmıştı.

Bundan sonrasında varsayımım iyice şüpheli bir hal alıyordu. Onu kaçıranların elinden kurtulmayı başarmış mıydı? Bu hiç de olası değildi. Roger süper bir kahraman değildi. Paladin'in Georgia'daki eğitim tesislerinde bir cep telefonu kullanabilecek kadar konforlu bir yerde mi hapis tutuluyordu? Bu çok daha akıl dışı bir olasılıktı.

O halde belki de onu kaçıranlar tarafından kullanılıyordu. Belki de onu bu aramaları yapması; babama ve Lauren'a Paladin'le işbirliği yapmalarını söylemesi için zorluyorlardı. Onlara istediklerini vermelerini, böylece onu serbest bırakacaklarını söyletiyorlardı.

Belki.

Peki, ama babamın bununla ne ilgisi vardı? Babamda Paladin'in isteyeceği ne olabilirdi ki? Bilemiyordum.

O yüzden belki de henüz her şey yeterince açıklığa kavuşmamıştı, daha kavrayamadığım bir şey vardı.

Ama artık beni hiçbir şey şaşırtamazdı.

KISA BİR SÜRE sonra Dorothy Duval'i aradım. Önce iş numarasını denedim ama sesli mesaja düştü. Bu kez cep telefonunu denedim ve hemen açtı. Her neredeyse arkadan yüksek bir televizyon sesi geliyordu.

"Umarım seni rahatsız etmiyorum," dedim.

"Ah hayır. Hiçbir şey yapmıyorum." Sesi keyifsiz geliyordu.

"İyi misin?"

"İyi olacağım. Bugünün üzerinden mi geçmek istiyorsun?"

"Ne var ki, bunu iş saatinin ortasında yapmak zorundayız ve sanırım bu senin için sorun olacak."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Hiç sorun değil." Ses tonunda neredeyse acımasız, tekdüze bir ton vardı.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Heller, tüm zamanlarım senin. Jay Stoddard beni kovdu."

"Seni mi? Neden?"

"Şirket kaynaklarını kötüye kullandığımı söyledi."

"Bana yardım etmenden söz ediyor."

"Ayrıntılı bir açıklama yapma gereksinimi duymadı. Sorun şu ki, sana daha fazla yardımcı olamayacağım. Çünkü Stoddard'ın veritabanına artık giriş yapamıyorum."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Bu doğru değil."

"Belki öyledir. Ama olan biten bu."

"Hayır," dedim yine. "Ayrıca bu şehirde bir daha iş bulamamam için gerekenleri yapacağını da ekledi."

"Onunla konuşacağım."

"Hayır!" dedi Dorothy. "Uğraşma. Oraya geri dönemem. Beni kovduktan sonra olmaz."

"Onunla konuşacağım," dedim. "Bu arada benim için bir iyilik yap. Ağabeyimin bilgisayarına girip bir şeye bakmanı istiyorum."

"Bilgisayarda pek fazla bir şey yok."

"Bir Hotmail hesabı var. Kullanıcı kimliğini bulabilirsin, öyle değil mi?"

"Eğer oradaysa tabii. Ama şifre..."

"Bu kolay kısmı. Şifre Victor10506."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Uzun hikaye" dedim. "Ama 10506 New York, Bedford'un posta kodu. Çocukken orada oturuyorduk."

"Ağabeyinin bilgisayarına girmemi istiyorsan sorun değil. Peki, ama ne arayacağım?"

"CatLvr74@yahoo.com adresine giden ve oradan gelen tüm e-postaları aramanı istiyorum. Onlardan birinin içinde bir cep telefonu numarası olmalı."

"Peki, diyelim ki bir numara bulursam ne yapacağım?"

"Şey, ilginç bir fikrim var."

77

Jay Stoddard'ı Senato Yemek Salonu'nda Virginia'dan bir senatörle kahvaltı ederken buldum. Senatör, Silahlı Kuvvetler Komitesi'nin eski başkanıydı ve berbat bir yeniden seçim dönemi geçiriyordu.

Sarı duvarların, kırmızı halıların, beyaz masa örtülerinin ve gücün simgelendiği odaya adeta fırtına gibi girdim. Üzerimde blucinim, bir tişört ve yürüyüş botlarım vardı. Stoddard ise en kaliteli özel dikim takımlarından birini giymişti. Kurşuni kruvaze ceket, canlı mavi bir gömlek ve kırmızı bir kravat. Önünde bir fincan kahve ve bir kase mısır gevreği vardı. İkinci kahvaltısı diye düşündüm. Bir seferinde iş görüşeceği kahvaltılara asla aç gitmememi öğütlemişti.

Garson arkamdan seslenerek beni izlemişti. "Efendim! Özür dilerim ama buraya blucinle giremezsiniz. Efendim, kravat takmak zorundasınız!"

Tartışmamız fazlasıyla ilgi çekti. Birçok bakış bize yoğunlaşmıştı. Stoddard merakla çevreye bakındı ve dönüp ikinci kez bakmak zorunda kaldı.

"*Heller?* Tanrı aşkına burada..."

"Yarım kalmış küçük bir işimiz var," dedim.

Senatöre bakıp gözleriyle, *bana bir saniye izin verin* dedi ve bana dönüp, "Sanırım bu her neyse ben ofise dönünceye kadar bekleyebilir."

"Dorothy Duval'den bu kadar kolay kurtulabileceğini düşünmüş olamazsın, değil mi?" Kollarımı kavuşturmuş bir şekilde masasının yanında dikildim.

Stoddard ayağa kalktı. Senatöre dönüp, "İzninle John. Özel bir konu," dedi. Yanıma gelip neredeyse kulağıma fısıldar biçimde, "Heller, hemen buradan defolup git. Olay çıkartıyorsun. Bununla ilgili konuşmak istiyorsan kahrolası bir randevu al."

"Şu an benim için oldukça uygun," dedim.

"Canın cehenneme, Heller!" dedi ve salondan dışarı çıktı. Koridora doğru onu izledim. Birkaç santim uzağımda durup işaret parmağıyla göğsüme vurdu. "Sakın bunu *bir daha* yapma!" Sesi alçak ama tehditkardı.

"Neden beni Los Angeles'taki çalıntı kargo işine verdiğini açıklamak ister misin?"

"Bu işin üstesinden gelebileceğini düşündüğüm için sana o işi verdim."

"Ah, tabii!" dedim. "Şirkette yeterli başka kimse yoktu değil mi? Yani Traverse Development'ı araştırmamı istemeyişinin nedeni bu mu? Böylelikle parçaları birleştirip Traverse Development'ın Paladin holdingine ait olduğunu anlayabilirdim. Bu da asıl müşterinin Leland Gifford olduğu anlamına gelecekti!"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum, Heller."

"Ve belki Leland Gifford ağabeyim yüzünden benim gizli bilgilere sahip olabileceğimi düşündü."

"Ağabeyin bununla ilgili ne bilebilir ki? Mantıklı konuşmuyorsun."

"Ya da o sandıklarda ne olduğunu bulduğum takdirde beni kontrol edebileceğini mi düşündün?" İtiraf etmem gerekir ki, sadece tahmin yürütüyordum. Sadece o işin bana verilmesinin bir tesadüf olmadığına inanıyordum.

"Seni *kontrol etmek mi? Seni* ne zaman kontrol edebildim ki? Senin, Dorothy'nin ve bir adamın daha Paladin'in ofisine girdiğiniz güvenlik görüntülerini izledim."

"Yani Dorothy'yi çıkartıyorsun?"

"Seninle konuşma fırsatım olmadı."

"Yani beni de işten kovmayı planlıyorsun, öyle mi?"

"Böyle bir şey yaptıktan sonra seni bu iş yerinde *tutamam.*"

Arka cebimden küçük metal bir obje çıkartıp ona gösterdim. Bu üç gigabayt dosya ve e-posta saklayabilen USB flaş bellekti. "Evet, bu bir hata olurdu. Aynı senin Ogilvie davasında bize yaptırdığın yasadışı dinleme gibi."

"Ah, hadi ama!" diye itiraz etti. "Sakın bana birden adalet hissine kapıldığını söyleme."

"Kahvaltı arkadaşın, iş arkadaşı Senatör McBride için yaptıklarını duymak isteyecektir."

Neden söz ettiğimi çok iyi biliyordu. Bu, aile içi şiddet suçlaması duyulmadan önce silinmesi için Stoddard'ı kiralayan bir senatördü. Bu olaydan birkaç yıl sonra senatörün rakibi, Senatör McBride'la ilgili araştırma yapması için Stoddard'ı tutmuştu. Peki, Stoddard ne yaptı dersiniz? Neyse ki Senatör McBride parasını geri isteyememişti.

"Peki, bu ne anlama geliyor, işinin garantisi mi?"

Başımı hayır anlamında yavaşça salladım. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"İstifa mı ediyorsun?"

"Sen beni kovmadan."

"Seni bu şehirde birilerinin işe alacağını sanıyor musun?"

"Hiç sanmıyorum."

"Bir yerlerde domuz kumbaranda sakladığın paran mı var, Heller? Babanın Alplerde toprağa gömdüğü bir para falan?"

Ona sadece baktım. Öyle düşünmesini istedim. "Bunun ne olduğunu bilmek istiyor musun Jay?" Flaş belleği salladım. "Bu senin emeklilik paketin. Bu seni işinden erken emekli edebilir."

"Ne istiyorsun?"

"Dorothy senin için çalışmak istemiyor. Ama ona başka yerde çok daha iyi bir iş bulabilmek için elinden ne geliyorsa yapacaksın. Ona mükemmel bir tavsiye mektubu yazıp, telefonu eline alacaksın ve o ünlü Stoddard gücünü kullanacaksın. Ben gerçekten *harika* bir işten söz ediyorum. Ve eğer yapmazsan..."

Flaş belleği bir kez daha salladım. Metal kapağı tavandaki avizelerin ışığıyla parıldadı.

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu, şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Jay!"

Ve gitmek için arkamı döndüm.

"Şu an benim için oldukça uygun," dedim.

"Canın cehenneme, Heller!" dedi ve salondan dışarı çıktı. Koridora doğru onu izledim. Birkaç santim uzağımda durup işaret parmağıyla göğsüme vurdu. "Sakın bunu *bir daha* yapma!" Sesi alçak ama tehditkardı.

"Neden beni Los Angeles'taki çalıntı kargo işine verdiğini açıklamak ister misin?"

"Bu işin üstesinden gelebileceğini düşündüğüm için sana o işi verdim."

"Ah, tabii!" dedim. "Şirkette yeterli başka kimse yoktu değil mi? Yani Traverse Development'ı araştırmamı istemeyişinin nedeni bu mu? Böylelikle parçaları birleştirip Traverse Development'ın Paladin holdingine ait olduğunu anlayabilirdim. Bu da asıl müşterinin Leland Gifford olduğu anlamına gelecekti!"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum, Heller."

"Ve belki Leland Gifford ağabeyim yüzünden benim gizli bilgilere sahip olabileceğimi düşündü."

"Ağabeyin bununla ilgili ne bilebilir ki? Mantıklı konuşmuyorsun."

"Ya da o sandıklarda ne olduğunu bulduğum takdirde beni kontrol edebileceğini mi düşündün?" İtiraf etmem gerekir ki, sadece tahmin yürütüyordum. Sadece o işin bana verilmesinin bir tesadüf olmadığına inanıyordum.

"Seni *kontrol etmek mi? Seni* ne zaman kontrol edebildim ki? Senin, Dorothy'nin ve bir adamın daha Paladin'in ofisine girdiğiniz güvenlik görüntülerini izledim."

"Yani Dorothy'yi çıkartıyorsun?"

"Seninle konuşma fırsatım olmadı."

"Yani beni de işten kovmayı planlıyorsun, öyle mi?"

"Böyle bir şey yaptıktan sonra seni bu iş yerinde *tutamam.*"

Arka cebimden küçük metal bir obje çıkartıp ona gösterdim. Bu üç gigabayt dosya ve e-posta saklayabilen USB flaş bellekti. "Evet, bu bir hata olurdu. Aynı senin Ogilvie davasında bize yaptırdığın yasadışı dinleme gibi."

"Ah, hadi ama!" diye itiraz etti. "Sakın bana birden adalet hissine kapıldığını söyleme."

"Kahvaltı arkadaşın, iş arkadaşı Senatör McBride için yaptıklarını duymak isteyecektir."

Neden söz ettiğimi çok iyi biliyordu. Bu, aile içi şiddet suçlaması duyulmadan önce silinmesi için Stoddard'ı kiralayan bir senatördü. Bu olaydan birkaç yıl sonra senatörün rakibi, Senatör McBride'la ilgili araştırma yapması için Stoddard'ı tutmuştu. Peki, Stoddard ne yaptı dersiniz? Neyse ki Senatör McBride parasını geri isteyememişti.

"Peki, bu ne anlama geliyor, işinin garantisi mi?"

Başımı hayır anlamında yavaşça salladım. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"İstifa mı ediyorsun?"

"Sen beni kovmadan."

"Seni bu şehirde birilerinin işe alacağını sanıyor musun?"

"Hiç sanmıyorum."

"Bir yerlerde domuz kumbaranda sakladığın paran mı var, Heller? Babanın Alplerde toprağa gömdüğü bir para falan?"

Ona sadece baktım. Öyle düşünmesini istedim. "Bunun ne olduğunu bilmek istiyor musun Jay?" Flaş belleği salladım. "Bu senin emeklilik paketin. Bu seni işinden erken emekli edebilir."

"Ne istiyorsun?"

"Dorothy senin için çalışmak istemiyor. Ama ona başka yerde çok daha iyi bir iş bulabilmek için elinden ne geliyorsa yapacaksın. Ona mükemmel bir tavsiye mektubu yazıp, telefonu eline alacaksın ve o ünlü Stoddard gücünü kullanacaksın. Ben gerçekten *harika* bir işten söz ediyorum. Ve eğer yapmazsan..."

Flaş belleği bir kez daha salladım. Metal kapağı tavandaki avizelerin ışığıyla parıldadı.

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu, şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Jay!"

Ve gitmek için arkamı döndüm.

Arkamdan, "Heller!" diye seslendi. "Elinde nasıl bir koz var bilmiyorum, ama sana uğraşmamanı tavsiye ederim. Sun Tzu'nun da söylediği gibi; 'Tüm savaşlar başlamadan önce kazanılmış ya da kaybedilmiştir'."

"Bunu o söylemedi. Bu *Wall Street* filminden bir alıntı" diye karşılık verdim.

"Yanlış olduğunu göstermez!"

"Sanırım göreceğiz."

78

Senato Yemek Odasının kapısında durmuş, Jay Stoddard'la tartışırken telefonum durmaksızın çalmıştı. Sonunda sesli mesajlarıma bakabildiğimde, altı tane buldum. İki tanesi Dorothy'ye aitti. İstediğim tüm ekipmanları ve üniformaları kiralayabildiğini haber veriyordu. Arayanlardan biri Lauren, diğeri ise Aberdeen Deneme Sahası'nda patlayıcı eğitmenliği yapan Pat Keegan adında eski bir dostumdu ve benden haber aldığı için çok mutlu olmuştu. Biri, izinli olmam konusunda bilgilendirilmemiş öfkeli bir müşteriydi. Geri gelmeyeceğimi öğrendiğinde hiç mutlu olmayacağından emindim.

Ve biri de Teğmen Arthur Garvin'e aitti. Kısa bir süre önce Anne Arundel İlçe polisinden cinayet gibi görünen ve Garvin'in çalıştığı davayla ilgili olabilecek bir çağrı almıştı. Onunla Maryland, Linthicum'da olay yerinde buluşmamı istiyordu. Bunun anlamı, sabahın bu saatinde bir saatten uzun bir araba yolculuğu demekti. Ve benim o gün yapacak çok işim vardı.

Özürlerimi iletmek için Garvin'i aradım.

Ama kurbanın Gifford Industries'de çalıştığını söylediğinde hemen arabama koştum.

EVİN ÇEVRESİ kordon altına alınmıştı. Anne Arundel İlçe polisi tüm trafiği durdurmuştu. Arabası yola dik bir şekilde park edilmişti, kırmızı ve mavi ışıkları yanıp sönüyordu. Garvin beni barikatta karşıladı ve eve doğru eşlik etti. Birlikte, yaklaşık otuz metre kadar yürüdük. Mahalle bana büyük annemin evini hatırlatmıştı. Birbirine yakın mütevazı evler, büyük arabalar, biçilmiş çimler. İçlerindeki en küçük ev kurbana aitti. Sokağın diğer ucu da polis arabalarıyla kapatılmıştı, her yerde üniformalı memurlar ve olay yeri ekipleri vardı. Evin kapısında bir devriye polisi

dikilmiş, olay yeri kaydı alıyordu. Radyolardan telsiz cızırtıları gelirken komşular neler olduğunu görebilmek için gruplaşmış, aralarında konuşuyorlardı. Büyük olasılıkla daha önce birbirleriyle tek kelime dahi etmemişlerdi.

"Anlaşmamız şöyle," diye söze başladı Garvin. "Bu davanın bizimle nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum. Ama ilgilenen dedektif benim gibi eskilerden ve hiçbir şeye dokunmaman şartıyla seni cinayet mahalline sokmamı kabul ediyor. Ne yazık ki gündüz, yani herkes burada. Cinayet masasından on iki adam, birimin şefi, diğer memurlar ve aklına kim gelirse. Dedektife bir arkadaşım olduğunu söyledim ve sana güveniyorum."

"Bunu takdir ediyorum," diye karşılık verdim.

"Ve kurbanı tanıdığını da söyledim."

"Fazla değil."

"Senin zaman çizelgesini etkilemiş bir tanık olabileceğini söyledim. Bu adam aptal değil ve olabilecek tüm yardımlara açık. Yani başımızı belaya sokma, yeter!"

Gerekli tulumun yanı sıra ayakkabılarım ve saçlarım için de gerekli file ve kılıflar sağlanmıştı. Eve girebilmem için iki kat lateks eldiven takmak zorunda kaldım.

Girişteki odada birkaç rahat koltuk, bir masa ve üzerinde de açık duran küçük, beyaz bir MacBook diz üstü bilgisayar vardı. Birileri parmak izleri için camlara toz sürüyor, birileri fotoğraf çekiyor ve diğer bir memur ise çizim yapmaya çalışıyordu.

Davayla ilgilenen dedektif Lenehan adında, emekliliğine az kalmış, dobra bir adamdı. Kendini tanıtmadan bana birkaç talimat verdi. Hiçbir şeye dokunamamam, kıpırdatmamam, neredeyse bakmamam gerekiyordu. Garvin'le beni kalabalığın içinden odaya doğru alırken, "Yani kurbanla öldürülmeden birkaç gün önce görüştünüz, öyle mi?" diye sordu.

"Üç gün önce," diye karşılık verdim.

"Sana herhangi bir endişesinden söz etti mi? Onu rahatsız eden birileri ya da bir düşmandan?"

"Hayır."

"Komşularından biri dün gece kapısının önünde hükümete ait bir araç gördüğünü söyledi. FBI' la konuşacağına dair bir şey söylemiş miydi? Belki de işiyle ilgili?"

"Pek sayılmaz."

"Seni uyarıyorum, bu hoş bir görüntü olmayabilir."

"Daha önce cinayet mahallerinde bulundum," dedim.

"Pekala!" Sesi giderek azaldı.

Garvin, "Avuç içlerinde karşı koyduğuna dair yaralar var," dedi.

Marjorie Ogonowski'nin boğuşarak öldürüldüğü çok açıktı. Her iki elinde de tırnak izleri vardı. Ağzı bantlanmıştı. Gözlükleri yerdeydi ve kırılmıştı. Hemen yanında numaralı bir işaretleyici duruyordu.

Kadının gözlerine ne yapıldığını gördüğümde, bir an için midemde bulantı dalgası yükselip alçaldı. Öfkemin yükseldiğini hissediyordum.

"Ağzındaki bandın bir kez çıkarılıp yeniden yapıştırıldığını görebilirsiniz," dedim.

Garvin biraz daha yaklaştı, gözlüklerini alnına doğru kaldırdı ve başıyla söylediklerimi onayladı.

"Bunu kim yaptıysa, konuşabilmesi için bandı çıkarması gerekmiş," diye devam ettim. "Ama istediğini aldıktan sonra geri yapıştırmış."

Garvin, "Ya da alamadığı için," dedi.

"Cesedi kim bulmuş?" diye sordum.

"İşe gitmemiş ve anlaşılan, genellikle bir tek gün bile işini aksatmazmış. Sekreteri telefonla ona ulaşamayınca bir komşusunu aramış ve iyi olup olmadığı kontrol etmesini istemiş."

"Sekreteri komşularını tanıyor muymuş?"

"Hayır. Telefon numaralarını internet üzerinden bulduğunu söyledi."

"Komşunun anahtarı mı varmış?"

"Sekreterin aradığı komşuda yokmuş. Adam sokağın karşısında oturuyor, arabayı fark eden de o. Yan kapıdaki komşuya ha-

ber vermiş ve kadının anahtarı varmış. Kapıyı açıp içeri girmişler ve onu burada bulmuşlar. Uzun sürmemiş, ne de olsa büyük bir ev değil.

"Girişteki odaya bir daha bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

79

Karmaşanın ortasında dikilmiş, açık ön kapıdan küçük masa, diz üstü bilgisayar ve iki koltuğun olduğu odaya bakıyordum. "Burada bir sandalye var mıydı?" diye sordum.

"Hiçbir şey yerinden oynatılmadı," diye karşılık verdi Lenehan.

"Buradaki masada çalışmıyordu. Burada sandalye yok. Diz üstü bilgisayarını yatak odasındaki masasında kullanıyordu" dedim.

"Yani?" diye sordu Lenehan.

Koltuklara yaklaştım, yanlarındaki sehpayı ve üzerinde yan yana dizilmiş birkaç uzaktan kumanda aletini gördüm. "Zorla girmeye dair bir iz yok, öyle değil mi?"

"Kapıyı katile kendisi açmış."

"Onu bekliyordu," dedim. Uydu ve televizyon kumandalarından daha küçük olan beyaz kumandayı işaret ettim. "Bu, MacBook için."

Garvin, "Belki de film ya da televizyon programları izlemiştir," diye öneride bulundu.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Fazla uzak. Bu, on iki inç bir ekran. Ayrıca televizyon ya da film seyredecek bir tip olduğunu sanmıyorum. Sürekli çalışıyordu. Bilgisayar açıktı, öyle değil mi?"

"Kapalı görünüyor," diye karşılık verdi Lenehan.

"Hayır, sadece uyku moduna geçmiş. Dokunmatik fareye dokunmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne için?"

"Bilgisayarı uyku modundan çıkarmak için. Bakalım ekranda ne var."

"Olay yeri ekibinin bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diye karşı çıktı Lenehan. "Parmak izleri, DNA ve tüm o şeyler. Ama bir saniye bekle." Birilerini yakaladı, hızlı bir konuşma yaptı. Yarım dakika kadar sonra bana dönüp, "Pekala, hadi yap. Parmak izleri için zaten gerekli işlemleri yapacaklarmış."

Dokunmatik farenin üzerinde parmağımı şöyle bir dolaştırdım ve Mars'ı andıran bir gezegenin yer aldığı bir ekran koruyucu geldi. Fareye tıklayınca ekran koruyucu kayboldu. Ekranda büyük bir kutucuk belirdi ve kutucuğun içinde benim fotoğrafım vardı.

Ben hareket edip kameraya yaklaştıkça o da hareket ediyordu. Eş zamanlı olarak fotoğrafımı kaydediyordu. Bir düğmeye basıldığı takdirde fotoğraf dondurulabiliyordu.

Büyük kutunun altında bir dizi küçük fotoğraf karesi vardı. Tümü içinde bulunduğumuz odaya aitti. Hepsinde koltuklarda oturan bir kadın ve bir erkek vardı.

Marjorie Ogonowski'yle takım elbiseli, kravatlı, kambur ve yüzünde iz olan bir adamın fotoğrafları.

Lenehan ve Garvin ekrana yaklaştılar. "Bu ne böyle?" diye sordu Lenehan.

"Photo Booth," diye karşılık verdim. "Macintosh'un bir fotoğraf uygulaması." Büyük fotoğrafı biraz daha büyütebilmek için fareyi tıkladım ve koltuklara yakınlaştırdım.

"Oturup konuştukları sırada fotoğraflarını çekmiş."

Ben her şeyi kaydederim, demişti.

"Nasıl?" diye sordu Garvin.

"Bilgisayarın uzaktan kumandasını kullanarak," diyerek kumandayı işaret ettim. "Oturduğu yerin hemen yanındaki sehpanın üzerinde."

Lenehan, "Adamımız bu," dedi, ancak sesi bir ifadeden çok soru sorar gibi çıkmıştı.

"Adamımız bu," diye onayladım.

"Fotoğrafını çekmesine izin mi vermiş?"

"Fark etmemiş olmalı. Bilgisayarın sesi kapalıydı, o nedenle kameranın normalde çıkardığı sesi duymamıştır."

Lenehan, "Yani fotoğrafları o fark etmeden mi çekmiş?" diye sordu.

"Evet. Bu da adama güvenmediğini gösteriyor. Söylediği kişi olup olmadığından emin değildi."

"Hiçbir yerde parmak izi bırakmamış. Büyük olasılıkla eldiven giyiyordu. Şüphelenmesine şaşırmamak gerek."

"Eminim ki kapısına geldiğinde eldiven takmıyordu," dedim. "Sadece dokunduklarına dikkat etti ve sonrasında temizlemeyi unutmadı. O bir profesyonel. Şimdi, eğer sizin için sakıncası yoksa bu fotoğrafı e-postayla kendime göndereceğim."

"Ne için?" diye sordu Lenehan.

"Ofisimdeki bilgi istasyonunda yüz inceleme programı var."

Maryland cinayet masası polisinin doğal olarak neden söz ettiğime dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama bu beni şaşırtmadı, bu tür bir teknolojiye sahip olmaları pek mümkün değildi. "Belirli görüntülerin verileri üzerinden bir vesikalık fotoğraf taraması yapıyor. Las Vegas kumarhanelerinin hilekarları yakalamak için kullandığı teknolojinin aynısı."

"Belirli görüntü de ne demek? Bu veritabanı nereden?"

"Hükümetten destek almamız gerekecek," dedim. "Böylece tüm güvenlik kimlik fotoğraflarının yüz veritabanlarına girebiliriz. Hükümet, savunma, yurtiçi güvenlik, merkezi istihbarat grubu ve ne varsa" Garvin'e döndüm ve, "eğer gerekli telefon görüşmesini yaparsan çok daha çabuk halledeceğimizi düşünüyorum," dedim.

"Kimi arayacağım?"

"Bir teorim var. Sanırım adamımız eskiden hükümet için çalışıyordu."

80

Dorothy cep telefonunu ansızın yanıtladı. "Heller, eğer beni aramaya devam edersen zamanında hazır olamayacağım."

"Ofise geri dönüp benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedim.

"Sanırım kovulduğumu söylediğimde beni dinlemiyordun."

"Oraya gidip eşyalarını toplaman gerekiyor, öyle değil mi?"

"Anlamıyorsun, değil mi? Stoddard beni korumalarla dışarı çıkardı. O an ne varsa topladım ve çıktım."

"Aslına bakarsan bugün Stoddard'la konuştum."

"Seni de kovdu mu?"

"O kovmadan ben istifa ettim. Ama konuşmamız seninle ilgiliydi."

"Ne bilmek istiyor?"

"Hiçbir şey. Konuşma benim fikrimdi. Sana yeni bir iş bulmasını söyledim."

"Ve o da sana kahkahalarla güldü."

"Denediği kesin, ama istediğimi yapacak."

"Ah, tabii. Çöp toplamak gibi bir iş olabilir herhalde."

"Bence sana yardım edebilmek için elinden ne geliyorsa yapacak."

Telefonda o kadar uzun bir süre sessizlik oldu ki, kapandığını sandım. Sonunda Dorothy, "*Tanrı aşkına,* sen ne yaptın Nick?" diye sordu.

"Bilmek istemezsin."

Uzun bir sessizlik daha. Ve birden yumuşak bir ses tonuyla, ondan hiç duymadığım bir kelime geldi. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Peki, ne diyorsun? Ofise geri dönmek ister misin? Yüz inceleme programından bir fotoğraf geçirebilir misin?" Hızlı bir şekilde Marjorie Ogonowski'nin diz üstü bilgisayarıyla katilinin fotoğrafını çektiğini anlattım.

"Hayır, gidemem. Ama gitmem gerektiğini kim söylemiş ki?"

"Açıklamak ister misin?"

"Stoddard'ın tüm veritabanlarına şifresiz girebilirim. Çok ender olarak kullanıyordum. Yani kullanmak istemiyordum. Ama istersen kullanacağımdan emin olabilirsin."

"Bunu hemen şimdi yapabilir misin?"

"Bugün olmaz. Şimdi Ryder'a gidip kamyonetini almam gerekiyor."

"Planlarda değişiklik var," dedim. "Cep telefonuna bir fotoğraf göndereceğim ve sen de taramayı yapacaksın. Kamyoneti ben alırım. Daha sonra seni alacağım ve birlikte Paladin'e gideceğiz."

"Yeterli zamanımız olacak mı?"

"Olmak zorunda."

YAKLAŞIK İKİ SAAT sonra kiraladığımız Ryder kamyoneti Dorothy'nin beni beklediği K Sokağı'nın kaldırımına yanaştırdım.

Biner binmez, "Haklıymışsın," dedi. "Eşleşen bir fotoğraf buldum. Adam Paladin Worldwide için çalışıyor."

"Tam da şüphelendiğim gibi."

"Ve bir de bunu dinle. Ebu Garib *ve* Guantanamo'daki sorgucudardan biriymiş."

"Kulağa tek kişilik orkestra gibi geliyor," dedim ve cep telefonumu ona uzattım. "Benim için bir iyilik yap, Arthur Garvin için hızlı arama tuşuna bas."

"Bu, Washington polisindeki dedektif değil mi?"

"Evet. Carl Koblenz'le görüşmek isteyecektir. Böylece Garvin, Anne Arundel cinayet masasındaki dostlarına davayı kapatmaları için yardımcı olabilir. Ama ona bizim işimiz bitene dek kadar beklemesini söyle."

81

Leland altıncı katta bir finans toplantısındaydı. En az bir ya da iki saat daha orada kalacaktı. Noreen öğlen izin almıştı, doktor randevusu vardı.

Lauren, Leland'ın ofisine girip kapıyı ardından kapattı.

Derin bir nefes aldı.

Önce eski dosya çantasını, sonra da ceplerinden birindeki Blackberry cihazını buldu. Deri çantadan çıkarıp açma düğmesine bastı. ON düğmesinin neden yeşil yerine kırmızı olduğunu her zaman merak etmişti. Kırmızının açmaktan çok kapama anlamına gelmesi gerekiyordu. Ekran açıldıktan sonra kişisel e-posta hesaplarına girdi ve açmak için tuşa bastı.

Cayman adalarından gelen e-postayı bulana dek aşağıya indi. Kırmızı harflerle "Özel" diye adlandırılmıştı.

Önce e-postayı açmak sonra da yanıtlamak için tıkladı.

Ve bir e-posta yazdı.

İşi bittiğinde GÖNDER'i seçti, birkaç saniye öylece kaldı. Derin soluk alıp veriyor, Leland'ın telefonu açık mı yoksa kapalı mı bırakmış olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Kapalı olduğu halde, açık bıraktığı takdirde bunu anlayabilirdi.

Birinin boğazını temizlediğini duyup başını kaldırdı.

Noreen kollarını kavuşturmuş bir halde kapıda dikiliyordu. "Ne yapıyorsun?"

Lauren'ın kalbi deli gibi atmaya başladı. "İşimi yapıyorum," diye karşılık verdi. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Noreen birkaç adım atarak ofisten içeri girdi. "Onun BlackBerry telefonunu kullanıyorsun," dedi alçak bir sesle. "Bunu yaptığını biliyor mu?"

Lauren Blackberry telefonu mahkeme salonundaki bir savcı edasıyla havada tuttuğunu fark etti. Telefonu masanın üzerine bı-

raktı. "Ben onun yönetici asistanıyım," dedi. "Yerimde olmayı isterdin biliyorum, ama değilsin. Şimdi yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Ama Noreen yerinden kımıldamamıştı. "Bence onun e-postalarını okuyorsun."

Lauren alaycı bir şekilde şaşkınlık ifadesine büründü. "Beni yakaladın," dedi. "İtiraf ediyorum. E-postalarını okuyorum." Sesi sertleşmeye ve yükselmeye başlamıştı. "Onun bütün e-postalarını okuyorum, Noreen. Aynı zamanda onlara yanıt da veriyorum. Benim işim bu. Sana ne demeli? Senin başka bir işin yok mu?"

Noreen başını hayır anlamında iki yana salladı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Ben kişisel e-postalarından söz ediyorum. Sadece Blackberry telefonunu kullandığın takdirde kişisel e-postalarına ulaşabilirsin."

"Bitti mi?"

"Hayır," dedi Noreen. "Birkaç gün önce Leland bana Blackberry telefonunu alıp almadığımı sordu. Çantasının sol gözüne koyduğunu hatırlıyordu ama telefon sağ cepteydi. Ve Leland birinin telefonun yerini değiştirdiğinden emin. Ben de senin yapmış olabileceğini söyledim. Peki, o bana ne dedi biliyor musun?"

Noreen bekledi, Lauren tek kelime etmedi. Kalbi o kadar hızla atıyordu ki, Noreen'in duyup duymadığını merak ediyordu.

"Bana, 'Lauren Blackberry telefonumu kullanmıyor,' dedi. 'Telefon şifreli ve bu telefonu sadece ben kullanabilirim' dedi."

Lauren, "Neden arkanı dönüp kendi masana gitmiyorsun?" diye sordu. Ağzı kurumuştu.

"Gördün mü? Senin ne yaptığını bilmiyor. Ve bunu ona söylediğimde ne yanıt vereceğini çok merak ediyorum."

Lauren Leland'ın masasının arkasından çıkıp Noreen'le yüz yüze gelecek şekilde karşısına dikildi. Dudağının üstündeki çizgileri ve rujunun kusurlarını görebiliyordu. "Katherine Gibbs okulunda aldığın eğitimi de söyler misin, Noreen?"

Noreen bir adım geri attı. Ağzı birkaç santim açıldı ve yeniden kapandı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Uzun yıllar önce buraya ilk girdiğin zaman başvurunda ve iş görüşmende yalan söyledin. Onlara Katherine Gibbs'ten mezun olduğunu söylemiştin. Ama oraya gitmedin bile, öyle değil mi? Üniversite mezunu bile değilsin."

"Nereye varmaya çalışıyorsun? Parfümü orman aromalı böcek ilacı gibi kokuyordu.

"Ve patronun gerçekleri öğrenip insan kaynaklarından araştırmasını istediğinde, seni işten çıkarmaması için ona yalvardın. O da sana acıdı, ona bu kadar sadık olduğun için yalanını görmezden geleceğini düşündüm, haksız mıyım? O da sessiz kalmayı tercih etti. Kişisel dosyanda sorun her neyse, çözüldüğüne dair ufak bir not düşüldü. Ne de olsa kimsenin öğrenmesi mümkün değildi."

"Sen... Nereden... Öğrendin?"

Lauren, Noreen'i hiç bu kadar yenik görmemişti ve dürüst olmak gerekirse, bundan keyif almıştı. "Ben her şeyi görüyorum, Noreen," dedi. "Tüm dosyaları görüyorum. Yani aramızdaki şu durumu açıklığa kavuşturalım. Bir dahaki sefere beni tehdit etmeye kalkmadan önce bunun işini kaybetmeye değip değmeyeceğini kendine bir sor."

Noreen arkasını döndü ve hızla Leland'ın ofisini terk etti.

82

Paladin'in akaju renkli ofis kapısı açıldı ve danışmadaki kız bize şaşkın bir ifadeyle baktı.

Bir an için beni önceki günden hatırlamış olabileceğini düşündüm. Ama dev bir karton kutunun durduğu hidrolik bir yük taşıyıcının hemen arkasında duruyordum, beni tam anlamıyla görebilmesi mümkün değildi.

Dorothy işe girişti. Elindeki metal klasörle danışmaya doğru ilerledi. Üzerinde kalın kumaşlı gri bir pantolon ve sol göğüs cebinde RESTON ISITMA yazılı açık mavi bir gömlek vardı. Ben de aynı üniformayı giymiş, üzerinde yine RESTON ISITMA yazan koyu renkli bir de şapka takmıştım. Üniformalar, yük taşıyıcı ve boş karton kutuyu Dorothy'nin ikinci kuzenine ait bir havalandırma şirketinden ödünç almıştık.

Tatlı sarışın danışma görevlisi, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Ofislerinizden birinde arızalı bir havalandırma cihazı var," diye karşılık verdi Dorothy. "Bina yönetimi değiştirilmesini istiyor."

"Havalandırma cihazı mı?"

"Bu aleti yerine götürüp çalışmaya başlamamızın sizin için bir sakıncası var mı? Yetkili birinden imza almam gerekecek," diyerek elindeki dosyayı uzatıp boş bir imza kutusunu işaret etti.

Ben de yük taşıyıcıyı döner kapıya doğru itmeye başladım.

"Peki, ama bu nereye takılacak?"

"Patronunun ofisine! Adı neydi? Koblenz gibi bir şeydi sanki. Her neyse, yönetim bu işin Bay Koblenz dışarıdayken yapılmasını istiyor. Böylece onu rahatsız etmemiş olacağız."

"Anlamıyorum," diye karşılık verdi görevli kız. "Bunu kim istedi demiştiniz?"

"Bakın bayan, bunlarla uğraşmak için vaktim yok," diye itiraz etti Dorothy. "Havalandırmanın üfleyicisinde sorun var. Acil olarak değiştirilmesi gerekiyor, aksi takdirde yangın tehlikesi var, beni anlıyor musunuz? Ve duyduklarıma göre bu bina zaten geçen gece bir yangın tehlikesi atlatmış. Yani eğer bu aleti tamir etmemizi engelleyen kişi olmak istiyorsanız..."

"Hayır, hayır," diye atıldı kız. "Lütfen geçin."

Başımı kartonun arkasında eğik tuttum ve kimsenin beni hatırlamamasını umut ettim. Koblenz orada değildi, biliyordum. Çünkü o sırada Leland Gifford'la acil bir toplantı için Gifford'ın Virginia, Great Falls'taki evine doğru yola çıkmıştı.

Carl Koblenz kapısını çaldığında, Leland Gifford'ın eşinin şaşkınlığa uğrayacağına hiç şüphe yoktu. Çünkü Leland o öğleden sonra yönetici takımıyla birlikte ana merkezde bir toplantıdaydı.

Dorothy, Noreen Purvis'in adını kullanarak Koblenz'in her zamanki gibi patronuna eşlik eden sekreteri Eleanor Appleby'la acil bir toplantı organize etmişti.

Dorothy, Koblenz'in ofisine doğru bana yol gösterdi.

İçeri girer girmez, havalandırma cihazına çekiçle vurarak büyük gürültü çıkarmaya başladım ve Dorothy de ofis kapısını kapadı. Eminim ki Paladin'in diğer çalışanları buna çok sevinmişlerdi, bu gürültüden uzak durmayı tercih ediyorlardı.

Hızla işe koyuldum, taşıyıcıdaki boş karton kutuyu kaldırdım. Hidrolik ayağı indirdim ve çelik taşıma panelini kasanın önüne getirip altına geçirdim. Hidrolik sistem yardımıyla kasayı birkaç santim yukarı kaldırırken, Dorothy de karton kutuyu kasanın üzerine geçirdi. Karton kutu kasadan biraz daha büyüktü ama bunu kimse fark edemezdi.

Sonrasında yük taşıyıcıyı Paladin'in ofis katından taşıma asansörüne götürüp giriş katına indik ve Carl Koblenz'in ofisinden kaybolan şeyi kimse fark etmeden binayı terk ettik.

İki saatten az bir süre sonra, kiraladığımız Ryder, Maryland Ordu Donatım, Aberdeen Tecrübe Sahası'na park etti. Burası

ABD ordusunun silah ve patlayıcıları test edip geliştirdiği en eski tesislerden biriydi. Birkaç cesur asker ve ordu donatım öğrencisi kamyonetin arkasına sıçrayıp kasayı indirmemize yardımcı oldular.

Hepsi de, yüksek güvenlikli bir kasayı içindekilere zarar vermeden açmak için kontrollü patlayıcı kullanımını birebir öğrenmek için son derece hevesliydi. Bu, çok ender bulunan eğitimsel bir fırsattı.

Onların deyimiyle profesyonel bir "kasa mühendisi" büyük olasılıkla bu işi yapmayı kabul etmezdi. Bana her türlü formu doldurtur, belki de yerel polisten kasanın açılmasına tanıklık etmesini bile isteyebilirdi. Söz konusu durum – yüksek güvenlikli bir kasanın bir kamyonetin arkasında ona getirilmiş olması – tehlike çanları açısından yeterince tuhaftı. Ama öğretmenlerden biri olan eski dostum Çavuş Patrick Keegan, üzerinde pratik yapabilmeleri için ona eski kasamı sunmamdan büyük mutluluk duymuştu.

Keegan, dinamit tapasını küçük C–4 patlayıcıya bağlarken hepimiz yüz metre kadar gerisinde durduk. Daha sonra patlayıcıyı kasanın arka paneline yerleştirdi.

Yanımıza geldi ve detonatöre basmasıyla yüksek sesli bir patlama oldu. Kasanın arkası gökyüzüne uçtu ve bizden altı yedi metre uzağa düştü.

Ama içindeki RaptorCard sapasağlamdı.

BİR BUÇUK SAAT sonra yolda giderken Dorothy, "O klavyeyi almak istedim," dedi.

"Eleanor Appleby'ın masasındakini mi? Hani şu içine program yerleştirdiğimiz?"

"Evet. Yani yine oraya geri dönmemiz gerekecek."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Havalandırma tamiri için gelmiş iki kişinin neden klavye çaldığını merak edebilirler."

"Pekala. O zaman sana bir şey soracağım."

"Tabii."

"Kahrolası kasanın kendisini çalma fikrini nereden buldun?"

"Pek emin değilim. Belki de L.A.'de yaptığım şu kargo işinden esinlenmişimdir."

Cep telefonum ansızın dört kez öterek yazılı bir mesajım olduğunu haber verdi. Telefona bakabilmek için yolun kenarına çektim

SONRAKİ YAZILI MESAJ

Gönderen: Anon@AnonTxt.com

Sende bize ait, bizde de sana ait bir şey var, takas yapalım.

83

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Elbette Paladin'den geliyordu.

Bloke bir e-posta adresiydi. YANITLA dedikten sonra harflere nasıl basacağımı bilemeden savaş verdim. Genç kızlar bile pembe telefonlarında mahkeme kâtipleri kadar hızlı yazabiliyordu.

Biraz zamanımı aldı ama sonunda, "Elinizde ne var?" yazabildim.

"Neler oluyor, Heller?" diye sordu Dorothy.

Telefonu elimden bırakmadan bekledim.

Bir dakika sonra yine dört kez çaldı. Telefon ekranımda bir fotoğraf belirdi.

Bu, ağabeyimdi.

Tuhaf bir açıdan az bir ışıkla çekilmişti. Beş yaş yaşlanmış, bitkin bir hali vardı. Ama Roger olduğu kesindi.

Herhangi bir zamanda çekilmiş bir fotoğraf olabilirdi. Tam olarak bir yaşam kanıtı bile sayılmazdı.

Dorothy, "Aman Tanrım!" dedi.

"Kanıt?" diye yazdım.

Yanıt bir dakika sonra geldi.

Zaman yok

Yeterince iyi değil, diye düşündüm. Bu düzmece gibi geliyordu. Birkaç dakika daha düşündüm ve "Roger'ın bana taktığı ad ne?" diye yazdım."

Eğer bu şüphelendiğim gibi Koblenz'in bir tuzağıysa, bu onu ele verecekti. O ya da ağabeyimi her kim elinde tutuyorsa bunu Roger'a sormak zorundaydı. Ve eğer Roger iş birliği yapmıyorsa ya yanıtlamayı reddedebilir ya da yanlış bir isim verebilirdi.

Bir dakika dahi geçmeden telefonum dört kez çaldı.

KIRMIZI ADAM

"Tanrı aşkına!" diye bağırdım. "Bu o."
"Nereden biliyorsun, Heller? Konuş benimle!"
"Benim için bir iyilik yap. Kamyoneti sen kullan."

Dorothy direksiyona geçti ve ben de telefona bakarak düşünmeye başladım. Ya Roger bu adı geçmişteki e-posta yazışmalarımızda kullandıysa? Kullanmış olabilir miydi? Ben kesinlikle böyle bir şey hatırlamıyordum, zaten son birkaç yılda bana pek de fazla e-posta gönderdiği söylenemezdi. Belki birkaç kez. Ama eğer gönderdiyse ve o e-postaları ele geçirdilerse...

Roger'ın bana taktığı adı bu şekilde öğrenmeleri imkansız değildi. O halde bu tam bir yaşam kanıtı sayılmazdı. Gerçi net bir kanıt belki asla olamayabilirdi.

"Babamın Roger'a verdiği armağanın arkasında ne yazıyor?" diye yazdım.

Bunu ona sormadan bilemezlerdi. Bu mümkün değildi. E-posta yazışmalarımızda annemin babama armağan ettiği ve hapse girdiği gün Roger'a verdiği Patek Philippe saatten hiç söz etmemiştik.

Bu kez telefonun uyarı için ötmesi daha uzun sürdü. Roger'ı onu kaçıranlara Latince kelimeleri tekrarlarken hayal ettim. Onu rehin tutan adamların sıkıntılı hallerini, Latinceyi Roger kadar bilmeyen o adamların umursamazlığını düşündüm.

Tabii eğer Roger gerçekten ellerindeyse.

Sonunda telefonum dört kez çaldı.

AUDNTES FORTUNA JUVT

Yazımı hatalıydı. Eski bir binanın dökülmekte olan Latin yazısı gibi birkaç harf eksiği vardı. Hızlı bir şekilde yazıldığı belliydi, ama son derece yakındı. *Servet, cüret eden için bir lütuftur.*

"Nerede?" diye yazdım.
Yanıt çabuk geldi.

Union İstasyon Merkezi Kafesi, akşamüzeri 18:00 Yalnız

Saatime baktım, 16.30'du. Bu da bana Washington'a geri dönüp gerekli ayarlamaları yapabilecek kadar zaman tanıyordu.
"Tamam," diye yazıp gönderdim.

84

Normal şartlarda Union İstasyonu'nun Washington'un en güzel yerlerinden biri olduğunu düşünmüşümdür. Aynı zamanda dünyanın en etkileyici tren istasyonlarından da biridir. Roma'daki Arch of Constantine'den esinlenerek yapılmıştır. Ana bekleme salonundaki beşik kemerli tavan neredeyse otuz metre yüksekliktedir ve kenarlarında altın yapraklar bulunur. Bundan yirmi ya da yirmi beş yıl önce istasyonun üstünde tahtalar çakılıydı. Tavanda küfler ve tuvalette zehirli mantarlar bile oluşmuştu. Neyse ki şimdi yine tertemiz, yeni boyanmış bir halde ve yaprakları ışıl ışıl parlıyor.

Ama yine de benim için fazla karmaşık ve tehlikeli bir yerdi. Paladin'in adamları randevumuzu özellikle insanların en yoğun olduğu saate vermişti. Güruh halinde insan yığınları ana salona akıyor, mağazalara girip çıkıyor, asansörlerle aşağıya yukarıya inip çıkıyordu. Buradan tren platformlarına ve metro istasyonuna geçiyorlardı.

Kendilerini göstermeden beni izlemek istemişlerdi. Gerçi benim onlardan birini tanımam mümkün değildi. Daha önce peşimden gelmiş olanlar büyük olasılıkla izin almış ve zamanlarının çoğunu doktorların muayenehanelerinde geçiriyor olmalıydılar.

Terminale yakın bir yerdeki parkın ikinci katında yer bulabilmiştim. Son zamanlarda edindiğim alışkanlıkla arabanın altında herhangi bir GPS izleme cihazı olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu.

Yürüyen merdivenlerle aşağıya indim ve cam kapıdan geçip asma kata eriştim. Bir süre balkonda durup ana salona baktım. Beni izlemekte olan herhangi birini bulabilmem mümkün değildi. Sürekli hareket eden ya da çevrede dolaşıp duran çok fazla insan vardı. Giriş katına inip batı salonuna ilerledim ve spor hatıraları satan bir mağazayı geçtim.

Çevreye göz gezdirdim. Altmışlı yaşlarda, eski bir Baltimore Orioles beysbol şapkası ve siyah çerçeveli gözlük takmış bir adam fark ettim. Washington Metropolitan Polisi Şiddet Suçları Bürosu'ndan Teğmen Arthur Garvin bir fincan kahve içiyordu.

Belli belirsiz bana doğru baktı, beni fark etmedi ve yoluma devam ettim.

Ana salona dönüp Center Cafe'nin çevresinde dolaşırken telefon titredi, numaraya bakıp yanıtladım.

"Evet?"

"Hiçbir şey yok," dedi Garvin.

"Peki," dedim. "Yirmi iki dakika. Center Cafe'yi doğrudan gören birkaç mağaza var."

Koblenz'in ağabeyimi görme isteğimin beni aptallaştırmış olduğunu düşünmesini umuyordum. Onu düş kırıklığına uğratacak olmaktan nefret ediyordum. Ama zaman ilerledikçe her şeyin bir düzmece olduğunu daha çok düşünmeye başlamıştım.

Artık Roger'ı gerçekten ellerinde tuttuklarına inanıyordum. Cep telefonuma gönderdikleri fotoğraf ve içlerinden birinin sadece Roger tarafından bilinebileceği iki bilgiyle çok az şüphem kalmıştı.

Ama bu, onu teslim etmeyi planladıkları anlamına gelmiyordu. Koblenz RaptorCard'ını ne kadar geri isterse istesin, bu denli pes edeceğini sanmıyordum. En azından bu kadar kolay.

Aksine büyük olasılıkla beni de ele geçirmeyi planlıyorlardı. Benim tanımayacağım adamları kullanacaktı. Beni bir yerde sıkıştırıp bir iğne batırdıktan sonra kalan son tehdit unsurundan da kurtulabilirlerdi.

En azından ben böyle planladıklarını varsayıyordum.

Ama planlar bozulmak içindir.

Silah olarak Garvin'de Glock, bende de Ruger vardı. Bu, Paladin'in adamı Taylor'dan aldığım silahtı. Mükemmeldi ve sonrasında herhangi yasal bir durum olduğu takdirde silah izlerinin benim yerime Paladin'i işaret etmesini tercih ederdim. Ruger, bol pantolonumun altında bilek kılıfımdaydı.

Yine de sadece ikimiz vardık ve Garvin'in pek de formda olduğu söylenemezdi. Ne de olsa masa başı işi yapıyordu. Çağırabileceği arkadaşları da yoktu. Zaten Koblenz'in önerdiği değişimi yapabilmek için Union İstasyonu'nda olağandışı bir şekilde polis bulunmaması gerekiyordu.

Altıya beş kala, Center Cafe'nin yanındaki danışmada gelişgidiş panosunu kontrol edercesine durdum. Çevre iyice kalabalıklaşmıştı. Bu durum eski Özel Kuvvetlerin, boyuna dek inen kulaklık kablosu gibi Paladin'in adamlarını belirgin kılacak ayrıntılara dikkat etmemi zorlaştırıyordu. Bluetooth kulaklığı takanları bile seçemiyordum.

Cep telefonuyla konuşan bir yığın adam vardı. Herhangi biri Paladin'in adamı olabilirdi. Ya da borsacı.

Ama hiçbiri benim olduğum yöne bakmıyordu. Bakıyorlarsa da, bunu zekice yapıyorlardı.

Garvin barın ucunda oturuyordu. Başka bir müşteriyle tartışır gibi görünüyordu.

Saat tam altıda telefonum dört kez çaldı, mesajı kontrol ettim.

Yalnız mısın?

"Evet" diye yanıt gönderdim.

Bekledim. Yukarıdaki bir dizi gri Romalı lejyoner heykel adeta bana bakıyordu.

Bir mesaj daha geldi.

Kartın arkasındaki kodu yaz

Hemen anlamıştım, RaptorCard'ın gerçekten yanımda olduğundan, hile yapmadığımdan emin olmak istiyorlardı. Kartı çıkardım, arkasında özel bir kod olduğunu düşündüğüm sekiz haneli rakamı not aldım ve telefonuma yazıp gönderdim.

Ve yine beklemeye başladım.

Telefonum dört kez çaldı ve yeni mesajım geldi:

Tamam, Camden Line'dan Laurel'e bilet al

Banliyö trenlerin biletleri ana salonun arkasında, kapıların dışında satılıyordu. Cam kapılardan geçtim ve bilet gişesine doğru uzanan uzun bir kuyruğa girdim. Burada mermer güzelliklerden eser yoktu, Poughkeepsie'deki sıradan bir tren istasyonundan farksızdı.

Bir dakika sonra telefonum yine çaldı.

Zaman yok Makineleri kullan

Beni izliyorlardı.

Peki, ama neredelerdi?

Çevreme bakındım, düzinelerce insan sırada durmuş, trenleri bekliyorlardı. İçlerinden hiçbiri tanıdık gelmiyordu ya da belirgin Paladin tipine sahip değildi. Garvin de sıradaydı, bir ayakkabı boyacısıyla sohbet ediyor, sanki dünyanın tüm zamanlarına sahipmiş gibi gülüyordu. Ama aynı zamanda izlediğinin de farkındaydım.

Belki de onu hafife almıştım.

Gişenin diğer yanında elektronik bilet makineleri yer alıyordu. Oradaki sıralar daha azdı. Gişenin sağındaki makineyi seçtim. Önümde bir kişi vardı, sadece birkaç saniye beklemem gerekiyordu. Kredi kartımı soktum, Maryland, Laurel'i seçtim ve MARC trenini işaretledim.

Birilerinin olası ani bir bakışını yakalayabilmek için yeniden çevreme bakındım. Cep telefonuyla konuşan, mesaj yazan birilerinin olup olmadığını görmeye çalıştım.

Ama kimseyi göremedim.

Garvin'i arayıp nereye gittiğimi söylemeyi düşündüm ama fazla riskli olduğuna karar verdim. Beni izliyorlardı. Arama yaptığım takdirde telefonunun çaldığını duyabilir, yanıt verdiğini görebilirlerdi. Onu bu şekilde tehlikeye atmak istemiyordum. Ne yaptığımı kendisinin bulması gerekiyordu.

Garvin'e Merlin'in aletleri arasından bulduğum küçük Bluetooth mikro kulaklığı kullanmasını önermiştim. Bu, Gizli Servis tarafından kullanılan ve ticari olarak satılmayan bir tipti. Kulak kanalına yerleştirmek yeterliydi, neredeyse görünmezdi. Ama Garvin eski moda bir adamdı, kulağına o kadar küçük bir şeyi sokmak istememişti. Kulağında sıkışıp kalmasından korkmuştu.

Bu konuda Garvin'in sözümü dinlemiş olmasını diledim.

Bilet makineden çıktı. Gidiş panosundan numarasını buldum. A Kapısı'ndan platforma çıktım. Hava serindi, keskin bir dizel benzin ve duman karışımı kokuyordu. Camden treni kapıları açık bir şekilde bekliyordu. İçi çoktan yolcularla dolmuştu. Bazıları bavullarını yanlarındaki koltuklara koymuştu. İkili sıranın sağ tarafında, yaşlı bir kadının yanında yer buldum. Kompartıman neredeyse tamamen doluydu. Yolcular bavullarını koltuklardan alıp insanların yanlarına oturmalarına izin veriyorlardı.

Beni ölçülü bir mesafeden izleyen Garvin kompartımanımı geçti, bir sonraki vagona binmeye karar verdi. Akıllıca bir hareketti. Tanınmak istemiyordu.

Trenin uyarı sisteminden kapıların kapanmak üzere olduğuna dair bir anons geldi. Tren kalkmak üzereydi.

Telefonum çaldı ve açtım.

Hemen şimdi trenden in

Kızgınlıkla iç çektim. Benimle oyun oynanmasından hoşlanmıyordum. Ama kapılar basınçlı bir tıslamayla kapanırken trenden inebilmeyi başardım. Yan kompartımandaki Garvin birkaç saniye sonra ne yaptığımı gördü, kapıları itip açmaya çalıştı. Ama tren hızla kalktı ve birkaç saniye içinde Garvin'le birlikte gitti.

Telefonum yeniden çaldı. Mesaj şöyle diyordu:

Penn Line treni

Platformun karşısındaydı.

Yanıt yazdım, "Nereye?"

Mesaj yazma konusunda hızlanmaya başlamıştım. Artık genç bir kızla hızlı mesaj konusunda parasına yarışabilirdim.

Yanıt çabuk geldi.

Sadece bin

85

Penn Line treni, Camden Line treninden bir ya da birkaç dakika sonra kalkacaktı. Hızla platforma koştum ve boş bir yer buldum. Telefonum titremeye başladı. Bu, bir mesaj değil, aramaydı.

"Kahretsin!" dedi Garvin. "Bu da neydi böyle?"

Olabildiğince alçak bir sesle, "Sanırım bu onların benim yalnız olduğumdan emin olma yöntemleri" diye karşılık verdim.

"Seni şimdi nereye gönderiyorlar?"

"Bilmiyorum. Bu tren Baltimore'a gidiyor. Perryville son durak."

"Sana hangi istasyonda inmen gerektiğini söylediklerinde beni ara. Taksi ya da başka bir şey bulurum."

"İndiğimde seni arayacağım," dedim. "İçimden bir ses oyunlarının henüz bitmediğini söylüyor."

Kondüktör geldi ve biletimi sordu. Nereye kadar gideceğimi bilmediğim için en son durak olan Perryville'e bilet aldım.

Telefonum uzun bir süre sessiz kaldı. Ne mesaj geldi ne de Garvin aradı.

Tren eski ve köhneydi, koltuklar yırtılmıştı. Yanımdaki adam *Washington Post* gazetesinin makalelerine söylenip duruyordu. Bir bunak olup olmadığını merak ettim. Cep telefonuyla konuşan çok az yolcu vardı. Trene gün sonunda yorgun düşmüş insanların sessizliği hakimdi. Birkaçı horluyordu.

Seabrook'taki ikinci el araba pazarını geçtik ve manzara kırsallaşmaya başladı. Yirmi iki dakika olmuştu ki, Boeiw State'e vardık. Beş dakika sonra Odenton'daydık. Hâlâ talimat içeren bir mesaj gelmemişti. Bir zihin oyunu içinde amaçsızca yönlendirilip yönlendirilmediğimi açıkça merak etmeye başlamıştım. Bir

sonraki durak BWI Marshall Havaalanıydı. Yolcuların çoğu büyük olasılıkla otobüslerle havalananına geçmek için burada indi.

Beş dakika sonra tren bu kez Halethorpe'ta durdu. Burası, Baltimore'un yakınlarındaki bir yerleşim bölgesiydi. Birbirine benzer evlerin yanı sıra sağ tarafta bir mezarlık vardı.

Belki de benimle Baltimore'da buluşmak istemişlerdi. Tren on yedi dakika içinde Baltimore Penn İstasyonu'na varacaktı. Ama hâlâ yeni bir mesaj gelmemişti. Henüz Garvin'i aramayacaktım. En azından gideceğim yerden emin olana dek.

Bulunduğum vagonda üç yolcu kalmıştı. Yaşlı adam yanımda oturuyor ve takıntılı bir şekilde gazeteye küfürler savurmaya devam ediyordu. İçi kat kat tozlu gazetelerle dolu stüdyo tipi bir dairede yaşayan ve genellikle bir gün o yığınlardan birinin üstüne devrilmesi sonucu ölecek olan tiplere benziyordu. Genç bir adam daha vardı ancak Paladin'in adamı olamayacak kadar küçük yapılı ve narindi. Bir de hükümet çalışanını andıran orta yaşlı zenci bir kadın vardı.

Beş dakika sonra nihayet telefonum mesaj uyarısı verdi.

W Baltimore'da in

Trenin hoparlöründen "Sonraki durak: West Baltimore. Sadece son vagonun kapıları açılacaktır. Bu durakta inmek isteyen yolcuların son vagona geçmeleri rica olunur," anonsu geldi.

Ayağa kalktım, yandaki vagona yürüdüm ve o sırada Garvin'i aradım.

"West Baltimore İstasyonu," dedim.

"Tanrı aşkına. Ben daha Annapolis Kavşağı'ndayım. Eğer bulabilirsem bir taksiye bineceğim."

Tren durağa geldi, kapılar açıldı. Orta yaşlı zenci kadın ve siyah saçlı, kapüşonlu, sırt çantalı bir adamla birlikte trenden indik.

Adeta ölü bir bölgeydi. Solda, aşağıya doğru terk edilmiş ve tüm camları kırık bir kırmızı tuğla fabrikası vardı. Dik bir yokuşun üzerine küçük evler sıra halinde dizilmişti. Tren platformu-

nun altından trafik akıyordu. Siyah saçlı adam hemen önüm sıra merdivenlerden aşağıya indi.

Telefonuma mesaj geldi.

W Mulberry Sokağı'ndan Wheeler Bulvarı'na

Demek ki beni sokak sokak yönlendireceklerdi.

Alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Sokaklarda fazla insan yoktu. Yanımdan geçen herkese büyük bir dikkatle bakmaya çalışıyordum. Olası bir pusuya karşı tetikteydim.

On beş ya da yirmi dakika sonra telefonum yeniden çaldı.

Winchester St North'tan N Bentalou Sokağı'na

Şu ana dek yaklaşık bir buçuk kilometre yürümüştüm. Sokaklar daha da ıssızlaşmaya başlamıştı. Çevrede artık daha çok terk edilmiş bina vardı. *Blade Runner* ya da *New York'tan Kaçış* gibi eski bilim kurgu filmlerindeki geleceğin bombalanmış ve terk edilmiş sahnelerinden farkı yoktu.

Bir mesaj daha:

Karşıya geç

Sokağın karşısında, bir blok uzunluğunda eski tuğla bir bina vardı. Bu da Charm City'nin uzun zaman önce yok olmuş endüstriyel çağından geriye kalan yapılarından biriydi. Binanın boyalı harf kalıntılarından buranın bir zamanlar et işleme tesisleri olduğu anlaşılıyordu. Sağı solu kopmuş paslı bir dikenli telle çevrelenmişti.

Bir mesaj uyarısı daha:

Binanın en doğuda kalan E kanadına git ve eski yükleme iskelesinde bekle

Buranın bir tek bina değil, bir fabrika kompleksi olduğunu görebiliyordum. Birbirine paralel üç benzer uzun bina vardı. Birbirlerinden yaklaşık otuz metre uzaklıktaydılar. Her bina dört katlıydı. Tek tük kirli baca vardı. Böyle bir yer, bundan beş ya da on yıl önce şehrin çok daha iyi bir bölgesinde olsaydı, Et Fabrikası gibi bir ad altında bohem yaşam meraklıları için apartman dairelerine dönüştürülebilirdi.

Tel örgüdeki bir aralıktan rahatlıkla içeri girdim.

Çevrede eski lastikler, çöplük ve kırık şişelerden başka bir şey yoktu. Rüzgar plastik şişeleri sürüklüyordu. Binalar duvar yazıları, GİRİLMEZ ve YASAK yazılarıyla doluydu. Binanın diğer ucuna ulaşmam neredeyse beş dakikamı aldı. Üçüncü binanın yanında eski camları kırılmış bir yükleme iskelesi buldum. Her bir bina en az üç yüz metre yükseklikteydi. Bu rakam ortalama şehir bloklarından çok daha fazlaydı. Daha çok New York'taki gökdelenleri andırıyorlardı.

Ve beklemeye başladım.

Artık karanlık olan ıssız çevreye bakındım. Rüzgar uğulduyordu ve uzaktan geçmekte olan arabaların sesleri geliyordu.

Neden burayı seçtiklerini anlayabiliyordum, en azından bir fikrim vardı. Uzak bir mesafeden dürbünle izleyen herkes rahatlıkla yalnız geldiğimi görebilirdi. Yürüyerek gelmiştim, desteğim yoktu, bundan emin olmuşlardı. Ve çevre o kadar ıssızdı ki, izlenmeden girip çıkabilirlerdi.

Burada durup dikilmişken ne kadar savunmasız olduğumu da fark ettim. Ayak bileğine gizlediği silahıyla tek başına bir adam. Beni kollayan kimse yoktu. Paladin'in adamları terk edilmiş binanın içinde beni bekliyor ve keskin nişancı tüfeklerini üzerime doğrultuyor olabilirlerdi.

Birkaç saniye içinde beni indirebilirlerdi.

Ama gerçek şu ki, buraya gelene dek beni ele geçirebilecekleri sayısız nokta olmuştu. Beni öldürmek sorunlarını çözmeyecekti. Bunu çok daha önce kolaylıkla yapabilirlerdi. Onun yerine büyük olasılıkla benden bilgi almak istiyorlardı. Bu da beni canlı olarak ele geçirmelerini gerektiriyordu.

Tıpkı Roger'ı kaçırdıkları gibi. Belki de Marjorie Ogonowski'nin başına gelene benzer bir şeyler planlıyorlardı.

Peki, ama Roger zaten ellerindeyse benden ne istiyor olabilirlerdi ki?

Ya da tek istedikleri basit bir şekilde RaptorCard'ı geri almak olabilir miydi? Elimde olduğu sürece gerçek bir tehdit oluşturuyordu. Böylelikle bilgisayar dosyalarına girebilirdim.

Belki gerçekten de bu küçük donanıma karşılık Roger'ı vermek istiyorlardı. Belki de bu gerçek bir takas olacaktı. Berlin, Glienicke Köprüsü'nde Batı ile Doğu'nun mahkum ajanları takas ettiği gibi.

Belki. Belki de değil.

Artık bu noktadan sonra yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tabii eğer ağabeyimi görmek istiyorsam.

Biraz daha bekledim. Aşağıya eğilip Ruger'ı kılıfından çıkardım ve hazır duruma getirdim.

Telefonum çaldı, arayan Garvin'di.

"Neredesin?" diye sordum.

"Burada hiç taksi yok. Bir tane çağırmak zorunda kaldım, onu bekliyorum. Sen neredesin?"

Ona anlattım.

"Hemen oradan çık," dedi. "Ben gelene kadar sakın bir şey yapma."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Kontrol benim elimde değil."

"İstersen yapabilirsin. Sadece çık oradan!"

"Hayır. Olabildiğince çabuk buraya gel!"

"Heller, seni aptal!"

"Sadece gel!" diyerek telefonu kapattım.

Ve önce senkronize tekerlek seslerini, sonra da binanın her iki ucundan gelen iki arabayı gördüm. İki siyah Humvee bana doğru yaklaşıyordu.

Yerimden kıpırdamadım. Her iki yöne de baktım.

İki Humvee dokuz on metre uzağımda burun buruna durdu. Camları siyahtı, içeriyi göremiyordum ve plakalarında da çamur vardı.

Bekledim. Ruger sağ elimdeydi. Sağımdaki Hummer'ın şoför kapısı açıldı ve bir adam indi. Uzundu, küçük yuvarlak ve kazınmış bir kafası vardı. Başının yapısı tuhaftı, adeta insan boyunda bir penisi andırıyordu.

Elinde küçük ve son derece tanıdık gelmesine karşın birdenbire ne olduğunu çıkaramadığım dikdörtgen bir şey taşıyordu.

Adam, "Kıpırdama!" dedi.

"Kıpırdamıyorum," diye karşılık verdim.

Aleti havaya kaldırdı. Bir garajın uzaktan kumandası olduğunu fark ettim ancak ne işe yaradığını biliyordum.

"Silahını yere at."

"Beni ikna et."

Penis kafalı adam, "Bu bir detonatör," dedi. "Ani bir şey yaparsan, ağabeyin ölür."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Silahını at."

"Atmak mı? Cilasını çizmesem?"

"Hemen bırak."

"Neden?"

"Nedenini mi öğrenmek istiyorsun?"

İstemiyordum. Ruger'i indirdim, hâlâ ateş etmeye hazır bir şekilde toprağa fırlattım.

Boştaki eliyle işaret etti ve diğer cipin arka kapısı açıldı. Açıldığının sesini duyuyordum, görmem mümkün değildi. Sesler duydum. Alçak bir sesle emirler veriliyordu. Arabanın yanında bir figür belirdi. İki arabanın arasından yürüyüp küçük kafalı adamın yanında durdu.

Bol, şekilsiz giysiler giymiş bir figürdü. Soluk giysilerinin üzerine eski bir yağmurluk geçirmişti.

Bu Roger'dı.

Ü Ç Ü N C Ü K I S I M

Kimse bizi aldatmaz, biz kendimizi aldatırız.

GOETHE

86

Uyuşturulmuş gibi duruyordu. Bana gönderdikleri fotoğraftan çok daha yaşlı ve bitkin görünüyordu. Sürekli terliyordu.

Çatlak bir sesle, "Nick," dedi.

Küçük kafalı adam Roger'a, "Orada dur!" diye bağırdı.

Yumuşak bir sesle, "Merhaba, Kırmızı Adam," dedim.

Adam, "Kartı çıkar ve yavaşça havaya kaldır," dedi.

Kartı cebimden çıkardım ve yukarı kaldırdım.

"Anlaşmayı anlıyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. Roger bir çeşit balıkçı yeleği giyiyordu. Yeleğin üzerinde haki yeşili, ince filmle kaplı M112 tahrip kalıpları vardı. Bunlar, ordu yapımı C4 patlayıcıydı. Onları bir kilometre öteden bile tanıyabilirdim. Her kalıptan teller çıkıyordu ve tüm alet üzerine bantlanmıştı. Özensiz ama profesyonelceydi.

Roger yürüyen bir bombaydı.

Roger'ın indiği soldaki Humvee'den bir adam daha indi. Onun da bir elinde garaj kumandası diğerinde ise bir silah vardı. Diğerine göre daha adaleliydi, keçi sakalı vardı. Neil Burris gibi birlikte askerlik yaptığım yüzlerce adamdan farkı yoktu.

Her iki Humvee de çalışır haldeydi. Her şey çok çabuk olacaktı. Hızlı bir şekilde kaçmak istiyorlardı.

Birinci adam, "Nasıl yapacağımızı söylüyorum," diye söze başladı. "Ağabeyin kartı senden alıp bana verecek. Kartı kontrol edeceğim. Eğer iyiyse yeleğini çıkaracağım."

"Kulağa, bana pek yaklaşmak istemiyormuşsun gibi geliyor," dedim.

"Aptalca bir şey denersen birimiz detonatöre basar. Anladın mı?"

"Anladım."

"Eğer silahını alıp ikimizi de indirmeyi düşünüyorsan sana söylediklerimden sonra vazgeçeceğinden eminim. Detonatörler

emniyet şalterinde. Yani içimizden birine bir şey olursa bomba patlar. Ayrıca yelekte yerini bulamayacağın bir basınç düğmesi var. Çıkartmayı denediğin an havaya uçar ve ikiniz de buhar olursunuz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Biraz karışık gibi görünüyor."

"Değil. Oldukça basit. Oyun oynama, böylece sen ve ağabeyin evinize gidebilirsiniz. Yapman gereken tek şey bu."

Roger'a baktım. Gözleri kapalıydı ve titriyor gibi görünüyordu.

"Hayır," diye karşı çıktım.

Birinci adam, "Ne?" diye atıldı.

"Hayır," diye tekrarladım. "Sana RaptorCard'ı verdikten sonra bombayı patlatıp ikimizi birden öldürmemekten seni ne alıkoyacak? Onurun mu?"

İkinci adam, "Bununla uğraşmamıza gerek yok. Hadi buradan gidelim," dedi.

"*Nasıl* olacağını sana anlatayım," dedim. "Ağabeyime kartı vereceğim. Ama sen onun hemen yanında duracaksın. Sonra sen yeleği çıkartacaksın ve o da sana kartı verecek. Ve hepimiz evlerimize gideceğiz."

Bir an için sessizlik oldu. Keçi sakallı adam kel olana baktı.

Gerçekten de aramızdaki mesafeyi korumaya çalışıyorlardı. Bunu bir kompliman olarak kabul ettim.

Kel olan başını salladı. Roger'a "Hadi," dedi.

Roger ayakta duramaz bir halde bana doğru yürüdü. Artık gözlerini açmıştı, çevreye bakıyordu ve korkmuştu. Yüzü kül gibi bembeyazdı. Bana doğru ilerlerken Paladin'in adamları da parmakları detonatörlerin üzerinde hazır bir şekilde onu izliyorlardı.

Roger gözleriyle bana bir şey anlatmaya çalışır gibiydi. Adım adım bana yaklaşırken ona baktım.

Çok hafif bir şekilde, hayır anlamında başını iki yana sallıyordu.

Bana *hayır* demeye çalışıyordu.

Karşılığında ona şaşkın bir şekilde baktım. *Ne demek istiyorsun?*

Hayır, kelimesini telaffuz etti.

Sadece birkaç metre uzağımdaydı. Yavaşça sol elini uzattı. Bileğinde babamın Patek Philippe saati vardı.

Ona RaptorCard'ı uzattım.

"İkimizi de öldürecekler," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım.

Biraz daha yüksek bir sesle, "Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim, Nick," dedi.

"*Hayır!*" diye fısıldadım.

Kel olan adam, "Hey, hadi çabuk olun!" diye bağırdı.

Roger "*Koş!*"diye fısıldadı.

"Hayır!" diye karşı çıktım.

Birden sağına doğru döndü. Soldaki Hummer'a doğru koştu ve keçi sakallı adamın üzerine atlayıp onu yere yapıştırdı.

Detonatör yere düştü.

Ama hiçbir şey olmadı. Detonatörün emniyet şalteri açık değildi. Bu bir yalandı. Peki, başka hangi konuda yalan söylüyorlardı?

Sonra Roger'ın arabanın kapısını açıp ayağa kalkmaya çalışan keçi sakallıya çarptığını gördüm, onu tekrar yere devirmişti.

"*Hayır!*" diye bağırdım. "*Roger, yapma!*"

Kel olan, "*Hey!*" diye bağırdı.

Roger Hummer'ın içine zıpladı. Ben de ileri doğru atılıp kel olan adamı yere yıktım. Detonatörü elinden uçtu ve onu yerde tutmama karşın korkunç bir patlama duymayı bekledim.

Ama bu kez de hiçbir şey olmamıştı.

Hummer hızla binanın sonuna doğru yol aldı. Kel adam kendini benden kurtarıp diğer arabaya atladı. Keçi sakallı da arabaya bindi ve Roger'ın peşine düştüler.

Kel adamın düşürdüğü garaj kumandalarından biri hâlâ yerdeydi.

Ruger'ı yerden aldım ve koşmaya başladım. Ama iki Hummer da gözden kaybolmuştu. Köşeyi döndüklerini duyabiliyordum, ardından frenlerin sesi geldi.

Bağırışlar duyuldu.

Koşmaya devam ettim. Onu kıstırmış olmalılardı. Onu yakalamışlardı.

Koştum.

Beş saniye sonra en son savaş döneminde duyduğum, binaların arasında eko yapan korkunç bir patlama sesi geldi. Ve ben ne olduğunu biliyordum. C4'ü kullanmışlardı.

Ama koşmaya devam ettim.

Binanın köşesine geldim, çevreye bakındım ama bir şey göremedim.

Karnıma neredeyse bıçak gibi saplanan ve beni soluksuz bırakacak bir acıya karşın koşmaya devam ettim.

Yandaki binanın üzerinden sarı turuncu bir duman yükseliyordu.

Koşarken daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım: Dua ettim.

Sonunda ikinci binaya ulaştım ve alevleri gördüm. Altı yedi metre yüksekliğinde bir ateş vardı. Alevlerin arasından zorlukla Hummer'ın parçalarını görebiliyordum.

"*Hayır!*" diye bağırdım.

Bir tek araba vardı. Diğeri gitmişti.

Ateş yüzüme çarpana dek enkaza altı yedi metre yaklaşmıştım. Durdum ve biraz daha yaklaşmayı denedim. Hummer'ın camı patlamıştı. Her yer cam kırığı içindeydi.

Bağırdım, biraz daha yaklaştım ve içeride bir şey gördüm.

Eskiden şoför camı olan yerdeki direği bir el kavramıştı. Bu, simsiyah bir insan eliydi. Neredeyse kabuk halinde yanmıştı.

Parmaklarından birinde Roger'ın nikah yüzüğü vardı.

Kömür haline gelmiş bileğinde ise babamın Patek Philippe saati.

87

Sonrasında uzun bir süre boş boş West Baltimore'un sokaklarında dolaştım. Ne kadar dolaştığımı hatırlamıyorum. Zaman kavramını kaybetmiştim. Cep telefonum defalarca titredi ama umursamadım.

Sonunda telefona yanıt verdim ve Garvin'in sesini duydum.

Maryland'e ait bir taksiyle geldi ve beni Union İstasyonu'nun parkına bıraktı. Uzun ve sessiz bir yolculuk olmuştu. Ve bir o kadar da pahalı. Blucinim ve tişörtüm yırtılmış, çamura bulanmıştı ve is kokuyordu. Bir süre sonra taksinin içi de aynı şekilde kokmaya başladı.

Defender'ı aldım, Laurel'in evine sürdüm ve kendimi içeri attım.

BOSNA VE IRAK'TA her türlü tehlikeyle yüz yüze gelmiştim. Ama kendimde Lauren'a olanları anlatacak cesareti bulamıyordum. Ona ve Gabe'e onları düş kırıklığına uğrattığımı söyleyemezdim.

Gabe'e bir söz vermiş ve bunu yerine getirememiştim.

Ağabeyimin ölümünün yıkıcı olmasının yanı sıra, Lauren ve Gabe'e bunu söyleme düşüncesi çok daha acı vericiydi.

Onlarla yüzleşmeden önce yapmam gereken şeyler vardı. Bu nedenle hızlı ve sessiz bir şekilde konuk odasındaki bazı eşyalarımı topladım. Her ikisi de uyurken evden kaçıp daireme gitmeyi planlıyordum.

İçeri girdiğimde Gabe koridordaydı.

"Bu saatte ayakta ne işin var?" diye fısıldadım.

"İs kokuyorsun."

"Evet," diyerek kapımın koluna uzandım. "Geç oldu. Yatakta olman gerekiyor."

Ondan kurtulmam gerekiyordu çünkü kendimi daha fazla tutamamaktan korkuyordum. Ona babasına olanları anlatacak kişi olmak istemiyordum. Bu, annesinin sorumluluğuydu.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

Onu kendime doğru çektim, sımsıkı sarıldım.

Bıraktığımda, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Gitmem gerekiyor," dedim. "Sadece hoşça kal demek istedim. Ve seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Her zaman senin yanında olacağım. Ne olursa olsun. Anlaştık mı? Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Gabe söylediklerim karşısında daha da şaşkın bir halde bana baktı. "Bir şey mi oldu?"

Sorusunu görmezden geldim. "Ah, hani sana silah kullanmayı öğretmemi istiyordun ya?"

Heyecanla, "Ciddi misin?" diye atıldı.

"Hayır, sandığın gibi bir şey değil. Sana bir Taser bıraktım. Televizyon odasında bulabilirsin."

"Muhteşem!" dedi.

"Oyuncak değil."

"Dostum, biliyorum."

"Sadece acil durumlar için."

"Elbette. Harika!"

"Kendin çözersin. Bunun için bana ihtiyacın yok."

"Tamam, Nick Amca."

"Ama Gabe, kullanma kılavuzunu oku, tamam mı?"

"Tamam." Durdu. "Nick Amca, nereye gidiyorsun?"

"Yapmam gereken bir iş daha var," dedim.

88

Daireme geri döner dönmez yırtılmış, kirli pantolonum, tişörtüm ve ayağımda botlarımla koltukta uyuyakaldım. Sabah sekiz gibi cep telefonum beni uyandırdı. Başım ağrıyor, giysilerim kül tablası gibi berbat kokuyordu. Bir an için nerede olduğumu ve olanları unutmuştum.

Ve ardından hatırladım.

"Nick." Arayan Dorothy Duval'di. "Seni uyandırdım mı?"

"Sorun değil," dedim. "Telefona yanıt vermek için kalkmam gerekiyordu."

"Üzgünüm. Ama dün gece bana bir mesaj bırakmışsın."

"Ah, evet. Doğru."

"Sen iyi misin? Sesin berbat geliyor."

Ona takasın nasıl kötü gittiğini anlattım ve bir süre daha konuştuk. Onu hiç bu kadar şefkatli görmemiştim. "Biliyorsun, yine de ağabeyinin e-posta hesabına girdim. Ve o kadının cep telefonu numarasını buldum."

"Kadın mı?" Neden söz ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kendine Candi Dupont diyor ama gerçek adı Margaret Desmond. Ama sanırım artık bunun için biraz geç. Üzgünüm Nick."

UZUN BİR SÜRE Defender'da herhangi bir izleme cihazı olup olmadığını kontrol ettim ve bir şey bulamayınca çok sevindim. Daha sonra içlerindeki GPS izleme çiplerini bana karşı kullanmamaları için cep telefonumu ve Blackberry cihazımı evde bıraktım. Garvin ve Dorothy'ye yanıma aldığım kullan-at telefonlardan birinin numarasını verdim.

Uzun bir yolculuk yapacaktım ve Paladin'in nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi bilmesini istemiyordum.

En azından oraya varana dek.

Yol on iki saat sürdü ama umurumda değildi. Sonunda Defender'ımla biraz keyifli zaman geçirebilmiştim. Direksiyon başındaydım ve yalnızdım. Müzik dinledim. Depo üstüne depo benzin yaktım. Daha çok ağabeyimi düşündüm. Hâlâ başına gelenlerle ilgili neye inanmam gerektiğini bilmiyordum. Gerçekten kaçırılmış mıydı, yoksa karısını ve oğlunu geride bırakarak karmaşık bir kayboluş mu ayarlamıştı? Neden Lauren'a saldırmışlardı? Kocasının planlarının ne kadarını biliyordu ve ne kadarına dahil olmuştu?

Çok soru vardı ve bunları bir tek kişinin yanıtlayabileceğine inanıyordum. En azından iletişim ağıyla ilgili incelemelerim doğruysa.

Yine de onun bunu hoşnutlukla karşılamayacağını biliyordum.

Yolun büyük bir kısmını 95. otobandan gittim. Virginia'dan Kuzey Carolina'ya ve Güney Carolina'dan da sonunda Georgia'ya ulaştım. Defender büyük bir araçtı ama kesinlikle eyaletler arası yollar için yapılmamıştı. Saatte yüz on kilometreden fazla hızlı gitmekten hoşlanmıyordu.

Yolda bir yığın Johnny Cash CD'si çaldım, ne de olsa güneye gidiyordum. "All I Do Is Drive" adlı şarkısını birkaç kez dinledim. Karamsarlaşınca Nine Inch Nails'in "Hurt" adlı şarkısını dinlemeye başladım. Bu parça beni her zaman duygulandırırdı. Johnny – belki Trent Reznor da olabilir – tanıdığı herkesin eninde sonunda nasıl uzaklara gittiğini anlatır. "Seni bırakacağım" ve "Seni inciteceğim" der sözlerinde.

Savannah'ın dışında av ve nalbur malzemeleri satan bir mağazada durdum. 95'e geri döndüğümde, Waycross'tan çıktım. Route 187 güneye, sonrasında 129'a varıncaya dek batıya doğru kıvrıldı. Buradan güneye devam ettim. Bu, o kadar düz bir yoldu ki adeta cetvelle çizilmiş gibiydi.

Georgia'nın en güneyinde, Florida sınırındaki Echols eyaletine varmıştım. Burası dört bin insanıyla ülkenin en az nüfusa sahip eyaletiydi. Tüzel kişiliği olmayan birkaç kasaba ve sayısız

çam ormanı vardı. Eyalet merkezi olan Statenville eskiden Troublesome (baş belası) olarak anılıyordu. Şaka değil!

On iki yıl önce eyaletin büyük bir kısmını elinde bulunduran aile, on bin hektarı Allen Granger'a satmıştı. Reklamının "Bir av kulübü için mükemmel" diye yapılmasına karşın, Paladin Worldwide'ın eğitim tesisi ve genel merkezine dönüşmüştü.

Route 129'unu, yoğun çam ağaçlarıyla ve yeni asfaltıyla tabelasız bir yol kesiyordu. Savannah'tan aldığım GPS cihazına göre bu yol beni doğruca Paladin tesisine götürecekti. Yolun yarım mil sonunda ağaçlar ansızın son buluyor ve göz alabildiğine açıklık bir alan başlıyordu. Sonunda asfalt bir araba yolu vardı.

Yolun sonunda bir adet kontrol odası, birkaç bariyer ve Paladin logosuyla birlikte, PALADIN WORLDWIDE EĞİTİM MERKEZİ yazan büyük bir işaret vardı.

Kapının her iki yanında yükselen jiletli tellere dolanmış ormana doğru uzanıyordu. Ormanın ne kadar uzağına dek gittiğine dair bir fikrim yoktu. Paladin'le ilgili çeşitli makaleler ve internet haberleri jiletli tellerden söz ediyordu. Ama nereye kadar gittiğini bilmiyordum. Böyle bir tel on bin hektarı dolaşabilir miydi? Bu, çok abartılı görünüyordu. Ve bir o kadar da pahalı.

Aslında Paladin eğitim merkeziyle ilgili çoğu internetten edinilmiş bu kadar fazla bilgiye sahip olmam şaşırtıcıydı. Havadan çekilmiş uydu keşif fotoğrafları ve değerli coğrafi koordinatlar gibi en yararlı bilgileri GoogleEarth'ten elde etmiştim.

Ama hiçbir şey kendi gözlerinizle gördüğünüz şeyin yerini tutamazdı. Özel Kuvvetlerde buna "güzergah keşfi" derdik.

Böylece geri döndüm ve ağaçların içinde bir boşluk bulana dek yeni yapılmış asfalt yolda ilerledim. Bu doğal bir patikaydı, ormanın içine doğru sürdüm. Sonunda off-road bir sürüş keyfi yaşayabilmiştim ve Defender adeta bir şampiyon gibiydi. Arabayı yoldan geçen herhangi biri tarafından görülmeyecek kadar sık ağaçlıklı bir yere park ettim. Daha da temkinli olmak için üzerini dallarla örtüp iyice kamufle ettim.

Yola çıkmadan önce cep telefonumu açtım ve hepsi de Arthur Garvin'e ait olan dört sesli mesaj buldum.

Telefona hemen yanıt verdi.

"Nick," dedi. "Baltimore Cinayet masasındaki dostlarıma ulaştım. Yani ağabeyinden geri kalanları alabilmek için."

"Biliyor musun?" dedim yumuşak bir sesle. "Bu gerçekten umurumda değil. Alınma..."

"Dinle beni! Ağabeyin hiç kalça protezi ameliyatı geçirdi mi?"

"Bir *ne?*"

"Maryland Ofisi enkazda ilginç bir şey buldu. Orthinox adı verilen birinci sınıf paslanmaz çelik bir alaşım. Kalça protezi ameliyatlarında kullanılan bir parça."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Kalça protezi ameliyatı olmadı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ayrıca Washington Hastanesi morglarından bir cesedin kaybolduğunu bildirdi. Altmış dokuz yaşında beyaz bir erkek."

Uzun bir süre tek kelime edemedim.

"Nick? Orada mısın?"

Sonunda, "Evet, buradayım," diyebildim.

"Dinle. Marjorie Ogonowski'nin katili için arama emri çıkarttık. İyi iş çıkardın. Yani, şu fotoğraf eşleştirmeden söz ediyorum."

"Ben yapmadım," dedim. "Bir dostum yaptı. Daha önce de söylediğim gibi, pahalı şirketimizde oldukça lüks veritabanlarımız var."

"İyi," dedi.

"Benim için bir iyilik yapar mısın? Lauren Heller'e ve oğluna göz kulak ol," dedim.

Aramayı bitirdim ve keşif gezim için ormana doğru yol aldım.

89

Lauren mutfaktaki telefon ahizesini kaldırdı.

"Bayan Heller'le mı görüşüyorum?" Kararsız, hoş, bariton bir ses. "Beni tanımıyorsunuz ama adım Lloyd Kozak. Ben Leland'ın finans danışmanıyım."

Birden hatırladı. Bu, Noreen'den bir disk almak için gelen cana yakın adamdı. "Evet. Sizin için ne yapabilirim?"

"Konu şu ki... Şey, sizin Leland'ın özel asistanı olduğunuzu biliyorum. Büyük olasılıkla onu herkesten daha iyi tanıyorsunuzdur. Ama umarım burnumu uygun olmayan bir şeyin içine sokmuyorumdur."

"Sizin için elimden geleni yapmaya çalışırım," diye karşılık verdi Lauren.

"Leland'la ilgili bir şeyler ters gidiyor," dedi. "Birkaç dakikanız varsa sizinle konuşmak isterim."

"Konu nedir?"

"Ben şu an Chevy Chase'teyim. Eğer sizin için de uygunsa birazdan orada olabilirim. Sanırım konuşmamız gerekiyor."

"Neyle ilgili?"

"Leland'la ilgili," dedi adam. "Sanırım onunla ilgili bir terslik var."

YARIM SAAT SONRA kapı çaldı.

Lauren ön kapıya gitti, delikten baktı ve yara içindeki yüzü, aşırı büyük gözlükleri gördü. Kapıyı açtı.

Lloyd Kozak cam kapının diğer tarafında koyu takım elbise ve kravatıyla dikiliyordu. Yola en az on yıllık bir Buick park etmişti.

Lauren kapıyı açıp onu içeri davet ederken, "Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim," dedi.

Giriş karanlık ve soğuktu. Merkezi havalandırma sistemi çok

yüksek bir dereceye ayarlanmıştı. Adamı koridordan mutfağa doğru aldı.

"Leland bana sizden çok söz etti," dedi. "Size büyük hayranlık duyuyor. Size çok *güveniyor.* Onunla ilgili konuşabileceğim tek insanın siz olduğunuza karar verdim."

"Beni çok endişelendirdiniz," dedi Lauren. "Sorun nedir?"

"Sensin!" diyen adam birden üzerine atılarak eliyle ağzını kapattı.

90

Tabii ilk tepkim öfke olmuştu. En aşağılık insan örneğine karşı büyüyen ateşli bir öfke. Ama ormanın içine doğru yürüdükçe öfkem; ağabeyimin ne de olsa tüm bunları bir ustadan öğrendiğini anlayacak kadar azalmıştı. Yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı.

Büyük bir sihirbaz gibi her zaman seyircilerinden bir adım öndeydi. Sihrin yanlış yönlendirmeden ibaret olduğunu anlamıştı. O ani patlama ve duman bize geçici bir körlük verir, böylece sihirbazın kupa kızını avuçladığını fark etmeyiz.

Profesyonel bir sihirbaz bir seferinde bana en büyük sihirbazlık numaralarının asla tek bir hileden oluşmadıklarını söylemişti. Her zaman bir hileler dizisiydi ve asıl sihir nasıl gösterildiklerinde yatıyordu. Seyirciler sihri şüpheli bir bakışla izler. Kandırılmayı beklerler. Sihirbazın bir şekilde onları kandırmaya çalışacağına *inanmışlardır*. Ama asıl bilmedikleri, sonunda şaşırmalarını sağlayanın bu şüphe olduğudur. Sihirbaz dikkatli gözlemlerini, gerçekte yapmakta olduğu şeyden başka bir yöne, olan bitenin komik bir açıklamasına doğru çeker. Seyirciler bunun sıradan bir hile olacağını sanırken sihir başka bir şeye dönüşür. Ve tam da anladıklarını sanırken, her şeyin bittiğini ve tamamen kandırıldıklarını anlarlar.

Victor'u ve beni nasıl zeki bir şekilde yanlış yönlendirdiğini düşündüm. Belki de Roger'la bu kadar çok sık konuşmalarının asıl nedeni buydu. Roger babamın ne söyleyeceğini bildiğinden emin olmak istemişti. Beni, kendi kendime bulduğumu sanacağım bir şekilde Paladin'e yönlendirecekti. Roger benim Paladin'i *araştırmamı* istemişti. Enselerinde sıcak nefesimi hissetmelerini.

Soru, bunu neden istemiş olmasıydı.

Sonunda öfkemden güç aldım.

YİNE DE duygularınızın, sabırsızlığınızın bir operasyonu etkilemesini asla istemezsiniz. Bunlar, en hızlı şekilde bitiş çizgisine ulaşmak istediğiniz ancak başarılı olabilmek için bir o kadar da yavaşlamanız, sakin kalmanız gereken zamanlardır.

İşte bu yüzden geceyi ormanda geçirdim.

Paladin tesislerinin çevresinde dolaştım, bu, yaklaşık yirmi beş kilometre anlamına geliyordu. Yürüyerek çok uzun bir yol olacağı için Defender'ı aldım ve ormanın içinde zikzaklar çizerek tele yakın bir şekilde ilerledim.

Mülkün tamamı telle çevrilmişti. Görülen bu aşırılığa bakılırsa Neil Burris'in de söylemiş olduğu gibi Allen Granger korkuları olan bir adamdı. Yoksa neden evini on altı mil çitle kaplatmak için bu kadar para harcamış olabilirdi ki? Daha önce çok gizli hükümet tesislerinde bulunmuştum. Ama hiçbiri bu kadar ıssız ve bu kadar korunaklı değildi.

Bir yıldan uzun bir süredir ortada görülmeyen Allen Granger, köşesine çekilmiş bir adam olarak biliniyordu. Aynı zamanda son derece paranoyak olduğunu da fark ettim.

Bana kalırsa teller boyunca toprağa gömülü herhangi bir fiber optik detektör yoktu. Bu, çok yüksek bir maliyet olurdu. Aynı zamanda da gereksizdi. Onun yerine tesis yüksek, çelik kaplama telle – kesilmesi çok güçtür – ve jiletli tel bobinleriyle sarmalanmıştı.

Ama tek güvenlik sistemi bu değildi. Korumalar da vardı. Biri, ana girişteki kontrol odasında duruyordu ve altı saatte bir nöbet değiştiriyordu. Diğer ikisi çitin içinde dolaşıyordu. Onların vardiyası da her altı saatte bir değişiyordu. Ve her yarım saatte bir komuta yerine telsizle haber veriyorlardı.

Bearcat tarayıcımla konuşma trafiklerini dinlediğim için bunu biliyordum. Bu ve bir çift kaliteli Alman dürbün, mülkle ilgili istediklerimi öğrenebilmem için ihtiyacım olan malzemelerdi.

Hava pisti, birkaç helikopter iniş alanı, seri bir parkur ve koşu yolu vardı. Tırmanma duvarları ve atlama bölgeleri. K-9 köpekleri için bir korunak vardı, havladıklarını duyabiliyordum. Eğitimdekiler için barakalar, bir yemekhane, yönetici ofisleri ve içki içebilecekleri bir kulüp vardı. Sabaha karşı ikide kapanıyordu. Her yer çim kaplıydı, düzenli olarak sulanıyordu ve bir golf sahasındakiler kadar kısaydı. Birkaç el yapımı gölet de bulunuyordu. Aslında bu tesis rahatlıkla bir golf kulübü olarak kullanılabilirdi. Tabii poligonları ve cephanelikleri; bir de girişindeki plakette KÜÇÜK BAĞDAT yazan; saldırı egzersizleri için kullanılan küçük kasabası olmasa. Her ne kadar Bağdat'ı andırmasa ve artık orada savaşmıyor olsak da. En azından benim bildiğim kadarıyla. Siyah Hummer cipler sürekli olarak gelip gidiyordu.

Girişe oldukça yakın bir yerde etkileyici, ancak Aspen'de görülebilecek tarzda iki Kaflı rustik bir yapı vardı.

Granger'in evi.

Burayı daha dikkatli gözlemlemiştim. Hangi odalarda hangi ışıkların ne zaman yanıp söndüğünü izledim. Kaç tane koruma olduğuna ve vardiyalarının ne zaman bittiğine baktım. Biri içeride, biri de dışarıda olmak üzere iki koruma vardı. Allen Granger yedi gün yirmi dört saat korunuyordu. Surlarla çevrili Kudüs'ün içindeki kalesinden ülkeyi yöneten; en çok korktuklarından yani kendi insanlarından bir hendek ve açılır kapanır köprüyle korunan eski paranoyak Kral Herod gibi.

Granger burada yalnız yaşıyordu, bundan emindim. Yine de dışarıya çıktığını hiç görmedim. Fotoğraflarından neye benzediğini biliyordum. Kırklarının başında, yakışıklı bir adamdı. Açık kahve tonlarında kısa kesilmiş saçları vardı.

Telsiz trafiği patronun evde olduğunu gösteriyordu. İspanyol aşçı kadın akşam yemeğinden birkaç saat önce eve geldi ve ayrı mutfak girişine doğru yöneldi. Gün boyunca toplantılar yapıldı. Giriş kapısına Paladin çalışanlarına ait siyah Humvee'ler, politikacıların sıradan siyah Lincoln şehir arabaları yanaştı. İçlerinden bazılarını tanıyordum ve hepsi dışarıdaki güvenlik tarafından karşılanıyordu.

Ormanda birkaç saat uyuyabilmek için bir uyku tulumum, küçük çadırım, geceyi geçirebilmeme yetecek kadar yiyecek ve içeceğim vardı. Allen Granger'in hangi odada ve kaçta uyuduğunu anladıktan sonra Leitz marka dürbünümü ve Bearcat tarayıcımı bir kenara bıraktım ve harekete geçmek için hazırlandım.

91

Lloyd Kozak yumuşak ve sakin bir sesle, "Bana kocana nasıl ulaşacağımızı söylemek zorundasın," dedi.

Ağzındaki bantla istese bile yanıt vermesi mümkün değildi. Tek yapabildiği, başını sallamak ve adama öfkeli bir şekilde bakmak oldu. Kollarını ya da bacaklarını da kımıldatamıyordu.

Lauren'ı salondaki sandalyelerden birine; kolları sandalyenin iki yanına gelecek şekilde bağlamıştı. Bandı defalarca gövdesinin çevresinden geçirerek sabitlemişti. Ne kadar çabalarsa çabalasın vücudunu bükemiyor, sandalyeyi hareket ettiremiyordu. Ve adam bez bir çantayı açıp içindeki bir çeşit metal gereçleri çıkartırken onunla yumuşak ve zarif bir tonda konuşmaya devam etti.

Öfkeyle, yenilgiyle homurdandı.

Ön kapıdan bir anahtar sesi geldi. *Ah, lütfen, Gabe olmasın, şimdi değil, bu deli adam buradayken değil*, diye düşündü.

Kozak – ya da her kimse ve gerçek adı her neyse – o tarafa döndü. "Belki Gabriel babasına nasıl ulaşabileceğimizi biliyordur," dedi.

Lauren çığlık atmaya, Gabe'i içeri gelmemesi için uyarmaya çalıştı.

Adamın elinde parlak, ışığı yansıtan bir şey vardı. Bıçağa benzer bir şey. Bir jilet miydi? Hayır. Bir... Bir neşter?

Korku iliklerine kadar işledi, içinde adeta canlı bir yılanmışçasına dolaştı.

Adam neşteri sol gözünün altındaki hassas deriye dokundurunca neşterin soğukluğunu hissetti. Gözlerini kapadı ve bir kez daha çığlık atmaya çalıştı.

Kıpırdayamıyordu, bağıramıyordu ve Gabe'i uzak durması için uyaramıyordu.

Neredeydi?

Belki doğruca odasına çıkmıştı.

Ama girişteki tuhaf arabayı fark etmiş olmalıydı. Ya da evde birilerinin olduğunu gösteren mutfak ışığını. Ya da alarmın devreye girmemiş olmasını. Bu da ona alarmın çoktan birileri tarafından devre dışı bırakılmış olduğunu söyleyecek ve o da merak edecekti.

Birkaç elektronik ses duydu, alçak ama belirgin sesler.

Gabe alarm kodunu giriyor olmalıydı. Her zamanki gibi aklı başında değildi. Alarm devrede olmadığı halde onu devre dışı bırakmaya çalışıyordu.

Bu da herhangi bir terslik fark etmemiş olduğunu gösterirdi. Girişteki tuhaf arabayı fark etmemiş veya ne olduğunu merak dahi etmemişti.

Lütfen buraya gelme, diye düşündü Lauren. Bu manyak tarafından birkaç saniye içinde etkisiz hale getirilirdi.

Ta ki...

Ta ki mutfağa girip annesini garip bir adamla sandalyeye bağlanmış şekilde gördükten sonra arkasını dönüp evden yardım bulmak için kaçmadığı takdirde. Belki bunu yapabilirdi, yardım getirebilirdi.

Gabe'in ne yapmasını istediğini bilmiyordu.

Ama bunun zaten bir anlamı yoktu. Oğlunun hareketlerini kontrol edemezdi. Artık onu battaniyesine sarıp koruyamazdı. Onu eskisi gibi kollarında tutamazdı.

Merdivenlerden yukarıya çıktığını duydu. Odasına gidiyordu.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Adam, "Lauren," diye mırıldandı. Bıçağın göz kapağına battığını hissetti. Aynı anda hem bir soğukluk hem de sıcaklık, ıslaklık ve ardından korkunç bir acı duydu. "Eğer gözünü çıkartmak zorunda kalacaksam, bunu yaparım."

Bir an için onu doğru duyup duymadığından emin olamadı.

Gözlerini sımsıkı kapadı ama bu acıyı durdurmadı. Çünkü adam bıçağı daha çok bastırdı ve yana doğru kaydırdı. Lauren çığlık attı ancak küçük ve korkulu bir ses çıkarabildi.

"Bir daha asla oğlunun yüzüne bakamayacaksın."

"Geri çekil," dedi biri. Ve bir an için Gabe'in sesini tanıyamadı. Sanki sesi birden değişmişçesine daha derinden geliyordu.

Bir erkeğin sesi gibi.

Ama Gabe'in sesi, bundan emindi.

Gözlerini açtı, neşter artık yakında değildi. Lloyd Kozak Lauren'ın da tanık olduğu şeyi görebilmek üzere arkasını dönmüştü.

Gabe mutfağın girişinde durmuştu, elinde Kozak'a doğrultulmuş bir Taser tutuyordu.

Elindeki silah titriyordu.

92

Her şey doğru zamanlamaya bağlıydı.

İçeri girebilmek için en az on beş dakikaya ihtiyacım vardı. Telsiz trafiği çevre korumalarının en uçta olduğunu söylüyordu. Leitz dürbünlerim de ortalıkta olmadıklarını doğruluyordu. Hafif taşınabilir alüminyum merdivenimi atış alanına yakın duvara dayadım. Duvar yaklaşık altı metre yükseklikteydi ve bu da iyi bir şekilde saklanmamı sağlıyordu. Jiletli tel örgülerin üzerine bir halı atıp tırmandım, çitin üzerinde durup merdiveni yukarı çektim ve diğer yana doğru indirdim, sonra aşağıya indim.

İşte bu kadar kolaydı.

Tesisin gece tenha olan yerlerine bağlı olarak ilerleyeceğim yolu çoktan belirlemiştim. Sabaha karşı üç buçukta, dışarıda dolaşan ya da sadece sigara içmek için dikilen birileri tarafından görülme olasılığım vardı. Ancak bu, bulabildiğim olasılığı en zayıf yoldu. Hiçbir şey kesin değildi. Ama zaten hayat da böyle değil miydi?

Katlanabilir merdivenimi ve çantamı taşıyarak kimsenin olmadığı araba yolunda ilerledim. Uçak pistini geçtim. Hemen yanında, merkezinde büyük beyaz bir *H* harfi bulunan bir helikopter pisti vardı. Çevresi şimdi kapalı olan ışıklarla donatılmıştı. O gece inmesi beklenen bir helikopter yoktu.

Karanlık peyzajlı bir yol stajyerlerin yemekhanelerine doğru gidiyordu. Daha sonra VIP'ler ve Paladin yöneticileri için hizmet veren yemek salonu vardı ve burası da karanlıktı. Eğer Paladin tesisi bir askeri üs olsaydı, burası orduevi sayılabilirdi.

Patika burada çatallandı, sol çatal stajyerlerin kaldığı barakalara gidiyordu. Hâlâ yanmakta olan birkaç ışık vardı. Stajyerlerden bazıları uyanıktı ve ben kimse tarafından görülmek istemiyordum. Sağ yoldan devam ettim, çimler ve çiçeklerle çevrili bir

göleti geçtim. Burası kesinlikle bir orduevinden çok, golf kulübünü andırıyordu.

Karşımda Granger'ın evi vardı. Görülmeden çevreyi kolaçan edebileceğim birkaç ağacın arkasında durdum. Evin çevresi bel hizasında kalın çitlerle çevriliydi. Özel alan için fazla alçaklardı. Büyük olasılıkla bir sınır çizmek için yapılmışlardı. Evin önünde beyaz çakıl taşlı bir alan vardı. Burada yürüdüğüm takdirde adımlarım fazlasıyla ses çıkarabilirdi. Park etmiş tek araç, siyah bir Hummer'dı.

Biraz daha yaklaştım ve Hummer'ın arkasına çömelip birkaç dakika daha evi izledim. Sadece ön odadan ışık geliyordu. Burası Granger uyuduğu sırada içerideki güvenliğin beklediği yer olmalıydı. Bearcat tarayıcıya bir kulaklık taktım ve konuşmaları dinlemeye çalıştım. Ses yoktu.

Korumalardan biri evin çevresinde saat yönünün aksine yavaş bir tur atıyordu. Sigara içiyor, makineli tüfeğiyle oynuyor ve sıkılmış görünüyordu.

Paranoyak bir adamın gece birkaç saatliğine de olsa yaptığıkoruma işini kesinlikle kıskanmıyordum. Kitap okuyamazdı, müzik dinleyemezdi ve sıkıntısını paylaşabileceği kimse yoktu.

Ama birçok arkadaşı dünyanın çeşitli ölümcül bölgelerinde çalışıyordu, belki de şanslı olan oydu. Can sıkıntısı her zaman ölüm ya da sakatlıktan daha iyiydi.

Ama can sıkıntısı aynı zamanda daha az tetikte olmanıza yol açardı. Kafanız dağılır, zihninizin derinliklerine dalabilirdiniz. Tüm zihinsel enerjinizi uyanık kalmak ve nöbetinizi bitirebilmek için harcardınız.

En azından buradaki durumun böyle olmasını umuyordum.

Bir şekilde fark edilmeden eve yaklaşabilmiştim. En az üç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Beş daha iyi olurdu. Ama evin çevresinde sürekli dolaşan bir korumayla bu mümkün olmayacaktı.

Cebimden bir cep telefonu çıkarıp açtım ve Hummer'ın arka tekerleğinin altına attım. Koruma evin güneybatı köşesini döndüğünde harekete geçtim. Uzun ve sessiz adımlarla, zaman zaman

korumanın görüş açısına girmemek için emekleyerek ilerledim. Turunu tamamlayıp kuzeybatı köşesinde kaybolmasıyla birlikte, çitin üzerinden atladım ve mutfak girişine koştum.

Saatime baktım.

Koruma turunu tamamlayıp beni görmeden önce altmış saniyem vardı. Belki biraz daha az. İkinci cep telefonunu çıkarıp birincisini aradım.

Birkaç saniye sonra telefonun çalmaya başladığını duydum. Bu mesafeden bile keskin zil duyulabiliyordu.

Merdiveni kurmadan önce telsiz tarayıcısının kulaklığını taktım ve "Alfa Üçten Alfa İkiye" çağrısını duydum.

"Burası Alfa İki."

"Sen de duydun mu? Sanki telefon gibi, değil mi?"

"Ben bir şey duymuyorum."

"Dışarıda bir yerde. Ön tarafta. Ben gidip kontrol edeceğim."

Ses çok rahatsız ediciydi. Tam da benim istediğim gibi.

Beş kez çaldıktan sonra aramayı bitirdim.

Evin ön ve arka girişlerinde binanın ana çatısından daha alçak bir set çatı vardı. Bu çatı ikinci kata tırmanmayı kolaylaştıracaktı. Merdiveni dış duvara yaslayıp tırmanmaya başladım. Bir yandan da kulaklığımdan konuşmaları dinliyordum.

"Alfa İkiden, Alfa Üçe."

"Alfa Üç, dinlemede."

"Ne buldun?"

"Hiçbir şey."

"Belki de birileri telefonunu düşürmüştür?"

"Bilmiyorum. Geri dönüyorum."

"Geri dönüyorum," büyük olasılıkla devriyesine geri döneceği anlamına geliyordu. Yani kırk beş saniye içinde burada olacaktı.

Çatıya tırmanır tırmanmaz tekrar aramaya bastım ve evin diğer tarafından gelen alçak telefon zili sesini duydum.

"Kahretsin! İşte yine çalıyor."

"Ben de duydum. Verandaya baktın mı?"

"Hayır, daha uzaktan geliyor."

İkinci kattan, gece karanlık kaldığını fark ettiğim bir camı seçtim. Giriş için en güvenli yer burası gibi görünüyordu.

"Alfa Üç, hâlâ duymaya devam ediyorum."

"Evet, ben de. Kontrol ediyorum."

Bu bana en az bir dakika daha kazandırırdı.

Telefonu kapattım. Bakmasını ama bulamamasını istiyordum. Çantamdan cam kesiciyi ve vakum aletini çıkardım, çatının düz bir yerine yerleştirdim.

Pencerede alarm bağlantısı yoktu, cam kolaylıkla yukarı kaydı.

Kafes kilitliydi ama onu da açmayı başardım.

Arkamdan merdiveni yukarı çektim, katladım ve karanlık odanın zeminine bıraktım.

Ve Allen Granger'ın evine girdim.

93

Kozak yumuşak ve tatlı bir sesle, "Gabriel, öz anneni sakatlamak istemezsin değil mi? O oyuncağı yere bırak," dedi.

Gabe *"Seni kahrolası!"* diye homurdandı. Ardından yüksek sesli bir patlama geldi, Kozak yana doğru atıldı ve Taser'in metal zıpkınları granit mutfak tezgahına çarparak *klik-klik-klik* sesler çıkardı.

Lloyd Kozak ileri atıldı, bir yılan gibi kıvrılarak oğlunu ele geçirdi. Lauren yüksek, umutsuz bir çığlık attı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Artık her şeyin bittiğini biliyordu. Tüm bu kabus sona ermek üzereydi ve bu sadist adam...

"Polis!" diye bağırdı bir ses. Ve bir ses daha.

Bir grup mavi üniformalı polis ellerinde silahlarıyla mutfağına daldı. İçlerinden biri Kozak'ı yere yapıştırdı, dizini boğazına dayadı. Bu adam diğerlerinden daha yaşlıydı, kalın gözlükleri vardı. Lauren onu hastaneden hatırlar gibiydi. Üzerinden bir hafta geçmemiş olmasına karşın çok daha uzun geliyordu.

"ACİL DURUM kodunu kim girdi?" diye sordu Arthur Garvin.

"Ben," diye karşılık verdi Gabe.

"İyi iş çıkardın evlat," dedi Garvin. "Annenin hayatını kurtardın."

Gabe başını salladı.

"Anneni acile götürmemiz gerekiyor. Bir doktor gözündeki kesiğe bakmalı. Büyük olasılıkla dikiş atılması gerekecek."

Ambulans görevlileri gözünün altındaki kesiği bandajlamış, bu da kan akışını durdurmuştu. Artık acımıyordu. Bandı çıkardıkları ağzı daha çok acıyordu.

Garvin, Kozak'ı kastederek, "Siz geldiğinizde evde miydi?" diye sordu.

Lauren başını salladı. "Telefon açtı ve uğrayıp uğrayamayacağını sordu. Kim o?"

"Paladin için çalışıyor."

Evet, diye düşündü. Bunun er ya da geç olacağını biliyordu.

"Buraya geleceğini biliyor muydunuz?"

"Hayır. Onun için bir tutuklama emrim var, günün büyük bir kısmını onu arayarak geçirdim."

"Peki, ama neden buraya geldiniz?"

"Gerçeği duymak ister misiniz?" diye sordu Garvin. "Nick size göz kulak olmamı rica etti. Sizin iyi olduğunuza emin olmak istedi."

94

Oda karanlık ve soğuktu. Hem yeni temizlenmiş hem de seyrek kullanılıyormuş gibi kokuyordu. Yerler zeytinyağı sabunuyla silinmiş, mobilyalar limon yağıyla parlatılmıştı. Ama aynı zamanda sürekli kapalı olmanın verdiği küflü bir koku da hakimdi. Dışarıdan gelen ışık buranın bir konuk odası olduğunu görebilmeme yetiyordu. İkiz yatak, iki komodin, bir televizyon seti ve yazı masası. Özel bir banyo.

Katlanabilir merdiveni ve çantamı görülmeyecek ancak kolaylıkla ulaşılabilecek biçimde camın yakınına, yere bıraktım. Çantayı açtım ve ihtiyacım olan son parçayı da içinden çıkardım: Ruger'ı.

Zemin yürüdükçe çatırdıyordu.

Adımlarımı yavaşlattım ve çıkan sesi en aza indirmeye çalıştım. Herhangi bir ses olup olmadığını kontrol ettim. Nerede olduğuma dair kabaca bir fikrim vardı. İkinci katın en büyük odası olan Granger'ın odası evin ön tarafında, güneybatı kanadındaydı.

Burada başka ışık olmadığını da gözlemlemiştim. Koridorda hiç ışık yoktu. Bu, yatak odasının dışında koruma görevlilerinin olmadığını gösteriyordu. Tabii eğer karanlıkta oturmuyorlarsa, bu çok olağandışı bir durum olurdu.

Yine de imkansız değildi. Her olasılığı düşünmek zorundaydım.

Kapı ağır ve sertti, menteşeleri dengeliydi.

Kapı kolunu çevirdim, yavaşça birkaç santim çektim. Gıcırdamadı. Neredeyse sessizce açıldı, dışarıya baktım ve kimseyi göremedim.

Birkaç santim daha açtım. Bekledim.

Koridorda odadakinden çok daha az ışık vardı. Gözlerim karanlığa alışınca ileride, elinde silahıyla karanlıkta oturmuş herhangi bir koruma görevlisi olmadığını anladım. Sadece uzun bir koridor ve üzerinde çiçekli bir vazonun bulunduğu bir masa vardı.

Yavaşça ve dikkatlice dışarı çıktım, silahım elimdeydi, kapıyı neredeyse kapatacak kadar çektim.

Koridorun sonunda, sağ tarafta bir çift kapı vardı.

Allen Granger'ın odasının kapıları.

Gerçekten de içeride miydi? Geldiğimden beri eve girdiğini ya da çıktığını görmemiştim. Ama telsiz konuşmaları arasında "patron" "büyük adam" ve bir kez de "Bay Granger" gibi ifadeler kullanılmıştı. Ayrıca evde olmasaydı güvenlik prosedürleri daha rahat bir seviyede uygulanıyor olurdu.

Orada olmalıydı.

Yavaşça yürüyüp olabildiğince az ses çıkartarak kapılara gelene dek koridorda ilerledim. Ve durdum. Dinledim.

Birilerinin içeride hafif bir şekilde horladığını duydum.

İçerdeydi ve uyuyordu.

Ruger sağ elimdeydi, soldaki kapı kolunu tuttum ve yavaşça çevirdim. Kilitli olmamasını umuyordum.

Değildi.

Kapıyı son derece yavaşça ittim. Karanlıkta büyük yatağı görebilmiştim. Örtülerin altında uyuyan bir figür vardı. Yumuşak horlamasını duyabiliyordum.

Burası koridordan daha karanlıktı. Perdeler sımsıkı kapalıydı ve bu, odanın neredeyse zifiri karanlık olmasına yol açıyordu. Tek ışık koridordan geliyordu.

Kapıyı yarı açık bıraktım ve odaya girdim. Yerler duvardan duvara halı kaplıydı, bu da ayak seslerimi yumuşattı. Yatağın sağ köşesine doğru ilerledim ve Granger'a yakın bir yerde durdum.

Eminim ki babamın, sevgili eski Çin ordu eğitmenlerinin baskın taarruzunun avantajlarıyla ilgili bir cümlesi vardı. Ama çoktan bildiğim bir şeyi bana söylemesi için bir Çin strateji uzmanına ihtiyacım yoktu.

Kalbim hızla atmaya başladı. Nedeni korku değildi. Daha çok belirsizlikten kaynaklanıyordu. Adama ne yapacağımı bilememek. Öfke. Adrenalin.

Yatağın kenarına yaklaşmamla bir ses duyuldu.

Kapı zili gibi yüksek bir sesti.

Halının altına gizlenmiş basınca duyarlı bir sensöre bastığımı fark etmek için çok geçti.

Dondum.

Uyuyan figür birden yerinden fırladı, örtüler havaya uçtu ve pijamalı adam hızlı bir hareketle yastığının altından bir silah çıkardı.

Durduğum yerin yaklaşık bir metre soluna nişan almıştı.

Silahın hedefi benden uzaktaydı.

"Kıpırdama!" dedi.

Gözlerim artık karanlığa alışmıştı. Allen Granger'ı tanıdım. Fotoğraflarında yüzlerce kez gördüğüm kısa saçlar ve yakışıklı genç yüz.

Ama yüzünün büyük bir kısmını kaplayan korkunç yara izini görmeyi beklemiyordum. Gözlerinin olması gereken yerde dikiş izleri vardı.

Allen Granger kördü.

95

"Kıpırdama!" dedi.

Elinde hâlâ bir metre soluma doğru nişan alınmış bir Glock vardı. Kıpırdamadım. Nefes dahi almadım ve bir şey söylemedim.

Granger'ın çıkartacağım herhangi bir sesle yerimi tespit etmesini istemiyordum.

Silahı yavaşça sağına, benden daha da uzağa doğru çevirdi. Tahmin yürütmeye çalışıyordu.

Arkamdaki koridordan ayak sesleri geldi. Birileri koşuyordu.

Hızlı bir şekilde uzandım, elindeki Glock'u çevirip elinden aldım. Debelendi, öfkeyle homurdandı ama gücü yok gibiydi.

Gücü yoktu çünkü vücudunun tamamını kullanamıyor gibiydi. Granger sadece kör değildi, aynı zamanda vücudunun bir kısmı felçliydi.

"Buradan sağ çıkamazsın," dedi.

"Neden burada olduğumu öğrenmek istemiyor musun?" diye sordum.

"Neden burada olduğunu biliyorum ve buradan asla kurtulamayacaksın."

Granger'ın odasının kapısı hızla açıldı, ışıklar yandı ve ellerinde silahlarıyla koruması içeri girdi. Elinde yarı otomatik bir Heckler & Koch MP5 vardı.

"Bitir işini," dedi Granger.

Ruger'ımı korumaya doğrultarak döndüm. Adam gözüme tuhaf bir şekilde tanıdık geldi. Uzun, formda ve benim yaşlarımdaydı.

Yarı otomatiğe karşı bir silah. Bu yangın hortumuna karşı bir su tabancası kullanmak gibiydi.

Yine de eğer makineliyi elinde tutan adamı öldürmeyi başarabilsem bile bunun hiçbir anlamı olmazdı. Kurşun ne de olsa kurşundu.

Sağ kolundaki dövmeyi fark ettim. Bir hançer üzerindeki çapraz oklar ve DE OPPRESSO LIBRE yazısı. Özel Kuvvetlerin sloganı. Eksik yazılmıştı ama dövmeciler yazım konusunda her zaman başarılı olamayabiliyorlardı.

"Silahını bırak," dedi.

Uzun gibi gelen birkaç saniye boyunca birbirimize baktık.

Ruger'ı indirdim.

"Bırak dedim."

Bıraktım. Silah sessiz bir şekilde halının üzerine düştü.

Daha sonra gözlerimi yarı otomatiğe kaydırdım ve gülümsedim. Tekrar gözlerine baktım. "Emniyeti açıkken ne kadar ateş edeceğini merak ediyorum," dedim.

Kendine engel olamadı ve hızla silahına baktı.

Ve ben de ileri atıldım.

Silahını elinden aldım ve dizimi midesine indirip onu yere yatırdım. Bir ciğer dolusu havayı acı bir inlemeyle boşalttı.

"Dövmecin yazıyı yanlış yazmış, biliyorsun değil mi?"

Özel Kuvvetlerin sloganı, "De Oppresso Liber"di, "Libre" değil. Ve "Ezileni kurtarmak" anlamına geliyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu adam.

"Heller," dedim. "Ağabeyim için buradayım. Ve onu almadan gitmeye niyetim yok."

"Heller mı dedi?" Arkamdan Allen Granger'ın sesi gelmişti. "Roger Heller mı?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Nick Heller. Roger'ın kardeşi."

"Yüce Tanrım!" dedi Granger. "Konuşmamız gerekiyor."

96

"Sana bir içki ikram edebilir miyim?"

"Senin içmediğini sanıyordum."

Alt kattaki geniş bir odaya geçmiştik. Büyük bir şömine yanıyordu. Granger tekerli iskemledeydi. Üzerinde beyaz yün bir süveter, mavi bir gömlek ve gri yün bir kumaş pantolon vardı. Saçları özenle taranmıştı.

Bir zamanlar yakışıklı olan yüzü berbat bir haldeydi.

Bu halde elbette köşesine çekilirdi. Bu, son birkaç yıl içinde olmuş olmalıydı.

Küçük bir kıkırdamayla, "Ah, hayır alkol değil," diye karşılık verdi. Muzır bir bakışla, "Ben gerçek Dublin Dr Pepper'den söz ediyorum," dedi.

"Anlayamadım?"

"Dünyanın en eski Dr Pepper şişeleme tesisi Dublin, Teksas'tadır. O tatsız meyve şekerli mısır şuruplarını değil, gerçek şeker kamışı kullanırlar. Hem de on sekiz gramlık şişelerde. Bunları bulmak artık o kadar zor ki. Daha önce hiç Dublin Dr Pepper içmediysen bu hayatını değiştirecek. Benim en zayıf noktam bu. Artık sen de biliyorsun."

"Hayır, teşekkürler."

"Lütfen özürlerimi kabul et," dedi. "Bazı elemanlarımla sorunlar yaşadım."

"Başına gelenler bu yüzden mi? Elemanlarından biri mi sana saldırdı?"

Başıyla onayladı. "Bir bomba diyebiliriz."

"Siviller bombalanmaz."

"Teknik açıdan haklı olduğunu söyleyebilirim. Ama siviller genellikle el bombası da kullanmaz."

Ruger'ı bileğimdeki kılıfa geri koydum ve Glock marka silahını ona geri verdim. Artık silahlara ihtiyacımız yoktu.

Granger yumuşak bir ses tonuyla, "Onu bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Birkaç saat öncesine kadar öldüğünü sanıyordum."

"Ağabeyinden söz etmiyorum. *Ondan* söz ediyorum. Tanrı. Onu bulabildin mi?"

Birkaç kez göz kırptım. "Bu aralar oldukça meşguldüm."

"Tanrı bizim için asla meşgul değildir," dedi. "Biz de onun için olmamalıyız."

"Bunu aklımda tutacağım."

Önce yüzünü sonra kucağını işaret ederek, "Benimle ilgilendi," dedi.

"Neden?" diye sordum.

Durdu. "Neden mi saldırıya uğradım?"

"Evet."

"Çok değil, yakın bir zamanda özel paralı askerlerin yasaların dışına çıktığı bir dönem oldu, biliyorsun."

"Yasaların üstüne."

"Hayır. Yasaların dışına demeliyiz. Askeri ya da sivil yasalarla sınırlandırılmamıştık."

"Mükemmel bir yasal boşluk. Böylece adamlarınız kovboy oldu. Önce ateş et sonra sor. İstediğini öldür."

"Bazıları bunu yaptı, doğru. Hepsi değil. Sadece birkaçı."

"Ama hükümetle iş yapabilmek için adamlarından birkaçını ele vermek zorunda olduğunu fark ettin."

"Bu çok kırıcı, Nick."

"İş yapmanın bedeli."

"Seninle tartışmayacağım. Ve adamlarım beni onları satmakla suçladı."

"Kimi suçlamaları gerekirdi ki?"

"Ben artık yetkili değilim. Göstermelik, paravan bir başkanım."

"Daha büyük bir şirketin başında olduğun için mi? Gifford Industries gibi?"

Yanıt vermedi.

"Peki, şimdi işin başında kim var? Leland Gifford mu?"

Odaklayamadığı kör gözünü bana çevirdi. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Ağabeyinin ne yaptığını."

Sabırsızca, "Evet," dedim. "Roger sizden yüklü miktarda para koparmaya çalıştı. Sizi Pentagon'a verdiğiniz rüşvetlerle ilgili bilgi sızdırmakla tehdit etti."

"Bu, sadece göstermelik bir hikaye."

"Peki ya *senin* göstermelik hikayen ne? Ağabeyimin zimmetine para geçirdiği mi?"

"Hayır," dedi Granger. "Ağabeyin *şirketten* para çalmadı. Hepsi bu kadar değil. O şirketin kendisini çaldı."

97

Allen Granger en iyi pilotlarından biriyle birlikte Gulfstream 100'ünü kullanmamı teklif etti. Gulfstream beni doğruca New York'a götürdü.

Manhattan, Lexington Bulvarı'nı geçerken ne beklediğime dair bir fikrim yoktu.

Graystone Binası'nın gösterişli dış cephesi çocukluğumdan bu yana değişmemişti. Hâlâ bir Babil tapınağını andırıyordu. Bir zamanlar büyüleyici olan lobi şimdi berbat haldeydi. Prometheus'un ateşi çalışının resmedildiği duvar resmi yer yer dökülmüştü ama birkaç ressam merdivenlere tırmanmış, dikkatli bir şekilde restore ediyorlardı. Birkaç adam tavandaki panelleri elden geçiriyordu. Asansörlerden biri de tamir edilmekteydi.

Ama pirinç asansör kapıları hâlâ parlıyordu, asansör kabinin içi hâlâ sıcak pirinç makine ve eski deri kokuyordu. Hâlâ yavaş ama düzgün bir şekilde çalışıyor, arada frenlerden gelen sesler duyuluyordu.

Ne kadar imkansız görünürse görünsün, çatı katı hâlâ babamın piposundan kokuyordu.

Burada daha çok işçi vardı. Granit döşemeyi onarıyor, kırılmış olanları değiştiriyor ve boyayı elden geçiriyorlardı. Bir seferinde *New York Times*'taki bir haberde Graystone Binası'nın zor zamanlar geçirdiğini, doluluk oranının yüzde kırkın altına düştüğünü ve sahiplerinin uzun yıllardır binayı satmaya çalıştıklarını okumuştum.

Binanın artık yeni bir sahibi varmış gibi görünüyordu.

Asansör lobisindeki akaju kaplamayı onaran birkaç marangoz ilgisizce bana baktı. Köşedeki büyük odaya doğru koridorda ilerledim.

Uzun boylu, sarışın, dolgun bir kadın dışarı çıktı. Son derece çekiciydi. Dorothy'nin cep telefonuma gönderdiği fotoğraftan çok daha güzeldi. Başımla selamladım ama o beni görmezden geldi.

İçinde herhangi bir mobilya ya da halı bulunmayan, meşe parkeleri beyaz örtülerle kaplı ofis gözüme hatırladığımdan daha büyük gelmişti.

Yerden tavana dek yükselen camlardan güneş ışığı vuruyordu. Ve o arkası bana dönük bir şekilde durmuş, Manhattan'a bakıyordu. Ellerini cama bastırmıştı.

Babamın da bir zamanlar aynı bu şekilde durduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

İçeri girdiğimi duymuş olmalıydı çünkü yavaşça bana döndü. Neredeyse fark edilmeyecek şekilde ürktü. Bunu ancak bir kardeş anlayabilirdi.

"Merhaba, Kırmızı Adam!" dedi.

98

Bir şey söylemedim.

Kollarım iki yanımda, ona yaklaştım ve sarılmak için kollarını iki yana açtığında sert bir şekilde midesine yumruğumu indirdim.

İki büklüm oldu, gözlükleri gözünden uçtu. Neredeyse bir dakika boyunca başı eğik bir şekilde kaldı, kalkamadı. Sonunda kıpkırmızı bir yüzle, zorlukla doğrulabildi.

"Bu çok da kardeşçe değildi, Nick."

"Öyle mi?"

Birkaç adım geriye gitti, gözlüklerini yerden alıp taktı.

"Harika manzara," dedim. "Ne kadar muhteşem olduğunu unutmuşum."

"Her zaman şehrin en iyisi diye düşünmüşümdür."

"Tüm katı mı aldın? Babam gibi?"

"Aslına bakarsan Nick, ben binayı satın aldım," dedi yumuşak bir sesle. Gururla. "Hem de iyi bir fiyata."

"Güzel."

"Beni nerede bulacağını sana Lauren mı söyledi?"

"Endişelenme," dedim. "Lauren bu işte, seni koruma konusunda bekleyebileceğinden çok daha iyi bir iş çıkardı. Hayır, adresini Candi'den aldım. Ya da Margaret mı demeliyim?"

Birkaç saniye şaşkınlıkla yüzüme baktı. Başını bir yana eğdi, bu, onun şüpheci ifadesiydi. Çok iyi biliyordum.

"Ah, hayır kişisel olarak almadım. Cep telefonu sayesinde. Hani şu e-posta adresindeki."

"E-posta adresi mi?"

"Sen ve Candi'nin buluşmalarınızı ayarlamak için kullandığınız e-posta adresi."

"Tüm o şeyleri sildiğimi sanıyordum."

"Bazen hafife alınmak güzel," dedim.

Kısa bir kahkahanın arkasından, "Sen gerçekten iyisin," dedi. "Peki sonra? Cep telefonunu elde ettikten sonra aramaları nereden yaptığını bulmak için bir çeşit özel hokus pokus hilesi mi kullandın? Burası da dahil?"

"Hokus pokus!" diyerek başımla onayladım. "Evet, sihir." Candi Dupont – Margaret Desmond – tarafından kullanılan cep telefonundaki GPS izleme çipi aramaların yerini elli metreye kadar gösterebiliyordu. Bu da kolaylıkla bana binanın adresini vermişti. "Yine de önce nereye bakacağıma karar veremedim. Bedford'daki eski ev mi yoksa burası mı? Her iki yerden de arama yapmış. Bedford'daki ev beni şaşırttı. Birkaç yıl önce zengin bir yatırım fonu yöneticisinin orayı satın aldığını sanıyordum. Bu kadar çabuk satmak isteyebileceğini tahmin etmezdim."

"Yatırım fonu yöneticileri bugünlerde zorluk çekiyor. Ayrıca herkesin bir fiyatı vardır."

Başımla onayladım, gülümsedim. *Bir de bana anlat ağabey!* "Ve bazen ailenin de bir bedel ödemesi gerekebilir."

"İnan bana, Lauren ve Gabe artık sıkıntı çekmeyecekler. Asla fakir olmayacaklar."

"Onun rüşveti değil mi? Boşanma anlaşması? Sana yaptığı tüm yardımlar için mi?"

"Hayır kardeşim. Çünkü onu hâlâ seviyorum."

"Ne kadar mutluluk verici," dedim, "bunu kimse senin gibi göstermiyor. En azından babam ortadan kaybolmadan önce anneme saldırı düzenlemedi."

"Ah hadi ama, Nick. Gerçekten de Lauren'ın başına vurması için birilerini kiraladığıma mı inanıyorsun? Sence ben nasıl bir adamım?"

"Yanıtı duymak istediğini sanmıyorum."

"Adamımın onu sadece bayıltması gerekiyordu. Daha fazlası olmayacaktı.

"Neredeyse ölüyordu. Ve senin sayende Koblenz onu öldürmesi için adamlarından birini gönderdi. Başarmasına az kaldı."

Roger birden utanmış göründü. Başını önüne eğdi. "Tanrıya şükür şimdi iyi."

"Belki. Ama Gabe değil. Hele ki son birkaç haftadır ona yaşattıklarından sonra. Bu geride izler bırakacaktır. Sanki umurundaymış gibi."

"Tabii ki umurumda. O çocuğu hâlâ seviyorum. Lauren'ı da."

"Ne adam ama."

"Onları korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Hayır," dedim. "Sen tarihteki en büyük hırsızlığı gerçekleştirebilmek için yapman gerekenleri yerine getirdin. Bu, biraz sivil kayıp gerektirse bile. Gifford'da sahip olduğun tek arkadaş gibi görünen Marjorie Ogonowski gibi. Başına gelenleri biliyorsun, değil mi?"

Yüzündeki ifadeden cinayeti bildiğini görebiliyordum. *Ve ben*, diye düşündüm. *Ben de az kalsın onun sivil kayıplarından biri olacaktım.* Ama yüksek sesle söyleyerek ona bu tatmini yaşatmayacaktım. "Şey, sanırım birkaç yumurta kırmadan omlet yapılamaz, öyle değil mi?""Başka şansım yoktu."

"Sen de tüm zamanların en büyük kayboluş sahnesini planladın," dedim. "Paladin'den çaldığın birkaç adamla birlikte. Tam da şirketlerini ellerinden alırken. İyi iş."

"Aslına bakarsan, beni düş kırıklığına uğrattın, Nick. Beni kaçıranın..." derken parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak devam etti, "Paladin çalışanı olduğunu anlamanı beklerdim."

"Biraz daha zaman olsaydı yapabilirdik. Plaka Paladin'i işaret etmek için yeterince iyiydi. Zaten asıl konu buydu, değil mi?" Paladin araçlarından biriyle plakaları değiştirmişlerdi. Bu, benim ya da başka birinin benzin istasyonundaki güvenlik kamerasını fark edip aradaki bağlantıyı kurması anlamına geliyordu. "Yine de Paladin'deki adamlara güvenmene şaşırdım."

"Hepsi satılık. Kimin için çalıştıklarına bir bak. Maaş çeklerini yazan herkes bağlılıklarını satın alabilir."

"Yani son numaranı yapmak için birilerine hastane morgundan ceset çaldırdın. Bunun oğlunu ne kadar üzeceğinin bir önemi yoktu."

Yüzüne acılı bir ifade geldi. "Bu talihsiz bir durumdu ama gerekliydi."

"Her şey Gifford ve Paladin'i öldüğüne inandırmak için miydi? Şirketi çalmakla uğraşırken biraz daha zaman kazanmak için."

"Sadece bunun için değil. Aynı zamanda Lauren ve Gabe'i korumak için."

"Hayatlarını daha ilk baştan tehlikeye attığın insanları," diye altını çizdim. Görmezden geldi. "Paladin Lauren'a baskı yapmaya başladıktan sonra başka şansım kalmamıştı. Paniklemişti. Onu neredeyse kaybediyordum. Her şeyi berbat etmesine engel olmak zorundaydım. Yani, ne de olsa o öncelikle bir anne."

"Evet," dedim kuru kuru. "Acaba nerede hata yaptı?"

"Nick," dedi. "Nazi'lerden saklanan aileyle ilgili hikayeyi bildiğine eminim. Bodruma ya da döşemelerin altına saklanmışlar. Şimdi tam hatırlamıyorum; anne, baba, birkaç çocuk ve zayıf bir bebek. Ve Nazi askerleri evi aramış..."

"Evet," dedim sabırsızlıkla. "Bebek ağlamaya başlamış, annesi ağlamasını susturabilmek için eliyle ağzını kapatmış. Kendi çocuğunu boğmuş."

Başıyla onayladı. "Ailenin geri kalanını kurtarmak için kendi bebeğini öldürmüş. Çok zor bir şey bu. Başka ne seçeneği vardı ki? Küçük, zayıf bir bebeğin hayatına karşı ailenin geri kalanının hayatı."

"Bir yere varacak mısın?"

"Gabe ve Lauren'ın katlanmak zorunda kaldıkları her şey, kendi güvenlikleri içindi."

"Güvenlik mi?"

"Bu sadece ekmek kırıntılarıyla ilgiliydi."

"Ekmek kırıntıları mı?"

"Paskalya yumurtası da diyebiliriz. Benim için yanlış izler bırakmandan söz ediyorum."

"Şey, senin için değildi. Polisler ya da FBI içindi. Ben Lauren'ın seni aramasını asla istemedim. Bunu yapan Gabe'di."

"Planlarını mahvettiğim için üzgünüm."

Omuz silkti. "Mahvetmedin. Hepsini değil. Sen olmasaydın başka biri olacaktı. Biliyorsun, dikkat dağıtmak sihrin en önemli parçasıdır. Bunu daha öğrenemedin mi?"

Victor ve Lauren'ın Roger'ın Paladin'inden para sızdırmaya çalışmasıyla ilgili anlattıkları hikayeyi düşündüm. On milyondan daha fazlasının peşindeydi. Ve her şey benim çıkartmak isteyeceğim kadar derine gömülmüştü. Bu da her şeyi inandırıcı yapıyordu. Daha sonra Stoddard'ın beni görevlendirdiği "kayıp" milyar dolarları düşündüm. Beni Carl Koblenz'e yönlendirmişti ve Roger'ın da bir şekilde bu işin parçası olduğunu biliyordum. Tek yapması gereken, Paladin'i işaret eden sahte bir iz yaratmaktı. Ama neden? Onları etkisiz hale getirmek için mi? Sürekli tepelerinde olmam için mi? O kısmını henüz çözememiştim.

"Yani kargocu adamı sen kendin tuttun," dedim. "İçindekileri çalması için. Paladin'in gönderdiğini biliyordun."

Başını onaylarcasına bir yana salladı. "Ve sadece acil durumlarda kullanması için adama Koblenz'in cep telefonu numarasını verdin." Kıkırdadı. "Eğer adam onu aramış olsaydı Koblenz'in ne diyeceğini çok merak ediyordum."

"Peki ya Stoddard bana bu işi vermeseydi?" diye sordum.

"Başka kimi görevlendirsin ki. Leland Gifford özellikle seni istemişti." Bana göz kırptı. Beni gerçekte işe isteyenin patronunun adına Lauren olduğunu çabucak anladım. "Her zaman yaptığın gibi küçük kardeşimin beni koruyacağına güvenebilirdim. Bu ailevi bir şeydir. Büyüsek bile aynı rolleri oynamaya devam ederiz."

"Ve seninki her zaman babamın gözbebeği olmaktı. Tüm bu olanlar sırasında hapishaneden iplerini çeken oydu, değil mi? Kariyerinin en büyük dolandırıcılığı. İmparatorluğunu geri almak istedi, öyle değil mi? Bu oyun da büyük olasılıkla onun fikriydi."

"Bana biraz daha *saygı* göster, Nick."

"Gösteriyorum. Sen her zaman babamın kim olduğunu görebildin."

"Eğer başlangıçta yanılsamaların yoksa gözün asla açılamaz."

"Ve sen de o olmadan bunu yapamazdın."

"Büyük olasılıkla hayır," diye kabul etti. "Off-shore finansla ilgili çok şey biliyorum. Ama o tüm girdi ve çıktılara hakim. Biliyorsun, onun şirketi de tıpkı Gifford Industries gibi yapılandırılmıştı. Her ikisi de aile şirketiydi, özel olarak off-shore kuruluşları tarafından destekleniyordu. Vergi ve yükümlülük gibi nedenlerle."

"Anlıyorum," dedim. "Yani Paladin'i aldıktan sonra Leland Gifford'u şirketini yeniden yapılandırması için ikna ettin, öyle mi?"

"Gece okuluna mı gidiyorsun, Nick? Evet, doğru bildin. Gifford'a kendini yükümlülüklerden koruyabilmesi için başka bir off-shore yalıtım tabakası yaratması gerektiğini söyledim. Paladin'in Pentagon'a verdiği tüm rüşvetlerden haberdardı. Beyaz Saray'daki yeni bir başkanla işlerin değişebileceğini görebilecek kadar zekiydi. Suçu üzerine almak zorunda kalabilirdi. Korunmadığı takdirde kongreyle karşı karşıya kalabilir, hatta hapse bile girebilirdi. Böylece ona söylediklerimi yaptı. Kârlı tasarrufu geçici olarak başkasına geçirdi."

"Kârlı tasarruf," dedim. "Diğer bir deyişle şirketin mülkiyetini. Yeni yan kuruluşu Paladin de dahil olmak üzere tüm Gifford Industries'i. Haklı mıyım?"

"Ben de her zaman senin finansa ilgin olmadığını düşünürdüm."

"En az seviyede," diye karşılık verdim. "Aşağılık herifleri yakalamama yetecek kadar."

"Tehlikeli olmaya yetecek kadar, öyle mi?"

"Sanırım bu beni tehlikeli yapıyor Roger. Geçiş kalıcı olana dek ortadan kaybolman gerekiyordu. Zorunlu bekleme süreci bitene dek yani, değil mi?"

"Bir de herkes *benim* zeki olduğumu söyler." Hayranlık bile diyemeyeceğim bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

"Ama bunu RaptorCard olmaksızın yapamazdın," dedim. "Kağıtların üzerinde adının olması işin sadece bir kısmıydı. Aynı zamanda şirket mallarını kendi kişisel hesaplarına geçirmen gerekiyordu, değil mi? İşte bu yüzden benim oraya girip kartı çalmama ihtiyaç duydun."

"Pek sayılmaz," dedi. "Neredeyse her şeyi mahvediyordun."

"Bunu duyduğuma üzgünüm. Peki nasıl?"

"Koblenz'in asistanına RaptorCard'ı kasasından alıp bana getirmesi için gemi yüküyle para vermiştim. Ofise girip o lanet olası şeyi çalmasaydın her şey daha kolay olabilirdi. Ben de doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

"Bravo," dedim ve söylediğimde gerçekten de içtendim. "Ama hâlâ bir şeyden emin değilim. Sana karşı RaptorCard'ı vereceğim şu sahte takas. Onun yanımda olduğundan nasıl bu kadar emin olabildin?"

Roger bir an için tereddüt etti. "Koblenz."

"Anlıyorum." Yalanını görmüştüm ama üzerinde durmadım, gerçeği biliyordum.

"O halde sonunda intikamını aldın."

"İntikam mı?"

"Leland Gifford sana asla saygı göstermedi. Seni terfi ettirmedi. Sanırım sonunda hak ettiğin işe sahip oldun. Peki ya Leland Gifford'a şimdi ne olacak? Onu bir huzurevine mi koyacaksın? Ya da her ay harçlık mı vereceksin?"

"Leland Gifford için endişelenme. Ona iyi bir ödeme yaptım. Son derece zengin bir adam olarak emekli olacak. Ama onu işin başında tutuyorum. Ben çok da iyi bir operasyon adamı değilim."

"Ve o da konuşmayacak, öyle mi? Artık ilgisini çekmiyor."

"Çok iyi. Her şeyi anlamışsın. Paladin'in Pentagon'la yaptığı rüşvet anlaşmalarıyla ilgili ayrıntılar duyulursa, musluğun ağzı kapanacak. Savunma Bakanlığı tüm kontratları iptal edecek. Paladin değersiz bir şirket haline gelecek. Böyle bir durumda Gifford kendi şirketi içindeki multi milyar dolarlık yatırımlarını

kaybeder. Her şeyi kaybetmektense biraz parayla yetinmesi daha iyi. Bu bir çeşit kazan-kazan!"

"Gayet sakin ve huzurlu görünüyorsun," dedim. "Hatta güvende. Gerçekten güvende olduğunu düşünüyor musun?"

"Peşimden kim gelebilir ki? Gifford mu? Granger mı? Koblenz mi? Hepsi artık benim için çalışıyorlar."

"Bunu Allen Granger'a anlat. Kendi elemanlarından korkarak yaşıyor."

"İşte bu yüzden onu da elimin altında tutuyorum. Herkes hâlâ onun patronları olduğunu düşünmeye devam etsin. Eski ordu artığı bu adamlardan bazıları gerçekten aklını yitirmiş."

"Ben de eski bir ordu artığıyım. Bunu unutma."

"Ama sen aklını yitirmedin."

"Herkes seninle aynı fikirde olmayabilir. Her neyse, insanların öfkelendikleri zaman mantıklı olamayacaklarını unutma. Ve senin çok fazla düşmanın var."

"Neden kendinden söz ediyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

Omuz silktim.

"Ne yapacaksın? Öz ağabeyini öldürecek misin?"

Endişelenmesine yetecek kadar uzun süre bekledikten sonra, "Hayır," dedim. "Bunu asla yapmam. Ama bazı mahkemeler senin bu yaptığını hırsızlık olarak değerlendirebilir. Hatta canice. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin."

"Peki, beni kim hırsızlıkla suçlayacak? Leland Gifford mı? Hapse girmek istemiyor. Paladin'in verdiği tüm rüşvetlerden o sorumlu tutulur, çünkü hepsini biliyordu. Durum tespiti sırasında öğrenmesini bizzat kendim sağladım."

Başımı yavaşça salladım, cebimdeki cep telefonunu hissettim. "Yaptığın tüm o durum tespitlerine karşın; finans imparatorluğunun tamamını bir çeşit adi yabancı bankaya mı teslim ediyorsun? Gerçekten mi Roger? Bence işte tam burada işleri berbat ettin. O yabancı bankaların ABD hükümeti baskı yaptığında nasıl da çabuk pes ettiklerini bilmiyor musun? Nauru'ya olanlara bir bak."

Roger herhangi bir konuda ondan daha fazla bilgi sahibi olmamdan her zaman nefret etmişti. "Öyle mi?" diye sordu. "Barclays Bankasına adi mi diyorsun? Hadi ama kardeşim. Daha iyisi olamazdı."

"İngiliz Virgin Adaları'ndaki Barclays mi?" diye sordum. "Tortola'da değil mi? Pekala. Seni hafife almışım."

Gülümsedi. "Biliyor musun Nick, bir seferinde 'Tüm savaşlar başlamadan önce kazanılmış ya da kaybedilmiştir' diyen eski Çinli bir filozof vardı."

"Bunu daha önce biri bana söylemişti," dedim. "Savaşla ilgili çok şey biliyorsun, öyle mi Roger?"

"Sadece teorik olarak. Ve tabii tehlikeli olmaya yetecek kadar. Pekala, burada işimiz bitti mi kardeşim? Çünkü yapmam gereken çok fazla iş var. Konferans görüşmelerim var ve ne yazık ki henüz telefonlarımız bağlanmadı."

"Neredeyse," dedim. "Biraz bekler misin?"

Blackberry telefonumu cebimden çıkardım.

"Tekrar edebilir misin?" diye sordum.

Roger şaşkınlıkla bana baktı. "Neyi tekrar edebilir miyim?"

"Üzgünüm. Telefonla konuşuyordum," dedim. Cebimdeki telefon açıktı ve en başından beri konuşmalarımızın tümünü Dorothy'ye aktarıyordu. İngiliz Virginia Adaları'ndaki Barclays'in SWIFT kodunu bulması sadece birkaç saniyesini almıştı. Bana yavaşça okurken sayıları Blackberry'nin mesaj alanına tuşladım.

Her zaman Bluetooth kulaklıklarından nefret etmişimdir. Kulağımda *Star Trek* filmini andıran bir şeyle dolaşmaktan hoşlanmıyorum. Ama bu standartların üstünde bir cihazdı. Merlin'in hükümete ait minyatür kulaklıklarından biriydi. Roger asla fark etmemişti.

Bu kez Roger'a dönüp, "İşte oldu," dedim. Gülümsedim ve Blackberry'yi uzattım. "RaptorCard'la ilgili harika olan bir başka şey de, ne yaptığını biliyorsan ne kadar kolay şifre oluşturabildiğin. Yaptığın her işlemin kopyası bana gönderildi. İşte tam buraya."

Roger nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. Yüzündeki şüphenin endişeyle karıştığını görebiliyordum. "Tabii ya," dedi. "Sanki ne yaptığını biliyormuşsun gibi."

"Ah, hayır ben değil," diye kabul ettim. "Ama iş arkadaşlarımdan biri biliyor. Bazen arkadaşlarının olması iyi bir şey olabiliyor. Şimdi, dikkatlice izle."

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Paniği sesine yansımıştı. Yavaşça masayı dolaşıp yanıma geldi. "Tüm bunlar da neyin nesi? Senin yapmaya cesaretin olmayan bir şeyi yaptığım için mi?"

"Şşşt!" dedim. "Bir sihirbazı asla gösterinin ortasında rahatsız etme. Ve şimdi de..."

"Bunun tamamını seninle paylaşmak istediğimi biliyorsun değil mi?"

"... Bu sıradan görünümlü BlackBerry telefonun bu sıradan görünümlü tuşuna basarken bana iyi bak. İşte senin tüm dijital izlerin internetin sihriyle FinCen'e (Mali Suçları Araştırma Kurumu – Financial Crimes Enforcement Network) gönderildi bile."

Roger üstüme atılıp, "Sen bir *Heller'sin*!" diye haykırdı. *"Bizim sahip olmamız gereken hayat buydu!"*

Yana çekilerek ondan kurtuldum.

"Ve... Abrakadabra!"

Gereksiz bir abartıyla GÖNDER tuşuna bastım.

Ve yüzüne bakmaya bile gerek duymadan ofisinin kapısına doğru yürüdüm. "Eğer sana seçim şansı tanırlarsa, Altamont Islah Evi'ni seçmeni öneririm," dedim. "Babama eşlik etmen hoş olur. Belki ikiniz birlikte çamaşırhanede çalışabilirsiniz."

Ve FBI'ın içeri girmesi için kapıyı açtım.

99

Birkaç gün sonra kalan eşyalarımı almak için o ve Gabe'in evde olmayacaklarını düşündüğüm bir gece vakti Lauren'ın evine uğradım. Bir gün eve gelip tüm eşyalarımın gitmiş olduğunu görmelerinin daha kolay olacağını düşünmüştüm. Karmaşaya gerek yoktu.

Ancak özel okulların takvimini hesaba katmamıştım. Okula ne kadar çok para öderseniz, akademik yıl o kadar kısa olur. St. Gregory tatile girmişti ve Gabe odasında müzik dinliyordu. Lauren bilgisayarının başında bir şeylerle uğraşıyordu. Lauren'ın işe gitmek yerine evde olmasını da beklemiyordum.

Bu yine de sorun değildi. Konuşmamız gereken çok şey vardı. Bana işinden uzun bir süre izin almaya karar verdiğinden söz etti. Saldırıdan sonra en başından alması gereken bir izindi bu.

"Belki de ilk kez bir hayat sürdürebilmek için ne kadar çalışmam gerektiğini bilmiyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

Ağabeyimin yaptıklarının yanına kâr kalmasına ve Roger'ın söylediği kadarıyla Lauren ve Gabe'in de paylarına düşeni almalarına izin verebilirdim. Ama sonunda asla güvende olmayacaklardı. Böyle bir şeyden kurtulmanız mümkün değildi.

Ayrıca bu bana uymuyordu. Belki de kötü karmaydı. Lanetli parayla yaşamanın ne demek olduğunu biraz biliyordum.

Ama isterseniz benim bir idealist olduğumu düşünün; doğru şeyi yapıyor olma fikrinden hoşlanmıştım.

"İş aramaya başladın mı?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Leland'ı bırakmayacağım," dedi. "Neden bırakayım ki?"

"Seni geri mi aldı?"

"Geri almak mı? Bu da ne demek oluyor?"

Ansızın içimi bir üzüntü kapladı. Hâlâ bir şeyleri saklamaya çalışmaktan vazgeçmemişti. "Lauren," dedim.

"Lee, Roger'ın yaptıkları için beni suçlamıyor. Bu adil olmazdı."

"O halde Leland hâlâ bilmiyor," dedim. "En azından bu açıdan ağabeyimi takdir edebilirim. Seni kullandı ama aynı zamanda da korudu."

"Korumak mı? Nasıl?"

"Yakalandığında seni ele verebilirdi ama yapmadı. Yapacağını da sanmıyorum."

"Ele vermek mi?"

"Yaptıkların için. Tüm bu olan bitendeki rolün için."

"Rolüm mü?"

"Lauren, hadi ama."

"Ne?"

İnsanları okuyabilme yeteneğim beni gerçekten düş kırıklığına uğratmıştı. Lauren'ı okuyabilmem çok uzun zamanımı almıştı. Belki de her zamanki kavrayışım ona ve oğluna olan sevgimle bulanıklaşmıştı. "Pekala, öncelikle Roger RaptorCard olmaksızın Gifford Industries'in tüm mal varlığını çalamazdı. Bu kartın bende olduğunu sadece bir şekilde öğrenebilirdi. Senden."

Gözleri sersem bir şekilde bakıyordu, çözemiyordum. "Sana benimle irtibata geçtiğini söyledim. Bana sesli bir mesaj bıraktı. Aramam için izlenemeyen bir numara verdi. Çünkü anlaşmasının sorunsuz bir şekilde yürümesini istiyordu. Ve evet, ben de ona söyledim."

"Evet," dedim. "Ama bu sadece işin bir parçasıydı."

İncinmiş görünüyordu. "Beni neyle suçluyorsun?"

"Seni ele vermeyeceğim," dedim. "Bunun bir anlamı yok. Seni bunun içine sürüklediği için ağabeyimi suçluyorum."

"Ben sürüklenmedim..." diye söze başladı.

"Lauren," dedim. "Dert etme. Leland, Roger'a güvenmiyordu. Ondan hoşlanmıyordu. Sen onun aklına girmemiş olsaydın, yeni bir şirket yaratma ve Roger'ı sahibi olarak gösterme fikrine asla şans vermezdi."

Başını iki yana sallarken yüzünü buruşturdu.

Ama ben konuşmaya devam ettim. "Dorothy bana şifre korumalı bir BlackBerry'ye nasıl giriş yapabileceğini sorduğunu söyledi. Bana yardım etmek istediğini söylemiştin. Leland'ın e-postalarına girmek istiyordun. Tabii bunu bana söylemeye *ihtiyaç* duymadın.

Aldatıcı bir şekilde atıldı, "Öyle mi?"

"Tabii. Çünkü bu doğru değildi. Roger'ı bulmama yardım etmiyordun. Leland Gifford'un adıyla e-postalar gönderiyordun. Cayman adalarındaki bir bankaya. İşlemleri gerçekleştiriyordun. Bankanın isteklerine yanıt veriyordun. Ve sonrasında da Gifford'un bulmaması için tüm delilleri siliyordun diye tahmin ediyorum."

"Nick," diye söze başladı.

"Roger'ın CEO'nun ofisinde bir suç ortağına ihtiyacı vardı, yoksa bunların hiçbiri işe yaramazdı."

Başka tarafa baktı.

"Ah, evet, bir de Stoddard'ın kayıp kargo işine beni vermesi için elinden geleni yaptın. Milyar dolarlık nakit para. Roger'ın ayarladığı bir hırsız. Beni Paladin'e götürmek için biraz daha ekmek kırıntısı."

Yüzündeki ifade teorimi doğruluyordu. İşi benim almamı garantilemek için Jay Stoddard'a Leland Gifford olarak e-posta göndermişti.

"İma etmeye çalıştığın şeyden hoşlanmadım. Gerçekten Gabe'in hayatını para uğruna tehlikeye atabileceğimi düşünüyor olamazsın!"

"Hayır, düşünmüyorum. Bunun daha en başından senin fikrin olmadığına eminim."

"Tabii ki değildi! Benimle ilgili söyleyebileceğin en kötü şey ne kadar saf olduğum! Ben ona *güvendim.* Bizi güvende tutabilmesinin tek yolunun ortadan kaybolması olduğunu söylediğinde, ona inandım. Sonra her şey kontrolden çıkmaya başladı. Paladin'den o tehditler geldi..."

"Biliyorum. Ve Roger seni arama riskini göze aldı. Programa uygun şekilde hareket ettiğinden emin olmak için."

Tek bir damla sol yanağından aşağıya doğru kaydı. "Yapmadığım takdirde onu öldüreceklerini söyledi. Onu kurtarmanın ve Gabe'i korumanın tek yolunun bu olduğunu söyledi. Beni kullandı. Beni istediği gibi kullandı."

"Bu konuda çok yeteneklidir."

"Gabe'le olan ilişkisi bitti. Her şeyi mahvetti."

"O Gabe'i hak etmiyor."

"Evet," dedi. "Gabe'i hak etmiyor."

"Gabe'in onu hapiste ziyaret edeceğini sanmıyorum. Babamı ne kadar sık ziyaret ettiğimi sen de görüyorsun."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Peki... Peki ya sen?"

"Bir şeyler bulacağım."

"Taşınmayı düşünüyor musun?"

"Belki. Bakacağım. Washington'u hiç sevmedim, biliyorsun."

"Umarım gitmezsin. Bu Gabe için hiç kolay olmaz."

"Benim için de."

"O zaman taşınma. Şehirde kal."

"Bir şeyler ayarlayacağım," dedim. "Endişelenmiyorum."

"Sen asla endişelenmezsin, öyle değil mi?"

"Elbette endişelenirim. Hem de her zaman," dedim. "Sadece göstermekten hoşlanmıyorum."

GİTMEDEN ÖNCE Gabe'le küçük bir yürüyüşe çıktık. Yaşlı meşe ağaçları yolu gölgelemişti, yaprakları rüzgarda hafifçe sallanıyordu. Gabe siyah şortunu ve üzerinde büyük beyaz bir parmak izinin bulunduğu tişörtünü giymişti.

"Bu lanet olası şeye inanabiliyor musun?" dedi. "Babam anneme hapishanede onu ziyaret edip etmeyeceğimi sormuş."

"Ama sen gitmeyeceksin, öyle mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim."

"Baban seni seviyor. Bunu bilmelisin. Hataları olabilir, ama seni gerçekten seviyor."

"Yani? Bak, bu gerçekten umurumda değil. Annemi aldattı, hepimize yalan söyledi ve neredeyse öldürülmemize neden oluyordu!" Başını salladı. "Ayrıca artık annemin beni St Gregory'ye gönderebileceğini de sanmıyorum."

"Oradan nefret ettiğini sanıyordum."

"Asla böyle söylemedim."

Omuz silktim. Tartışma havamda değildim.

"Çaldığı o paralardan da alamayacağız. Eğer onu yakalamış olmasaydın, *zengin* olabilirdik."

"Evet," dedim. "Adalet bazen berbat bir şey. Anlıyorum."

Bana baktı.

"Batman gibi," dedim.

"Ne?"

"Şey, bir düşün. Batman karanlık, düşünceli ve acı içinde. Kendi iç şeytanları var."

Bana şaşkınlıkla baktı. "*Kara Şövalyenin Dönüşü*'nü okudun mu?"

"Hayır. Filmini seyrettim. Ama ben küçükken Batman gerçekten harika bir süper-kahramandı. Pelerinli savaşçıydı. Milyoner Bruce Wayne'di, Bat Mobile ve Yarasa Mağarası vardı. Her zaman Gotham Şehri'ni Joker'den ya da Riddle'dan kurtarıyordu. Hep *kazandı*. Kötü adamlar her zaman parmaklıkların arkasında son buldu."

"Sen televizyon dizisinden söz ediyorsun."

"Demek istediğim, gerçek hayattaki adalet biraz daha karmaşıktır. Daha çok karanlık ve düşünceli Batman gibi diyebiliriz."

"Şey, iyi ama bence sen baştan sona haksızsın. Batman gerçekte trajik bir karakterdi. Ailesi bir saldırıda öldürülmüştü. O da mezarları başında şehri suçtan arındıracağına dair söz verdi."

"Peki peki!" dedim. Gabe'le çizgi romanlar hakkında konuşmamam gerektiğini tahmin etmeliydim. "Söylemeye çalıştığım, gerçeğin her zaman kolay olmadığı!"

"Sence bunun için bana bir kurabiye verirler mi?"

Sert bir tonla, "Bence büyüklerinle nasıl konuştuğuna dikkat etsen fena olmaz!" dedim.

"Tamam, peki," dedi ve gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

Bu, benim açımdan oldukça zor bir konuşma halini alıyordu, konuyu değiştirdim ve yazla ilgili planlarını sordum. Çizgi romanını bitirmek dışında bir planı yoktu. Yeniden evin önüne geldik ve Defender'ın yanında dikildik.

Granger'ın adamlarından birine arabamı Georgia ormanlarından alıp D.C.'ye getirmesi için ödeme yapmıştım. Adam arabayı getirmekle kalmamış, yıkatmış ve cilalatmıştı, adeta parlıyordu. Tabii bu parlaklık, şoför tarafındaki uzun beyaz çiziği daha belirgin bir hale getirmişti.

Çiziğe parmağıyla dokunan Gabe, "Buraya ne oldu?" diye sordu.

"Pisliğin teki anahtarla çizdi."

"Bu berbat bir şey."

Omuz silktim. "Şu anda en büyük endişem kesinlikle bu değil."

Birkaç saniye huzursuz göründü, sanki bir şeyler söylemek ister gibi bir hali vardı.

"Ne?" diye sordum.

"Peki, ne zaman taşınacaksın?"

"Daire kendime ait."

"Yani, Washington'dan ne zaman gideceksin? Sizi annemle konuşurken duydum."

"Ne yapacağıma henüz karar vermedim. Boston'a geri dönebilirim."

"Yani bu kadar mı? Sen taşınacaksın ve ben seni bir daha asla göremeyeceğim, öyle mi?"

"Beni yeterince göreceksin, seni zavallı çocuk! Büyük olasılıkla eskisinden daha sık!"

Yeniden gülümsedi. Gerçekten kullandığında son derece etkili, muhteşem bir gülümsemesi vardı. Annesinin gülümsemesi gibi. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın, Nick," dedi.

"Endişelenme," dedim. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

TEŞEKKÜRLER

Olduğumdan daha zeki bir adam gibi görünmemi sağlamak için zamanlarını cömertçe bana ayıran birkaç insana sonsuz teşekkürlerimi borçluyum. Öncelikle Washington D.C. Metropolitan Polis Departmanı Özel Operasyon Birimi'nden; D.C.'deki belirli suçlar ve yasalar konusundaki yardımları paha biçilemez Teğmen Robert "Buzz" Glover'a; Nick Heller'i gerçeğe dönüştürmem için bana yardımcı olan iki sağduyulu uluslararası özel dedektif, eski dostum Smith Brandon'dan Harry "Skip" Brandon ve Investigate Grup'tan Terry Lenzner'e teşekkür ederim.

En karmaşık ve aksiyonlu sahneleri tasarlamamdaki yardımları için Rehin Kurtarma Takımı'nı yöneten efsanevi FBI ajanı Dick Rogers'a ve Nick'in dövüş sanatları eğitmeni Jack Hoban'a teşekkür ederim.

Dinleme cihazları, izleme ve karşı casusluk uzmanı Kevin Murray bana izlemenin teknolojik krallığında nelerin mümkün olabileceğine dair geniş bilgi verdi ve bu gerçekten de hayal ettiğimin bile ötesindeydi. Bill Spellings beni TSCM (Teknik Gözetlemeye Karşı Tedbirler) konusundan bilgilendirdi, gerçek yaşamda nasıl olduğunu anlattı. First Advantage Litigation Danışmanlık'tan Mark Spencer adli ve veri kurtarmanın karmaşık bilgisayar teknolojisini benim için anlaşılır bir hale getirdi. Aynı şekilde Simson Garfinkel "RaptorCard" konusunda bana yardımcı oldu.

EMC Corporation için Global Security'yi yöneten ve bana son derece yaratıcı cep telefonu hileleri öğreten güvenlik uzmanlarım Jeff Dingle ve Roland Cloutier'a teşekkür ederim. Dave Wade bana cep telefonlarını nasıl izleyebileceğim; Jerry Richards güvenlik kameraları ve olası kullanımları konusunda beni bilgilendirdiler. Patlayıcılarla ilgili teknolojide bana uzun za-

mandır kaynak yaratan Jack McGeorge bir kez daha yanımdaydı. Aynı zamanda Christopher Morgan-Jones ve Smith Brandon'dan Gene Smith'ten tavsiyeler aldım.

Nick'in giriş sahnesi için bir kargo uçağına girmem gerektiğinde (zor fark edilebilecek bazı ayrıntıları incelemek adına) bana yardımcı olan ASTAR Hava Kargosu'ndaki arkadaşlarıma minnettarım. Travis Hall, Martin Godley, Rob Miller, Ron Long, Tom Halpin, Dominick Deleto, Jason Stupp ve CFO Steven Rossum'a teşekkür ederim.

Pam Buote – EMC Corporation CEO'sunun asistanı Joe Tucci – bana bir CEO asistanının yaşamını anlattı. EMC'nin yönetim kurulu başkan yardımcısı, sevgili dostum Bill Teuber bana bir kez daha her açıdan yardımcı oldu. EMC'nin genel danışmanı Paul Dacier, Katten Muchin Rosenman'dan Jay Shapiro ve Sheppard Mullin Richter & Hampton'dan Eric Klein bana sayısız yasal karmaşa konusunda yol gösterdi. Kasa şifresi kırmayla ilgili verdiği ipuçları için California, Novato, Advanced Safe and Vault Mühendislik'ten Ken Doyle'e teşekkür ediyorum.

Off shore bankacılık ve paravan şirketlerle ilgili Corporate Risk International'dan Dennis Lormel; Steptoe&Johnson'dan Philip R. West; Miles&Stockbrigde'dan Don Meiers ve Baker Hostetler'den Jack Blum'dan tavsiyeler aldım. Amerikan Bilim Adamları Federasyonu'ndan Steve Aftergood, Stratejik ve Bütçesel Değerlendirme Merkezi'nden Steve Kosiak, Pentagon'un "kara bütçesini" çok daha iyi kavramamı sağladılar. Integrity Partners'tan Michael Wilson adli kayıtlarda bana yol gösterdi, Edward Hasbrouck ise pasaport ve sahte evrak (tabii ki hepsi teorik olmak şartıyla) konusunda bilgilendirdi.

Dr. David Adelson ve kardeşim Dr. Jonathan Finder tıbbi danışmanlığımı yaptılar. L.A. dışına yaptığım uçak seyahatlerinden birinde Ody Pond adında özel bir pilotun yanına oturdum ve bana hikayeyle ilgili harika fikirler verdi.

Ben Bostonluyum ama bu bir Washington D.C. kitabıydı. İşte bu yüzden zamanımın büyük çoğunluğunu sokaklarda dola-

şıp notlar alarak geçirdim. Ayrıntılı bilgiye ihtiyaç duyduğumda hem Amy Peterson hem de Will Dickinson'dan büyük araştırma desteği alma şansına sahip oldum. Nick'in adımlarını özenle izlediler, fotoğraflar çektiler ve benim için ellerinden geldiğince tüm özel bilgileri yakaladılar. Tiffany Kim ayrıntılı araştırmalarda yardımcı oldu.

Aslına bakarsanız, Gabe karakteri konusundaki danışmanlarımın hiçbir metal müzik dinlemiyordu ya da sorunlu değildi. Yine de John Thomsen de dahil olmak üzere Austin Lang, Ben Moss ve Emma Finder'a teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi McNamee Lawrence'dan Giles McNamee; gizemli bir yazar duyarlılığıyla komplocu şirket oyunlarını yaratmama yardımcı oldu. Daha da önemlisi, Land Rover Defender'ını bana ödünç verdi ve Nick'in de bir tane kullanması gerektiğine karar vermemi sağladı.

ABD'li yayıncım, St. Martin Press'ten John Sargent, Sally Richardson, Matthew Shear, George Witte, Matthew Baldacci, Lisa Senz, Nancy Trypuc, John Murphy (sevgili zeytinyağı sabunu danışmanım), Ann Day, Ami Geko, Jeff Capshew, Brian Heller, Tom Siino, Martin Quinn, Ken Holland, Jerry Todd ve Kathleen Conn'a en derin teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Ve tabii Audio Renaissance'den Maryh Beth Roche, Laura Wilson, Jeanne-Marie Hudson ve Kristin Lan'e de.

İngiliz yayıncım Headline'dan sevgili editörüm (ve şampiyonum) Vicki Mellor'a teşekkür ediyorum. Ayrıca, Alice Shepherd, Siobhan Hooper ve Satış ve Pazarlama'daki herkese sonsuz teşekkür. Aitken Alexander'dan İngiltere temsilcim cesur Clare Alexander ve yabancı haklar temsilcim Danny Baror'a minnettarım.

ABD'deki en büyük edebiyat temsilcisi Molly Friedrich'e sahip olduğum için çok şanslıyım. Çünkü o sadece güvenilir bir danışman değil, aynı zamanda değerli bir okuyucu. Friedrich Agency'den Lucy Carson ve Paul Cirone de kitabımı ilk okuyanlardandı. Clair Lamb güvenilir bir editör, araştırmacı ve Karen

Louie-Joyce'la birlikte internet sitemi mükemmel bir hale getiren takımın da parçasıydı. Ve asistanım Claire Baldwin kesinlikle paha biçilemez kelimesinin karşılığı. Hepinize çok teşekkür ederim.

Kardeşim Henry Finder'a tüm beyin fırtınası toplantıları ve editörlüğü; içime sinene dek gözden geçirmeyi bırakmama izin vermeyen, St. Martin'deki inanılmaz editörüm Keith Kahla'ya minnettarım.

Ve son olarak eşim, Michele Souda'ya ve kızım Emma'ya; daimi sevgileri ve cesaretlendirmeleri için – ve belki de özellikle çoğu zaman dayanmamı ve aklıma sahip çıkmamı sağlayan o mükemmel espri anlayışları için – tüm şükran ve sevgimi sunuyorum.

JOSEPH FINDER
Boston, Massachusetts